

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK ONE

DOVES & DEMONS

FREAKS OF NATURE
DUET

CLIO EVANS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜVERCİNLER VE ŞEYTANLAR

DOĞA UCUBELERİ DÜETİ

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

CLIO EVANS



OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Clio Evans

Kapak Opulent Designs

tarafından

Bölüm Başlıkları ve karakter çizimleri @jemlin_c tarafından yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Clio 'dan NotThe](#)

[Doves](#)

1. [Gölgelerin İçine](#)
2. [Ucubeler](#)
3. [Umutsuzluk Şarkısı](#)
4. [Yeni Evcil Hayvan](#)
5. [Veba Doktoru](#)
6. [Eski Moda Bir Cinayet](#)
7. [Şeytanlarla Başa Çıkın](#)
8. [Jack](#)
9. [Ucubelerle Kahvaltı](#)
10. [Güç](#)
11. [Bir Unseelie Teşekkürü](#)
12. [İçimizden Biri](#)
13. [Kötü Taraf](#)
14. [Yalnız Güvercin](#)
15. [Güneşli Taraf Yukarı](#)
16. [Gökyüzündeki Kale](#)
17. [İyi Titreşimler](#)
18. [Takıntı](#)
19. [Marionette](#)
20. [Doktorun Emirleri](#)
21. [Menekşe](#)
22. [Ev](#)
23. [Bir Peri ile Dans](#)
24. [Uyuyan Güzel](#)
25. [İnsan](#)
26. [Dehşet](#)
27. [Cinayet Anıları](#)
28. [Nefret](#)
29. [Dilenciler](#)
30. [Gölgeler](#)
31. [Bir Canavarın Kalbi](#)
32. [Güvercin](#)
33. [Londra](#)
34. [Doğanın Ucubeleri](#)

[Şimdi Ön Sipariş](#)

[Verin... Clio'nun](#)

[Yaratıkları](#)

Ayrıca Clio Evans
tarafından Teşekkür
ederim

OceanofPDF.com

Merhaba Yaratıklar.

DOVES & DEMONS ÖNCEKİ ÇALIŞMALARIMIN HEPSİNDEN DAHA KARANLIK. LÜTFEN aşağıdaki içerik uyarısını okuyun.

Şiddet, işkence, vücut sakatlama, çocuk istismarı (sayfa dışı, morluklar görülüyor, herhangi bir ana karakter tarafından yapılmıyor), zihinsel istismar, gaslighting, manipülasyon, bir kutuya kilitlenme, somnofili, zorla orgazm, zorla üreme, şüpheli rıza, CNC, aşağılama, üreme kink, teşhircilik, Röntgencilik, sadizm, mazoşizm, fisting, ikili penetrasyon, üçlü penetrasyon, kan oyunu, kan paylaşımı, canavar sikler, geçmiş ebeveyn ölümü, keder, hamilelik korkuları, hamilelik olmadan üreme, cinsel saldırı tartışmaları, cinayet, nefes oyunu, tükürme, boğma ve daha fazlası.

Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana ulaşın.



OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

KOVANLAR

Londra 1708

ÇARESİZLİK İÇİNDEKİ BİR KALPTEN DAHA LEZZETLİ BİR ŞEY OLAMAZDI.

İnsanlar yaratmayı severdi. Ben yok etmeyi severdim. Yarattıkları başarısızlığa uğradıkça parçalanmalarını izlemeyi severdim... ama yine de, büyümelerini asla gerçekten engelleyemedim.

Her şey kum saatlerinin narin gövdeleri arasından kumun elenmesiyle başlamıştı.

İşte o zaman dünyalarının değiştiğini anladım.

Ben onların değerli metallerine ilk kez işlenen büyüden yaratılmıştım, *öteki* dünyadan gelen bir yaratıktım. Başlarda açgözlüydüm, küçük ölümlüleri yiyip bitiriyordum. İcatlarını çalıyordum. Gittikçe güçlendim, onların yaratıcılıklarıyla beslendim.

Zamanla bıraktım. Sonunda, bir izleyici oldum.

İnsanların cihazlarını nasıl yarattıklarını görmek hoşuma gidiyordu. Onlar öğrendikçe, etrafımdaki dünya daha da gürültülü hale geliyordu. Canavarlar da onların yolundan çekilmek zorunda kaldı.

Bir zamanlar canavarların gizlenmesine gerek yoktu. Etrafımızı saran ölümlülerden kendilerini uzak tutmak için karanlığa kestaneler gibi yapışmak zorunda değillerdi.

Ne yazık ki o günler çoktan geride kaldı.

Şimdi, gölgelerden bir adamı izliyordum. Uğraşıp dururken dişlilerin çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Sararmış kâğıtlar meşe masasının üzerine dağılmıştı, notları mürekkeple karalanmıştı.

Zamanının ötesindeydi. Bunu etrafındaki auradan, ruhundan yayılan enerjiden anlayabiliyordum.

Parmak uçları kirden simsiyah olmuştu. Ben onu izlerken saatlerdir durmadan çalışıyordu.

Kendimi alamadım. Başka pek çok ilginç insan olduğundan emindim, ama bu özellikle ilgimi çekti.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı.

Gölgeler ve karanlıktan başka bir şey değildim. Hareket etmedim, hâlâ doğru olup olmadığını görmek için bekliyordum.

Bu insan beni hissedebilir mi?

Adam sandalyesinde döndü ve doğrudan bana baktı. Gözleri koyu kahverengi, ifadesi kibardı. Yağ ve mürekkep kokuyordu, her ikisinin de kalıntıları çukurlaşmış elmacık kemiklerinde lekeler bırakıyordu.

Ters ters baktım. İnsanlar beni asla hissetmezdi, hissetseler bile kesinlikle tanımazlardı. Ben insanın omurgasını ürperten, tüylerini diken diken eden, kalp atışlarını hızlandıran bir dehşet hissiydim. İnsanlar beni biliyordu ama hayal güçlerinden başka bir şey olmadığımı söylemekten hoşlanıyorlardı.

"sen?" Tısladım. "Nesin sen?"

"Sadece bir adam," dedi nazikçe. "Ben bir şey yaratıyorum. İnsanlar ve canavarlar için bir şey. Ben de seni bekliyordum."

"*Beni nereden tanıyorsun?*" Sesim titreyerek homurdandım.

Bu evin tuğla duvarlarından öne doğru çekildim, karanlık çatlaklardan yağ gibi sızdım. Vücudum tıkırdıyor, kemiklerim sürekli şekilleniyor ve yeniden biçimleniyordu. Yaklaştıkça pençelerim döşeme tahtalarını sürüklüyordu.

"Senin adın ne?" Tısladım.

"Peter Ellis," dedi. "Seni tanıyorum. Büyükbabamın ruhunu yuttun. Çocukken bunun olduğunu gördüm."

Bunu söylerken bile benden korkmadığı belliydi. Bunun yerine, menekşe rengi bakışları neredeyse kasvetliydi.

"Yaklaş, yaratık."

Sandalyesinde geriye doğru dönerek bana sırtını döndü. Merakım yüzünden yaklaştım.

Omzunun üzerinden masanın üzerindeki bir dizi eşyaya baktım. Bronz plakalar, vidalar, cilalı dişliler, dağınık metal parçaları.

farklı şekillerde çalışıyordu. Hepsi bana gün boyunca havada çığlık atan korkunç uçan yaratıklardan birini hatırlatacak şekilde yerleştirilmişti.

"Nedir bu iğrençlikler?"

"Güvercinler," diye fısıldadı sevgiyle. "Güvercin gibi görünecekler ama çok daha fazlası . Sadece onları hayata geçirecek ve amaçlarını tamamlamama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var."

Başımı eğdim ve sonra sandalyesinde döndü.

Ne olduğunu anlamadan önce acıyı hissettim.

İnsan bir bıçağı göğsüme, doğrudan kalbime saplamıştı. Kıpırdamadım ama gerçeklik kafama dank edince boğuk bir nefes aldım.

Bu formdayken sadece zayıftım ve sadece kalbim yok edilebilirdi.

"*Nereden bildin?*" Nefes aldım, yavaşça soğuk zemine çöktüm.

"Belki de sadece benim hayal gücümdü," diye fısıldadı bıçağı çevirirken.

Kan boğazımda düğümlendi ve hırladım ama faydası olmadı. Uzun süre insanları öldürdükten sonra Ölüm'ün eli olmaya alışmışım ama şimdi onun soğuk dokunuşunun beni kucakladığını hissedebiliyordum. Ölüm, vefasız bir canavar.

"Neden?"

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Peter, yüz ifadesi acıkmış gibiydi. "Planlarımı tamamlamak için buna ihtiyacım vardı. İnsanlar artık canavarların önünde sinmeyecek. Bunca zamandır bize defalarca zarar verdin, ama şimdi... Şimdi, canavarlar için sonun başlangıcını yaratmaya yardım ettin."

Gözlerimi kırptım, görüşüm kararmaya

başlamıştı. "Seninle cehennemde

görüyoruz," diye mırıldandım.

Sadece gülümsedi ve belki de bunca zamandır insanlar hakkında yanıldığımı fark ettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

GÖLGELERİN İÇİNE



New York Şehri 1921

IRENE

"Perdeleri kapat, Irene. Yabancıların bizi gözetlemesini istemiyorum."

Dramatik bir şekilde içimi çektim ve kumaştan tozların çıkmasını izleyerek onları kapattım. Döndüm ve odanın köşesinde duran demir çerçeveli uzun aynaya giderek kendimi bir kez daha gözden geçirdim.

"Kimsenin içeriyi görmek isteyeceğini sanmıyorum," dedim ellerimi elbisemin üzerinde gezdirerek.

Kız kardeşim ve ben üzücü bir işle uğraşıyor olmamıza rağmen yine de mükemmel giyinmiştik. Gece mavisi elbisem payetlerle kaplıydı, kumral saçlarım kısa dalgalar halindeydi. Kahverengi vizon kürklü bir şal omuzlarıma yapışmış, kışın cereyanının bana ulaşmasını engelliyordu. Boynumdaki inci kolye, eski oturma odasını aydınlatan kehribar rengi ışıpta parılıyordu.

Uçuşan saçlarımdan birini düzelttim ve aynada Florence'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Florence bana yeşil gözlerini devirerek, üzerinde üç tane dumanı tüten fincan bulunan tepsiyi yere bıraktı. Saçları benimkinden çok daha uzundu ve arkadan yapmıştı.

9 ve 11 yaşlarındaydı. Ben bronz ve parlıltıyı severken, Florence çiçekleri ve altını severdi.

"Hayır, akli başında *kim* iki genç bayanı gözetlemek ister ki?" diye alaycı bir şekilde gözlerini devirdi.

Kıkırdadım ama sonra evin kapısının açılıp kapandığını ve tanıdık bir sesin yankılandığını duydum.

"İyi akşamlar, hanımlar!"

Florence ışıldarken ona göz kırparak sııttım. George ne zaman onun yanında olsa, her zaman biraz daha parlıyor gibiydi.

Ölümlerinden bu yana ilk kez ailemizin evindeydik. Vasiyetlerinde ev bize bırakılmıştı ama ben Florence'a evi istemediğimi söylemişim. O da istemiyordu. Burada çocukluğumuza dair pek çok anımız vardı ama annem ve babam olmadan aynı şey değildi. Artık evde açan renklerde hayat ya da babamın toplamaktan zevk aldığı tuhaf nesnelerde huzur bulamıyordum. Zaman geçtikçe her şey tozlanmaya ve hüzünlü bir anıdan başka bir şey olmamaya devam etti.

İkimiz de onların vefatından sonra hayatlarımıza devam ettik ve kederimizle farklı şekillerde başa çıktık.

Ben bilim dünyası ve partilerle tanışmışım, o da George'la. Altı aydan biraz fazla bir süredir birlikteydiler ve birbirlerine deli gibi aşıkılar.

Böyle bir aşk istemedim. Onu hiç istemediğim bir şekilde içine çekmiş gibiydi. Yine de ondan çok hoşlanıyordum ve onu mutlu görmekten zevk alıyordum. Yine de kendimi derslerime adamışım.

Oturma odasına girerken George'un ayak yıpranmış parkelerin üzerinde yankılanıyordu, yağmur gözlüklerine yapışmıştı. Gözlüklerinden birinin üzerinde kelimeleri ya da detayları büyütmesini sağlayan ikinci bir serulean lens vardı ve bana oldukça aptalca görünüyordu, bu da onu daha da sevimli yapıyordu.

New York Steampower Enstitüsü'nün (NYIS) beni kabul etmesinin nedeni George'du. Tipik olarak, yüce kapılarından sadece erkeklerin girmesine izin verirlerdi, ama o bana ve sözde parlaklığima kefil olmuştu.

Ona inansalar da, yanıldıklarını kanıtlamak için oradaydım. Babam gibi ben de bir şeyler yaratmaktan hoşlanıyordum. Nasıl çalıştıklarını anlamak, onları parçalara ayırmak ve tekrar bir araya getirmek. Daha geçen hafta, zeplin motorları üzerine bir çalışmanın parçası olmuş ve odamda bir tanesini parçalara ayırmışım. İşim bittikten sonra her şeyin yağ ve kirle kaplanmış olmasına aldırmadım.

Daha sonra temizlenip NYC'nin en çok beklenen partilerinden birine doğru yola çıktım. Harika bir zaman geçirmiştım ve güneş doğana kadar flapper elbisem ve topuklu ayakkabılarımla dans etmiştım ve sonra hepsini tekrar yapmıştım.

İki ucu keskin bir kılıç olmakla övünürdüm; bir bilim kadını ve nasıl iyi vakit geçirileceğini bilen bir kadın. Bu arada Florence çocuklarla dolu bir evlilik hayatına adım atmaya hazırlanıyordu ve... hayatında başka ne istediğinden tam olarak emin değildim.

Florence'ın yanağına hızlı bir öpücük kondururken saçlarımı düzeltmeye devam ediyormuş gibi yaptım. "Burada fazla kalmayacağız, sevgilim," dedi ciddiyetle. "Ekspertizle az önce görüştüm ve sabah ilk iş burada olacak. İkinizin de şimdiden yorgunluktan bitap düşmüş olduğunuzu biliyorum. Keder insanın zihnini yıpratıyor."

Florence başını salladı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim George. Irene ve ben burada gereğinden fazla kalmak istemiyoruz."

George bir an için onun yüzünü şefkatle kavradı. Kendimi aynaya bakarken buldum. Biri bana hiç bu şekilde bakar mıydı?

Umurumda mıydı ki?

George bıraktı, gözleri şaşkınlıkla odanın içinde dolaşıyordu. Kara kaşları kalktı, dudakları geniş bir sırıtışa dönüşürken bıyıkları büküldü. "Bu inanılmaz bir şey. Thomas Ellis çok zeki bir adamdı."

Bir an için gözlerimi kaçırdım, babamın adının anılmasının canımı yaktığını belli etmedim.

Anne ve babamız öldüğünde, kız kardeşim ve ben New York'un merkezinde bir apartman dairesinde birlikte yaşamaya başlamıştık. Bize rahat bir yaşam sürmemizi sağlayan yüklü miktarda para bırakılmıştı. Her ne kadar ilk altı ayını zar zor hatırlasam da son bir yıldır bu şekilde yaşıyorduk. Geri kalan zaman, şimdiye kadar, ders çalışmak ve eğlenmekle geçmişti.

"Gel ve otur, Irene," dedi Florence, kanepeyi işaret ederek. "Ve çayını iç. George'un bize keyifle içmemiz için aldığı bir çay. Londra'dan bir İngiliz kahvaltısı, değil mi?"

Burnum kırıttı. Hiçbir zaman çay içen biri olmamıştım ve kendimi bu kadar kibar olmaya zorlayamazdım. George için bile.

"Evet, Londra'dan güzel bir tane," dedi George gülümseyerek.

"Görünüşe göre bütün gün oturdum," dedim. "Bırak da ayakta durayım Florence." Gözleri kızgınlıkla kısıldı ama onu görmezden geldim.

George oturma odasında volta atıyor, eşyaları evirip çeviriyor ve inceliyordu. Babamız tuhaf nesneler toplamaktan hoşlanırdı ve bu belli oluyordu. Tavandan sarkan farklı uçan makinelerin modelleri ve pastel yeşil duvarlara yapışmış, hep bir ağızdan tıkırdayan çok sayıda saat vardı. Güya babam tuhafliklara ve ıvır zıvıra olan sevgisini hiç tanımadığım babasından almış. Büyükbabam da bir mucitti, ondan önce de babası. Hatta evdeki bazı eşyaları da o yapmıştı - şöminenin yanında duran ve içinde sessiz bir otomat güvercinin tünediği bronz kuş kafesi gibi.

Oda hâlâ babam gibi kokuyordu. Buhar, tütün ve kahve.

Göğsümde, eğer izin verirsem diğer tüm duygularımın önüne geçecek olan o açgözlü sızıyı hissettim. Gözyaşlarımı geri kıptım, bu benim uyku zamanımın geldiğini gösteren bir işaretti.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim ve dönerek ikisine de parlak bir gülümseme taklidi sundum. "Çok yorgunum ve yarından önce dinlenmek istiyorum. Yarın akşam bir partiye katılmam gerekmeden önce buradaki işleri halletmek için uzun bir gün olacak, eğer ikinizden biri katılmak isterse."

"Irene," diye iç geçirdi Florence. "Bunlardan çok fazla gidiyorsun. Erkekler senin hakkında ne düşünecek?"

Ona kuru bir gülümseme vererek homurdandım. "Yetenekli ve heyecan verici bir kadın olduğumu. Ve dürüst olmak gerekirse Florence, umurumda değil. Gece boyunca içip dans edebilirim ve yine de uyanıp üniversiteye onlardan daha iyi bir proje teslim edebilirim."

George güldü ve Florence bana ekşi bir bakış attı.

"Sana katılacağımızı sanmıyorum canım," dedi George. "Her ne kadar harika olsa da."

"Bu harika olurdu! Yaptığın işi yapmak yerine Florence'ı dünyaya getir."

Şimdi gözlerini devirdi. "Yorgun olduğunu söylediğini sanıyordum." "Yorgunum," dedim.

"Elbette canım," dedi George. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Oh, ve belki çayı da yanına alırsın. Endişelerini yatıştırır."

"Teşekkür ederim," dedim.

Bir an için endişelenmeyi *bırakabildim*. Belki Florence ile tartışmak işe yaramıştır.

Eski kazan dairesi borularından yapılmış olan sehpa gittim ve tepsiden çay bardağını aldım. Vermek için durakladım

Florence yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu kadar acımasız olma," diye takıldım ona.

Bana vurdu ama sonunda bana o kadar da kızgın olmadığını gösteren küçük bir kahkaha attı.

İkisinin yanından ayrıldım ve bazı yerlerinde soyulmuş duvar kâğıtları olan tanıdık koridora gittim. Tütün, burbon ve keten tohumu yağı kokusu, ailemin bir yankısı olarak burnumda tütüyordu. Londra'yı tüm ihtişamıyla gösteren tablolar asılıydı. Gökyüzünü gümüş zeplinler süslüyor, buhar güneşi bulanıklaştırıyordu.

Annem İngiliz bir ressam, babam ise Amerikalı bir mucitti. Evin hangi bölümlerinin kim tarafından dekore edildiğini sadece evin içinde yürürken bile anlayabilirdiniz.

Onların ölümü bir trajediydi ve bana hala bir anlam ifade etmiyordu. Müfettişlerin haberi vermek için geldikleri anı asla unutmayacağım. Florence'ın böyle ağladığını hiç duymamıştım.

Florence daha çok annemize çekmiş, ben de *ona*. Şu anda dünyanın en büyük zeplinlerini çalıştıran buhar makinelerinin geliştirilmesine yardımcı olan mucit Thomas Ellis'e. Yararlı şeyler üretmeyi, bilimler hakkında bilgi edinmeyi seviyordum. Evin bu işlerini hallettikten sonra NYIS'teki çalışmalarına geri dönecektim.

Merdivenlerden odama çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kupayı kaldırdım ve kokladım, sonra burnumu kırıştırdım ve bıraktım. Pislik ve içime sinmeyen başka bir şey gibi kokuyordu. Sadece zorlandığımda çay içerdim ve sabahları onu da bitkilerden birine atardım. Çaysız bir gün bile geçirmeyen bir annem olmasına rağmen kahveyi tercih ederdim.

Yan masamdaki lamba her şeyin üzerine kehribar rengi bir ışık saçıyor, pirinç karyola ve masayı aydınlatıyordu. Bavuluma gittim ve gece kıyafetlerimi çıkardım, düşüncelerim çözülmeye başlamıştı.

Uyumaya ve sabaha kadar her şeyi unutmaya çalışacaktım. Yarın bu saatlerde daireme geri dönmüş, kitaplarla ve planlarla çevrelenmiş olacaktım.

Üzerimi değiştirdim ve birazdan eve gideceğimi bilerek çocukluk yatağıma tırmandım.

Ağlama sesi beni rüyalarımından kopardı.

Yatakta dik oturdum, uykuyu göz kırparak uzaklaştırırken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kapıya baktım, dikkatle dinliyordum.

Sadece bir kâbus muydu? Kabul etmek istemediğim kadar sık görüyordum ama bu... farklı hissettiriyordu.

Birkaç dakika sessizlik oldu ama sonra çığlıklar yeniden başladı. Evin içinde boğuk sesler yankılanıyordu, tanımadığım sesler.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatarak bir an durakladım ama sonra Florence'ın çığlığını duydum.

İçimdeki korku, kız kardeşime yardım etme ihtiyacının gölgesinde kalmıştı. Yataktan fırladım ve kendimi savunmak için kullanabileceğim tek eşya olan şemsiyeyi kaptım.

Yatak odamın kapısını çekip açtım ve uyanık olduğumu gizlemeye bile çalışmadan merdivenlerden aşağı indim.

Tam alt basamağa geldiğimde bir çift el beni yakaladı ve çığlık atarak şemsiyemle davetsiz misafirin kaval kemiğine vurdum. Bir hırıltı çıkararak beni serbest bıraktı.

"Florence!" Koridorda koşarken söyledim.

Nefeslerim hızlandı, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Durduğumda kulaklarım çınlamaya başladı, dünyam paramparça oldu.

Oturma odasının kapısında donup kaldım, önümde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Arkama baktığımda, davetsiz misafirin bulunduğu salonda sadece gölgeler gördüm.

Florence kıpırdamadan yerde yatıyordu. Koyu renk bukleleri etrafına yayılmış, uçlarına samur boya fırçaları gibi kan bulaşmıştı.

George kızın başında dikilmiş, yüzünde deli bir adamın ifadesi vardı.

Tüm mobilyalar devrilmiş, duvarlar . Etrafımızdaki saatler parçalanmıştı, bazıları hala tıklıyordu ama artık uyum içinde değillerdi. İçime bir ürperti yayıldı, panik kapladı içimi. Bu bir kâbus muydu?

Hâlâ rüya mı görüyordum?

George başını kaldırdı, parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Boğazını temizledi, yüzünde yine o tanıdığım sakin adam ifadesi vardı.

Dehşet içinde fark ettim ki müstakbel kayınbiraderim olduğunu düşündüğüm adam bunca zamandır sadece maske takıyormuş.

"Yatakta olman gerekiyordu, Irene. Uyuyor olman. Çaya ne oldu?"

"Ben içmedim," diye fısıldadım.

"Seni aptal kız," dedi George başını sallayarak. "Aptal, aptal kız. Şimdi de kendini bilmemen gereken işlere bulaştırdın."

"Florence'a ne yaptın?" Sesim titreyerek fısıldadım.

Ayağıyla onu dürttü, dudakları kuru bir gülümsemeye dönüştü. "O hâlâ hayatta, Irene. Bunu o görmesin diye yapmak zorundaydım. Ama sonra sen aşağıya gelip her şeyi mahvettin."

Donup kalmıştım, zihnim hâlâ gördüklerimi anlamaya çalışıyordu. Dehşetin beni sardığını, harekete geçmem gerekirken beni yerimde tuttuğunu hissedebiliyordum.

George *iyiydi*. Her zaman iyiydi. Yine de kız kardeşim kıpırdamadan yerde yatıyordu.

George alçak sesle hırladı ve üzerime yürüyüp beni saçlarımdan yakaladı. Çılgılık attım, ona dirsek attım ve dövüşmeye çalıştım ama o daha güçlüydü.

"Nerede?" diye hırladı. "Bana söylemelisin, Irene. *Şimdi*."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Çılgılık attım. "George, bu sen değilsin!"

"Beni *tanımıyorsun*!" diye gürledi. "*Güvercinler*, Irene. Diğer güvercin nerede? Onları büyükbaban yaptı ama sadece biri burada."

Kavrayışı sıkılaştı, acı kafa derimde patladı. Kıpırdamadan durdum, göğsüm pantolonumla birlikte kabarıyordu.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an için gözlerimi kapattım ve güvercini düşündüm. Her zaman sessiz olan otomatı. Babam onu ayda bir kafesinden çıkarır, çalışma odasına götürür ve orada tamir ederdi. Nedenini hiç bilmiyordum, çünkü hiçbir şey değişmemişti.

Onun anısı zihnimi yakıyordu. Annem ona bir fincan kahve götürür, sanatına dönmeden önce yumuşak bir öpücük verirdi.

Sertçe yutkundum, anıları uzaklaştırdım. Böyle bir zamanda düşünülemez kadar hoş anılardı.

"Bilmiyorum." Gözyaşlarımı kırıştırarak koridorda her şeyi örten obsidyen karanlığa baktım. "Bilmiyorum. İkincisini hiç görmedim. İlki hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

George saçımı bırakarak küfretti. Hemen yukarı uzandım ve şimdi ağrıyan noktayı kapattım.

"Burada değil, *insan*," diye bir ses tizleşti. " yalan söyledin."

"Hayır, hayır," dedi George, sesi umutsuz bir fısıltıya dönüşmüştü.

Gözleri korkudan irileşmiş bir halde bir süre volta atmasını izledim. Konuşurken sesi titriyordu. "Bunun gerçek olduğunu sanıyordum. Yemin ederim."

"*Yalan* söylüyorsun," diye fısıldadı ses.

"Rippers'a asla *yalan* söylemem!" diye bağırdı, nefes alış veriş hızlanmıştı. "*Yalancıları* sevmeyiz, George."

Sözlerindeki yumuşaklık korkutucuydu. Onlarda bir ısırik vardı, insanlık dışı bir şey. İçimi bir ürperti kapladı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Al onu," dedi George, beni öne doğru iterek.

Koridordaki sert zemine vurduğum, bileklerim ve dizlerim acıyla yanıyordu.

"Al onu, Egor. Thomas Ellis'in çocuğu. Nerede olduğunu biliyor. güvercin olduğuna eminim."

"Peki ya diğer kadın?"

"O hiçbir şey bilmiyor. Sen onun zihnini gördün."

Yavaşça doğruldum, korku içime işliyordu.

"Onu Jack'e teminat olarak götür. Bir güvercinimiz var."

Karanlık kıkırdar gibiydi ve göremesem de yüzüme bir şeyin dokunduğunu hissettim.

"Senden ikisini de bulman istendi, insan. Yoksa çok mu unutmansın? Jack'in iki güvercine *de ihtiyacı var*. Onlarda *ona* ait olan bir şey var. Onu bulana kadar rahat etmeyecek."

"Diğeri var olmayabilir bile," diye haykırdı George.

Sesi korkmuş gibiydi. Sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştım ama anlaşılan onu hiç tanıımıyormuşum.

"Peter'ın büyük torununu neden isteyeyim ki? Onun bizim için hiçbir değeri yok."

Kaşlarımdan çatıldı, daha önce adını hiç duymadığım birinden bahsedilmesi kafamı karıştırdı. Sürünerek uzaklaşmaya çalışarak geri çekildim.

George uzandı ve hırlayarak beni tekrar saçlarımdan yakaladı. Beni geri itti ve bedenimi tekrar koridora gönderdi.

Ayaklarımdan üzerinde yuvarlanırken bir elin beni tuttuğunu hissettim. "Bırak beni," dedim *onu* itmeye çalışarak.

"Belki de onu kırabilirler," dedi George, sesi neredeyse bir yalvarış gibiydi. "Belki de anıları zihninde gizlidir. Belki de senin için sadece başka bir yemek olur, Egor."

"*Belki* de çok," diye kıkırdadı karanlık.

Bir çığlık attım, uzaklaşmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Başımın arkasına ağır bir şey çarptı ve gölgelerin içine düştüğümü hissettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ÇILGINLAR



Londra 1921

JAMES

"HER AN OLABİLİR, BAYANLAR," diye mırıldandım, sokaklara bakarak.

Bana olan dükkânlardan birinin çatısına tünemiş, kanatlarımı sıkıca germiştim. Ay yoktu, koyu buhar bulutları gece yarısı gökyüzünü lekeliyordu. Londra tıslıyor ve vızıldıyordu, bu bölgedeki fabrikalar hiç durmuyordu. Arkama baktığımda tabelaların ve binaların ışıklarının gece boyunca mum gibi yandığını görebiliyordum. Hava tercih ettiğimden daha soğuktu ama önemli değildi.

Kan şehvetinin içimi ısıttığını hissedebiliyordum, zaferin tadı uzun dilimde çok tatlıydı.

Thames Nehri'nin bu kısmı temizlenmiş, aşağıdaki cadde sessizliğe bürünmüştü. Müşteri akınına uğramış olabilecek tüm dükkânlar adamlarım tarafından boşaltılmıştı ve son seyircileri de göndermelerini izledim.

Mümkün olduğunca kayıp vermektan kaçındım. Öldürmeyi önemsedığım için değil, aksi takdirde lanet bir karmaşa yarattığı için.

Şimdiye kadar Ucubelerin saldırdığı haberi yayılmış olmalıydı ama Yırtıcılar bizi hemen engelleyemeyecek kadar uzakta olacaktardı. Yırtıcılar, Londra'yı yöneten bir çeteydi; Karındaşen Jack olarak bilinen bir yaratık tarafından müjdelenen bir grup canavar ve insandan oluşuyordu. İş dünyasının çoğu onların elindeydi,

belediye başkanı, depolar ve bankalar. İstediklerini, istedikleri zaman aldılar ve kendilerinden başka kimseye yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar.

Bir kere Karindeşen olduğunuzda hep Karindeşen olursunuz diye bir söz vardı ama bu doğru değildi. Ayrıldım ve Freaks olarak bilinen kendi çetemi kurdum. Arta kalanları, unutulmaları, nefret edilenleri ve yanlış anlaşılmaları özümstedim. Gerektiğinde insanları öldürdük ama onlara yardım da ettik. Canavarlara da.

Benim gibi yaratıkların sadece temiz bir nefes alabilmek için cehennem çukurlarından tırmanmak zorunda kalmadığı bir dünyada yaşamak istedim.

Bu gece Ucubelerin Batı Yakası'nda işleri vardı, bana sadakat yemini etmiş bir iş adamıyla anlaşma yapmışlardı. Aptalca bir ihanete uğramıştı ama ben bunu kendi avantajıma kullanıyordum.

Amacımıza ulaştıktan sonra o sümüklü piçle Morte'nin ilgilenmesine izin verirdim.

Bakışlarımı yukarı çevirip gümüş bir zeplinin aşağıdaki rıhtıma doğru alçalmaya başlamasını izledim. Tombul gövdesi yavaşça hareket ediyor, gittikçe alçalıyordu. Alt takımda pencereler vardı ve inişe hazırlanırken ileri geri hareket eden gölgeleri görebiliyordum.

Uçak, Rippers'in çöküşünün anahtarını elinde tutuyordu ve benim ağzım sulanmıştı. Zaferimizi hissedebiliyordum - o çok nefret ettiğim çetenin kalbine saplanan ilk bıçak.

Nefret edilen ama saygı duyulan. Jack bir imparatorluk yönetiyordu ama tarih bir şeyi kanıtladıysa o da her krallığın eninde sonunda yıkılabileceği idi.

"Neredeyse," diye fısıldadım.

Pençelerim yumruk şeklinde sıkılaştı, mekanik kanadım dişliler döndükçe tıkırdadı. Alçak bir tıslama çıkardım, sabrım giderek azalıyordu.

"Tüm siviller temiz, patron."

Aşağıya baktığımda adamlarımdan Boris'in pencereden eğildiğini gördüm, yüzünde saygı ve korku dolu bir ifade vardı.

Başımı hafifçe salladım, bu da onu yoluna göndermek için yeterliydi.

İyi idi. Çetemizdeki adamlar, insan olmalarına rağmen güvenilir idi. En iyilerin en iyilerini bulmuştum, Yırtıcılar tarafından şu ya da bu şekilde kazıklanmış olanları. Sıcak ve samimi olmayabilirdim ama sert, dürüst ve sadık olmakla ün yapmıştım.

Bir çığlık duydum. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü, çünkü rıhtımdaki insanlar olacaklardan habersiz bir şekilde

uçağın inişi.

Motorlar bağırdı, inişe geçerken birçok vanadan birinden buhar fışkırdı. Halatlar aşağı indirildi ve kenetlenme işlemi başladı.

İnsanlar gemiyi emniyete alırken ileri geri gidip geliyorlardı. Alt takımın ışıkları yanıyor, içindeki gölgeler küçük karıncalar gibi hareket ediyordu. Biliyorlar mıydı? Çılgınca hareketlerinin nedeni bu muydu?

İniş yaparken gıcırdadı ve inledi, dişliler yavaşladıkça gıcırdadı.

"Güvercin kondu," diye fısıldadım, hem Morte'un hem de Charles'ın beni duyabileceğini biliyordum.

Bu hızlı bir operasyon olacaktı. Yıllardır Rippers'in ensesindeydik ama tüm parçaları doğru yerlere yerleştirdikten sonra nihayet dişlerimizi onlara geçirecektik.

Toplumun alt tabakasında bir hiç olarak başlamıştım, canavar dünyamızın karanlığına doğmuş bir yaratıktım. Beni yozlaştırdı, kırdı, yaktı - ama zirveye yaklaşıp kadar pisliğin içinden tırnaklarımla kazıyarak ilerledim.

Dünyada benim gibi çok fazla canavar kalmamıştı. Hatta çoğu kişi tek kanadımdaki güzel deseni bir zayıflık işareti olarak görüyordu. Uzun boylu ve kıvraktım, omuzlarım genişti ama kardeşlerim kadar geniş değildi.

Doğuştan kardeş değildik ama üçümüz bir kan anlaşması yapmıştık.

Charles ve Morte.

Charles. Parlak bir zekâyâ sahip bir Unseelie'ydi ve bunu etrafındaki her şeyi mahvetmek için kullanıyordu. Londra'da ezberlemediği bir plan, karşısına çıkmaya cesaret edebilecek bir canavar ya da insan yoktu.

- Hayır. Akli başında hiç kimse onun söyleyebildiği lanetli melodileri, bir varlığı kemikleri kırılana kadar dans etmeye ya da delirene kadar gülmeye zorlayabilecek melodileri duyma riskine girmezdi.

Charles bir şeyler hissettiğim tek yaratıklardan biriydi. Beni çileden çıkardı ama aynı zamanda daha iyi bir lider olmamı sağladı.

İyi bir aşık olmasının da zararı yoktu.

Sonra Morte vardı. O kadar iğrenç bir yaratıktı ki, bazen onun varlığında ben bile ürperirdim. Her zaman örtülüydü, koyu renkli kumaşlar giyerdi ve adına yakışır bir veba maskesi takardı. Ona göz ucuyla bile bakanları korkunun ele geçirmesini izlemek beni her zaman gülümsetirdi, hatta kendi omurgamdan aşağı buz gibi damladığını hissettiğimde bile.

Yüzünü ya da vücudunu hiç görmemiştim ama öldürdüğü kişilerden bir araya getirildiğini biliyordum. Sihrini kullanarak fiziksel formunu onu tatmin edecek şekilde yaratıyordu; bu, *bebeklerinden* birinin gözlerini ya da dudaklarını oymak anlamına gelse bile.

Morte için insanlar, istediği gibi kullanabileceği oyuncaklardan ibaretti.

Üçümüz arasında en sapkın olan oydu. Piç üçlümüz, Londra'da Yırtıcılar'dan sonra en çok korkulan çete Ucubeler'in liderlerini oluşturuyordu. Onların dünyasının sınırlarında kendi krallığımızı kurmuş, ihmal ettikleri parçaları yönetiyorduk. Gözden kaçırdıkları işleri ve insanları topladık, ihmallerini kendi avantajımıza kullandık.

Bu bir oyundu. Bir güç ve kontrol oyunu.

Kontrolün bende olması hoşuma gidiyordu.

Ucubeler Rippers'ı yok etmek istiyordu ve bu gece onlar için sonun başlangıcı olacaktı.

Oyun başlasın.

Charles rıhtıma doğru yürüyordu, gümüş rengi saçları ay gibi parlıyordu. Elinde bir baston vardı ve ısıklık çalarken bastonu parmaklarının arasında döndürüyordu. Melodi çok aşına olduğum bir melodiydi ve heyecandan ürperdiğimi hissettim.

Vitrin kanatları sıkıca kapanmış, sarhoş gibi yürüyordu. Sendeleyerek ilerledi ve rıhtımda zeplini bağlamaya çalışan insanlara yaklaştı.

İçlerinden biri ona bağırdı ve eliyle gitmesini işaret etti. Charles'ın neşeli kahkahasını buradan duyabiliyordum.

Isıklık çalmayı bıraktı ve bastonunu kaldırdı. Adamlardan birine vurdu ve onu yere serdi.

O salınım yüzünden çenesinin kırıldığı kesin.

Diğer adamlar bağırmaya başladı, birkaçı ona doğru koştu. Charles onu yakalamalarına izin verdi, kahkahaları giderek daha da kontrolden çıkıyordu.

Gözlerimi kısarak baktım. *Hadi, seni piç. Oyun oynayacak vaktimiz yok.*

Charles zihnimi asla okumadığını iddia etse de, sanki beni duymuş gibiydi. Sesi havaya yükseldi ve ürkütücü ilahisine başladı.

İzlemeye devam ederken avuçlarımı sivri kulaklarımın üzerine kapattım, şarkısının karanlık büyüüne kapılmak istemiyordum. Boğuk kulaklarım ile bile acı dolu çığlıkları duyabiliyordum.

Rıhtımlar sinek gibi düşüyordu. Görünmez bir güç tarafından devrilen domino taşları, kimse ayakta kalmayana kadar teker teker devrildi.

Charles doğrulup başını çevirdi. Bu mesafeden bile birbirimizi görebiliyorduk.

Kazandığımız için sırttığını görebiliyordum.

İçimi çektim ve ellerimi indirdim. Adamlarımız tarafından izlenmiyor olsaydık, ona kaba bir hareket yapardım.

Kaynaklarım bu iniş için sadece insanların olduğu konusunda haklıydı, çünkü Rippers şehrin diğer tarafında yağlı pislikle meşguldü.

Bu işi düşmanlarımızın bile takdir edeceği bir hassasiyetle planlamıştım. Düşmanlarımızın takdir ettiği bir şey varsa, o da onları zor durumda bırakacak şekilde manevra yapmalarıdır.

Jack çok öfkelenenecekti ve şüphesiz bunun yansımaları olacaktı.

Kanatlarım arkamda açıldı, mekanik kanadım dişlilerin hareketini sağlamak için kaymasıyla tıkırdadı. Şapkamı ve gözlüklerimi düzelttim ve çatıdan inerken sırttım.

Rüzgâr kanatlarımı yakaladı ve aşağıya doğru süzıldüm. Bir insanın aniden ortaya çıkışını ve Charles'a doğru aptal gibi koşuşunu izledim, ama fazla uzaklaşamadı.

Tam arkasına indim, hemen kafasını yakaladım ve boynunu kırdım. Tatmin edici çıtırtı içimdeki adrenalini bastırdı.

Ceset tahta kalaslara çarparak yan tarafa düştü. Döndüm, zepline doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Charles kaşlarını çatarak döndü. "Kulak tıkacı takmış olmalı."

"Özensiz, Charles," diye takıldım.

"Hayır, hayır," dedi Charles, sesindeki İrlandalı tını beni gülümsetti. "Çok etkileyiciydi. Onlara şarkımla serenat yaptım."

"Odaklan," diye homurdandım.

Kafamı kaldırdığımda birkaç adamımızın bize katıldığını gördüm. Birkaçı destek olarak bizimle birlikteydi, diğerleri ise Londra'nın batı yakasını kasıp kavurarak düşmanlarımızın dikkatini dağıtıyordu.

Ceketimin cebine uzandım ve bir saat çıkardım. Saat neredeyse gece yarısıydı ve her şey tam zamanında olmuştu.

"Şimdiye kadar sikildiklerinin farkına varmış olmalılar," dedim. "Hızlı hareket etmeliyiz. İçeri girin, güvercini alın ve buradan defolup gidin."

Charles bana dişlerini göstererek sırttı ve sadece o tutarken dönen altın dişlileri olan iki ışın tabancasını çıkarırken omuz silkti. Ortalarında şeffaf cam ampuller vardı ve bu ampuller kılıflanmış elektrikle çoktan vızıldamaya başlamıştı.

Silah seslerini taklit ederek onları bana doğru salladı. "*Pew, pew.*"

"Onları bana doğrultma," diye homurdandım. "Tanrı aşkına, ciddi ol Charles. Adamlarımız izliyor."

Gözleri söz konusu adamlara kayarken, alnındaki üçüncü göz bana göz kırptı. "Sen git patron. Ben nöbet tutacağım." Döndü, ayaklarını birbirinden ayırdı ve sanki bir şey ifade ediyormuş gibi kanatlarını açtı.

Gözlerim bir an için onun arka tarafına kaydı ve sonra bakışlarımı ayırarak bir hırıltı çıkardım.

Sonra kendime hatırlattım.

Bağırışlar yankılandı, onların paniği kalbimin heyecanla çarpmasına neden oldu. İnsanların içeriden umutsuzca engelledikleri zeplinin kapısına doğru giderken kıkırdadım.

"Aptal küçük insanlar," diye kıkırdadım, eğlenerek.

Başımı kaldırıp tüm pencerelere baktım ve kaşlarımı çattım. Camdaki şey... kan mıydı?

Önemli değil. Ceketimin içine uzandım ve yanımda taşıdığım çok sayıdaki bombadan birini çıkardım. Öne doğru eğilip kapıya yapıştırdım.

Ne yapmak üzere olduğumu anladıklarında panikle attıkları çığlıkları duyabiliyordum.

Yap.

Planladığımdan daha fazla kayıp verebiliriz ama Polis onu son belasından kurtardığım için bana borçluydu. Piç herif belediye başkanının karısını becermişti ve söylemeye gerek , sonu iyi bitmemişti. Artık yeni bir belediye başkanımız ve gerektiğinde iyilik isteyebileceğimiz insanların bir listesi vardı.

Bazıları cömert olduğumu söyleyebilir. İhtiyaç anında yardım etmeyi kesinlikle severdim.

Kendi kendime sırttım ve zeplinin kapısından geri çekildim.

"James!" Charles havladı.

Dönüp ona baktım, kaşlarımı kaldırdım. Charles başını eğdi, yola ve binalara doğru eliyle işaret ederken üç gözü öfkeyle yanıyordu. Üç yaratık bize doğru geliyordu, şüphesiz Jack'in gönderdiği uşaklardı.

"Morte onların icabına bakacaktır," dedim. "Ölümlerinin hızlı olacağına eminim."

Charles kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi, silahları hâlâ çatırdıyordu ve harekete geçmeye hazırdı. Bu şeyleri ne zaman kullansa, gümüş saçlarının telleri statik enerjiden dolayı etrafında uçuşuyordu.

Bu onu deli gibi gösterdi.

Pençeli elimle cihazı kaldırdım ve bombanın düğmesine bastım.

Hemen patladı, şarapnel parçaları etrafa saçıldı. Gri duman etrafımı sardı, ardından çığlıklar geldi.

"Oh, bu sesi sevdim!" Charles haykırdı. "Bana ölümlülere ziyafet verdiğimiz zamanları hatırlatıyor."

Ölümlülere kastetti.

"Bakın, Morte varlığıyla bizi şereflendirdi."

Morte'un karanlık bir bulanıklık içinde bir grup canavarın önünü kesmesini izleyerek başımı kaldırdım. Yaratıklardan biri şapkasını düşürmeyi başardı ama pelerinininden çıkan gölgeli bir dal tarafından şapka hemen kafasına geri takıldı.

Charles yüzünü buruşturdu ve boş bir ifadeyle bana baktı. "Onun benden daha fazla eğlenmesine izin veriyorsun."

"Sonra surat asarsın," diye homurdandım ve sigara içilen kapıdan geçtim.

İçeri adımımı atarken öksürük ve iniltileri duymazdan geldim. Diğer bağırışları duydum, etrafımdaki titreşimleri hissettikçe antenim seğiriyordu.

Cesetlerin üzerinden geçtim, şeye dair bir işaret var mı diye sağa sola bakındım. Katliama uzun zaman önce alışmışım ve kanın içinden geçerken sadece sıkıntıyla iç çektim.

Daha sonra Charles'a botlarımı temizletirdim. Belki de ona yalatırdım.

Daha da içeri girip gözlüklerimle buraya gelme sebebimiz olan nesneyi ararken bu düşünce aklımdan çıkmadı.

Güvercin. Bir insan tarafından icat edilen ve her canavarı, hatta Charles gibi karanlık, ham büyüye sahip yaratıkları bile güçsüz hale getirebilen bir eşya. Söylentilere göre Ripper'lar tarafından aranmış ve New York'tan Londra'ya kadar getirilmişti.

Böyle bir güce pençelerini geçirmelerine izin veremezdim. Başka bir yaratığı güçsüz hale getirebilmek, sonunda Londra'yı ele geçirebileceğimiz ve Yırtıcıları toza dönüştürebileceğimiz anlamına geliyordu.

Jack bana yalvarmaya gelirdi, dişleri ve her şeyiyle.

Ana kabine girdim ve etrafta cihazla ilgili herhangi bir işaret, özel bir şey var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu.

Motorlar uğulduyor, uçağın sesleri dönüyordu. Artık ölümler için bir mezar olmasına rağmen hayatla uğulduyordu.

Kaşlarımı çatarak kargonun depolanmış olması gereken küçük bir odaya doğru ilerledim. Kargo bulmayı umarak içeri baktım.

Boştu.

İçeri girdim, sinirli bir homurtuyla odaya baktım. Öfke antenimi titretmeye başladı, çenem sertleşti.

Burada kasalar bile yoktu, tek bir toz zerresi bile yoktu. "Bu ne lan?" diye dudak büktüm.

İçimde bir öfke parıltısı belirdi ve her odayı kontrol ederek zeplinin içine daldım. Her köşe bucağı, hatta bazı cesetleri bile devirdim.

Ben onu ileri geri yuvarlarken insanlardan biri inledi. "Lanet olsun," diye küfrettim.

Kaptanın kamarasına doğru ilerledim. Kapı zaten aralıktı.

Bomba o kadar uzağa düşmemeliydi. Bu inmeden önce ne olmuştu? Güvercinden haberdar olan başka bir çete yoktu, olsa bile planlarımıza müdahale edecek kadar aptal değillerdi.

Koltuğuna yığılmış olan kaptanın yanına gittim. Ona doğru uzandım ve onu salladım.

"dostum," diye .

Bir inilti çıkardı, gözleri dalgalanıyordu.

Ona ters bir yumruk attım, bu da onu uyandırdı. Bir çığlık attı ama yeleğinin kayışlarını sıkıca kavradım.

"Güvercin nerede?" Hırladım. "Nerede?!"

Gözlerini kırıştırdı, dudakları titriyordu. "Gitti," diye kekeledi. "O gitti. Özgür kaldı."

"O MU?" Gürledim.

Sessizce başını salladı ve bir damlanın yere düştüğünü duydum. Yere baktım ve alay ederek onu geri ittim.

"Altına işeyeceksin," diye mırıldandım.

Cam pencerelerden şehre doğru baktım.

Bütün bunlar boşuna mıydı? Aptal mıydım? Jack ve çetesi beni yine alt mı etmişti?

Bu düşünce beni öfkелendirdi. Yıllardır onları mahvetmek için çalışıyorduk ve bunun ağırlığını üzerimde hissediyordum.

Geri dönüp kabindeki sandalyelerden birini kaparken hırladım. Tüm gücümle camlara doğru fırlattım, camlar elmas parçalarından oluşan bir duvarın içinde paramparça oldu. Derimi yırtan parçalara aldırmadan içinden atladım.

Kanatlarım açıldı ve doğruca rıhtıma uçarak Charles'ın yanına indim. Döndü ve bana meraklı bir bakış attı. "Güvercin nerede?"

"Bilmiyorum," dedim. "Geminin her yerine baktım, yukarı ve aşağı. Ben daha fazlasını öldürmeden önce orada ölmüş olan insanlar vardı. Ne olduğundan emin değilim ama altına işeyen kaptan onun yaptığını söyledi."

"O mu?" Charles homurdandı.

Başımı salladım ve dönmeye başladım, ancak bir figür göğsüme çarptı. Dehşet içinde yere bakarken bir hırıltıyla geriye doğru tökezledim.

Bana çarpan kişi bir kadındı. Onu yakalayamadan önüme kış üstü düştü.

Panikle soluyarak ayağa kalktı ve tekrar kaçmaya çalışmadan önce bir özür mırıldandı. Kaçışını şaşkınlıkla izledim, düşüncelerim ne olduğunu anlayana kadar-

"Lanet olsun. Sanırım bu o," dedim.

"Güvercin bu mu?" Charles kuşkuyla sordu.

İkimiz de onun kıvrak bir ceylan gibi hareket ederek koşmasını izledik.

İçimden küfrettim ve avlanmanın heyecanını hissederek peşinden gittim. Hızlıydı ama fazla uzaklaşacak kadar değil.

Pençelerimi uzatarak ona doğru uzanırken hırladım.

Onu yakaladım ve rıhtım biter bitmez yere çarptım. İkimiz de yuvarlandık ve düşerken çığlık attı. Kemiklerin kırıldığını hissettim ama onlar benim değildi.

Vücudu hareketsiz kalana kadar yuvarlandık. Alçak bir hırıltı çıkararak onu altımda kıstırdım.

"Sen," diye hırladım.

"Sana rastladığım için özür dilerim!" diye bağırdı. "Özür dilerim! Duvar gibi inşa edilmişsin!"

Onun kokusu. İçime çektim, donmuştum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar güzel koklamamıştım. Tatlı ve baş döndürücüydü, sarhoş ediciydi.

Birbirimize baktık, göğüslerimiz pantolonla kabarıyordu. Altımda titrediğini hissedebiliyordum, kara gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

Güvercin gerçekten sadece bir insan mıydı? O halde bu imkansızdı. Cihazın canavarları güçsüz hale getirebildiğine dair söylentilerin hepsi bir saçmalıktı.

Ya Jack şu anda oturmuş gülüyorsa?

"Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen. Beni kaçırdılar. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Sadece polise ulaşmaya çalışıyorum."

"Kapa çeneni," diye hırladım. Pençelerimi boynuna geçirip sıktım. Nefes nefese kaldı, yanakları kızardı ve ben onu orada tutarken gözleri inanılmaz derecede büyüdü. Yine de bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Polis sana burada yardım etmez."

Onun kokusunu tekrar içime çektim ve kanıma geri dönen yanmayı hissettim.

O her neyse, bir problemli.

"Nesin sen?" Hırladım. "Sen güvercin misin?"

"James."

Onun boynunu kırmalıyım. Onu öldürmeliyim.

Bir insan benim için işe yaramazdı. Bizim için de. Tanrılar tarafından bir kez daha mahvedilmiştik ve ben sadece onun gözlerinden akan yaşamı görmek istiyordum.

Yine de, eğer güvercin buysa... o zaman bana doğru koşması kaderin şanslı bir cilvesiydi.

Charles omzumu kavradı ve beni geri çekti. "James!

Gitmemiz gerek! Jack yaklaşıyor."

Gözleri dalgalandı, bakışları donuklaştı.

"Lütfen," mırıldandı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Göz kapakları yavaşça kapanana ve altımda gevşeyene kadar bırakmadım. Bir hırıltıyla boynunu bıraktım ve kalçalarımın üzerine oturdum. Etrafımızdaki dünyanın sesleri bana tüm gücüyle çarparak geri döndü.

Morte'un önümde durduğunu, başını yana eğdiğini fark ettim. Maskesinin uzun siyah gagası aşağı doğru uzanıyor, eldivenli elleri yumruk şeklinde kıvrılıyordu.

Charles alçak bir hırıltı çıkardı. "Ne yapıyorsun James?"

Ayağa kalktım ve insana baktım. Başım kararlarla çarpıyordu.

Onu terk etmeliydim. O sadece bir insandı. Bu bir başarısızlıktı, bir yerlerde bilgi yanlış olmalıydı.

Yine de...

"Onu alıyoruz," diye homurdandım. "Kaldırın onu. İcinizden biri. Ona dokunmak istemiyorum."

Morte'un maskesinin ardından gözlerini göremesem de bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

"Oyuncak mı?" diye sordu, inanmadığı her halinden belliydi.

"Şimdi!" Havladım, onu iterek geçtim. "Belli ki o da bunun bir parçası."

İkisini onunla birlikte geride bırakarak güverteden aşağı indim. Yönümü bekleyen adamlarımın yüzlerini görerek sokağa doğru yöneldim.

"Defolun!" Bağırdım.

Hemen kaçıştılar, ara sokaklara ve caddelere dağıldılar. Rıhtım artık sadece üç canavarın ve öldürmüş olmam gereken bir insanın yaşadığı hayalet bir kasabaya dönüşmüştü. Kan zemini nemlendirmiş, Morte'un icabına baktığı yaratıklardan bazıları parçalara ayrılmıştı.

Şehre, kontrol etmeye çok aç olduğum dünyaya baktım. Ona sahip olmak için savaşmış, onu benim yapmak için siperlerde tırnaklarımla kazıyarak ilerlemiştim.

Arkama baktım, yeni kargomuzu alan kişinin Charles olduğunu görünce şaşırmadım. Onu göğsüne bastırmıştı, ifadesi okunamıyordu.

Bundan hoşlanmadım.

Morte kıpırdamadan duruyordu, siyah paltosu Thames nehrinin üzerinden esen rüzgârla dalgalanıyordu. Zeplinden dumanlar yükseliyor, siren sesleri çoktan geceye karışıyordu.

Kanatlarım havalandı ve tam olarak söylediğim gibi yapacaklarını bilerek havalandım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

KEDERİN OĞLU



IRENE

ACI. Gözlerim yavaşça açılırken hissedebildiğim tek şey buydu.

Karanlığın içindeydim. Gözlerimi hızla kırptırdım, görmeye çalıştıkça düşüncelerim yavaş yavaş berraklaşıyordu ama kapana kısılmıştım.

Tekrar.

Son iki günde yaşadığım tüm olaylar gözümün önüne geldi. Gözlerim yaşaracaktı ama ağlamam bitmişti. Artık acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Kaburgalarım ağrıyor, başım zonkluyordu. Karanlığa bakıp şekilleri seçmeye çalıştım. Herhangi bir şekli.

Bu belaya nasıl bulaşmıştım ki? George pusuya yatmış bir casustu, kuzu postuna bürünmüş bir kurt.

Florence ya da benimle ilgili özel bir şey yoktu. Bekâr bir aileden geliyorduk; bildiğim kadarıyla uzun süredir kayıp olan akrabalarımız yoktu. Büyükanneyle büyükbabamı da tanıımıyordum ama bu hiç önemli olmamıştı. Annem ve babam, tutkularına kapılmış olmalarına rağmen, bize iyi davranmışlardı. Bizi doğru yetiştirmişler ve başarılı olmamız için her türlü fırsatı vermişlerdi. Sıradan bir üst orta sınıf ailesiydik, dolapta iskeletimiz yoktu.

Normal.

Tüm bunların yalan olması dışında. Son 48 saat, güvendiğim biri tarafından gafil avlanmaktan kilitlenmeye kadar hayatın acımasız kaprislerinin sarsıcı bir ifşasıydı.

o küçük karanlık odada. Hayatımda Florence dışında kimseyi tanımıyor gibiydim.

Ama o zaman bile onu tanıyor muydum? Son birkaç aydır birbirimizden uzaklaşmıştık. Günlerimi ve gecelerimi akademik ve sosyal eğilimlerle geçiriyordum ve bir nedenim olmadıkça onunla neredeyse hiç konuşmuyordum.

Berbat bir kardeş olmuştum. Ya George tarafından gizlice tuzağa düşürüldüyse?

Gözlerim yandı ama yine de yaş gelmedi. Kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışarak sıkılmış dişlerimin arasından hırıltılı bir nefes aldım.

Bu bir kâbustu ve ben hâlâ ölmemiştim. Beni kaçırın piçlerden kaçmayı başarmıştım ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir yaratıkla karşılaşmıştım.

Gerçekten. Önüme baksaydım, belki de güve canavarından yapılmış bir duvara çarpmazdım.

Zihnim gördüğüm yaratıkları anlamaya çalışıyordu. Beni evimden alan gölgeler, beni zepline bağlayan yaratık.

Sertçe yutkundum, yakalandığım anı düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey hatırlayamadım. Her şey bulanıktı. Düşüncelerim sadece yakalandığım andan *onunla* karşılaştığım ana kadar kristal berraklığında idi.

Aptal. Aptal, aptal, aptal.

Özgürlük çok yakındı. Tünelin ucundaki ışığı kısa bir an için tatmıştım. Neredeyse uyanmak üzere bir rüyaydı ama tekrar karanlığa sürüklenmiştim.

Yaşamaya kararlıyım. Bunu atlatmaya kararlıyım.

Ya Florence buradaysa ve ben bunu bilmiyorsam? O iyi miydi?

Hayatta kalmış mıydı?

Midem altüst oldu, nefeslerim yeniden düzensizleşmeye başladı. Yumuşak tıklama sesi dışında bu yerde duyabildiğim tek ses buydu.

Ellerimi vücudumda gezdirdim, geceliğimin terden ıslanmış kumaşının üzerime yapıştığını hissettim. Kaçırıldığım gece giydiğim geceliğin aynısıydı.

Bundan kurtulmak istedim. Çaresizce. Onu yırtıp yakabilmeyi diledim. Delik deşik giysiyi bir daha asla görmek istemiyordum.

Hayatım boyunca bir bilim kadını olacağıma inanmıştım. Büyük zihinlerin ve büyük modanın dünyası arasında denge kuracaktım. İnandım ki

Toplumun değerli bir üyesi olacak ve adımı dünyadaki her eve taşıyacaktım.

Hayalim buydu ama yine de parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Geçen her ay, kendimi daha da kaybolmuş bulduğum bir başka ay oldu - ve sonra ailemin evine gittik.

Elimi uzatıp yukarı kaldırdım ama duvara çarptı. Bir kutunun içinde olduğumu fark ettiğimde dehşete kapıldım. Dişlerimi sıkarak, yakıcı acıya rağmen bacaklarımı tekmeledim.

Dünyanın etrafıma kapandığını hissettim. Kimse beni burada bulamayacaktı. Burada çürümeye terk edilecektim.

"Alo?" Fısıldadım.

Boğazım kurumuştı ve konuşmak canımı acıtıyordu. Elim yavaşça yukarı kaldırıp boynumun kenarlarına dokundum. Pençelerin girdiği yerdeki kabukları, derimden akan kurumuş kanı hissedebiliyordum.

"Alo?" Daha yüksek sesle söyledim. Boğazımı temizleyerek bir ses çıkardım. Sesim sesler arasında kesildi, acı hala belirgindi. "Alo?"

Bir hareket duydum. Nefesimi içime çektim ve kutuya dokunmak için uzandım. Ses çıkarmaya çalışarak ona vurdum.

"Yardım edin!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. "Lütfen!"

"Çok güzel bir sesin var, küçük güvercin. Bozuk olduğunda bile."

Midemde kelekler uçuşurken bile rahat bir nefes almamı engelleyemedim.

Bu beni esir alanın sesi miydi?

Dişlilerin tıkırtısı ve dönüş sesi etrafımda yankılandı, paslı bir mandal çekilerek açıldı. Kutunun kapağı aniden kalktı ve görüş alanıma ışık dolunca gıcırdadım.

Görebilene kadar gözlerimi kırptırdım, gözlerim alıştı. Bir yüz benimkinin üzerinde duruyordu, uzun gümüş saçları öne doğru dökülüyordu.

O bir canavardı. Ama diğerlerinden farklı olarak güzeldi. Teni yumuşak gri, üç gözü siyahtı. Çenesi yontulmuş gibi görünüyordu ve dişleri parlak beyazdı.

Kaşlarını kaldırdı ve bana neredeyse nazik bir gülümseme verdi.

Kollarına düşüp hıçkır hıçkır ağlamak istedim. Ona tutunmak, benim için yanlış giden her şeyi ona anlatmak istedim.

Bu sefer gözlerim doldu. Mırıldanır gibi bir ses çıkardı, tsking.

"Hayır, , hayır, küçük güvercin," diye mırıldandı. Yumuşak bir İrlanda aksanı vardı, ona karşı bayılmak istememe neden olan bir aksan. Sesi kadife gibiydi, beni rahatlatıyordu.

daha da ileri.

Eğildi ve beni şaşırtarak dilinin ucunu dışarı çıkardı - bir gözyaşını yaladı. Bir nefes verdim ve dehşete kapılmam gerekirken, içimde bir sıcaklık hissettim.

Bir gözyaşını daha yaladı. Dili sert bir dokuya sahipti ve bir insanınkinden daha uzundu. Nefesi yüzüme ılık ılık vuruyordu, aramızdaki sessizlik başlı başına bir canavardı.

Canım acısa da nefesimi tutuyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım, kulaklarım yanıyordu.

Alçak sesle mırıldandı. "Bu dünya için fazla nazıksın, küçük güvercin," diye iç geçirdi, neredeyse kederli bir şekilde.

Bir damla gözyaşı daha süzüldü ama bu kez parmağıyla onu da sildi. Eli soğuktuk ama yine de özlemini duyduğum bir sıcaklık vardı.

Az önce beni *yalamış* olmasına rağmen.

Başka bir özlem zonklaması beni ele geçirdi, ama onu görmezden geldim.

Bir şey hissediyor olamazsın. O seni esir alan kişi.

O konuşurken mantığın sesi sustu, melodik tonu beni cezbetti içinde.

"Artık ağlamamalısın. Sadece bazı sorulara cevap vermelisin, ve sonra birlikte geçireceğimiz zaman erecek.

Tamam mı?" Burnumu çekerek başımı salladım.

Kutunun içine uzandı, elleri etrafımda dolaştı. Beni yavaşça kaldırdı ve acı tüm vücuduma yayılırken inledim. Kollarımı boynuna doladım ve yumuşak gömleğini kavradım. Gömleği bana bir korsanın giyebileceği açık yakalı, uzun kollu ve fırfırlı bir gömleği hatırlattı ama bir de gövdesini saran siyah deri korse vardı.

Canavarlar bile korse içinde ilahi görünüyordu.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım, başım dönüyordu. "Sen bir melek misin?"

Mırıldandım.

Beni yatağa taşıırken kıkırdadı. Beni yatağın ortasına yatırdı ve yanımdaki yatağın kenarına oturdu. Bana baktı ve kaburgalarımın bir acı titreşimi hissettim.

Durmasını dileyerek irkildim. Uzandım ve sonunda durana kadar bir süre onları avuçladım.

"Hayır, küçük güvercin. Ondan çok çok uzakta. Korkarım bazı sorulara cevap veremezsen senin de canını yakmak zorunda kalabilirim."

Onun bu acımasız itirafı karşısında keskin bir nefes aldım, korku bir kez daha kendini gösterdi. "Lütfen yapma," dedim. "Bildiğim her şeyi sana anlatacağım."

"Güzel," diye mırıldandı. Uzandı ve parmaklarını saçlarımda hafifçe gezdirdi. "Bana her şeyi anlat. Adın ne senin?"

Sesi bana bir şarkıyı hatırlattı. Nefesimi bıraktım ve yatağın hissine gömüldüm. Vücudum ağrıyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu ama yavaş yavaş her şeyi bıraktığımı hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, üçüncü gözüne bakarken nefesim kesildi.

"Irene," diye fısıldadım. "Irene Ellis."

"Aferin kızım," dedi bana dişli bir gülümseme sunarak. "Peki sen nesen?" "Bir insanım," dedim. "Ben sadece bir insanım."

Başını eğdi, hâlâ mırıldanıyordu. "Emin misin, küçük güvercin?"

"Öyleyim," diye mırıldandım. "Canavarların gerçek olduğunu bile bilmiyordum ta ki... ta ki o şey beni alana kadar. New York'tan."

Titremeye başladım ama başını yavaşça salladı, hâlâ beni okşuyordu. "Hayır, hayır. Titremeyelim ya da ağlamayalım. Bana odaklan."

Sertçe yutkundum, karanlık bakışlarının içine çekildim. Büyüleyiciydi ve onu *memnun* etmek istiyordum.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

Konuşurken sesim titriyordu ama yine de ona her şeyi anlattım. "Kız kardeşim ve ben ailemin evine gittik çünkü orayı satacaktık. Bir yıl önce bir zeplin kazasında öldüler ve o zamandan beri oraya hiç gitmedik. Florence'ın nişanlısı George da geldi. Çay içtiler ve benim de biraz içmem gerekiyordu ama içmedim-" Boğuk bir nefes verdim, gözyaşlarımı kırıştırdım. "Yatmaya gittim ama çığlıklar duyarak uyandım. Aşağı indim ve bir canavar beni yakalamaya çalıştı ama ben oturma odasına koştum... Kız kardeşim yerdeydi. Her yer kan içindeydi. George tüm mobilyalarımızı parçalamıştı ve babamın oradaki farklı eşyalarını parçalamıştı. Sonra güvercinden ve diğerinin nerede olduğunu bilip bilmediğimden bahsetti. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyürken evimizde otomatlar vardı ama güvercin büyükbabam tarafından yapılmıştı. Yine de onunla hiç tanışmadım. Sonra George beni o canavarla birlikte gönderdi ve kendimi bir hava gemisinde buldum."

"Bu iş burada bitmiyor," dedi. "Devam et, Irene."

Sözleri şimdi daha soğuktu, sesi emrediciydi. Bir başka keskin acı titreşimi hissettim ve bir an için gözlerimi sıkarak nefes nefese kaldım.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Hikayeni bitirdiğinde sana anlatacağım. İyi bir kız olmayı kabul ettin, Irene. Sonra ne olduğunu anlat bana."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bu doğruydı. Tek hatırladığım karanlıktı. Birinin bir kapıyı açtığını hatırladım ve ondan sonra zeplinin açık kapısında durana kadar hiçbir şey hatırlamadım, arkamda yere yığılmış cesetler vardı.

Acı arttı ve haykırdım. Doğrulmaya başladım, ama o eğildi, bileklerimi yakaladı ve üstümde sabitledi.

"Benim için iyi olacağını düşünmüştüm, Irene," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Ona karşı kıvrandım, acı vücudumda patladı. Şimdi üstüme çıktı ve beni altına sıkıştırdı. Bir süre boğuştuk ama sonunda beni sabit tuttu.

Ölmeyi dileyerek ona baktım. Daha fazla acı çekmek istemiyordum.

"Canımı yakmayı bırak," diye bağırdım.

Alçak bir hırıltı çıkardı, ifadesi çok daha canavarca bir şeye dönüştü. Beni kafesimden çıkaran meleksi güzellik gitmiş, yerine derimi yüzmek isteyen bir şeytan gelmişti. Zihnimde bir melodi yankılanmaya başladı, gittikçe yükselen bir şarkı.

"Şu anda seni koruyorum," diye hırladı. "Diğerlerinin seni sorgulamasını engelliyorum ve çılgılık atsan da yalvarsan da umurlarında olmayacak. Sana benden çok daha fazla zarar verecekler, küçük güvercin. Uçamayana kadar kanatlarını tekrar tekrar kıracaklar. Anladın mı?"

Şarkı gittikçe daha yüksek sesle söyleniyordu, vücudum sanki dikiş yerlerinden kopacakmış gibi hissediyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum!" Panik içinde çılgılık attım. "Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum."

Eğildi, dudakları hırıltıyla kalktı. "Sana *inanmıyorum*. O gemi indiğinde içinde canavarlar ve ölü insanlar vardı. Sadece bir insan olduğunu iddia ediyorsun ama *Yırtıcılar* tarafından yönetilen bir hava gemisinden kaçmayı başardın. Bir *insan* Jack'i alt edemez."

"Bilmiyorum," diye bağırdım. "Bilmiyorum."

"*Bilmen* gerek," diye hırladı. ", Irene."

Acı arttı ve tiz bir çılgılık attım, panik artık beni tamamen ele . Kimseye güvenemezdin ve ilk başta nazik bir dokunuşu olduğu için rahatlamakla aptallık etmiştim.

"Dur," diye bağırdım, onu itmeye çalışıyordum. "*DUR!*"

Şarkı aniden kesildi, acısı da onunla birlikte kayboldu. Bir nefesle bıraktı ve sonra arkasına yaslanıp okuyamadığım bir ifadeyle bana baktı.

Üzerimden kalktı ve yanıma , acıya rağmen kıvrıldım.

Bu bir kâbustu. Bir an yaşamak istedim, ama sonra ölümü diledim. Tüm bunların sona ermesini diledim.

En azından ölürsem, belki Florence'ı tekrar görebilirdim.

Bu düşünce beni hıçkırıklara boğdu. Dizlerime sarılarak daha da içime kapandım.

Bir elin bana dokunduğunu hissettim ve hemen irkildim, yuvarlanmaya çalıştım ama sonra kolları beni sarıyor ve sonsuz bir nezaketle kaldırıyordu.

"Küçük güvercin," diye iç geçirdi. "Sadece ağla."

Hıçkıra hıçkıra ağladım. O beni tutarken hıçkıra hıçkıra ağladım ve sonra beni taşıdığını fark ettim.

"Benim adım Charles," dedi yumuşak bir sesle. Tekrar kutunun içine indiriliyordum.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, beni aşağı iterken ona tutunuyordum. "Hayır, hayır." "Senin için geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Beni burada bırakamazsınız!" Çığlık attım.

Kutunun kapağını kapattı ve çığlıklarına rağmen beni karanlığa geri döndürdü. Tekmeledim, acıya daha fazla dayanamayana kadar mümkün olduğunca sert bir şekilde ittim.

"Geri geleceğim," dediğini duydum. "Söz veriyorum, küçük güvercin. Söz veriyorum." "SİKTİR GİT!" Çığlık attım.

Bir kez daha ebedi karanlığın tutsağı olarak inatçı bir sessizlikle karşılaştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

YENİ PET



CHARLES

Üç gün boyunca Irene'i kutudan çıkardım, ona sorular sordum ve tekrar kutuya koydum. Hikâyesi hiç değişmemekle kalmadı, perili bakışları giderek daha da öfkeli bir hal aldı. Pes etmesini, hıçkıra hıçkıra ağlamasını, yalvarıp yakarmasını bekliyordum ama hayır.

Hayır. Beklediğimizden daha güçlüydü. Güçlüydü ve şarkılarıma karşı koyabiliyordu.

Daha önce hiçbir insan şarkıma direnmemişti. Hiçbiri.

Ben bir Unseelie'ydim. Kadim ve çarpık, güzel ve ölümcül bir yaratıktım. Eziyet etmek için yaratılmıştım, sadece ölümlüleri çıldırtmak için yaratılmıştım. Onları kandırıp sarayımıza evcil hayvan, hatta yiyecek yapmak için.

James'in ofisinin kapısını tekmeleyerek açtım ve arkamdan çarparak kapattım. Evin duvarları gümbürdedi, ahşap kapı çerçevesi güçten parçalandı.

James masasında oturuyordu, gözleri benimkilerle buluşmak için hiç kalkmıyordu. Bölgelerimizi takip etmemize yardımcı olan devasa bir Londra haritası üzerinde çalışıyordu. Thames rıhtımındaki gösterimizden bu yana, Yırtıcılar üçümüzün de kabul etmek istemeyeceği kadar canımızı yakmıştı. İnsanla yaptığım sorgulamalar arasında, hıncımı topraklarımıza ayak basan bazı cesur küçük Karindeşen amcıklarından çıkarmıştım.

Hayal kırıklığım artıyordu. Çıldırarak üzereydim. Çünkü tüm o şiddet, kan ve işkence arasında tek düşünebildiğim oydu.

Kutuyu açmak için sabırsızlanmaya başlamıştım. açtığımda bir heyecan duyuyor ve onun koyu kahverengi gözlerinden bana akan nefreti arzuluyordum.

Irene'de bir şeyler vardı. Kanatlarını kırpamadığım bu küçük güvercinle ilgili bir şey.

Bugün onu gördüğümde, ona farklı bir şey ikram edecektim. Belki nezaket onu daha çok çözerdi.

Tam ağzımdan bir şeyler kaçırıyordum ki yalnız olmadığımızı fark ettim. Bakışlarım odanın köşesine kaydı. Morte sessizce duruyordu, sonsuz bir karanlık boşluğu, birbirine örülmüş bir beden, siyah bir pelerin ve veba maskelerinden birinin içine itilmişti.

Morte'u severdim -hatta belki ondan biraz korkardım- ama James'i kendime istediğimde beni rahatsız ederdi.

Morte pencereden aşağıdaki sokaklara bakıyordu. Bu ev bizim saklanma yerimizdi, alt sınıftan sivililerin arasına karışmış bir ev. Bu sabah buharın her zamankinden daha ağır olduğunu, yapışkan bir sis gibi her şeyin üzerine yapıştığını görebiliyordum.

Yağmurun insanlar için fazla asitli olduğu fırtınalı günler olurdu. Giysilerini değiştirmelerini izlerdim, çelik şemsiyeleri onları kırılğan etlerini yakabilecek damlalardan korurdu.

Irene insan olsaydı, yağmur ona zarar verir miydi? "Morte," dedim. "James'le konuşmam gerek."

James haritasına bakmaya devam ederken o beni görmezden geldi.

"Lütfen," diye ekledim.

Morte hafifçe döndü, sadece varlığını kabul ettiğini gösterecek kadar.

"Planlanmış bir toplantımız var," dedi Morte. Ses tonu her zaman düzdü, mekanik sesine rağmen aksanı belirgin bir şekilde Fransızcaydı. Kimin ses kutusunu aldığından emin değildim ama bu kadar uzun süre sahip olduktan sonra bile hâlâ nasıl kullanacağını öğreniyor gibiydi. "İlgilenmem gereken başka şeyler var, *Crétin*."

"Oturun," diye iç geçirdi James. "İkiniz de. Morte haklı, bir toplantımız var."

O kadın bir problemdi. Son üç gündür onun sessiz gözyaşlarını . Öfkeli gözyaşları. Meydan . Ve ilk defa

bir insanın ağladığını görmekten nefret etmeye başlamıştım. Gözyaşlarının tadı dilimi ekşitmişti, acısı içimde yankılanıyordu.

Onu *hissetmiştim*.

Onu *istemiştim*.

Bu ürpertici farkındalık beni parçalara ayırıyordu.

"James," diye homurdandım.

"Meşgulüm Charles," diye takıldı. "Yapacak bir işin olduğunu sanıyordum. Üç gündür neredeyse hiç sonuç alamadın ve yine de erkenden buradasın."

"James!" Bağırđım.

Bir an sessiz kaldı ve sonra yavaşça başını kaldırıp boş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Masaya gittim, ellerimi yere vurdum ve öne doğru eğildim.

Morte'un burada olması umurumda değildi. Öfke nöbetlerimi genellikle yalnız kaldığımız zamanlara saklardım ama şimdi bir noktaya değinmem gerekiyordu. Morte her şeyi duyabilirdi, umurumda değildi.

"O da nesi?" Fısıldadım.

James gözlerini kırıştırdı, antenlerinden biri sıkıntıyla seğiriyordu. "Senin de bunu öğrenmen gerekiyordu Charles. Yoksa etrafta dolanırken bunu unuttun mu?"

"Gözlerimin içine bak ve bunu bir daha söyle, seni ahmak," diye homurdandım.

Kaşlarını kaldırdı ve öne doğru eğildi. Çoğu zaman onun gözlerine bakmaktan keyif alırdım. İrisleri gece mavisiydi, bej ve altın rengi benekleri bana doğal kanadının desenlerini hatırlatıyordu.

Morte'un bizi izlemediğini biliyordum, başı hâlâ pencereye dönüktü. Her zamanki gibi işimiz bitene kadar bizi görmezden gelecekti.

"Senin derdin ne? O sadece bir insan" dedi.

"Bana şarkı söylemeyi bırakmamı söyledi," diye fısıldadım. "Ve ben de bıraktım. Ona gidiyorum, onu tekrar tekrar sorguluyorum. Ve onu kıramıyorum. Geçemiyorum."

James'in bakışları titredi. Ona yakın olmasaydım bunu göremezdim ama gördüm.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tekniklerime karşı dirençli."

Morte şimdi dönmüş, ikimize doğru geliyordu. Ona baktım ve maske gözlüklerinin arkasından bakışlarının beni yaktığını hissettim.

"Yani bilgi alamadığınızı söylüyorsunuz," dedi Morte. "*Tête de noeud*."

"Siktir git Morte ve bana Fransızca hakaret etmeyi kes. O kadar basit değil. Kazanmanın yolunun onu incitmek olduğunu sanmıyorum."

James başını salladı ve Morte tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"O bir cadı olmalı," dedim arkama yaslanarak. Aramızdaki gerilim nihayet dağılıyordu.

Döndüm ve karşıdaki sandalyelerden birine oturdum. Morte bir an durdu ve diğer sandalyeye oturmadan önce bana ters ters baktı.

James bana dik dik baktı, omuzları kaskatı kesilmişti. Ceketini çıkarmıştı, üzerinde sadece siyah pantolonun içine sokulmuş yumuşak siyah bir gömlek üzerine deri bir yelek ve botlar vardı. Giydiğimiz her şey işlevseldi, bu da yeğin her türlü silahı, pantolon ceplerini ve botları tutabileceği anlamına geliyordu. Mekanik kanadı kalkarken yüksek sesle tıkırdadı ve arkasına doğru yayıldı.

Sese kaşlarımı çattım. "Birbirimize söylenmeyi bitirdiğimizde bunu düzeltmem gerek. Çok sinir bozucu."

James iç geçirdi, sandalyesine geri oturdu ve parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Varlığımın baş belası olsan bile sana uzun süre kızgın kalamam."

"Evet, biliyorum. Ama ikinize de söylüyorum..." Gerçeği söyleyip söylememeye karar verirken dalıp gittim.

Ancak, üçümüzün kavgaları olsa da, birbirimizden hiçbir şey saklamadık. Bizi güçlü yapan buydu. Bizi başarılı kılan buydu.

"Onu istiyorum."

Odadaki sessizlik öldürücüydü.

James'in gözleri karardı, bana bakarken kaşları birbirine yaklaştı. "Daha önce hiç bir insan istemedin."

"Farkındayım," dedim. "Ama gözyaşlarını yaladığımda tek düşünebildiğim onun yerine tadına bakmak istediğimdi. Farklı şekillerde çılgılık atmasını sağlamak."

James başını salladı. "Yasaklıyorum. O sınırların dışında. O bizim tutsağıımız. Ve korkunç derecede yaralı. Onu konuşturacağız ve sonra da normalde yaptığımız gibi öldüreceğiz."

"Onu öldürmeyeceğim," dedim kararlılıkla.

Sessizlik odanın üzerine çöktü. Morte'a baktım, maskenin ardında beni yakan gözleri tutuyordum.

"Sen de öyle, Morte. Ona dokunmayacaksın. O senin lanet olası bilimsel deneylerinden ya da oyuncak bebeklerinden biri olmayacak."

James'in çenesi gerildi, bakışları daha da daraldı. "Ya sana onu öldürmeni emredersem?"

"O zaman beni bağlayıp birkaç gün kırbaçlayabilirsin, umurumda değil. Onu öldürecek kişi ben olmayacağım. Ben bir canavarım, bir katilim, Londra'nın en korkulan ikinci çete liderinin sağ koluyum. Sayısız insanı zerre kadar pişmanlık duymadan öldürdüm ama o bana durmamı söylediğinde durdum. Nedenini öğrenemeyecek kadar meraklıyım. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum."

"Neden?" Morte sordu. "Hiçbir zaman bir insana ilgi göstermedin."

Gerçekten de neden?

Bir an sessiz kaldım, düşünüyordum. Unutamayacağım bir yüzü vardı. Koyu kahverengi gözlerini ve saçlarının rengini seviyordum. Bukleleri yumuşaktı ve tatlı kokuyordu ve çığlık atarken bile sesi beni yatıştırıyordu.

Onu öldürmek istemediğimi fark ettim. Onu ezmek istiyordum. Onu yok etmek. Onu yutmak.

Onun masumiyetini değiştirmek, beni bugün olduğum şeye dönüştüren karanlıkta yıkanmasını izlemek istedim.

Çok tatlıydı. Masumdu. Ve bundan nefret ederdim.

Bundan nefret ederdim, ama yine de... kendimi tutmaktan alıkoyamamıştım.

Onu.

Masumdu ama bazen gözlerindeki bakış bana şunu hatırlatıyordu Benim. Dünyayı yakıp yıkmanın eşiğinde olan birinin.

Belki de bu yüzden dokunuşumu yumuşattım. Belki de onu istememi sağlayan buydu.

Benim gibi bir canavarın iyi bir şeyin yanında bulunmasına izin verilmemeli. Ya ölürlere ya da bizden biri olurlar.

Onu bizden birine dönüştürebilir miyim? Bu güzel insanı bir canavara dönüştürebilir miyim?

"Onu öldürmeyeceğine dair bana söz ver," dedim. "Henüz değil. Bırak da yemeğimle oynayayım."

İkisi de aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. Ofis sessizleşti, dışarıdaki şehrin boğuk gürültüsü tek ses oldu. Biliyordum ki

James ve Morte uzun zamandır. Birlikte öldürmüş, birlikte çalışmış, canımız istediğinde kadınları ve erkekleri birlikte becermiştik.

İstediğim şey çılgıncaydı. Karakterime aykırı.

Bunu biliyordum çünkü onlardan biri bana bunu sorsaydı, onlara akıllarını kaçırdıklarını söylerdim.

Etrafımızda insan bulundurmazdık. Bizim için çalışan adamlarımız vardı ama yine de evimize girmelerine izin vermiyorduk. Hiçbir insanın burada birkaç günden fazla yaşamasına izin verilmezdi.

James başını sallayarak iç çekti. "Bundan hoşlanmadım Charles. Yırtıcılar onun için Londra'yı yıkıyor ve bildiğimiz tek şey onun çok ağlayan bir insan olduğu."

"Ah," dedim, dudaklarım kaşlarımı çatarak. "Çılgınlıkları o kadar yüksek mi?" James bana göz kırptı, başını yana eğdi. "Şimdilik sende kalmasına izin vereceğim." Rahat bir nefes alma isteğimle savaştım.

"Ondan daha fazla bilgi almanız şartıyla. Ve eğer onu besler ya da sularsanız, o zaman erzakları kendiniz satın almalısınız. Bizim olan hiçbir şeyi kullanmak yok. O sizin evcil hayvanınız."

Birden aklıma sadece onun için deri bir tasma yapmak geldi, tasma kayışıyla birlikte...

Boğazımı temizleyerek yerimde kıpırdandım. "Teşekkürler."

James başını salladı, bakışları hâlâ beni seçiyordu. Beni okumaya çalışıyordu. "Onunla yalnız görüşmek istiyorum," dedi Morte.

"Onu öldürmeyeceğim."

"Sen de ona zarar veremezsin," dedim. "O benim canım ."

Morte mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardı ki bu endişe vericiydi. Bu sese ne anlam vereceğimi bilemediğimden yerimde kaskatı kesildim.

Başka birinden gelseydi, kafamda alarm zillerinin çaldığını hissetmezdim.

"Doğru. Pekâlâ. O zaman işimize dönelim," dedi James. "Yırtıcıların umutsuzca istediği eşyayı elde etmeyi başardık, ancak şu anda tek faydası onlar tarafından arzulanması. Bunu bizim yaptığımızı biliyorlar ve Jack'e bu derece meydan okumanın yankıları başladı. Dükkanlarımızdan biri bu sabah havaya uçuruldu, dükkan sahibi ve içerideki herkes de onlarla birlikte gitti. Bazı uçaklarımız düşürüldü ve sağda solda adam kaçırma olayları yaşanıyor. Bazı adamlarımız bunun ailelerini etkileyebileceği endişesiyle zayıflık gösterdi. Bu bir dengesizlik yarattı."

"Harika," dedim iç çekerek.

Morte, "Onları güvercinlerinin kaçtığına inandırmalıyız ki çabalarını onu bulmaya yeniden odaklasınlar" dedi.

"Jack o kadar kolay değil, bunu sen de biliyorsun," dedi James. "Kanımızı isteyecekler. Göze göz, dişe diş. Planım sonuna kadar kusursuzdu ve onları utandırdık."

"O zaman onların bağlantılarından bazılarını çalalım derim," dedim. "Şu anki şüphecilerinden bazılarını bizim tarafımıza çekmek için çalışabilirim. Onları piyon olarak kullanabiliriz."

"Piyonlardan bahsetmişken," dedi James. "Arthur Lackman'la kim ilgilenecek?"

Arthur her iki çeteyi de aptal yerine koyan bir iş adamıydı. Ucubelerin tahammül edemediği tek bir şey vardı, o da ihanete uğramaktı. Morte Batı Yakası'nı bağırsaklarıyla süsleyene kadar tatmin olmayacaktık.

"Ben," dedi Morte. "Charles'ın evcil hayvanını yanıma alacağım, böylece düşmanlarımıza ne olduğunu görebilecek."

"Bu harika bir fikir," dedi James.

Bu hoşuma gitmedi ama tartışmadım. Neden tartışayım *ki*?

Irene bir cadı olmalıydı. Bir siren. Bir şey. Şu anda bile düşüncelerimi ondan güçlkle ayırabiliyordum.

"Tamam o zaman. Yeni tanıdıklarımızla ben ilgileneceğim," dedim.

"Patlayan dükkânla ben ilgileneceğim," dedi James. "Ve Boris ve Avi'yle birlikte adamlarla ilgili şüpheleri gidermek için çalışacağım."

Morte oturduğu yerden kalkarak, "Arthur'u ben hallederim," dedi. Başını çevirdi, maskesinin uzun gagası bana bakıyordu. "Ona zarar vermeyeceğim ama kırık dökük dönerse bu benim sorunum değil."

Omuz silktim. "Öyle olsun."

"Onu benim için hazırlayın. Yanımda ağlayan, kırılmış bir insan getirmek istemiyorum."

"Peki," dedim. "Bana biraz zaman ver."

"Daha sonra, akşam döneceğim. James'i becer ve sonra da onu hazırla." Morte kapıyı arkasından çarparak çıktı ve ikimizi de telaş içinde bıraktı.

James'e baktım ve başımı salladım. "Eğer sözünü tutmazsa..."

"Morte bunu hiç yapmadı, Charles. Senin derdin ne be? Aldığım teşekkür bu mu *peri*?"

Bu hitap karşısında kaslarım gerildi. Bana ne zaman bu şekilde seslense, içinde bulunduğumuz koşulları unutmamı söylerdi. Savunmalarımızın düşmesine, birbirimizle birlikte olmamıza izin vermenin bir yoluydu.

Her zaman itaat etmeye hevesli olduğum için genellikle emri anında işe yarardı.

Ama bugün her şeyi oluruna daha zordu.

Yine de içimi sıcak bir kıkırdama kapladı ve tüm sorunlarımı bir kenara bırakmak için elimden geleni yaptım. Az önce evcil hayvan gibi beslemek istediğim kadınla başlayan tüm endişelerimizi.

James'e baktım, gerçekten baktım. Yumuşak dalgalar halinde dökülen uzun koyu kahverengi saçları, sivri kulakları ve sinirlendiğinde seğiren antenleri vardı. İnsan gibi bir yüzü vardı ama dişleri ve genellikle gece mavisi olan gözleri vardı. Boynunun etrafında yumuşak bir tüy vardı ve başka yerlerinde de siyahın bronz tenine karşı keskin olduğunu biliyordum.

Kanatlarından biri benekli siyah, gri ve kahverengiydi, alt kısmı ise altın tonlarıyla desenliydi. Diğer kanadı tamamen mekanikti, dişlileri ve diğerinin desenini taklit etmek için yaptığım bir malzemesi vardı. Onu yıllar önce kazadan sonra yapmıştım.

İşte o zaman Rippers gerçekten hata yapmıştı. James bir şeye karar verdi mi, asla bırakmazdı. Kanadını kestikleri gün, Freaks'in doğduğu gündü, dünyamızı yöneten gangsterleri alaşağı etme misyonu.

Oturduğum yerden kalktım ve masasının etrafından dolaştım. Sandalyesini çevirip kucağına oturdum. Çenesini yukarı kaldırdığımda James alçak bir homurtu çıkardı, siklerimiz pantolonlarımızın kumaşından birbirine sürtünüyordu. Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdiğimde daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bu daha mı iyi?" Fısıldadım.

"Çok daha iyi," dedi sırtarak. "Daha önce benden başka birini hiç istemedin. Bu şekilde değil."

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. "Onu yiyip bitirmek istiyorum." "Onu yutmak onu öldürür."

Tekrar başımı salladım, sessizliği kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Günün sonunda, hâlâ mafya arkadaşının onayını büyük, kötü ve korkunç bir piçtim.

James derin bir nefes aldı ve yumuşak bir inilti çıkardı. "Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı.

"Şey," dedim, parmaklarımdan birinin ucuyla çenesini okşayarak. "Kafayı taktığında nasıl olduğunu bilirsin. Bir kere çeneni kilitledin mi

bir şeyi asla bırakmazsın."

Daha yakına eğildim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Yukarı uzandı, pençeleri uzun gümüş saçlarıma dolandı. Beni daha yakına çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

Onun içinde eriyerek inledim. Uzun dili için dudaklarımı ayırdım, öpücüğü beni tamamen tüketti.

Aramıza uzanarak pantolonunun düğmelerini açtım ve sikini serbest bıraktım. Çoktan kılıfından çıkmıştı, siki koyu kırmızıydı ve sivrilen ucundan döl damlıyordu. Düğümünün olduğu yeri kavradım ve geri kalanı bileğimin ve ön kolumun etrafına sarılırken aşağıya baktım. Titreşimlerin çoktan başladığını hissedebiliyordum ve onu sıkarken sııttım.

"Zaten titreşiyor," diye fısıldadım.

James homurdandı ve hızlı bir hareketle beni kaldırıp masasının kenarına yerleştirdi.

"Soyun," diye tersledi.

Deri korsemin bağlarını çözmeye başladım ama o sabırsızlandı. Korseyi yakaladı ve bir kâğıt parçası gibi ikiye ayırarak yırttı. Ses ofiste yankılandı, ardından beni geri itti ve eşyaları yere düşürdü.

"Senin değerli haritadayım," diye nefes nefese kaldım. "Ve o benim en sevdiğim korsemdi!"

"Sana yeni bir tane alacağım," dedi, siki bileğimden ve kolumdan çözülürken. "Sana soyunmanı söyledim, peri."

Gömleğimi yırtıp kenara fırlatırken ters ters baktım. Arkama yaslanıp pantolonumun düğmelerini çözmesini ve aşağı çekmesini izlerken harita altımda soğuktu.

Onunkinden çok farklı olan sikim serbest kaldı. Şaftımı kavrayıp başparmağının pedini alt taraftaki çıkıntıda gezdirirken bakışlarım eridi. Uzun ve kalındı, siyah ve kırmızıydı, iki başa ayrılıyordu. James sırtları okşamaya devam ederken ürperdim.

"Lanet , Charles," diye nefes aldı. "Çok sertleşmişsin."

Kalçalarımı masanın kenarından çekerek bacaklarımı geriye itti ve üzerime eğildi. Aletin etrafımı sardığını hissettiğimde nefesim kesildi, dili göğsümden aşağı ve sonra meme uçlarıma doğru ilerlerken beni okşadı.

Aramızdaki sıcaklığa kendimi kaptırarak haykırdım. Bize kimin rastladığı umurumda değildi, kötü adamlar olmamız umurumda değildi.

Kötüler sevişebilir miydi? Cevap evetti. Ve iyi adamlardan daha iyi.

Uzandım, boynundaki yumuşak kürkü kavradım ve bir öpücük için onu aşağı çektim. Hâlâ benimkine sarılı olan siki titremeye başladı. Nefesim kesildi, zevk içime işledi.

Dili benimkiyle buluştu, beni okşarken ikimizden de alçak bir inilti çıktı. Alçak bir hırıltı çıkardım ve dişlerimi omzuna geçirerek doğruldum. Kanı ağzıma dolduğunda nefesi kesildi ve sonra kıkırdadı, ona olan açlığım beni ele geçirdi.

Titreşen siki benimkinden çözüldü ve doğru inerken inledim. Pençeleri saplandı ve sikinin başı deliğimi okşarken onları daha da geriye itti. Bir an için bıraktı, masanın çekmecesine uzandı ve içinde açık mavi bir sıvı olan bir şişe çıkardı.

Önce sikine, sonra da üzerime damlattı. Pençelerini beni kızdırmak için kullanırken inledim, onun için hazır olduğumdan emin oldum.

kestim, sıcak kanı dudaklarıma damlarken dudaklarımı yaladım. "Yavaş ol," diye mırıldandım. "Beni ıslah etmenin tadını çıkarmak istiyorum."

James inledi, kendini kontrol etmek için elinden geleni yaparken mavi gözleri bir anlığına kapandı.

"Sadece senin için, peri," diye nefes aldı.

Geriye doğru eğilip dişlerimi açtığım yaraya geçirirken sııttım. Onun kanına susamıştım, Unseelie iştahım ancak böyle özgürce beslenebildiğim anlarda yatışıyordu.

Sikinin başı yavaşça içime girdi, ikimiz birlikte inliyorduk. Bacaklarımı daha da geriye itti ve yavaşça beni doldurmaya başladığında sikimi kavrayarak aramıza uzandım.

Şimdiden boşalmaya çok yaklaştım, zevk içimi yakıyordu. Kanını yaladıkça sikim zonkluyor, başım dönüyordu. Kırmızı çok güzeldi, üzerime daha fazla damlamasına izin verirken beni büyülüyordu.

James sert bir hamle yaparak beni tamamen doldurdu. , geri çekilip tekrar içeri girerken başım masaya çarptı. Aleti titremeye başladı, acı verici bir şekilde yavaş hareket etmeye başladığında benden başka bir inilti çekti. Her hareketi ölçülüydü, gözleri hayal kırıklığı ve zevk karışımıyla yanıyordu.

Her itişinde nefes nefese kalıyor, sikimi daha hızlı okşuyordum. O hırlarken titreşim yoğunlaştı, kalçaları daha sert hareket ediyordu ama daha hızlı değildi.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "*James.*"

Sııttı, hamleleri acımasızlaştı. Horozumu daha sert okşadım, kenara gittikçe yaklaştım.

"O insanı istiyorsun," diye nefes aldı.

Hay sikeyim. Neden şimdi onu gündeme getirdi ki?! Onu düşününce kanım daha da ısındı.

James gözlerini kısıtı ama dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. Piç herif bana işkence etmek istiyordu anlaşılan. İlerlemeyi bıraktı, vücudu hareketsizleşti. Aleti bile.

"James!" Homurdandım.

"Söyle bana," diye nefes aldı. "Bir insan senin için ne yapabilir?" "*James*," dedim inleyerek. Vücudum onun etrafında zonkluyordu, sikim şimdi daha da sert zonkluyordu. Karnıma prekum damladı. "Şimdi ondan bahsetme. Kıskançlık yapma."

"Kıskanmıyorum," dedi, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinecek şekilde eğilerek. Kırpiklerinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyordum, yüzü rüyalarım ve kâbuslarım giren bir yüzdü. "Sadece küçük bir insanın senin aletini almaya çalıştığını hayal ediyorum."

Elimi itti ve yerine kendi elini koydu. Pençelerinin uçları benimle alay edercesine çıkıntıları okşadı.

"Sadece sik beni," diye fısıldadım. "*Lütfen*."

"Doğru mu o zaman? Küçük sorunumuzun senin canavar sikine binmesi fikri hoşuna gidiyor mu?"

Sözleri sikimin seğirmesine ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Alçak bir hırıltı çıkardı ve siki içimde dönmeye başladı. Bir düğüme dönüştüğünü hissettiğimde inledim, beni daha geniş yaydı ve beni ecstasy içinde çılgık atıracak noktaya doğru bastırdı.

"O bir insan," diye hırladı. "Sen insanları *yedin*."

"Biliyorum, James!" Arzunun sıcaklığı beni tuzağa düşürmüş olsa da havladım. "Biliyorum amına koyayım!"

"Onu becermelisin," diye fısıldadı. "Bu aptal arzuyu vücudundan ve aklından çıkar. Eminim hayal kırıklığına uğrayacaktır. Sonra da bilgiyi al ve onu öldür."

"*James*," diye fısıldadım, gözlerimi . "Bana bak, peri."

Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum ama sonra hırladı. Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Sana ne diyorsam onu yap," dedi.

"Bu bir emir mi?" Hırladım.

"Öyle," diye tersledi. "Onu becer, kullan, ne istiyorsan onu yap. Ama bana lanet olası bilgiyi getirin ve ondan kurtulun. Biz insan tutmayız."

"Beni sismeyi bitir, sonra anlaşırsız," diye homurdandım, öfkem titremeye başlamıştı.

Aleti titremeye başladı ve ben hemen boşalmaya yaklaştım. Beni tekrar becermeye başladığında, içime daha hızlı pompalarken bir yelp beni terk etti. Beni doldururken sikimi okşadı, ses çıkarmaktan ve onu almaktan başka bir şey yapmama izin vermedi. Masa, ahşap zemin üzerinde itilirken gıcırdadı, oda homurtu ve nefes alışlarımızla yankılandı.

"Doldur beni," diye yalvardım.

"Benim için boşal," diye emretti. "Benim için boşal ve sonra açgözlü deliğini dolduracağım."

"Siktir git," diye nefes aldım ama önemi yoktu.

Kalçalarım yukarı kalktı ve orgazmım içime çökerken haykırdım, sıcak spermim dışarı fırladı. Son damlasına kadar boşalırken sikimi pompaladı ve altındaki masaya doğru eridim.

Elini kaldırdı, uzun dili etrafımda kıvrıldı ve dölleri yaladı. Sonra inledi ve sonunda bir hırıltı çıkarana kadar beni daha sert becerdi.

Boşalmasını izledim, içime boşaldığını hissettim. Beni tohumunun her zerresiyle dolduruyor, düğümü içeri itiyor ve içine hapsediyordu.

Kendini bana bağladığında inledim ve ikimiz de pantolonlarımız dışında sessizliğe büründük.

"Zalimsin," diye fısıldadım.

"Olabilirim," diye nefes aldı.

Öne doğru eğildi, üstümde rahatlarırken siki hâlâ içimdeydi. Yüzünü boynumun kıvrımına dayayıp kokumu içine çekerken kendimi gülümserken buldum.

Yine de yanılmamıştı.

Irene'i merak ettim.

Nasıl hissedeceğini merak ettim.

Tadını.

Onu becerip çığlık attırmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

Hatta onu ikimiz arasında paylaşmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Biz.

Onun düğümünü aldığını görmek için...

"Şimdi bile," diye kıkırdadı. Beni çok iyi tanıyordu, düşüncelerimin çoktan ona döndüğünü biliyordu. "Onun bir insan olduğundan emin miyiz? Belki de sana büyü yapan bir cadıdır."

"Hayır," diye iç geçirdim, rahatlayarak. "Korkarım tüm daha fazlası var." "Sen mi? Korkuyor musun?"

"Korkmadım. Sadece..."

James başını kaldırıp yüzümü avuçladı. "Onu Morte için hazırla. Ama sonra dediğimi yap. İnsanları bu şekilde tutamayız."

Sessizdim ama hafifçe başımı salladım. "Peki."

James tekrar rahatladı ve yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Bunu asla unutmamalısın Charles. İblisler güvercinleri sevmez. Onları yiyip bitirirler."

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

PLAgUE DOcTOR



IRENE

Kutunun kapağının açılmasıyla uykumdan uyandım.

Bu senaryoyu kafamdan binlerce kez geçirmiştim ama kendimi ikna ettiğim gibi harekete geçmek yerine, beni buraya hapseden üç gözlü şeytana baktım.

Charles.

"Tekrar merhaba, küçük güvercin," dedi, sanki onun tutsağı değilmişim gibi gülümseyerek, tanrılar nerede olduğunu biliyordu.

Ona sadece ters ters baktım.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama şimdi beni rahatsız eden vücut ağrıları bir süredir burada olduğumu söylüyordu. Bana geliyor, beni serbest bırakıyor, sonra aynı soruları soruyordu. Aptal şarkılarını söylemeye çalışıyor, onun tarafından manipüle edilmediğim için hayal kırıklığına uğruyor, beni tekrar kutuya tıkıyor ve gidiyordu. Tekrar ve tekrar.

İşkenceydi. Zalimceydi. Beni serbest bırakması için ona yalvarmalıyım, ayaklarına kapanmalıyım. Ama hayır.

Öfkeliydim. Daha önce hiç kimseyi öldürmek istememiştim ama tek düşünebildiğim kalbine bir bıçak saplamaktı. Canavar bakışlarından hayatın süzülüşünü izlerken ne kadar muzaffer hisseceğimi düşündüm.

Kaşlarını kaldırdı ama sonra gülümsedi. "Sana yiyecek ve su getirdim. Ayrıca senin için bir banyo ve yeni kıyafetler hazırladım."

"Beni yıkamayacaksın," diye tısladım.

"Yapacağım," dedi. "Yaralarını iyileştirmek zorundayım." "Neden? Hepsini tekrar yapabilesin diye mi?"

Küçük bir kahkaha attı ve eğilerek beni kutunun dışına kaldırdı. Onunla savaşılamayacak kadar güçsüzdüm, bu da iç karartıcı bir gerçektir. Göğsüne yaslandım ve parmaklarımı üç gözüne sokabilmeyi diledim.

"Sana bakmama izin verecek misin?" diye sordu. "Neden soruyorsun, sanki seçme şansım varmış gibi?"

"Belki de sende bir tane olduğunu düşünmeni isterim," dedi.

"Yapma bunu," diye . "Gerçeği öğrenmeyi tercih ederim."

Yalancılardan hoşlanmıyordum ve sihirli bir şekilde iyi olacağıma inanmak istemiyordum. Kim bilir ne kadar zamandır sonu görünmeyen bir kutunun içinde hapsolmuştum.

Bu noktada tutunduğum tek şey akıl sağlığımdı.

Diğer her şey toza dönüşmüştü.

"İçinizdeki bilim kadını bu mu?"

"Evet. Ayrıca canavarlar tarafından kaçırılan kadın."

Beni göğsüne bastırarak kıkırdadı. Omzunun üzerinden baktım ve içine hapsoldüğüm kutunun bir... *tabut* olduğunu fark ettim. Beni kelimenin tam anlamıyla bir tabutun içine kilitlemişti ki bu dehşet vericiydi.

En son dışarı çıktığımda odaya bakma fırsatım olmamıştı ama bu sefer baktım ve bir kaçış yolu aradım. Kapatılmış bir pencere vardı ve diğer tarafta tuğlalardan başka bir şey göremiyordum. Bir şehrin belli belirsiz seslerini duyabiliyordum ve zeplindeyken duyduklarına dayanarak Londra'da olduğumdan emindim.

Charles'a baktım ve gri teninde kan lekeleri olduğunu fark ettim. "Birini mi öldürdün?"

Homurdandı.

"Yüzünde kan var. Yaptığın şey bu mu? Beni yemeye hazırlanıyorsun. Yamyam mısın sen?"

"Çok çılgın bir hayal gücün var Irene," dedi ama hiçbir şeyi inkâr etmedi.

Harika. Sadece harika.

Charles beni bakır ayaklı küveti olan küçük bir banyoya açılan kapıdan geçirdi. Eğildi, suyu açarken bir koluyla beni tuttu. Su küvete akmaya başlamadan önce boruları doldururken borular inledi.

Beni yavaşça ayaklarımın üzerine oturttu ve ayağa kalkmamı sağladı. Bir an yalpaladım ve ondan nefret etmeme rağmen ona tutundum.

O anda teklif ettiği kabul etmekten ne yapabilirdim ki?

"Burada silah olarak kullanabileceğin hiçbir şey olmadığını göreceksin," diye fısıldadı. "O yüzden uslu bir kız ol, küçük güvercin."

"Senin hipnozun bende işe yaramaz," diye takıldım. "Bunu denemiştik, hatırladın mı?"

"Evet. Üç gündür yeteneklerimi senin üzerinde kullanmaya çalışıyorum ve sen bana durmamı söylediğinden beri direnebiliyorsun. Şarkı söylediğimde bir adamın bağırsakları patlayana kadar çığlık atmasını sağlayabildiğimi biliyor muydun?"

Sözleri gözümü kırpmama bile neden olmadı. Onun yerine sinirli bir şekilde iç çektim. "Tamam."

Gözleri hafifçe açıldı ve inanamayarak güldü. "Kıyafetlerini çıkar. Seni muayene etmem ve iyileştirmem gerekiyor."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" Ben sordum.

Başını salladı, ifadesi okunamaz hale geldi.

Ona göz kırptım, öfkem tekrar yükseldi. "Madem insanları iyileştirme yeteneğin var, neden bunun yerine onlara zarar veriyorsun?"

"Onları iyileştirebildiğim için onlara zarar veriyorum." "O zaman sen gerçekten bir canavarsın," diye fısıldadım.

"Aksini hiç söylemedim. Şimdi soyun Irene. Oyun oynayacak vaktim yok. Doktor için hazır olmalısın ve onu kızdırmayacağım."

Doğduğumdan beri bana aşılana tüm alçakgönüllülük bir an için donup kalmama neden oldu. Bir yetişkindim ve bir yabancıнын önünde çıplak olma düşüncesinden utanmam gerekmiyordu ama kendimi tereddüt ederken buldum.

Charles sabırsız bir iç çekti ve elini kaldırdı. Ben bir şey söyleyemeden üzerimdeki gece mavisi geceliği yırtarak açtı. Bu kâbus başlamadan önceki hayatımın son parçasının dikkatsizce çizilmiş ahşap zemine savruluşunu izledim. Boğazımda bir yumak oluştu ve o aynısını üzerimdeki dantel sütyene yaparken, ben yana baktım, göğüslerim ve gövdem artık serin havaya maruz kalmıştı.

Meme uçlarım sertleşti ve yanaklarımın kızardığını hissettim. O vücudumu incelerken acı patlamalarını görmezden geldim. Bir an için diz çöktü, iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı çıkardı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Sana inanmıyorum."

Sessizdi, avuç içi göğüs kafesimin üzerinden yukarı doğru kayarken ısınıyordu. Acı alevlenirken gözlerimi kapattım ama sonra aynı hızla yerini rahatlamaya . İç çektim, vücudumdaki tüm ağrıyan noktalar birkaç dakika içinde iyileşti. Eli gittikçe ısındı ve sonunda tekrar normal bir şekilde hareket edebileceğimi hissettim.

Charles dolaştı, parmak uçları omurgamda gezindi.

Bir ses çıkardı, neredeyse bir hırıltı. "Nedir bu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu metal," dedi. "Sanki biri derinize güvercin şeklinde bronz plakalar koymuş gibi görünüyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim, kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Charles omuzlarımdan tuttu ve beni üzerinde bir ayna asılı olan lavaboya götürdü. Beni çevirdi ve ben de ne demek istediğini anlamak için arkama baktım.

Nefesim kesildi ama midemin döndüğünü hissettim. "Bunu bana sen mi yaptın?"

Kürek kemiklerim tarif ettiği metal plakalarla kaplıydı ama onları beklediğim gibi hissedemiyordum. Omuzlarımı ve sırtımı hareket ettirdim, döndüm.

Charles sadece baktı, kara gözleri beni delip geçti. Aynanın içinden onun bakışlarıyla karşılaştım ve gerçeği anladım. Hayır, bunu bana o yapmamıştı ama bu kesinlikle ona söylediğim hiçbir şeye inanmasına yardımcı olmamıştı.

Bir adım geri çekildi, bakışları şimdi vücudumun üzerinde geziniyordu. Amımın yavaşça zonkladığını hissettim ve keskin bir nefes aldım, kalbim çarpıyordu.

"Yıkanın. Yemek ve su sizi bekliyor. Ve umarım sana uyacak kıyafetler."

Beni bıraktı ve kapıdan geçerek yatak odasına geri döndü.

Bizi ayrı tutacak bir kapı yoktu ama zaten bu noktada bunun bir önemi de yoktu.

Birkaç dakika hareketsiz durdum, korku yeniden kabarmıştı. Artık fiziksel acı gitmiş, sadece beynimin hissettiğim ıstırapı tam olarak fark etmesine izin vermişti.

Şimdi sırtımı süsleyen desene bakmaya devam ettim - istemediğim bir desene. Yine midem bulandı ama bu sefer insanlığımdan bir parça çalınmış gibiydi.

Doldurulmakta olan küvetin sesi gürlüyor, su sesi beni karanlıklarına sürüklemekle tehdit eden düşünce sağanağını bastırıyordu.

derinlikler.

Charles, "Irene, acele etmeye çalış," diye .

Bu beni hareketsizliğimden kurtardı ve küvete gidip parmaklarımı yükselen suya daldırdım. Sıcaktan bir tıslama sesi çıkardım ama çoktan bacağımı yana sallayıp suya girmiştım bile. Suyu battığımda su şırıl şırıl akıyordu ve ben inledim, tüm vücudum rahatlamıştı.

Suyu çok dolmadan kapattım ve arkama yaslanıp tavandan duvara uzanan bakır borulara baktım. İç içe geçmişlerdi, yüzeylelerine yoğunlaşma yapışmıştı.

Ne tür bir evdi bu? Ondan kaçabilecek miydim? Charles'ın yüzündeki kanı düşündüm ve ürperdim.

Derin bir nefes aldım ve kendimi suyun altında tutup parmaklarımı saçlarımda gezdirerek suyun derinliklerine daldım. Sabunluklardan birine uzanana kadar orada kaldım ve tekrar yukarı çıktım.

Acele etmedim ama istediğim kadar da acele etmedim. Charles'ın sabırsızlığının arttığını hissedebiliyordum ve o kapıya geldiğinde ben de banyodan çıkıyordum.

Banyoyu geçip havluların bulunduğu dolaba gitti. Bir tanesini çekip aldı, bana dönmeden önce salladı ve itiraz seslerime rağmen havluyu üzerime sardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Belli ki ölmemi istiyorsun."

Onu anlayamıyordum. Başından beri beni bir kutuya kilitlemişken neden benimle ilgileniyordu? Mantığı hiç mantıklı değildi.

Belki de mantıklı biri değildi. Belki de sadece deliydi.

"Belki," dedi. "Belki de değil. Ama beni kızdırmak sana kesinlikle bir şey kazandırmayacak, değil mi?"

"Belki," diye taklit ettim.

Kıkırdadı ve beni kendine doğru çekti. Çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Bir banyo ve neredeyse ruhun geri dönmüş gibi. Ne kadar dirençli küçük bir şeysin."

"Doğruca cehenneme gidebilirsin," diye ısırdım.

"Mmm beni kışkırtma. Hadi bakalım güvercin, seni doyuralım ve sulayalım."

Beni odaya götürürken "Ben evcil hayvan değilim," diye mırıldandım.

Çıkardığı ses beni aksini düşündüğüne ikna etmedi. Yan tarafa doğru bir adım attı, yatağın üzerindeki giysi ve yiyecekleri en büyük başarısıymış gibi sundu.

Ona baktım, etkilenmemekle minnettar olmak arasında kaldım. Midem gurulduyor, beni ikinci duyguya doğru çekiyordu ama bunu göstermeyecektim.

Hayır. Siktir et onu. Gerçek olduğu ortaya çıkan her canavarı sikeyim.

Charles dişlerini göstererek sırttı. "Git hadi. Giyin. Seni zaten çıplak gördüm."

"Biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır," dedi. "Acele etmeliyiz, unutma."

İçimi çektim ve havluyu bıraktım. Charles bir ses daha çıkardı, bu seferki hırıltıdan çok mırıltıya yakındı. Benim için hazırladığı giysileri üzerime çektim, üzerime bu kadar iyi oturmalarına şaşırdım. Bana yumuşak bej bir gömlek, kahverengi bir pantolon, kahverengi bir yelek ve altın süslemeli deri bir korse vermişti. Korseye ulaştığımda, sadece ona baktım.

"Sorun nedir? Bu benim en küçük korse, eminim uyacaktır."

"Beni neden böyle giydirdiğini anlamıyorum."

"Ne gibi?" Charles kıkırdadı.

"Pekala. *Güzelmiş*. Bu korse güzelmiş. Bu deri neredeyse gerçek gibi görünüyor." "Öyle," dedi. "Altın parçalar da öyle. Dur, yardım edeyim."

Yanıma geldi ve korseyi ellerimden aldı. Belime doladı ve ellerinin vücudumda gezindiğini hissettiğimde donakaldım. Yaklaştı, vücudu neredeyse benimkine sürtünüyordu ama statik enerji yaratacak kadar boşluk bırakmıştı.

Dantel örmeye başladı. Midemdeki hırıltıyı ve yemek kokusunu duymazdan gelerek gözlerimi kapattım. Bir parçam bir sonraki adımının beni öldürmek olup olmayacağını merak ediyordu. Ya da daha kötüsü.

Bağladı, bağladı ve sonra başını salladı. Elleri bir an için kalçalarımaya kaydı ve beni sıktı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, yanaklarım ateşle kızarmıştı. "Mükemmel. Ye hadi. Ben saçını tarayacağım."

Yatağa oturup bronz yemek tepsisini kendime doğru çekerken utanç içindeydim. Açlıktan ölüyordum ama kokusu kusma isteği uyandırıyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

Charles elinde bir fırçayla geri geldi, yine o aptal melodiyi mırıldanıyordu. Gümüş rengi saçlarını geriye doğru çekmişti ve yine kendimi bir meleğin nasıl bu kadar şeytani olabildiğini merak ederken buldum.

Arkamdaki yatağa oturdu ve bedenim ona yaslanana kadar bana yaklaştı.

"Ye," dedi tekrar.

"Nedir bu?"

Kaşlarımı çatarak yemeğime tekrar baktım. Açlıktan ölüyordum ama bu zehirli de olabilirdi. Zehirli olmasa bile muhtemelen beni hasta edecekti çünkü yapışkan bir maddeye benziyordu.

"Ye şunu," diye tısladı, fırçayı saçlarımda gezdirirken. Omuz hizasında olmasına rağmen oluşan düğümler üzerinde yavaşça çalıştı.

Midem yine guruldadı, bu sefer çok daha ısrarcıydı. Kaşığı elime aldım ve burnumu kırıştırarak bej renkli lapayı kaşıkladım. Bir ısırık aldım ve beklediğimden çok daha lezzetli olduğunu fark ettim.

Hava da sıcaktı.

Yumuşak bir inilti çıkardım, bir ısırık daha aldım. "Aferin kızıma," dedi usulca.

Gözlerim yaşardı ama o saçlarımı tararken ben yemeye devam ettim. İkimiz sessizlik içinde oturuyorduk ve ben yemek yemeyeli ne kadar olduğunu merak ediyordum.

"Beni orada ne kadar tuttun?" Fısıldadım. "Bunu düşünme, küçük güvercin."

"Ah evet. Üzgünüm, bunu düşünmemeyi denememiştim."

Charles öne doğru eğilerek mırıldandı. Nefesi boynuma ılık ılık değiyordu ve kaslarım hemen gerildi.

"Yakında Morte ile birlikte gideceksin. Bize ihanet eden birine işkence etmeyi planlıyor."

"Biz' kim?"

Bir ısırık daha aldım, o devam ederken kaslarım daha da gerildi.

"Biz Freaks'iz, Rippers'a rakip bir çete. Bildiğiniz gibi onlar tarafından dünyanın öbür ucundan alınıp buraya getirildiniz. Biz de seni gördüğümüzde aldık. Artık senin güvercin olduğuna ikna oldum, ama onlar için işlevinin ne olduğunu bilmiyorum. Yırtıcılar, daha fazla sayıda insan çalıştırmalarına rağmen, insanlardan bizden bile daha fazla nefret ediyorlar."

"İnsanlar sana ne yaptı ki?" Mırıldandım.

Charles sorumu duymazdan gelerek devam etti. "Morte'a sorgusuz sualsiz itaat etmek zorundasın. Senden ne isterse yap, bu seni dehşete düşürse bile. Birinin kafasını kesiyorsa ve sana izlemeni söylüyorsa, izleyeceksin. Birinin parmağını kesmenizi isterse, kesersiniz. O, hepimizin içinde, kızdırmak istemeyeceğin kişidir. Eğer eve tek parça halinde dönmek istiyorsan, o zaman uslu durmanı tavsiye ederim. Anlaşıldı mı?"

Midem bulantıyla çalkalandı. Birine, herhangi birine zarar verme düşüncesi... Bundan nefret ediyordum.

"Neden sana geri dönmek isteyeyim ki?" Dönüp ona bakarak sordum.

Çenemi iki uzun ince parmağının arasında kavradı, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. "Çünkü bu şehirde seni beslemek isteyen tek kişi benim. Seni sulayacak. Seni yıkayacak. Giydirmek. Başka kimse sana dokunmayacak. Eğer kaçacak olursan, tüm Londra şehri peşine düşer, canavarlar da insanlar da. Avlanırsınız. Sonunda tek bir istekte bulunan Yırtıcılara teslim edilmeden önce kullanılmış ve istismar edilmiş bile olabilirsin: Canlı olarak geri dönmek. Durumun çok vahim küçük güvercin ve ben senin kafesin olabilirim ama aynı zamanda dış dünyanın sana zarar vermesini engelleyen tek kişiyim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Yemek tepsisini can simidi gibi tutarken sesim titriyordu.

"Çünkü seni rıhtımdan aldığımda bir şey hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bunun sadece bir merak mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyorum ama seni gördüğümde göğsüm parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Bu bağımlılık yapan türden bir acı, beni güçsüzleştiren türden. Ve elimin senin ölümünü sağlayacağından emin olsam da, seni son ana kadar hayatta tutmak istiyorum. Yüzünde bir şey var. Saçında. Kokunda. Seni yutmak istiyorum."

Seni yutmak. Başka biri olsaydı bunun bir ima olduğunu düşünebilirdim ama parıldayan dişleri aksini söylüyordu.

Harika. Demek beni yemek isteyen psikopat bir ucubeydi. Bir manyak tarafından yardım ediliyordum.

"Ve kim bilir. Belki de sadece bir fantezidir, ama beni şımartmak biraz daha uzun yaşamak için en iyi bahistir. O yüzden beni dinle."

Bir ürperti omurgamdan yukarı doğru hareket ederken başımı salladım. Yatak odasındaki ışıklar titredi ve Charles bile gerildi.

"Pekala. Morte geldi. Sana söylediklerimi unutma."

Tepsiyi hareket ettirdi ve sonra bana bir çift bot getirdi, diz çökerek onları giydi. O botları giyerken kıpırdamadım ve bu ölümcül yaratığın önümde diz çökmesini izledim.

kalktı, beni de yanına çekerek kapıya doğru götürdü. "Bana geri dön," dedi bakışlarımı tutarak.

Başka bir evrende, belki ondan hoşlanabilirdim. Bunu görebiliyorum.

Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.
Kapıyı açtı ve kendisinden bile daha aşağılık bir varlık ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

ESKİ MODA BİR CİNAYET



MORTE

Charles'ın hayvanının istediğim gözleri vardı.

Onu gördüğümde ilk düşündüğüm buydu.

Ardından, saklandığımız evdeki varlığının bile onu hemen öldürmek istememe neden olduğu gerçeği geldi. Charles'ın kıyafetlerini giymiş, bizim yiyeceklerimizle beslenmiş, *bizim* havamızı soluyarak ayakta duruyordu.

Charles bu küçük şey için hissettiklerini umutsuzca saklamaya çalışıyordu ve bu çok aptalcaydı. James bunu görmezden gelebilir ve istediğini yapmasına izin verebilirdi ama önümde duran insan, bizimle Yırtıcılar arasında uğruna savaşılan bir et parçasından başka bir şey değildi.

Bu yüzden onu şimdi öldürmedim.

"Merhaba," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Gözlerimi kısarak sessizce ona baktım. Önce ben konuşmadan benimle konuşmaya cüret etmesi-

"Irene, bu Morte," dedi Charles, üç siyah gözünü bana dikmiş, *anlaştığımız şeyi hatırla* der gibi bakıyordu. "Morte, bu Irene."

Dudaklarını ayırdı ve bir an için kıskançlık hissiyle dudaklarına baktım. Charles oyununu bitirdiğinde, yüzünün bazı kısımlarını çalabilmek için onu öldürecekimden emin olabilirdim. Eğer bir şey varsa, gözlerini.

Her zaman olduğum gibi bir canavar değildim. Başlangıçta bir iblistim, ama sonra kara büyünün eski metinlerine düştüm. Sonunda, ben

öldürmekten zevk alıyordum. Kan kokusu en sevdiklerimden biriydi ve hoşuma giden vücut parçalarını almaktan heyecan duyuyordum.

Zamanla kendi bedenim bozulmaya başlamıştı, bu yüzden o parçaları aldığım parçalarla değiştirdim. Bedenimi istediğim gibi şekillendirmiştım.

Bir zamanlar benim de bir yüzüm vardı. Ve eşyalarımın arasında bir yerlerde, maskem altında sakladığım yüzümü her zaman takmadığımın kanıtı olarak duran resimler vardı. Onlara değer verdiğim için değil, hafızamın hala keskin olduğundan emin olmak istediğim için.

Charles boğazını temizledi. "Şimdi gidecek misin?"

Eldivenli elimi ceketimin içinden çıkardım ve zincirli bir tasma çıkardım. Charles'ın alnındaki damar kıpırdadı ama ben uzanıp zinciri boynuna geçirerek onu bana zincirlerken sessiz kaldı.

Dudaklarımın nasıl bir gülümsemeye dönüştüğünü göremediler. Tartışmadı ama ters ters baktı. O güzel gözler içimde bir delik açtı ve eğer bir insan olmasaydı, bakışlarının beni gerçekten öldürebileceğine inanabilirdim.

"Gel," dedim, koridorda dönerken zinciri de yanımda çektim.

Nefesini tuttuğunu ve tökezlediğini, zinciri çekiştirmediğini duydum. Durmadım. Bu ustaca cinayete sürüklenmek istiyorsa, öyle olsun.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldı.

Yürümeye devam ettim ve gücüm sonunda onu arkamda sıraya soktu.

Ben.

Merdivenlerden aşağı indik, basamaklar gıcırdayordu. Ben inmedim. fuayede tereddüt ediyor, kapıyı açıyor ve buharlı geceye adım atıyor.

Güneş saatler önce batmıştı ve biz on birinci saate doğru ilerliyorduk. Arthur yanlışlıkla yaptıklarının, ihanetinin farkında olmadığını düşünüyordu, bu da işi daha eğlenceli hale getirecekti.

Onu benim için yakalayabilecek bir sürü adamımız vardı ama ben avlanmayı seviyordum. Avlarımın izlendiklerini bilmelerini, zihinlerinde onları avlayan hortlağın oluşmasını sağlamayı severdim. Onlara musallat olan tehditkâr bir hayalet.

Londra'yı otomobille geçer, sonra da zaman kazanmak için yaya olarak yola koyulurdum.

Boğuk bir ses duydum, zincir çekiliyor ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Charles'ın evcil hayvanını görmezden geldim ve karanlık bir sokakta beni bekleyen otomobile doğru ilerledim. Şık ve siyahtı, mükemmel bir şekilde uyum sağlayacaktı.

Adamlarımızdan biri bana hafifçe başını salladı. Alnında boncuk boncuk ter olduğunu görebiliyordum. Korkusunun kokusunu alabiliyordum.

Şimdi da, hayvandan korku kokusu almıyordum.

Garip.

Arabanın arkasına gittim ve bagajı açtım, kadını sürükleyerek içeri soktum. Ciyak ciyak bağırdı ama onu içeri soktuğumda bana meydan okurcasına baktı.

Ben de ona ters ters baktım ve küçülmesini bekledim.

Hırladım, çenesini kavradım ve dudaklarını ayırmaya zorladım. "*Petite pute*, Charles'a seni dair söz verdim ama bu, adamlarımdan biri seni sokakta çıplak ve zincirlenmiş halde bulursa müdahale edeceğim anlamına gelmiyor."

Sertçe yutkundu ve sonunda o kızgın bakış biraz olsun eridi.

Yanağına bir tokat attım, iz bırakmayacak ama en azından aptal bir kaltak olmadığını düşünmesini sağlayacak bir tokat.

Bagajı kapattım ve adamlarımdan birine başımı salladım. "Sür."

Başıyla onayladı ve benim için arka kapıyı açtı. İçeri girdim ve kapıyı kapatarak sürücü koltuğuna oturdu.

"Batı yakası. Lackman'ın evi."

"Efendim... ailesinin şu anda orada olduğunu duyduk." "Umurumda değil," dedim. "Gidin."

Başka bir kelime söylemeye cesaret edemedi. Otomobili çalıştırdı, motor kükreyerek canlandı. Pedala bastığında altımızdaki borulardan buhar fışkırdı ve bizi yolun aşağısına gönderdi.

Yumuşak bir inilti duydum ve kaşlarımı çatarak dinlediğim hayvana odaklandım. Ne halt ediyordu bu kız?

Her neyse. Önemli değildi.

Yine de düşüncelerim çarpıklaştı. Bir an için, ben onu kesip açarken, kanının üzerime sıçradığı sırada canavarca sikime boşalmasını düşündüm.

Sikeyim.

James ya da Charles aksini söylerdi ama orada burada arzularım vardı. İronik bir şekilde, aldığım tüm vücut parçaları arasında her zaman kendi sikimi saklamıştım.

Kanım kaynamaya başladı, öfkem kükreyerek canlandı. Bir insanı bu şekilde düşünmek iğrençti.

"Ne kadar ?" Şoförüne sordum.

"On dakika patron."

Başımı salladım, Londra yanımdan geçerken renkli camlardan dışarı baktım. Yoksulluğun nerede bitip zenginliğin nerede başladığını anlayabiliyordum.

bozulmamış mimariye, pırıl pırıl tabelalara ve sayısız deliği olmayan borulara dönüştü. İnsanlar sanki etraflarında canavarlar dolaşmıyormuş gibi davranarak etrafta vızıldıyordu. Hayır. Onların dişliler, çarklar, bilim ve danstan oluşan değerli dünyalarında dokunaçlar, dişler, pençeler ya da kuyruklar diye bir şey yoktu. Ve Tanrı bizden biriyle karşılaşmalarını yasaklamıştı, yoksa ucube olarak kovulacaktık. Bir anomali olarak.

Dünyaya geldiğimde insan gibi görünüyordum. İnsanların tanrılarına sıkı sıkıya sarıldığı, farklı olan her varlığı dışladığı çağlarda. Bir canavar, bir iblis, değersiz olarak etiketlenmişim.

Kırılmışım. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Babam annemi şeytana fahişelik yaptığı için öldürmüş ve beni de şeytana benzediğim için suçlamıştı.

Bunun doğru olup olmadığından hiç emin olamadım. Ama fark etmezdi. Gözleri şimdi kimsenin bulamayacağı bir sandıkta kilitli duran çok özel bir kavanozda duruyordu.

Gözbebeklerine ebediyen hapsolmuş korkuyla onları koparmak enfesti.

On dakika hızla geçti ve otomobil caddeye park ederken kapıyı açtım. Londra'nın en zenginlerinin boks yaptığı, yaklaşık yirmi metre kadar uzanan kapıların dışına park etmişti.

Arthur Lackman. Kendini Ucubeler'e atan iş adamı, güzel karısının tüm paralarını kaybettiği için ondan boşanmaması için ona yardım etmemiz için bize yalvarıyordu.

Bagajı açtım ve yine o meydan okuyan bakışla karşılaştım. Bir süre hayvana baktım ve sonra başımı salladım. Zinciri kavradım, onu önce yukarı sonra da dışarı çektim.

Bana kıyasla çok küçüktü. Ben onun üzerinde yükseliyordum, başının tepesi omuzlarımdan çok altındaydı.

"Sana söylenene kadar hiçbir şey söylemeyeceksin," dedim. "Bana her şekilde itaat edeceksin."

Bana hafifçe başını salladı, bakışları çoktan kapıların üzerinde gezinmeye başlamıştı.

Onu kaldırıma doğru çektim ve sonra durdum. Hızlı ama gizlice hareket etmem gerekiyordu ve bu noktada o ölü bir ağırlıktı.

Lanet Charles. Bu gece eve gittiğimde o peri sikiciyi yumruklayacaktım.

Elbette, ona neyle karşı karşıya olduğunu göstermek benim fikrimdi. Ama şimdi benimle birlikte olduğu için, o bir rahatsızlıktı.

Bir hırıltı çıkardım ve eğilip onu omzuma attım. Bir ciyaklamayı savuşturdu ve kaslarının gerginlikle kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Eminim beni tekmelemek istemiştir.

Benimle dövüşmek. Ben de istedim.

Eğer yaptıysa, o zaman bana saldırdığını söyleyebilirdim. Eğer böyle aptalca bir şey yaptıysa, Charles onu koruyamazdı.

Ama hayır. Sanki onu bayıltmışım gibi gevşedi.

İşkence gören zihnimden başka bir düşünce geçti, onu böyle gevşekken becermek.

Alet çantamı unuttuğumu fark ettiğimde öfkem tekrar içime işledi.

Önemli değil. Doğaçlama yapardık.

Gölgelerin arasına karışarak onu kaldırımdan aşağı taşıdım. Şehir gecenin bu saatinde bile etrafımızda kükrüyordu. Uçaklar binaların üzerinde gökyüzünü süslüyordu ve uzaktaki büyük saatin tik taklarını görebiliyordum.

Duvarların arasından geçerek yan kapıya gittim. Birkaç dakika içinde sümüklü piçin evinin dışındaydım, insan hayvanı hâlâ omzumda sallanıyordu.

Onu yere bıraktım ve eve baktım. Tuğla duvarları ve içinde sıcak ışıkların titreştiği en az on penceresiyle devasaydı. Bedenimin dikiş yerlerinden kaçan gölgeler onları fethetmek, ışıklarını çalmak için can atıyordu.

"Takip edin," diye emrederek evin merdivenlerinden yukarı çıktım.

Ön kapıyı çaldım. Görülüp görülmemem önemli değildi, önemli olan da buydu.

Ucubelere kazık atmak ölüm fermanıydı.

İçerideki hareketleri duyabiliyordum ve korkunun kokusunu aldım. Oh, evet.

Arthur en azından tamamen aptal değildi. Ne yaptığını biliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşımda bir çocuk duruyordu. Muhtemelen beş ya da altı yaşlarında küçük bir çocuk. Arkamda Charles'ın evcil hayvanının soluğunu duydum ve dönüp ona ters ters bakma isteğimle savaştım.

Ben çocukları öldürmedim. Birisi yetişkinliğe adım attığı gün, adil bir avdı, ama bir an önce değil.

Bazı kurallarım ve ahlaki değerlerim vardı. Nefes nefese kalması beni rahatsız etti. "Merhaba," dedim. "Baban evde mi?"

Çocuk sessizce başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. Kaşlarımı çattım ve yanağındaki izi fark ettim.

"Bunu baban mı yaptı?" Yanağını işaret ederek sordum.

Başıyla onayladı.

"Peki ya bu?" Ön kolunda görünen diğer çürüğü işaret ederek sordum.

Öfkem gittikçe . "Anne," diye fısıldadı.

Bir süre ona baktım ve sonra eğilip onu kucağıma aldım. Daha sonra onu merdivenlerden aşağı taşıyarak evcil hayvana teslim ettim. Küçük çocuk hemen ona doğru eğildi ve ben de onun hemen yumuşamasını görmezden geldim. "Onu diğer evlerden birine götür ve sonra geri gel. Beş dakikan var."

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Benden kaçmaya ya da uzaklaşmaya çalışırsan, seni bulur ve ailesine yaptığım gibi bağırsaklarını deşerim."

Dönüp merdivenlerden yukarı çıktım ve ön kapıyı menteşelerini kırarak kadar sert bir tekmeyle açtım. Çocuğu alıp gittiğini duydum ve sonunda en gerçek halime bürünmem için beni yalnız bıraktı.

Evin içinde bir çığlık yankılandı ve büyük merdivenlerden yukarı baktım, tepede bir kadın gördüm. Evin ışıkları titredi ve eldivenli parmaklarımı şıklatarak onları söndürdüm.

Karanlık bizi yuttu ve ben maskemin altından sııttım. Hızla hareket ettim ve saniyeler içinde onun üzerinde duruyordum.

"Nerede o?" Ben sordum.

Yüzü soldu ve . Durmuyordu. Çığlık atmayı.

Bir hırıltı çıkardım ve onu duvara çarptım, duvara tutunan resim çerçeveleri sarsıldı. Onu orada tutarken yere düştüler, tüm öfkem sonunda serbest kaldı.

Boynunu kavrayıp sıktığımda çığlıkları kesildi, gürleyen sesler evin içinde yankılandı. Karanlık vücudumdan yayıldı, uzun gölgeli dokunaçlar uzandı ve onu bağladı. Onun dehşetinden besleniyor, aletimin sertleştiğini hissediyordum.

Keşke bu diğer kadın olsaydı.

Bu düşünce beni alçak bir gümbürtüyle terk etti ve homurdandım. "Nerede o sümüklü piç?"

Gözleri hareket etti, beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Harika.

Hızlı bir hareketle boynunu kırdım ve vücudunun yana düşmesine izin verdim.

Bir gıcırtı duydum ve döndüğümde Charles'ın evcil hayvanının geri geldiğini gördüm.

Dehşet içinde bana baktı, kahverengi gözleri tiksintiyle doluydu. "Buraya gel," dedim.

Aletim hâlâ sertti ve öldürmenin verdiği adrenalinin beni daha da sinirli yaptığını hissedebiliyordum. Karanlığın sarmaşıkları etrafımı sardı, enerji beni daha güçlü hissettirdi.

Bana doğru geldi, adımları sertti. Kollarımın arasına girdiği anda karanlığımı çıkarıp onu yakaladım ve bağladım. Dönüp onu az önce diğer insanı tuttuğum duvara doğru iterken bir çığlık attı.

Kollarını yukarıda tutarak yüzünü duvara yasladım. Ona yaslandım, kıcının kıvrımı bana uyuyordu.

Beni *hissedebileceğini* biliyordum. Hissetmesini istedim.

"Bu seni heyecanlandırmıyor mu?" Nefes aldım. "Birinin gözlerinden hayatın solduğunu görmek? Bir insanı öldürmek heyecan verici."

"İğrençsin," diye fısıldadı.

Kıkırdadım, eğildim. Nefesim maskemin altında sıcaktı ve dokunaçlarımı onun uzuvları üzerinde sıktım. Vücudumda dolaşan kara büyü beni zaten uçurumun kenarına doğru itiyordu, ama o yakınımdayken, zaten oradaymışım gibi hissediyordum.

Kalçaları hareket etti. Çok hafifçe. Bir anlığına beni gafil avlamaya yetti ve benden bir inilti çıkardı.

Nefesi kesildi, vücudu inanılmaz derecede hareketsiz kaldı.

"İşkence edeceğim biri var," diye fısıldadım. "Ve ben onun canını yakarken sen de dediklerimi aynen yapacaksın."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı.

Kalçalarımı öne doğru ittim ve üzerime yapışan siyah paltosunun ve pantolonunun içinden bile sikimin ona doğru bastırdığını hissettiğini biliyordum.

"Benden nefret edebilirsin," dedim. "Hoşuma gidiyor. Nefreti severim. Ondan besleniyorum. Ve eğer o güzel küçük ağzına dikkat etmezsen, ben de senin lanet olası amından besleneceğim."

Ne diyordum ki ben? Beni çıldırtıyordu ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bir insanı becerme fikri beni iğrendiriyordu ama sadece ikimiz vardık ve adamı kırmam gerekiyordu.

Ona ne istersem yapabilirdim.

Charles'a ona zarar vermeyeceğimi söylemiştim ama ben birini canlı canlı oyarken onun kendine dokunmasını sağlamak ona zarar vermek değildi.

"Sen cadı mısın?" Alay ettim. "Ne?"

diye tısladı.

"Sen bir *cadı* mısın? Ya da bir yaratık? Büyücü mü?"

"Hayır," dedi ve ağzı neredeyse bir sırtışa dönüştü. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, cinayet yüzünden sertleşmenin komik olduğunu düşünmüyorum." Bu küçük kaltak.

Charles'ın onunla neden başa çıkamadığını anlayabiliyordum. Charles'a saygı duyardım ama bazen yumuşak bir noktası olurdu. Unseelie olsa bile.

Bir şey söylemek için eğildim, ama sonra üstümüzdeki döşeme tahtalarının gıcırdama sesi bakışlarımı yukarı kaldırdı.

Haklısın. Buraya lanet olası bir iş için gelmiştim. "*Sorcière*," diye mırıldandım.

Keşke tasma hâlâ bende olsaydı da onu arkamdan sürükleyebilseydim diye düşünerek ondan uzaklaştım. Merdivenin geri kalanını çıktım, adımlarım yavaş ve ölçülüydü.

Oh, evet. Korkusunun kokusunu alabiliyordum. Bunun onun ölüm zamanı olduğunu, ölümün evinde olduğunu biliyordu.

"Arthur," diye seslendim, sırtarak.

İçimden hastalıklı bir heyecan geçti. Bunun için yaşıyordum, beni en çok heyecanlandıran şey buydu. Bir kapı çarpması duydum ve homurdandım.

Sanki bu onu hayatta tutacakmış gibi.

Göğsünde çarpan kalbinin sesini takip ederek koridorda ilerledim. Bir kapının önünde durdum, karanlık pelerinimin altından sızıyordu. Etrafıma yayıldı ve alçak sesle kıkırdayarak kapı koluna uzandım.

Döndüm ve kapıyı açtım.

Arthur'u odanın diğer ucunda, pencereyi açarken görebiliyordum. Dışarı dalmaya hazırlanıyordu.

Başını çevirdi ve dehşet içinde bir çığlık attı.

Saldırdım, göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçtim ve onu pencereden geri çektim. Onu yere çarparken Londra'nın soğuk kış esintisi bayat odayı doldurdu.

Şimdiden domuz gibi ciyaklamaya başlamıştı.

"Ucubelere ihanet etmedim! Yemin ederim! Yemin ederim!"

"O zaman neden pencereden atlamak üzereydin Arthur?" Gülmemek için kendimi zor tutarak söyledim.

Çok zayıftı. Çok acınası. Bu yüzden ölümü o kadar eğlenceli olmayacaktı. Ayrıca, saklamak istediğim hiçbir vücut parçası yoktu.

"Senin Rippers'la birlikte olduğunu sanıyordum!" diye bağırdı.

Karnına sert bir yumruk attım ve sonra onu ayağa sürükledim. Masanın üzerinde bir sandalye vardı ve onu kaptığım gibi odanın ortasına çektim ve onu içine ittim.

coşkuya rağmen bir an durakladım.

Hayvan nereye gitmişti?

"Irene," diye homurdandım, kapı aralığına bakıyordum.

Arthur küçük bir kahkaha attı ve ben de ona bakıp ters ters baktım. "Neye gülüyorsun lan sen?"

"Geleceğini biliyorlardı," diye fısıldadı Arthur. "Kaltağı da yanında getireceğini fark etmemişlerdi."

Sözlerinin anlamını kavradıkça öfkem içime işledi.

Lanet olsun, onu doğru şekilde öldürmek istiyordum ama şimdi hızlı olmak zorundaydım. Fransızca bir dizi küfür savurdum ve sonra parmaklarımı göğsüne soktum, kalbini kavrayana kadar kasları ve kemiği kırdım. Kalbini yerinden söktüğümde boğuk bir çığlık koptu ve her yere kan sıçradı.

Eldivenlerimden aşağı damladı, botlarıma sıçradı. Atışı durduğunda sıcaklığını hissedebiliyordum.

Rippers beni bir zevkten daha mahrum bırakmıştı ve bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Bir çığlık evin içinde yankılandı ve botların merdivenlerden gürleyerek çıktığını duydum. Irene koşarak içeri girerken ben de kapıya doğru ilerledim ve doğrudan bana çarptı.

"Burada canavarlar var!" diye haykırdı.

Bana yapışmış, kalbi elimde, kan *damlıyordu*; sanki buradaki yaratık ben değil de oymuşum gibi. Onu defalarca tehdit etmiş olmam umurunda değil miydi? Ve şimdi de *bana* mı yapıştı?

Aşağıda bir hareket duydum ve homurdandım. "Tut şunu," dedim ve kalbi ellerine tutuşturdum. Soluğu kesildi ama itaat etti, kocaman gözlerle avuçlarının içinde tuttu. "Bu şimdiye kadar katıldığım en uygunsuz cinayet oldu. Kaç kişi vardı?"

"Saymadım!" diye bağırdı, açıkça kızgındı. "Sadece kaçtım!"

"Kaçmana izin mi verdiler?" diye sordum.

"Ön kapıdan girdiler ve ben kaçtım!" dedi.

Bir an ona bakakaldım çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu. Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Yırtıcılar, yaşamış en korkutucu varlıklardan bazılarına sahip bir canavarlar çetesi idi ve bu benim için dikkate değer bir ifadeydi.

Aşağıdan bağırışlar duydum, daha fazla hareket. Sinirli bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını çarparak kapattım, tekrar pencereye baktım.

Bunun için gerçekten zaman yoktu. Sihrimi kullanmam gerekecekti ama bu da onu öldürebilirdi. Evdeki herkesi öldürme şansımı deneyebilirdim ve yalnız olsaydım büyük olasılıkla bunu yapabilirdim ama yanımda henüz ölmesine izin veremeyeceğim bir rahatsızlık getirmiştim.

James çok kızacaktı. "Buraya gel," dedim.

Bir an hareketsiz durdu ama onu kendime çektim, büyüm bir çeşit mıknatıs gibi hemen ona ulaştı. Kaşlarını çatarak içimdeki karanlık parçaların onun etrafında dönmesine izin verdim.

"Umarım yaşarsın," dedim sertçe.

"Ne?"

Bir büyü yaptım ve yatak odasının kapısı açılıp bizi doğrudan karanlığa çekerken etrafımızda bir şekil parladı.

Bir kez olsun maske takmamış olmayı diledim, çünkü en çok aranan varlıklarını bir geçitten geçirirken Yırtıcılardan birine sırtmak en azından eski moda bir cinayete olan açlığımı yatıştırabilirdi.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

IBLISLERLE BAŞA ÇIKMAK



IRENE

MORTE KESİNLİKLE cehennemden gelen bir canavardı. Bizi içinden geçirdiği kapı, geçit, yol, karanlığın solucan deliği, her ne haltsa, şimdiye kadar yaşadığım en korkunç şeydi - ve bu herkes için şok edici kısımdı.

Bunu yaşamıştım.

Morte hikâyesini bitirirken Charles, Morte ve karşılaştığım güve duvarı sanki başka bir boyuttan gelmişim gibi bana bakıyorlardı. Hâlâ meşhur Arthur Lackman'ın kalbini ellerimde tutuyordum ve zayıf atışı sonunda durmuştu.

Düşündüğüm kadar iğrenç bulmadım, bu da beni dehşete düşürdü. Kendim hakkında bilmek istemediğim bir şeydi bu. Morte o kadını öldürdüğünde elbette dehşete kapılmıştım.

Ama o çocuğu komşularına gönderirken üzerindeki morlukları görmüştüm.

Öfkeyi ve çaresizliği hissetmişim ve Morte'un bu konuda en azından bir şeyler hissettiğini görmüştüm. En azından öfke.

Odaya sessizlik çöktü ve Morte kollarını kavuşturarak vebalı doktor maskesinin arkasından baktı. Pelerininin, botlarının ve eldivenlerinin siyah kumaşında kan kurumuştu. Sessizliğin ve ölümün dikilitaşıydı ve onun yanımdayken hayatım için korkmalıydım.

Onun yerine, tek düşünebildiğim şey sikiinin bana nasıl hissettirdiğiydi.
Be

n. Beni duvara yapıştırdığında bir heyecan hissetmişim. Bir ölü vardı ama karanlığın bağlarının etrafımı sardığını hissetmek bana bir şeyler hissettirdi.

Cehennemden kurtulmuşum ve şimdiye kadar düşüncelerim sadece bunun gibi küçük şeylere odaklanabiliyordu.

Maskenin altında ne olduğunu merak ettiğim gibi.

Düşündüğümünden çok daha berbat bir haldeydim.

Charles beni günlerce kilit altında tutmuştu ve bu süre zarfında bir plan yapmışım. Her şeyi kendi avantajıma kullanmanın ve bu durumdan sağ çıkmanın bir yolunu.

Üç hedefim vardı.

Florence'ın hayatta olup
olmadığını öğren. Eğer
yaşıyorsa, onu kurtarın.

Ve Londra'dan defolup gidin ve Freaks ve Rippers'dan çok uzaklara gidin.

Bu üç şeyi zihnime kazımışım. Şimdi, nihayet suları test etme şansım vardı.

"Bir teklifim var," dedim.

Üçü de tekrar bana baktı. Charles başını eğdi, Morte alay etti ve adını henüz duymadığım diğeri sustu.

"Adın ne senin?" Merakla ona sordum. Belli ki üçü arasında karar verici o gibi görünüyordu.

Antenlerinden biri seğirdi, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "James."

"James. Yani James, Morte ve Charles."

Lider James. Charles manipülatör. Katil Morte. Beni saniyeler içinde paramparça edebilecek üç canavar.

Ama şimdi, onların dikkatini çektim.

"Hepimize yardımcı olacak bir teklifim var."

Morte bir adım öne çıkarak, "Biz insanlarla pazarlık yapmayız," diye hırladı.

Charles kaşlarını kaldırdı ve gümüş rengi saçlarını geriye doğru savurarak rahat bakışlarıyla başını eğdi. "Hadi kızı bir dinleyelim."

Morte, "Onu sadece yeni bir ıslak delik istediğin için dinlemek istiyorsun," diye homurdandı.

Charles döndü, odadaki gerilim artıyordu. İkisi birbirlerine doğru adım attılar ama James Charles'ı kanatlarından birinden yakaladı ve geri çekti.

"İkiniz de durun. Şimdi."

Üçü de sakinleşti ve tüm o gerginlik bana geri döndü. Şimdi çok daha düşmanca ve huzursuzdu.

Derin bir nefes aldım. Daha önce de erkeklerle bir odada durmuş, üniversitelerde proje sunumları yapmış ve aynı nefret dolu bakışlarla karşılaşmışım. Zekiydim ve hayatta kalmışım - ve eğer bu oyunu doğru oynarsam, belki de dışarı çıkabilirdim.

Bu onları kendi oyunlarında yenmem gerektiği anlamına mı geliyor? Evet.

Ama geçen her an, kendimi karanlığı biraz daha kucaklarken buldum, özellikle de beni çukurlardan çekip çıkaracak olan el buysa. Yine de asla onların delilik seviyesine inemezdim... ama en azından öyle davranabilirdim.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa . Florence, eğer yaşıyorsa, bana ihtiyacı olacaktı.

"New York'tan kaçırıldığımdan beri herkes güvercin hakkında konuşuyor. Charles'a bildiğim her şeyi anlattım, ama bir araya getirmeye başladığım başka şeyler de var. Sandığınızdan çok daha zekiyim."

"Onu öldürebilir miyim?" Morte sordu.

"Hayır," diye homurdandı James. Antenleri seğirdi, mekanik kanadını arkasına doğru sıkıca getirirken tıkırdadı. "Devam et."

"Güvercinler büyük büyükbabamın uzun zaman önce yaptığı bir eşya gibi görünüyor. Büyürken evde sadece bir tane vardı. İkincisine ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kaçırıldığımda, sanırım ilkini benimle birlikte Yırtıcılar'a getirmiş olabilirler. Ama sonra hafızam bulanıklaştı ve şimdi omuzlarımda ve sırtımda daha önce hiç görmediğim bir güvercin şeklinde metaller var."

Morte ve James yüzünü buruşturan Charles'a baktılar. Bu bilgiyi onlara henüz söylemediği belliydi.

"Ben mucit bir aileden geliyorum. Bilim adamlarından. Babam, büyükbabam ve büyük büyükbabam hep bir şeyler yapardı. Ve ben de okula gidiyordum-"

Charles yumuşak bir sesle, "Sadede gel, küçük güvercin," dedi.

"Sadece kız kardeşimin hayatta olup olmadığını öğrenmek ve eğer ona ulaşmak istiyorum. Yırtıcıların tam olarak kim olduğunu bilmiyorum ama bize yaşattıkları onca şeyden sonra öldüklerini görmek istiyorum. Eğer o ellerindeyse... onu canlı olarak geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne . Sırtımdaki bu plakalar ne işe yarıyor bilmiyorum ama Florence'ı geri alabileceksem üçünüze de yardım ederim."

Yine sessizlik. Onlar bana baktı, ben onlara baktım.

"Kanıtla," dedi James.

"Bunu yaparsam bana yardım edeceğine dair söz vermeni istiyorum," dedim.

"İkiniz de gidin," dedi James. Morte'a ya da Charles'a bakmadı bile, hâlâ beni izliyordu. "O lanet kalbi de yanınızda götürün. Bırakın onu."

"James-"

"Siktir git."

Charles dudaklarını koyu gri bir çizgiye bastırdı. Morte yanıma geldi, elimden kalbi aldı ve sonra dönüp bir beyzbol topu gibi fırlattı. Kalbin odadaki tek pencerenin camını kırmasını sessizce izledim ve sonra kaldırımda birine çarptığını hayal ederken kıkırdamamak kendimi zor tuttum.

Kahretsin, gerçekten aklımı kaçıırıyordum.

Morte hışımla yanımdan geçti, onu yüz ifadesi okunamayan Charles izledi. Odanın kapısı arkalarından çarparak kapandı ve beni James'le yalnız bıraktı.

James beni dikkatle inceleyerek, "Bana bundan ne kazanacağımı söyle," dedi. "İşbirliğim."

"Buna ihtiyacım yok," dedi doğrulurken. Ayağa kalktı, aramızdaki boşluğu kapatırken kanatları bir an için arkasına doğru açıldı.

Ona baktım, kendimi tutuyordum. Çok tuhaf görünüyordu ama Charles gibi ben de ona çekildiğimi hissettim.

Seni öldürebilir. Sana zarar verebilir.

"Seninle ne istersem yapabilirim. Şu anda hayattasın-"

"Çünkü beni istiyorlar. Ama nedenini bile bilmiyorsun. Oturup homurdanmak yerine bir şeyler öğrenmek istemez misin?"

Homurdandı ve beni şaşırtarak yumuşak bir gülümseme verdi. "Benimle böyle konuştuğun için dilini , Irene Ellis."

"Eminim," dedim kayıtsızca. "Eminim sen de onları yemişsindir." "Hayır, bu daha çok Charles'ın işi."

Midem bulandı ama başka tarafa bakmaya cesaret edemedim. Artık çok yakınımdaydı, ondan sıcaklık yayılıyordu. Deri ve buhar gibi kokuyordu, bu da beni bir pervanenin ateşe düşmesi gibi içine çeken türden bir kokuydu.

"Eğer benimle işbirliği yaparsanız, üçünüze de gerçekten yardım edeceğim," dedim.

"Aksine mi?"

"Bilmiyorum. Ölmek mi? Canavar olsanız bile siz insansınız. Eminim bazı şeyleri gözden kaçırmışsınızdır."

James bir gülümsemeyi daha savuşturarak başını salladı. "Gerçekten tehlikeli bir durumdasın, Irene. Sana günlerce işkence edebilirim."

"Kilitli kaldığım kutudan daha fazla işkence mi? Üzerime işedim," dedim. "Bil diye söylüyorum. Bayanların bunu yapmaması gerekir."

"Kutudan daha fazlası."

"Onları istemiyor musun?" Fısıldadım.

"Evet ama bunu yapmanın yolu seninle, insan kılıklı bir kadınla anlaşma yapmak değil."

"Ama öyle değil mi? Beni buraya bir sebepten ötürü getirdiler. O nedeni bulmak için benim işbirliğime ihtiyacınız var, çünkü belli ki anahtar benim. Ve belli ki hatırlamadığım şeyler oluyor."

Argümanım sağlandı ve bunu mümkün olduğunca ileri götürmek için elimden geleni yapıyordum. Ona yalan söylemeyecektim çünkü aptal değildim ama gerçeği manipüle edebilirdim.

"Ne gibi?"

"Bir zeplinin üzerinde ölü canavarlarla çevrili olarak uyanmak gibi."

Tekrar birbirimize baktık, sessizlik geri dönüyordu. Beni bir tabaktaki numuneymişim gibi inceledi, bakışları beni kesip geçti.

"Eğer bunu kabul edersem, o zaman *her* şekilde işbirliği yapmalısınız," dedi. Kulağa umut verici geliyordu.

"Bunu yapabilirim," dedim.

"Yapabileceğini sanmıyorum, Irene. Senden karakterinin dışında bir şey yapmanı istediğimiz anda başarısız olursun." İçini çekti ve geri döndü.

Uzanıp yumuşak kanadını yakaladım ve çekiştirdim. Kısık bir hırıltı çıkardı ve dönüp bana baktı.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye fısıldadım sertçe, kanadını daha sıkı kavrayarak. Beklediğimden daha kadifemsiydi, benekli siyah ve kahverengi bu kadar ölümcül biri için fazla güzeldi. "Sana ne istersen vereceğim. Tek istediğim birkaç küçük şey."

"Ya senden birini öldürmeni isteseydim?" diye sordu. O kadar ileri gider miydim?

İnsanlığımdan vazgeçecek kadar ileri gider miydim?

Aklımdan çıkmayan soru buydu ama cevabı evetti. Eğer Florence'ın hayatta olma ihtimali varsa, onu kurtarmalıydım. Ve Rippers'ın yandığını görmek istiyordum.

Tüm dünyalarının küle döndüğünü görmek istedim. "Ben yaparım."

"Sırf kız kardeşinin hayatta olup olmadığını öğrenmek için birini mi öldüreceksin?" James sordu.

"Hiç bu kadar değer verdiğin biri olmadı mı?" diye sordum.

Bana cevap vermedi. "Ya senden o güzel bacaklarını açmanı istesem?"

İçime bir sıcaklık yayıldı, yanaklarım anında yandı. Dişlerimi sıktım, çünkü evet.

Evet, bunu yapardım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Ne zaman? Nasıl ? Ne ?" "Evet."

"Ya seni masamın üzerine yatırsam ve tüm çetemin seni döllerile doldurmasına izin versem?"

"Yiyecek, su, kendime ait bir oda ve tüm bunların arkasındaki şerefsizlerden intikam aldığım sürece sorun yok. Sik beni. Kullan beni. Ama kız kardeşimi bulmama ve onları toza çevirmeme yardım et."

Lanet olsun. Ruhumu Mothman'a satıyordum, tüm canavarlara.

"Peki sonra ne olacak? Ya kız kardeşini bulursam? Ya Yırtıcıları yenersek?"

"O zaman sana güvercinleri nasıl vereceğimizi buluruz. Sen Londra'yı alırsın, ben de canavarların varlığını bile untabileceğim evime dönerim. Saygın bir bilim kadını, buhar ve icat öğrencisi olmaya geri döneceğim."

Şimdi içten bir kahkaha attı. "Ah, küçük güvercin. Bazı eylemlerde bulunduktan sonra, asla böyle sıradan bir hayata geri dönemezsin. Bu dünyanın seni ele geçirmesine bir kez izin verdin mi, artık geri dönüşü yoktur. Onu *arzulamaya* başlayacaksın."

Uzandı ve ilk tanıştığımızda yaptığı gibi ince pençelerini boğazıma doladı. Beni kendine çekti, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinecek şekilde eğildi.

"Anlaştık," diye fısıldadı. "Anlaşmanı kabul ediyorum. Ama sadece bir insanın bizden birine dönüşmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istediğim için."

"Bir yemine ihtiyacımız var," dedim.

Başıyla muhteşem bir selam verdi. "Bunu kanla yapacağız."

Boynumu bıraktı ve avucunu yukarı bakacak şekilde uzattı. Ben de onu taklit ederek benimkini onunkinin yanına koydum. Bir süre ellerimize baktım, onunkiler benimkilerin yanında ne kadar büyüktü.

Pençelerinden birinin ucunu her iki avucumuzun üzerinde gezdirdi. Kan kabardı ve derimizin üzerinde uzanan kader çizgilerinin üzerinde birikti.

O pençeler içime girmek için çok keskin olurdu, ama başka şeyler için eğlenceli olurdu...

Hay sikeyim. Bu sadece benim düşüncem *değildi*.

James elimi kavradı, kanlarımız birbirine karıştı. "Sana zarar gelmemesini sağlayacağım. Kız kardeşinin hayatta olup olmadığını öğreneceğiz. Yırtıcıları alt etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Karşılığında bana tam işbirliği yapacaksın. Bana aklını, bedenini ve ruhunu vereceksin. Bana karşı tüm haklarından feragat edeceksin. Kelimenin tam anlamıyla sana sahibim. Beslenecek, sulanacak, iyi bir oda ve iyi giysiler verilecek. Sana silah bile vereceğim. Bir ucube olacaksın, bizden biri. Eğer bu sözleşmeyi herhangi bir noktada bozarsan, ölümle ya da uygun gördüğüm cezayla karşı karşıya kalacaksın. Kabul ediyor musun, Irene Ellis?"

"Katılıyorum," dedim.

"Benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin," dedi James elimi daha sıkı kavrayarak. Kanımız damlıyor, birlikte akıyordu. "Bir canavar olabilirim. Bir gangster olabilirim. Bir katil olabilirim. Ama bir insana bile olsa verdiğim sözünü tutarım."

İfademi ciddi tutmak için elimden geleni yaparak başımı salladım.

Farkında olsunlar ya da olmasınlar, ruhuma mal olsa bile küçük bir zafer kazanmıştım.

Elimi bıraktı ve bana korkunç bir gülümseme verdi.

"Şimdi de beni mi sınayacaksın?" Sözlerimdeki ısırtıcı gizlemek için hiçbir şey yapmadan sordum.

"Hayır," dedi ve masasına geri döndü.

Etrafindan dolaşarak sandalyeye oturdu. Avucunu ağzına götürdü, uzun dili kanın üzerinde gezindi. Dili yalamanın ortasında durdu ve kaşlarını çatı.

"Çık dışarı," dedi. "Git Charles'ı bul ve ona küçük planının işe yaradığını söyle."

"Bu Charles'ın planı değildi," dedim.

"Git," diye ısrar etti James, sesi sertleşmişti.

Derin bir nefes aldım ve döndüm. Bir gurur hissettim... gurur mu? Neydi bu? Bilmiyordum ama bu canavarın ofisinden tek başıma çıkmak iyi hissettiriyordu.

Koridora çıktım, Charles'la karşılaştığıma şaşırmadım. Duvara yaslanmıştı, kolları çaprazdı ve ifadesi hâlâ okunamıyordu.

"Ben de artık sizden biriyim," dedim.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ve sonra iç çekerek başını salladı. "Odana git. Ben birazdan geleceğim. Eğer binayı terk edersen, seni bizzat öldürürüm."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ama geçerken gülümsememeyi başardım. James'in ofisi Charles'ın beni tuttuğu odanın karşı tarafındaydı ama o kadar da büyük bir yer değildi. Birkaç dakika içinde odamın kapısından içeri süzuldüm ve kendimi yatağa attım.

Rahat bir nefes aldım ve sonra başımı kaldırıp tabut kutusunun hâlâ burada olduğunu gördüm.

Öfke içime işledi ve ayağa fırlayıp ona doğru gittim. Büyük ve ağırdı ama bu piçin gitmesi gerekiyordu. Kabuk bağlamış kanla kaplı olmam ya da kaslarımın ağrıyorsa önemli değildi.

Bir nefes aldım ve sonra kutuyu kaldırıp yan çevirmeye başladım. Yatağın ayağı ile duvar arasına sıkıştırmayı başardım ve sonra doğruca koridora kaydurdum. Orada bıraktım ve sonra kapımı kapattım.

Hâlâ boktan bir durumdaydım ama üç gün öncesine göre daha iyi bir yerdeydim. Bir çetenin şerefli bir mahkûmuydum ama biraz da olsa yolumu bulmayı başarmıştım.

James'e söylediklerim doğrudu. Onlar canavardı ama aynı zamanda insandılar. Ve en azından birinin beni istediğini biliyordum.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Onlar oyun oynuyordu ama ben de oynayabilirdim. Beni bir piyon ele geçirdiklerine inandırmışlardı ama aslında sadece bir veziri kendi taraflarına çekmişlerdi.

James, Charles ve Morte. Bir güveadam, bir Unseelie ve şeytani bir veba doktoru. Üçü de beni öldürmek, yiyip bitirmek, canımı yakmak istiyordu. İnsanlardan nefret ediyorlardı, etraflarındaki dünyadan nefret ediyorlardı. Daha da ötesi, Yırtıcılar'dan nefret ediyorlardı.

Gururları onların çöküşü olacaktı ama bu olduğunda kız kardeşimle birlikte eve döndüğüm sürece umurunda değildi.

Artık istediğimi elde etmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

JAcK



JAMES

Onun kanını tatmak bir hataydı. Korkunç, korkunç bir hata.

Ben hata yapmadım.

Ofisimin kapısı açıldı ve sonra kapandı, gelenin Charles olduğunu biliyordum ama kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atıyordu.

Onunla kazara bir kan bağı kurmuştum. Ama nasıl? Daha önce de insanlarla kan anlaşması yapmıştım ama kanımızın tadına baktığım andaki gibi bir bağın canlandığını hiç hissetmemiştim.

Lanet olsun. Sıçıp batırmıştım.

Şimdiden onu arzuluyordum. Tek başına beni bir anlaşılmaya ikna etmişti ve sonra onun kanını tatmış ve kendimi cehenneme lanetlemiştim. Bir tutsak olmaktan çıkıp bir zayıflığa dönüştü.

Charles, "Buraya sinir krizi geçirmeye geliyordum ama sen tanrıların gerçek olduğunu öğrenmiş gibi görünüyorsun," dedi.

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Charles ve ben yıllardır birlikteydik ve onu eşim olarak görüyordum ama hiç *böyle* bir şey yapmamıştık. Hiçbir zaman bağlarımızı tamamen mühürlemek istememiştik çünkü birbirimizi bu şekilde hissetmek istemiyorduk.

"O sadece... Başka bir şey," dedim.

Ve şimdi ona yalan söylüyordum. Charles'a. En kötü zamanlarımda yanımda duran Unseelie. Kanadım kırıldıktan sonra da yanımdaydı.

bana yeni bir tane yapacak kadar ileri gitmişti. Artık benim bir parçam olan ve uçmamı sağlayan cihaz için aylarını harcamıştı.

Ama gözlerinin içine bakıp, kullanıp öldürmeyi planladığım insanla çiftleşme bağıni yeni uyandırdığımı söyleyemezdim.

"O hâlâ senin sorumluluğunda," dedim. "Gerekmedikçe onu yanımda istemiyorum."

"Ona biraz özgürlük verdiğine göre bu artık imkânsız," diye hırladı Charles. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Oh, şimdi de üzgün müsün? Bunun senin planın olduğunu sanıyordum."

Charles alay etti, ters ters baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, seni ahmak? Onu tımar ediyordum! Onu manipüle ediyordum! Kibarlık onda daha çok işe yarıyordu ve sen her şeyi berbat ettin. Neden sana söylemeden böyle bir plan yapayım ki? Sence Morte onun o portaldan geçerek yaşamasını mı planladı?"

"Hayır," dedim hemen.

Hayır. Morte belli ki onun öleceğini hesaplamıştı. İnsanlar böyle bir büyüye dokunamazdı ama yine de değerli küçük güvercinimiz hayatta kalmayı başarmıştı.

Hayatta kal ve sonra beni tuzağa düşür.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim iç çekerek. Sandalyenin üzerinde asılı duran montumu alıp üzerime geçirdim, gözlüklerime ve şapkama uzandım.

"Yırtıcılar bize saldırdıktan sonra mı dışarı çıkıyorsunuz?"

"Evet," dedim. "Kafamı boşaltmak için biraz temiz buharlı havaya ihtiyacım var. Bazı adamlarımızı da kontrol edeceğim. Yarın sabah sen ve Morte ile buluşmayı umuyorum. Bizim için bir plan değişikliğim olabilir. Bu mesajı ona iletmeni bekliyorum."

Charles ters ters bakarak başını salladı. "Bazen gerçekten inanılmaz oluyorsun, James. Ben de bu gece beni bağlayacağını ya da -"

"Eğer bu gece sana dokunursam, sana zarar veririm," dedim ve onu iterek kapıya doğru ilerledim. "Ve senin bir sürtük gibi ağlamayı duymak hoşuma gitse de, bunu istemiyorum. İyi geceler."

Onu suskun bıraktım. Alt kata indim ve birkaç adamımızın poker oynadığı mutfığa geçtim. Purolarından havaya dumanlar yükseliyordu ve ben geçerken ikisi de hemen ayağa kalktı.

Durakladım, onlara bakmak için döndüm. "Aldığımız insan kadın artık bizden biri. buradan tek başına ayrılmasına izin verilmiyor ama bir şey isterse ona getirin."

İkisi de şaşkınlıklarını gizleyemedi ama ben başka bir şey söylemedim. Gerek de yoktu zaten. Beni körü körüne takip ettiler.

Arka kapıdan çıktım ve gecenin içine daldım. Cadı saatini çoktan geçmişti ama önemli değildi.

Şehrin kirli kokusunu içime çektim ve sonra kanatlarımla yerden havalanıp yukarı doğru uçtum. Yanımızda daha yüksek bir bina vardı ve birkaç dakika içinde çatısına iniyordum.

Londra hiç uyumazdı. Şehrin bu kısmının üzerinde asılı duran yoğun bulutların arasından bile yanan ışıkları görebiliyordum. Tekrar havalandığımda buruk bir esinti giysilerimi karıştırdı, kanatlarım beni daha yükseğe çıkarmak için pompalanıyordu.

Ondan kaçıyor muydum?

Bu düşünce zihnimi delip geçti ve onu takip etti. O her şeyi mahvediyordu, damarlarımıza sızan bir zehirdi. Irene tehlikeli bir oyun oynuyordu ama şu anda kaybetmiyordu.

Charles'ın onu istediğini zaten biliyordum, ki bu çılgıncaydı. İnsanlara bu şekilde dokunmazdık, en azından sık sık.

Yine de, onu onunla birlikte götürmeyi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kahretsin, sadece izlemeyi bile. Bir kukla gibi iplerini çeker, onu istediğim gibi becermesini sağlardım.

Şehre doğru uçtum, Batı Yakası'na doğru ilerliyordum. Yırtıcıların hâlâ etrafta dolaşp dolaşmadığını merak ediyordum.

Birkaç dakika içinde evlerden birinin çatısına inmiş, gölgelere tutunarak Arthur Lackman'ın evini izliyordum. Etrafta dolaşan insanlar vardı ve polis şefini orada görmek beni şaşırttı.

Olması gerektiği gibi sadece iki ceset torbası yoktu. Hatta hiç olmamalıydı. Yırtıcılardan biri yeni öldürdüklerini yemeyi severdi ve Morte ile Irene'e müdahale etmek için orada olmadığını düşünemiyordum.

Ceplerimden birine uzandım ve özellikle insan gözlerini kandırmak için yapılmış bir tılsım çıkardım. Düğmelerden birine tıklayarak taktım.

Çatıdan aşağı zıpladım ve yumuşak bir gümbürtüyle yere indim. Bakımlı çimenlerin üzerinden geçerek kaos ortamına doğru ilerledim ve bir ceset torbası daha çıkarılırken kaşlarımı çattım.

Polis şefi Michael, diğer birkaç memurla birlikte ayakta duruyor, üçü kendi aralarında hararetle bir şekilde konuşuyorlardı.

"Şef," dedim yukarı çıkarken.

Döndü, yüzündeki sert ifade beni görünce bir an için değişti. "James," dedi boğazını temizleyerek. "İzninizle," dedi diğer memurlara.

İkisi de bana temkinli bir bakış attı, ki bu mantıklıydı. Kılık değiştirmiş olsam bile, varlığım onları temkinli kılacaktı. Ben kuzu postuna bürünmüş bir kurdum ve bunu anlayacak kadar hayatta kalma duyguları vardı.

Michael biz uzaklaşana kadar bekledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Burada biraz... hassas bir durum var."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Şey..." diye daldı, zorlukla yutkundu. "Canavarlar. Ölüler. Burada onlardan dört tane vardı. Bu garip bir durum ve bunu gizli tutuyoruz. Genelde ölü canavarlarla ilgilenmeyiz, genelde kendi başınızın çaresine bakarsınız. Burada çenelerini kapalı tutmayı bilen bir grubum var."

İçimi bir ürperti kapladı. Bu Morte'un bana söyledikleriyle uyuşmuyordu. Ona göre, gitmişlerdi.

"Arthur Lackman'ın bulunduğu yatak odasının kapısında bir canavar vardı ama o da ölmüştü. Hepsi ölmüştü."

"Cesetleri göreyim," dedim.

Başıyla onayladı ve beni çantaların yığılı olduğu büyük otomobile götürdü. Arkaya tırmandım ve çantalarından birini çekerek açtım.

Bu yaratığı tanıyordum. Jack'in kendi yaratıklarından biriydi ve ölüsünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kurt adam son on yılda 300'den fazla insanın ve birkaç canavarın ölümünden sorumluydu.

Öldü.

Çantayı kapattım ve bir tane daha açtım. Küçük bir tıslama sesi çıkardım, kafam karışmıştı. Bu yüzü olmayan bir canavardı, ruhlara eziyet etmekten hoşlanan bir canavar. Başımı salladım ve çantayı kapattım. Jack'in en iyi işkencecilerinden biriydi.

Başka bir çanta. Açtım ve bir başka ölü yaratık daha gördüm.

Eğer Jack bunun için Ucubeleri suçlarsa, o zaman savaş çıkar.

"Sanırım yaptığın işe hayranlık duyuyorsun, ha?"

Doğrudum, tüylerim diken diken oldu. Döndüm ve dik dik baktım.

Karındaşen Jack kamyonun dışında duruyordu, kırmızı dudakları alaycı bir ifadeye bürünmüştü. Uzun kızıl saçları şapkasının altında toplanmıştı, siyah yelege her şeyi gizliyordu.

silahlar vardı. Bir muhabir gibi giyinmişti ve eğer daha iyi bilmeseydim, onun sadece güzel bir kadın olduğunu düşünürdüm.

Ama hayır. Karşımda duran, lanet olası varlığımın felaketi ve sefaletin beni takip etmesinin sebebiydi. Yıllar içinde kendine bir isim yapmıştı ve şimdi her emrini yerine getirmek için canavarlar ve insanlardan oluşan bir haremi vardı.

"Bunu ben yapmadım," dedim boş boş, kamyonetten atlayarak. "Benimle dövüşecek misin?"

"Hayır," diye homurdandı, bakışları ceset torbalarına geri döndü. "Yine de istesem yapabilirdim. Diğer kanadını da koparıp seni evine, o küçük Unseelie amcığına gönderebilirdim."

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Yalnız mı geldin, Jack?"

"Gördüm," dedi. "Sadece senin ve benim bu şehri parçalamamıza neden olacak ölümleri ilk elden görmek istedim. Bunun için hepinizi katledeceğim James. Ucubelerin çok uzun süre devam etmesine acıyarak izin verdim. O canavarlardan ikisi sevgiliydi."

"Onları ben öldürmedim," dedim tekrar. "*Biz* öldürmedik."

"Sen boktan bir yalancısın," diye hırladı. "Ve sende hâlâ bana ait olan bir şey var. İnsan öldü mü şimdi?"

Ölmekten çok uzaktı, ama Jack gerçekten bilmiyor muydu?

Eğer onu Irene'i öldürdüğümüze ikna edebilirsem, bu benim lehime mi yoksa aleyhime mi olur?

"O öldü," dedim. "Onu bulduğumuzdan beri ölü."

Bana aptalmışım gibi göz kırptı. "Nasıl oldu da böyle bir poker suratıyla benim bir numaralı düşmanım oldun James?"

"Doğru," diye hırladım, bir adım daha yaklaşarak.

Vampir dişlerini göstererek tısladı. "Bir adım daha atarsan bir ceset daha morga gidecek."

"*Gerçekten* neden buradasın Jackie?"

Başını eğdi ve bir süre bana baktı. "Bazen benim için çalıştığın zamanları özleyorum. Bu konuda iyiydin James. Ama bu işte? Bu senin yeteneklerinin ötesinde. Sen ve ucubelerin işi bitti. Seni bitireceğim ve senin için çalışan her piçi mezara göndereceğim. Sadece benden çalmakla kalmadınız, yaratıklarından bazılarını da öldürdünüz. Ve ben bunu hiç hoş karşılamıyorum."

İkimiz de hızla hareket ettik ve göz açıp kapayıncaya kadar birbirimizin boğazına bıçak dayadık. Ona dik dik baktım, keşke onu şu anda öldürebilseydim.

"Onu öldürdüysen tam bir aptalsın," diye fısıldadı Jack. "Ve tanrılar, umarım öldürmüşsündür. Her şeye rağmen hâlâ bir güvercin daha var ve yakında tamamen benim olacak. O zaman hiç şansın kalmayacak."

Jack'i geri ittim ve sonra kanatlarım beni havaya kaldırdı. Bu Jack tarafından bizzat iletilen açık bir mesajdı.

Ucubeler ve Yırtıcılar resmen savaşıyordu ve hepsi Irene Ellis'in suçuydu.

Morte'nin mekânına girmekten hoşlanmıyordum ama eve döndükten sonra kendimi onun kapısında buldum. Karanlığın kanadığını hissedebiliyordum, formaldehit kokusunu alabiliyordum.

Parmak eklemlerimi kapıya vurdum ve bekledim.

Kapı açıldı, Morte her zamanki gibi karşımda duruyordu. Vebalı doktor maskesi, uzun siyah pelerin.

"Az önce Jack'i gördüm," dedim kollarımı kavuşturarak. "Arthur Lackman'ın evine gittim ve tahmin edin ne oldu? Orada ölü canavarlar vardı. Yani ya bana yalan söyledin ya da kandırıldın."

Morte bana sessizce baktı ve sonra geri çekilerek içeri girmeme izin verdi. Karanlık büyü kitaplarıyla dolu rafların, çeşitli vücut parçalarının bulunduğu kavanozların ve her türlü işkence aletinin yanından geçerken kapı arkamdan kapandı. Morte bir şeyler toplamayı severdi ve onun mekânı her zaman gizli ve ölümcül şeylerle doluydu.

"Irene'le ne hakkında konuştun?" Morte sordu.

O yanımdan geçip bir masanın üzerindeki cesede doğru giderken ben odanın ortasında duruyordum. Derisinin bir kısmı alınmış ve kanı yavaş yavaş bir tür bronz kavanoza akıtılıyordu.

Sormadım. Umursamadım. Hiç umursamadım ve asla da umursamayacağım. Morte burada her ne halt ettiyse, onu tüm dünyayı öldürmekten alıkoydu, bir anlamda karnını doyurdu.

"Onunla bir anlaşma yaptım," dedim.

Morte dondu kaldı, omuzları gerildi. "Neden?" diye nefes aldı.

"Kan yemini ettik. Kız kardeşini bulmamıza ve Yırtıcıları alt etmemize yardım etmemiz karşılığında bize istediğimiz her şeyi verecek."

"Oh, ne güzel. Yıllardır bıkmadan usanmadan üzerinde çalıştığımız intikam planımız artık bir kız tarafından besleniyor." Ardından uzun bir dizi sinirli Fransızca küfür savurdu ve görünürde hiçbir yerde olmayan bir bıçak çekip masanın üzerindeki kadavraya sapladı.

Kaşlarımı çattım.

Morte asla böyle duygular göstermezdi. Şiddetli bir öfke bile göstermezdi. O her zaman sabit bir ilgisizlik kaynağı olmuştu, bu değil.

"Morte," diye . "Sadece bilmek istiyorum. Bana yalan mı söyledin? Söylediğiniz herhangi bir şey

hakkında." "Hayır."

Başımı salladım, doğruyu söylediğini biliyordum. Morte pek çok şey olabilirdi ama yalancı bunlardan biri değildi.

Irene'in söylediklerini, sözde hafıza boşluklarını düşündüm. Merak ettim.

"Tamam," dedim. "Charles yarın buluşacağımızı haber verdi mi?" "Hayır."

Harika. Siktiğim Charles'ı yine sinir krizi geçiriyordu. "Kahvaltı yarın. Biraz uyu."

"Hiçbirimiz uyumuyoruz."

Onu görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim. Odasına bir kez daha baktım, midem bulantıdan sıkıştı. Onu sessizlikte, karanlıkta bıraktım, bize neler olduğunu merak ediyordum.

Irene. Bu onun hatasıydı. Ve yine de.

Onu düşündükçe kanım deli gibi akmaya başladı. Evin öbür ucundaki odama gidip kendimi içeri kilitlerken ona dokunma düşüncesi parmak uçlarımda vızıldıyordu.

Bir nefes verdim, başım dönüyordu.

Başarısız oluyordum. Tıpkı Jack'in söylediği gibi. O benim akıl hocamdı, işler ters gidene kadar onun sağ kolu olmuşum. Bu çok uzun zaman önceydi. Çok uzun zaman önceydi.

Bir hırıltıyla kıyafetlerimi çıkardım, sikim sertleşmeye başlamıştı. Acı dolu anılar arasında bile ona dönmeye devam ettim.

Irene.

Bir insan.

İğrençti. İnsanlar iğrençti. Onlardan nefret ediyordum, dünyalarımızın bu kadar ayrı kalmasından nefret ediyordum. Bizi doğanın ucubeleri olarak gördüğünden emindim.

pençelerimizden, kanatlarımızdan ve dişlerimizden iğreniyordu. Muhtemelen benim iğrenç olduğumu düşünüyordu.

Şimdi onu, ona verdiğim yatakta yatarken, ödünç aldığımız kıyafetleri giyerken hayal edebiliyordum. Bu beni öfkelenirdi, heyecanlandırırdı.

Büyük kahverengi gözlerinde bir bakış vardı. Beni rahatsız ediyordu, çıldırtıyordu.

O meydan okuyan bakışlar aklıma kazındı.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım ve sikim açılırken tısladım. Düğümüm nabız gibi atıyordu, ihtiyaç bana işkence ediyordu.

Yatağıma tırmanırken oflayıp pufladım ve nadiren dokunulan yastıklardan birine uzandım. Homurdanarak yastığı altıma yerleştirdim ve Charles'a kızdığım için kendime lanet ettim.

Şu anda ona gidip onu becerebilirdim ama onu istemiyordum. Onu istiyordum.

Sikeyim.

İnledim, yastığı kendime doğru tutarken başım arkaya düştü, sürtünecek bir şey için çaresizdim.

Kalçalarının belimi sardığını, ben içine girerken yüzündeki o meydan okuyan ifadeyi hayal ettim. Sikimi nasıl alacaktı? Onun için çok mu büyük olacaktı? Çılgılık atar mıydı?

Ağlar mıydı? Yalvarır mıydı?

"Siktir," diye nefes aldım, kalçalarım sarsılıyordu.

Aşağı baktım, kollarımdaki damarlar yastığı ne kadar sıkı kavradığımı için gerilmişti. Pençelerim yastığa battıkça hareketlerim daha da hızlanıyordu.

Bu yeterince iyi değildi.

Karanlık fanteziler beni rahatsız ediyordu ve sonunda onları serbest bıraktım.

Onu bağlamak ve tokatlamak istedim. Islak amına dilimi sokmadan önce kışının ne kadar kızardığını görmek istedim. Onu işaretlemek, damgalamak istiyordum.

Onun vücudu artık sana ait.

Bu doğrudu. Hiçbir şey beni yukarı çıkıp ona kendini kanıtlatmaktan alıkoyamazdı.

Siktir et.

Yarın .

Yarın, ona masumiyetini şeyler yaptıracaktım. Onu yok ederdim.

Bu savaş onun suçuydu. Arthur Lackman'ın evindeki ölümler de bir şekilde onun suçı olmalıydı. Onunla yanlışlıkla kurduğum kan bağı onun suçuydu.

Zevk içime işlerken inledim. Yastığı yana attım ve aşağı uzandım, sikim elimin etrafını sardı. Diğer elimle düğümümü kavrayarak kendimi hızla okşamaya başladım.

"Siktir git," diye hırladım. "Her şeyi mahvettin."

Gözlerimi kapattım, yüzü her düşüncemi yakıp kavuruyordu. Dokunduğu her şeyi lekeliyordu ve buna artık ben de dâhildim.

Çok yaklaşmıştım. Ona pompaladığımı ve onu doldurduğumu, onu canavar döllerimle beslediğimi hayal ederken nefes nefese kaldım.

Bir çığlıkla boşaldım. Sıcak döl yatağın üzerine fişkırdı, kaslarım coşkuyla titredi. Her damla serbest kalana kadar boşalmaya devam ettim ve bir nefesle dört ayak üzerine düştüm.

Ağır pantolonumun sesi ve mekanik kanadımın tıkırtısı dışında oda sessizdi.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, güvercini öldürecek kişi ben olmalıydım.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

UCUBELERLE KAHVALTI



IRENE

Kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla uyandım. Yatak odamın kapısı açılıp daha önce hiç görmediğim kaba görünümlü bir adam içeri girdiğinde yatakta doğruldum ve gözlerim kamaşarak baktım.

Hemen elimi uzattım... yani hiçbir şeye, çünkü hâlâ silahım yoktu, ama o ellerini kaldırdı.

"Seni incitmek için gelmedim, genç kız. Patron seni kahvaltı için uyandırmamı söyledi. Saat 9 buçuk oldu ve patron sabırsızlanıyor. Seni hemen aşağı indirmemi söyledi."

Öfkeli bir şekilde nefesimi verdim. "Peki."

Başını salladı ve onun da rahatladığını görebiliyordum. Bu da muhtemelen gerekirse beni aşağı indirmeye hazır olduğu anlamına geliyordu.

Tam bir hayduta benziyordu. Güçlü kolları, kel kafası ve biraz uzun süre bakılsa muhtemelen bir kedinin çığlık atmasına neden olabilecek bir yüzü vardı. Siyah bir boğazlı kazak ve metal plakalarla süslenmiş deri bir ceket giymişti. Kalçasında bir silah ve sayısız bıçakla savaşmaya hazır gibi görünüyordu.

"Adın ne senin?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Boris. Sohbet edecek vaktimiz yok, genç kız. O kimseyi beklemez ve ben başka bir gün doğumu görmek istiyorum."

Yeterince makul. Yataktan kalktım ve botlarımı giydim. Hâlâ dünkü kıyafetlerimi giyiyordum ama üzerimdeki tüm kanı temizlemeyi başarmıştım.

dün gece uyumadan önce.

Gerçekten, bütün gün yatakta kalabilmeyi diledim. kitap okuyabilmeyi ve sonra da kestirebilmeyi diledim.

Sahip olduğum her şeyi hafife almıştım. Şimdi, bunu tekrar elde edip edemeyeceğimden emin değildim ama deneyecektim.

Boris'i evin daha önce görmediğim bir bölümüne kadar takip ettim. Duvarlar her türden silahla kaplıydı, hatta bazıları enerji toplamak için yapılmıştı. Onların yanından geçerken bakmamaya çalıştım ve Boris'i mutfığa kadar takip ettim.

Yiyeceklerle dolu bir masa vardı ve şok olmuştum, Morte, Charles ve James de oradaydı. James'in elinde okuduğu bir gazete vardı ve ben onun bakışlarıyla gazetenin üstünden karşılaştım.

Antenlerinden biri seğirdi, kızgınlığı çoktan belli olmuştu.

Sadece bir boş sandalye vardı ve Charles onu işaret etti. Oturdum ve bana bakarken Morte'un etrafında dalgalanan karanlık parçalarını hemen görmezden geldim.

"Günaydın," dedim.

Tabii ki yanıt alamadım. Charles önceden hazırladığı bir tabağı bana doğru itti.

"Ye bakalım, Irene," dedi.

Çok ciddiye. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama itiraz etmedim. "Teşekkür ederim," dedim.

Çırpılmış yumurta, bisküvi ve sosis yemeye başladığımda Morte Fransızca mırıldandı. James içini çekerek gazeteyi yere bıraktı.

"Dün gece Westside'a gittim ve Jack'le karşılaştım. Artık resmen savaştayız. Şimdiden hazırlıklara başladım ve ilk hamlemiz bu gece olacak. Güneydeki depolarından birini havaya uçuracağız. O merhamet göstermeyecek, biz de göstermeyeceğiz."

Jack bir kadın mıydı?

"Irene'i almamıza gücendi ve ona senin öldüğünü söyledim ama bana inandığından şüpheliyim. Bizim dışımızda senin yüzünü gören kimse yok, bu iyi bir şey."

Kaşlarımı çattım ama itiraz etmedim.

"Irene ve ben bir anlaşma yaptık, bunu ikiniz de biliyorsunuz," dedi James. "Ama sadece havada kalmasın diye."

"Bir anlaşma yaptın," diye hırladı Morte. "Ben ."

"Üçümüz için bir anlaşma yaptım," dedi James. "Ucubelerin lideri benim. Tabii sen Morte'u devralmak istemiyorsan."

Sessizdi. Öfkeli ama sessiz.

"Irene'e zarar gelmeyeceğinden emin olacağız. Kız kardeşinin hayatta olmadığını öğreneceğiz ve şimdi buna inanmak için sebeplerim var. Bu geceden başlayarak Yırtıcıları alt etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Karşılığında, Irene bize tam işbirliği yapacak. Aklını, bedenini ve ruhunu herhangi bir şekilde kullanacağımıza söz verdi. Mümkün olan her anlamda ona sahibiz. Kendi odası, yemeği, suyu, kıyafetleri ve silahları olacak. Onu etrafımızdaki dünya tarafından yutulmaktan koruyacağız."

James öne doğru eğildi, bakışları yaramaz bir kötülükle parlıyordu.

"Sözümü yerine getirmeye başladım bile. Şimdi senden bir şey istiyorum."

Yemeğimi yuttum ve boğazımı temizleyerek bir yudum su içtim. "Ne istiyorsun James?"

Adını kullanmama sinirlendi ama bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Bakışları önce dudaklarıma, sonra da göğüslerime kaydı.

İçime bir sıcaklık yayıldı ve nefesim hızlandı.

Üçü de koltuklarında kıpırdandı ve Charles kısık bir hırıltı çıkardı. "James," dedi. "Dur."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye tersledi James. "Yemeğinizi bitirdikten sonra benimle geleceksiniz. Charles bizi diğer yerlerimizden birinde ziyaret edecek bazı yeni potansiyel müşteriler bulmayı başardı. Benimle buluşacaklar ve onlar buluşurken sen de beni tatmin edeceksin."

Ne?

"Onların önünde mi?" Ciyakladım.

"Evet," dedi James. "Tabii bu bir sorun teşkil etmiyorsa."

Amım zonkladı ve kalçalarımı birbirine bastırdım. "Hayır," diye fısıldadım. Yanaklarım kıpkırmızıydı, kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Seçme şansım yok gibiydi. Bana ne isterse yapabilirdi ve ben hayır diyemezdim.

Bunu onları yenmek için yapıyorum. Florence'ı almak için. Özgür olmak için.

"Güzel," dedi ayağa kalkarak. "Yaklaşık 20 dakikanız var ve sonra yola çıkacağız. Morte ve Charles'ın bugün yapacak başka işleri var."

Başıma bir torba geçirilmişti, bu bazı açılardan bir bagaja tıklılmaktan daha güzeldi. Bir sonraki Freaks mekanına olan yolculuk beklediğimden daha uzun sürdü ve motor kapanıp park ettiğimizde bacaklarımı esnetmeye hazırdım.

Tek düşünebildiğim James'in bana ne yaptıracağıydı. Beni aşağılayacaktı. Başkalarının önünde ona bir şeyler yapmamı sağlayacaktı.

Kukum tekrar nabız gibi atmaya başladı ve başlık çekilip çıkarılırken kaşlarımı çatarak kendime baktım.

Londra sokaklarına bakan pencereleri olan çok güzel bir ofisteydik. Zeplinler uzakta, kabarık beyaz bulutların arasında süzülüyordu. Buhar burada o kadar yoğun değildi, bu da bana şehrin daha güzel bir yerinde olduğumuzu söylüyordu.

Londra da New York ile aynı sorunla mücadele ediyordu. Tesislere güç sağlayan türbin ve motorların çoğu buharın tamamını yakalayacak kadar verimli değildi, bu da bazen üçte ikisinin kaybolduğu anlamına geliyordu. Şirketlerin birçoğu buhar üretmek için kullanılan suya kimyasal maddeler eklemeyi seviyordu ve bu kimyasallar zaman zaman asit yağmuru gibi sorunlara yol açıyordu.

İçimi çektim. Bunlar çözmek için çalıştığım sorun türleriydi. Dışarıda gerçek hayat sorunları vardı ve ben yardım etmek yerine bir mafya babasının sikini yalamak üzereydim.

Odada sadece James ve ben vardık. Masasına gitti, bir şişe viski açtı ve iki shot doldurdu.

"Sanırım bir tane istiyorsun," dedi.

"Evet," diye fısıldadım, sinirlerimin gerildiğini hissediyordum.

Başıyla hafifçe selam verdi ve bardakları getirip birini bana uzattı. Kara kaşlarını kaldırıp beni inceledi. "Eğer bugün benim için iyi şeyler yaparsan, Charles'ın seni yeni kıyafetler için alışverişe götürmesine izin veririm."

"Ben sadece... bunun neden yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Bu adamlar iş ortaklarının evcil hayvanları olmasından hoşlanıyorlar. Bu, şimdiye kadar sahip olmayı hiç umursamadığım bir güç göstergesi."

"Beni tanımayacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Bu adamların hiçbiri güvercin hakkında bir şey bilmiyor. Ama şimdiye kadar Yırtıcılar'a ait canavarları öldürdüğümü duymuş olacaklar ve bu yüzden onları kazanmak daha zor olacak."

Atışını geri attı ve ben de onu takip ettim. Boğazımı yaktı ama iyi hissettirdi. Küçük bir tıslama duydum ve bardağı elimden alıp masasına geri götürdü.

Sinirlerim nihayet yatışmaya başlamıştı ama yine de bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

James geri geldi ve beni şaşırtarak tam arkama geçti. Vücudunu bedenime bastırırken nefesimi içime çektim ve bana bastırmanın bir silah olmadığından emindim.

Görünüşe göre, tüm Ucubeler başka türden silahlar taşıyordu.

"Bir insanınkine hiç benzemiyor," diye fısıldadı. "Ve onu gördüğünde, hayatında yaladığın en iyi sikmiş gibi davranacaksın."

"Egonu da yalamamı ister misin?" diye sordum.

Kıkırdadı, pençeli elleri aşağı kayarak kalçalarımı kavradı. Küçük bir hırıltı çıkararak beni sertçe kendine doğru çekti. "Sana bir sorum daha var, küçük güvercin."

Aşağı doğru eğildiğinde içime bir sıcaklık yayıldı, ellerinden biri pençelerinin ucu merkezime bastırana kadar aşağı doğru kaydı.

"Bunlar çok keskin," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece bilmek istiyorum. Bakire misin?"

"Hayır," diye nefes aldım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Değildim. Ama aynı zamanda dilediğim kadar deneyimli de değildim. Floransa bu tür konularda her zaman iddialı olmuştu ve bu yüzden yargılanmak istemediğim sürece faaliyetlerimi oraya buraya gizlice zorunda kalmıştım.

"Güzel," dedi. "Aksi takdirde hiçbir sikimizi kaldıracabileceğini sanmıyorum."

İçimi bir ürperti kapladı ve ellerini geri çekerek beni bıraktı. Rahat bir nefes aldım ama çok erkendi.

"Benim için soyun," dedi. "Ve sonra gelip ayaklarıma kapan."

Masasının arkasındaki sandalyesine gitti. Oturdu, kanatları arkasına yerleşti.

James o aptal gülümsemesini takınmıştı ve beni kıracak şeyin bu olacağını düşündüğünü biliyordum.

Yanıliyordu. Bu beladan kurtulmak için ruhunu sikinden emerdim.

Soyunmaya başlarken gözlerimi ona diktim. Hava açıkta kalan tenime karşı serindi ve giysi parçalarını yere atarken acele etmedim.

Antenleri seğırdi, çenesi kaskatı kesildi. Sadece iç çamaşırlarımla önünde dururken zorlukla nefes alarak beni izledi.

Eğer bir gösteri istiyorsa, o zaman bir tane alırdı.

Canavar ya da değil, bu sefer onun üzerinde güç sahibi olmak hoşuma gitti. Kısacık bir an için bile olsa.

Ona doğru yürüdüm, kalçalarımı sallayarak arkama uzandım ve yavaşça sütyenimin mandalını açtım. Gözleri bir an için benimkileri bıraktı ve ben onları serbest bırakırken göğüslerime kaydı.

Ellerimi masasının üzerine koyup birbirine bastırdım. Yanakları biraz pembeleşmişti. Dili alt dudağının üzerinde geziniyor, ucu dişlerine değiyordu.

Külotumu çekip çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Masaüstünün üstüne süründüm ve sonra dönerek kenardan kaydım.

Sonra ayaklarının dibinde diz çöktüm.

"Ben de Charles'ın dramatik olduğunu sanırdım," diye fısıldadı.

Vücuduna baktım ve sikiinin pantolonuna doğru zorlandığını gördüm.

Dramatik, evet. İlahi,
daha da ilahi.

Kapının çalınması hayalini bozdu ve küçük bir kıkırdama çıkararak başını kaldırdı. "Pekala, küçük güvercin. Senden tek kelime bile duymak istemiyorum. Masamın altına gir ve sikime tap."

O geri çekildi ve ben de altına girdim. Masanın ön tarafında küçük bir duvar vardı ve bu duvar beni odanın görüşünden büyük bir kısmımı saklayacak kadar uzak tutacaktı ama görebilecekleri kadarıyla ne olduğu belli olacaktı.

"İçeri gel," diye seslendi James.

Ofisin kapısının açıldığını duyduğumda bir an için gözlerimi kapattım. Ayakkabılar yerlerde sürünüyor, hiç karşılaşmamayı umduğum yabancıların homurtuları odayı dolduruyordu.

"Beyler," dedi James. "Elinizi sıkmak için ayağa kalkardım ama..."

Adamlardan biri içtenlikle güldü. "Sonunda sana küçük bir fahişe buldum, ha?"

İğrençti. Oda kahkahalarla dolarken James'in pantolonundaki şişkinliğe baktım ve James kıkırdadı.

Siktir et onu. Hepsi gittiğinde gülmüyor .

Öne doğru eğildim ve elimi kalçasında gezdirdim. Başımın üst kısmının masaya çarpıması için yeterince yer bırakmıştı.

Pantolonunun üzerinden onu avuçladım ve o da koltuğunda kaydı.

Çalışırken dinledim, bu piçler için ne kadar korkutucu olduğunu merak ediyordum.

"Hepinizin bildiği gibi, dün gece Batı Yakası'nda üç canavar ve iki insan katledildi. Arthur Lackman ve karısı öldü ve tüm işletmeleri Freaks'in bünyesine katıldı. Bugün hepinizin bizimle çalışmak için bir fırsatı var."

Yavaşça pantolonunu indirdim, aleti olması gereken şeyin ucu serbest kaldığında nefesim kesildi.

Sikeyim.

Bir canavarın nasıl bir aleti olabileceğini hafife almışım.

James masanın altına uzandı, başımın arkasından tuttu ve beni öne doğru çekti. Dudaklarımı ucuna doğru zorlarken bir nefesi savuşturdum.

Bir an duraksadım, ama sonra zihinsel olarak siktir et dedim. Artık kararlıydım.

Sikinin geri kalanını serbest bıraktım, gözlerim büyüdü. Uzun ve kalındı ve dili gibi *hareket edebiliyordu*. Tabanında bir çıkıntı vardı ve onu nazikçe kavradım.

Hemen gerildi, sözleri aksadı ve konuşmayı bir anlığına durdurdu.

Gülümsedim.

Öne doğru eğilip dilimi sikinin dibinde gezdirirken pençeleri kumral saçlarıma dolandı. Gözlerimi kapattım ve onun kokusunu içime çektim.

Onu istedim.

Bu cehennemi görevi tamamen benimsediğimde amım zonkluyordu... sadece bundan zevk almaya başlamıştım. Sikinin başını dudaklarımın arasına aldığım da konuşmaları arka plandaki gürültüye dönüştü.

Tabanındaki düğümü kavradım ve emmeye başlarken ona masaj yaptım. Nefesinin kesildiğini, siki boğazımdan aşağı inerken kaslarının gerildiğini duydum.

Titremeye başladı.

Gözlerim bir kez daha şaşkınlıkla açıldı.

Belki de canavar sikleri o kadar da kötü değildir.

Aleti daha derine girerken gözlerim yaşlarla doldu ama burnumdan nefes alarak devam ettim. Biraz geri çekildim, siki titremeye devam ederken dilimi başının üzerinde döndürdüm.

İçimde nasıl bir his olurdu?

Amım zonkluyordu ve bu noktada neredeyse damladığımı biliyordum.

Adamlardan biri, "Londra'ya başka bir insan getirildiğini duyduk," dedi.

Bu dikkatimi çekti. Onu emmeye devam etmek, onu memnun etmeye devam etmek için tüm irademi kullandım. Onu tekrar boğazıma kadar almadan önce nefesimi tuttum ve bu sefer eli saçlarımı kavradı ve beni orada tuttu.

Onu ittim ama faydası olmadı. Parmaklarımı kalçalarında gezdirdim, siki boğazımda titreşirken bir iniltiyle savaştım.

"İlginç," diye homurdandı James. "Rippers onları buraya mı getirdi?" "Evet. Depolarından birinde tutuluyorlar."

Kalçaları beni boğacak şekilde en küçük hamleyi yaptı. Artık zar zor nefes alabiliyordum ama o uzandı ve parmaklarıyla burnumu sıkarak kapattı.

Bu lanet olası güve adam piç horoz emme ...

Onu ısırabilirdim. Onunla savaşmaya devam edebilirdim. Ama onun istediğinin bu olmadığını biliyordum.

Odanın benim onun için iyi bir kız olduğumu ve nefes alamadığım zamanlarda bile onun canavar aletini yutabildiğimi bilmesini istiyordu.

Kendimi rahatlamaya zorlarken kitaptaki tüm lanetler aklımdan geçti. Ciğerlerim havaya muhtaçtı, nefes alamadıkça zihnim dönüyordu.

Ve yine de... Çok ıslanmıştım.

"Bildiğim iyi oldu," dedi James kayıtsızca. "O zaman bizimle iş yapacağınızı anlıyorum."

"Belki..."

"Belki mi?" James sorguladı.

Tam görüşüm kararırken başımı bıraktı ve geri çekilip nefes almama izin verdi. Alnımı dizine yasladım ve yumuşak nefesler aldım.

"Masanın altındaki sürtükten bir parça istiyorum. Kıçını görebiliyorum ve-" "*Hayır.*"

Sesi daha önce hiç duymadığım kadar soğuktu, soğuktu ama altında bir öfke vardı.

"O benim," dedi James. "Ben paylaşmam. Eğer birinin sana sakso çekmesini istiyorsan, git birini bul. Ve çıkarken adamlarımın elindeki belgeleri imzaladığınızdan emin olun."

Kısık bir kıkırdama, ama ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Kapı açıldı ve ardından çarparak kapandı ve ofise sessizlik çöktü.

James hemen geri çekilerek beni masanın altından çıkardı. Bir hırıltıyla beni üstüne kapatıp ağırlığının altında sıkıştırdığında ciyakladım.

Bir nefes verdim ve ikimizi de şok eden bir şey yaptım.

Eğildim ve onu öptüm.

Bir an için geri çekildi ve aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Lütfen," diye fısıldadım.

James başını salladı ama bacaklarımı beline doladı ve beni kaldırdı.

"Lanet olası deli," diye tısladı dönüp beni duvara çarparken.

Bir iniltiyle geriye doğru eğildim ve boynumu ona doğru açtım. Öne doğru eğildi, uzun dili tenimin üzerinde gezindi.

Onunla ilgili her şeyden nefret etmeme rağmen onu istiyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldım sikinin başı bana doğru bastırırken.

"Senden daha da nefret ediyorum," diye hırladı. "Ve yine de sert sikim için damlıyorsun, küçük güvercin."

"Siktir git," diye inledim.

"Yapacaksın. Ve bana sıkıca tutun, nazik olmayacağım."

O inledi ve ben o yukarı iterken çığlık attım, onun horozu beni doldurdu. Daha önce içimde olan hiçbir şeye benzemiyordu ve titreşimler içime şok dalgaları gönderdi.

Beni aşağı yukarı pompalamaya başladığında kollarımı ona doladım. Aleti benim için çok uzundu, başı hemen olabildiğince derine dalıyordu.

Beni daha sert sikerken çığlıklar ve haykırışlar beni tekrar tekrar terk etti, kulağımdaki hırıltıları beni daha da tahrik etti. Kendimi hiç bu kadar *canlı* hissetmemiştim. Bana dokunduğu her yer canlı bir tel gibiydi ve her şok doğrudan amıma gidiyordu.

Bana o kadar sert vurdu ki duvar gümbürdedi, asılı olan bazı resimler kancalarında sallandı. Pençeleri içime battı ve acıdan haykırdım - acıttığı için değil, iyi hissettirdiği için.

"Seni hissedebiliyorum," diye inledi. "*Lanet olsun*. Boku yedim."

Yine de durmadı. Bunun yerine, bizi çevirip yere indirirken hareketleri neredeyse umutsuz bir hal aldı. Beni bırakıp ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandığında nefesim kesildi.

Kalçalarını kavrayıp sikini tekrar içime sokarken parke acıyordu, inatçıydı. Üzerime eğildi, kulağıma hırlarken devasa kanatları iki yanımıza yayıldı.

"Seni çiftleştireceğim, seni aptal küçük insan," diye homurdandı.

Dehşet içime işledi ve bir an için tüm zevki bozdu. Hamile kalmayı hiç düşünmemiştim.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır. İçime boşalma."

"Sadece küçük amının içine boşalmakla kalmayacağım, her damlayı içeri iteceğim ve düğümümle içeride tutacağım," diye nefes aldı.

İçime bir kez daha soktuğunda haykırdım ve sikinin dibindeki çıkıntının beni mümkün görüldüğünden daha geniş bir alana yaydığını hissettim. Sonra öne doğru eğildi ve dişlerini omzuma geçirdiğinde çığlık attım, acı zevke dönüştü.

Ondan nefret ediyordum ama her şey çok iyi hissettiriyordu. Bir hamle daha yaptı, zevkle inlerken içimde daha da derinlere itti. Nefesinin altında küfrederek dişlerini serbest bıraktı.

Sıcak dölleri içime dolmaya başladı, ben çekmeye çalışsam pençeli elleri beni yerimde tutuyordu. Yine de faydası olmadı ve içime boşalırken gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim.

Bunu ama neler olabileceğini düşünmemiştim.

Öne doğru eğilerek homurdandı. Aleti hâlâ içimdeydi ve hareket etmeye çalıştım ama hiçbir yere gidemediğimi fark ettim.

"Senden nefret ediyorum," diye inledim.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Benden nefret etmelisin." "Senin canavar çocuklarını istemiyorum," diye bağırdım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Karanlık bir kıkırdama çıkardı ve dudaklarını omurgamın üzerinde gezdirirken nefesimi tutamadım. Dudakları kulağımın yanında gezinene kadar öptü.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Onlara sahip olacak kadar iyi değilsin."

Sözleri canımı yaktı. Olmamalıydı. Her nasılsa bu, hayır, hamile kalmayacağıma dair berbat bir güvenceydi.

Ama yine de.

Beni öpmeye devam etti, dudakları boynumda ve omuzlarımda geziniyordu. Bıraktığı ısırıktan kan damlıyordu, ancak ısırığın verdiği acı çoktan azalmıştı. Bunu yaparken nazikti ve eli göğüslerimi avuçlamak için kayarken bir nefes çektim.

Amım zonkladı ve o inledi.

"Çok sıkı," diye mırıldandı. "Bir insana göre sikimi çok iyi aldın."

Kızgın olmama rağmen tekrar nabzım atmaya başladı. Pençesinin ucu göğüs ucuma değdi ve ben de hemen bir çığlık atarak odanın içinde yankılandım.

"Acıyı seviyorsun," diye fısıldadı. "Değil mi?" "Hayır," diye yalan söyledim.

Meme ucumu tekrar deldi ve acı keskin ve yoğundu - ve hemen titreşen horozunun etrafında sıkıldım.

"Yalancı," diye nefes aldı. "Canavar sikici olmak hoşuna mı gidiyor? Bizden birini siktiğine göre artık hiçbir insan seni eskisi gibi göremeyecek."

"Siktir git," diye bağırdım.

Pençelerini göğüslerimin üzerinde gezdirerek onlarla oynamaya devam etti. Bir inilti çıkardım, acı ve zevk beni yüzüyormuşum gibi hissettiren bir baş boşluğuna doğru itti.

"Bugün benim için iyi bir kız oldun," diye fısıldadı. "Bunu biliyor muydun? Seni becermek bile istediler."

"Ama sen izin vermedin."

"Hayır," dedi. "Hayır. Bana ait olana dokunamazlar." "Ben senin değilim," diye homurdandım.

Kalçaları hafifçe itildi ve siki bir kalp atışı gibi atarken nefesim kesildi. "Bir daha söylersen ödüllendirilmeyeceksin."

Kafam karıştı ama bacaklarımın arasına uzanıp başparmağının ucuyla klitorisimi okşamaya başlayınca dağıldı. Dikkatliydi, pençelerinin içime girmedikinden emin oluyordu.

Bir çığlık attım, tüm vücudum basit bir dokunuşla canlandı. Başparmağını dar daireler çizerek hareket ettirmeye başladığında onun altında kıvrandım.

Beni boşaltacaktı.

Benimle sevişirken nefeslerim pantolonuma dönüştü, bağırdıkça klitorisim ve amım titreşiyordu. Orgazmım içimi parçaladıkça durmadı ve çığlık attım, beni canlı canlı yakmasına izin vermekten başka bir şey yapamadım. Aşağı inerken küçük şok dalgaları içimde çalışmaya devam etti ve uzun bir inilti çıkardı.

Durmadı.

Nefesim kesildi, bedenim artık aşırı hassaslaşmıştı. Onu hissedebiliyordum, teninin yumuşaklığını hissedebiliyordum. Mekanik kanadının her ve hareketini duyabiliyordum, dilimde hâlâ sikiğin tadını alabiliyordum.

"Dur," diye nefes nefese kaldım.

"Hayır. Benim için tekrar boşalabilirsin."

"Hayır," diye inledim. "Lütfen. Bir kez yeterliydi." "Bir kez asla yeterli değildir."

O devam ederken ben haykırdım. Pençelerini vücudumda hafifçe gezdirirken başparmağı sihrini konuşturdu.

Beni tırmalamasını bekliyordum ama yapmadı. Sadece uçlarının üzerimde çalışmasına izin verdi, içime ürperti gönderdi.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Tekrar boşaldım, bu sefer öncekinden çok daha sertti. Derin bir çekişti, evreni paramparça eden ve sizi karanlıkta bırakan türden. Çığlık attım, beni kimin duyduğunu umursamadan.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Yavaşça geri çekildi, düğümü serbest kaldı. Geri çekilirken nefes nefese kaldım, döllerini şimdi içimden damlıyor ve iç uyluklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

Berbat durumdaydım.

Yumuşak bir hırıltı çıkararak kalçalarının üzerine oturdu. İç çekti, aramıza sessizlik yerleşti.

Kendimi soğuk zemine bıraktım, başım hâlâ dönüyordu. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti, ama...

Bunların hiçbirini hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bunu kendi yararınıza kullanın. Ne duyduğunuzu hatırlayın.

Düşüncelerim yeniden odaklanmaya başladı. Depolardan birine getirilen başka bir söz etmişlerdi.

Florence yaşıyor olabilir.

Onu kurtarmak

zorundaydım.

James kalktı ve yumuşak bir battaniyeyle geri dönerek yanımdan ayrıldı. Kalçalarımdan tutup beni sırtüstü çevirerek bacaklarımdan arasına diz çöktüğünde ciyakladım. Onları kapatmaya başladım ama bana sinirli bir bakış atarak onları ayırmaya zorladı.

"Bırak bakayım," diye hırladı.

Her nasılsa, son bir saat içinde olan her şey içinde beni en çok aşağılayan bu oldu. Dölünü silmeye başladığında alt dudağımı ısırarak başka tarafa baktım. Memnun bir mırıltı çıkararak amımı araladı.

"Giyin," dedi havluyu yana atarak. "Charles birazdan burada olur."

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

GÜÇ



CHARLES

Westside'daki binamıza adım attım ve durup havayı içime çektim. Misk, kir ve tütünün üzerinde seks kokusu vardı.

Sadece seks değil. Ama
James'in dölleri. Ve başka bir
şey.

İçimde bir öfke patlaması oldu ve merdivenlerden yukarı çıkıp koridordan aşağı indim. Tam uzandığım sırada kapı açıldı ve Irene orada duruyordu.

Yanakları kızarmıştı ve gözleri cam gibiydi; diğer kokunun ona ait olduğunu fark ettim.

Bir an ona bakakaldım, aklım başımdan
gitmişti. James onu becermiş miydi?

"Charles. Irene'i yeni kıyafetler için alışverişe götürmeni istiyorum. Silahları saklamak için iyi olan fonksiyonel kıyafetler. Sonra da onu silah seçmeye götür ve Boris ile diğer adamlardan biri ona silahları nasıl kullanacağını göstereyim. Meşgulüm."

Onun yanından geçip James'e baktım. Hiçbir şey olmamış gibi masasında oturmuş, güvence altına aldığım iş ortaklarından gelen bir yığın sözleşmeye bakıyordu.

"Irene," dedim. "Burada bekle."

"Hayır," dedi James. "Zamanım yok Charles. Onu al ve git."

Onu öne doğru çekip kapıyı kapatmak için eğildiğimde Irene'in rengi soldu. Bir an duraksadım ve ona ters ters baktım. "Bunu bu gece konuşacağız."

Başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. "Çık dışarı."

Amcık. Ofisinin camlarının kırılmasını umursamadan kapıyı çarptım. Kapının tokmağı yerinden çıktı ve sinirli bir hırıltı çıkararak ikimizin arkasına fırlattım.

"Sen iki misin-"

Başka bir kelime daha söyleyemeden elimle ağzını kapattım. "Kapa çeneni genç kız," diye fısıldadım, sesim hissettiğim tüm öfkeyi taşıyordu.

İkimiz de özel olduğumuzu hiç söylememiştik. Onunla birlikte bu insana bir şeyler yapmak istemiştım ama önce onu istemiştım.

Bunu biliyordu. Bunu biliyordu ama yine de onu dölleriyle doldurmuştu.

Hissettiğim şey kıskançlık mıydı? Sanki biri en sevdiğim oyuncağımı çalmış ve onunla oynamış gibi mi? Hayır, bu çok basitti. Bu onu önemsiz biri gibi gösterirdi.

Varlığıyla ruhumda bir delik açmıştı ve bir şekilde simyasını diğer ikisi üzerinde de kullanmayı başarmıştı. Morte bile tedirgindi, ki bunun olduğunu hiç görmemiştım.

Bir yanım, güvercin sanıp bir engerek yılanı mı yakaladığımızı ve şimdi zehirli dişlerinin bize battığını merak ediyordu.

"Gel," dedim, ağzını bıraktım ve onu koridordan merdivenlere doğru yönlendirdim.

"Başımda torba yok mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Kafanda bir çantayla seni nasıl alışverişe götürebilirim ki?"

İkimiz merdivenlerden aşağı indik ve birinci kata ulaştık. Londra'nın geri kalanı için burası bir ayakkabı dükkânından başka bir şey değildi. En iyi deriden yapılmış botlar duvarlarda parıldıyor, erkekler ve kadınlar etrafta dolaşıyordu. Irene dükkânda beni takip ederken birkaç meraklı bakışla karşılaştı.

Adamlarımdan birkaçı bekliyordu, gözleri bizi hiç terk etmiyordu. Ben arka tarafa geçip onu ara sokağa açılan kapıdan çıkarırken onlar da beni takip ettiler.

Bir araba zaten bekliyordu. Kapıyı açtım ve Irene'i içeri ittim, adamlarıma bakmak için durakladım. "Alışveriş bölgesine gidiyoruz, sonra da silah muhafızımıza gideceğiz. Ona gümrüğe ihtiyacımız olacağını söyleyin."

"Evet, patron."

Adamlarımdan biri rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı Thomas," diye tersledim.

"Sadece... Kadın artık bizden biri mi? Ve Yırtıcılara odaklanmamız gerekmiyor mu?"

"O bizden biri," dedim sıkıca. "Ve biz Yırtıcılara odaklanıyoruz. Ve top yemi olmak istemiyorsan, kapa çeneni."

Arabaya tırmanıp kapıyı çarparak açtığımda solgunlaştı. Irene ve öndeki şoför konuşmanın ortasındaydılar ve ben içeri girdiğimde ikisi de durdu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı ve alnındaki ter damlalarını izledim.

"Onunla konuşma," dedim. "Ona bakma bile." "Peki, patron."

Çok sinir bozucuydu. nesi vardı?

Beni daha önce hiç sorgulamamışlardı.

İçimi çektim, ileri doğru savrulurken deri koltuklara yaslandım. Irene'e baktım, onu inceliyordum.

Pencereden dışarı bakıyordu, omuzları kaskatı kesilmiş ve elleri kucağında kenetlenmişti. Dudakları biraz şişmiş, saçları dağılmıştı.

Bir endişe hissettim. . Umursamamalıyım bile. Ama James'in ne kadar sert olabileceğini biliyordum ve...

Uzanıp elimi kucağına attım. Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu ve nazikçe sıktı.

Bu benim ölü ruhuma yeniden hayat verdi.

"İnsanlar canavarlardan hamile kalabilir mi?" diye sordu.

Tanrı aşkına. Ruh halim neredeyse anında bozuldu ve James ile olan ilişkimde ilk kez onu öldürmek istedim.

"Evet," dedim. "Bazıları olabilir. James'in durumunda hayır, çünkü seninle çiftleşmesi gerekecek."

"Çiftleşmek mi?"

"Bir kan bağı kurulması gerekir," dedim. "Kan bağı nedir?" diye fısıldadı.

"Birbirinizin kanını tattığınız zaman. Neredeyse vampirler gibi, ama bazı canavarlar için bu gerçekleştiğinde, bir çiftleşme bağı yaratır. Yaşam güçlerini değiş tokuş etmek gibi. Yani sizi hamile bırakmak için sizinle bir bağ kurması gerekir. Bağı tamamen mühürlemek için de sizi ısırması gerekir."

Tabii ki bu çok saçmaydı.

"Bağın iki yönlü olması gerekiyor mu?" diye sordu sessizce. Elimi ölesiye sıkıyordu.

Ona bakarken çenem titriyordu. "Evet, her iki şekilde de. Kanını tatmış olman gerekirdi, onu ısırman değil."

Sessiz bir iç geçirdi ve başı koltuğa düştü. Endişeli ifadesi yerini rahatlamaya bırakmıştı ve bu bariz dönüşüm James'in bir güveadam amcığı olduğunu doğruluyordu.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadım. "Arabayı geri çevir."

Yavaşladık ama Irene başını salladı. "Hayır, hayır. Yapmayın. Bu arabayı geri döndürme." Sürpriz bir şekilde şoförüm onu dinledi. "Charles, sorun yok."

"Bu hiç iyi değil," dedim. "Lanet arabayı geri çevir. Onu öldüreceğim."

Şoförüm yüzünü buruşturdu ve Irene tısladı. "Arkanı dönme. Charles, bana bak."

Ona baktım. Gözlerimi diktim, gerçekten. Yine de elimi tuttu.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordu. "Beni günlerce bir kutuya kilitledin. Ben sizin çetenizin esiriyim."

"Artık bir mahkûm değilsin," dedim. "Bizden birisin. James seninle o anlaşmayı yaptı ve bu her şeyi değiştirdi."

Bu konuda hâlâ kızgındım ama artık farklı sebeplerim .

Morte ve James'i Irene'i istemediğime ikna etmeye çalışıyordum ve sonra James ondan o kadar nefret etmesine rağmen ona sahip olabileceğine karar verdi. Onun hayatını bağışlaması için onu manipüle ettim ve o da onu becerdi.

"Yani şimdi arabadan inersem-"

"Seninle birlikte inerim," dedim basitçe.

Kızgın bir şekilde başını salladı. "Hepiniz kafayı yemişsiniz. Bir sıcak bir soğuk davranışlarınızdan bıktım. Bir an bana iyi davranıyorsunuz ve sonra gerçekten berbat şeyler yapıyorsunuz."

"Seni bir Ucube yaptığımda, bunun sadece seni adamlarımızdan biri statüsüne yükseltmek olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum.

Sesi kesildi ve öylece bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"James hiçbir zaman birini çetemize kabul eden kişi olmadı, en baştakiler hariç. Morte ve ben de artık bununla başa çıkamıyoruz. Boris

Michael da öyle. Seninle o anlaşmayı yaptığında seni bir Ucube yaptı ve bu çetede sadece üç gerçek Ucube var. Şimdi dört oldu."

"Hiç öyle bir şey söylemedi," diye fısıldadı.

"Evet çünkü sen anlamazsın. Ve eğer bu araba önümüzdeki üç saniye içinde hareket etmeye başlamazsa, şoförümüzün bağırsaklarını deşeceğim."

Araba hemen ileri atılarak bizi işlek bir caddeye çıkardı. Rahatlamaya çalışarak iç çektim.

Elbette James ne yaptığını biliyordu.

"Belki eve döndüğümde özgeçmişime 'mafya' kelimesini eklersem, erkeklerin hıyarlıklarıyla bu kadar uğraşmak zorunda kalmam," dedi Irene.

Kıkırdadım ama sonra kaşlarımı çattım.

Onun gitme düşüncesi hoşuma gitmedi.

Sessizlik üzerimize çöktü ve dükkânlardan birine varana kadar da öyle kaldı. Kapıyı açtım ve etraftan dolaşarak onunkini açtım ve elimi uzattım.

"Seni görmeyecekler mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Tek gördükleri bir adam. Kendimizi gizlememizi sağlayan cihazlarımız var. İnsanların arasına karışmayı çok daha kolay hale getiriyor."

Bir an için gömleğimin yakasını ve ona taktığım muskayı gösterdim. Sonra buz gibi bir kış esintisi ikimize çarparken onu kendime çektim ve onu hırpalamasını engelledim.

Onu dükkânın ön kapısına doğru yönlendirdim ve etrafı kolaçan ettim. Üç adamımın nöbet tuttuğunu ve herhangi bir tehlike belirtisi olmadığını gördüm. Üzerimde birkaç bıçak ve ışın tabancalarımın biri vardı, yani bir şey olursa savaşabilecek durumdaydım.

Gücümün tamamını insanları öldürmek için kullansaydım, Irene sorun olur muydu?

İçeri girdik ve bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Onun yerine, bize doğru kanat çırpıp dükkân sahibine odaklandım.

"Charles," dedi gergin bir sırıtişla. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Irene'in yeni bir gardırop seçmesine yardım etmeni istiyorum. Tüm eşyalar dövüş için uygun olmalı..." Irene'e bakarken dalıp gitmişim, bakışlarının çoktan mankenlerin üzerinde parıldayan bazı elbiselere kaydığını gördüm.

Onu bir gecelik içinde görmek istedim. Bize rastladığında üzerinde yırtık pırtık bir gecelik vardı. Ama New York'ta geçirdiği zamanlardan bahsetmişti,

nasıl bir arkadaşlığı vardı ve bir elbisenin içinde nasıl görüneceğini merak ediyordum.

Onun parladığını görmek istedim.

"Ne isterse alabilir," diye değiştirdim. "Evet, efendim."

Dükkân sahibinin adını bile bilmiyordum ama kocasının bize borçlu olduğunu biliyordum. Ucubelerin liderlerinden biri içeri girdiğinde ne derlerse yap.

Irene'in yanakları pembeleşmişti ve götürülürken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Daha önce görmediğim bir gülümseme.

Kaşlarımı çatarak ikisini takip ettim ve deri pantolonların, korselerin ve yeleklerin bulunduğu mağazanın sağ tarafından onları izledim. Bazıları altın iplikli mor renkteydi, diğerleri ise bronz aksesuarlı koyu kahverengiydi. Irene elini uzatarak parmaklarını korselerden birinin üzerinde gezdirdi.

Alt dudağını ısırarak döndü. "Ne istersem mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Farklı bir şey mi söyledim?"

Beni şaşırtarak gerçekten sırtıttı ve sonra dükkân sahibiyle konuşmak için döndü.

İçimden bir ses Ucubeler'in sadece onun giyim zevkine hitap eden yeni bir bütçe serisi çıkaracağını söylüyordu.

Umarım James ne biliyordur. Ben de ne yaptığımı bildiğimi umuyordum.

Yine de... Heyecanı bu tılsımın kılık değiştirmesine katlanmasına değdi.

"Bunlardan iki tane istiyorum lütfen," dedi Irene, bıçakları saklamak ve göğüslerini çerçevelemek için mükemmel olacak deri bir koşum takımını işaret ederek.

Kadın, "Bunları giydirmeliyiz hanımefendi," dedi. "Not alacağım, sonra da beden ölçüsü için terzimize götüreceğiz."

Lanet , sonsuza kadar burada kalacaktık.

"Mükemmel," dedi Irene. "İyi bir not defteri kap. Seni satın almak üzereyim."

Irene alışverişı bitirdiğinde, mağazaya çeki yazarken hem şaşırmış hem de dehşete düşmüştüm. Adamlarımdan üçü ellerinde giysilerin bulunduğu devasa çanta ve kutular tutuyordu, yüzlerinde acı dolu ifadeler vardı.

Onlar gangsterdi ve yine de burada bir kadın için elbise tutuyorlardı.

Irene soyunma odasından çıktı. Son birkaç gündür giydiği kıyafetleri atmıştı ve şimdi üzerinde yeni bir şeyler vardı.

Ona baktım, düşüncelerim beni terk etti.

Korseler bir nimetti.

Krem rengi uzun kollu bir elbise giymiş, üzerine kahverengi bir yelek giymiş ve beline altın desenli kahverengi deri bir korse takmıştı. Korse onu sıkıyor, örtülü olmasına rağmen göğüslerini dikkat çekecek şekilde yukarı itiyordu. Kalçalarının etrafında bıçak kılıfları olan bir kemer ve kim bilir içinde ne olan küçük bir bozuk para cüzdanı vardı.

Sonra gözlerindeki bakış vardı.

Başını dik tuttu, bakışları adamlarımdan üzerindeydi. "Bunları eve götürebilirsiniz," dedi. "Lütfen ve teşekkür ederim."

James bir canavar yaratmıştı.

Ama lanet olsun, sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Adamlar bir an için onu süzdüler ama müdahale etmeme gerek kalmadı. Hepsi kaçarken kaşlarını kaldırarak izledim.

Ondan korkmuşlar mıydı?

Bu düşünce beni sırttırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Irene. Uzandı ve kolumu yumuşak bir şekilde sıktı, dokunuşu beni şaşırttı.

Beni hep şaşırtırdı. "Güç

sana yakışıyor," dedim.

Kaşlarını kaldırarak sırttı. "Bir kutuya kilitlenmekten daha güzel, orası kesin."

"Bilmiyorum," dedim. "Ağladığını duymak hoşuma gitti."

Beni biraz itti ve arabaya doğru giderken kıkırdadım.

Arabaya bindik ve şoförümüz bizi silah yapımcımıza götürmek üzere yola çıktı. "Yani James beni gerçekten sizden biri mi yaptı?" Irene bizi izlerken sordu

şehir geçip gidiyor.

," dedim. "Bu özgürlüğün olduğu anlamına gelmiyor." "Hayır, tabii ki değil," dedi bana mizahsız bir gülümsemeyle.

Kokusunu içime çektim, içimi bir açlık dalgasının kapladığını hissettim.

James'e hâlâ kızgındım ama dölünün onun içinde olduğu fikri... Yalayarak çıkarmak istiyordum. Aletim tepki olarak sertleşmeye başladı ve depoya yaklaştığımızda kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım.

"Sanırım takip ediliyoruz patron."

Arkamıza bakmak için dönerek küfrettim. Yeterince emindim, siyah bir otomobil trafikte bize doğru ilerliyordu.

"Ne?" Irene dönmeye başlayarak sordu.

Pencerelerinden birinden bir silah çıktığını gördüğümde onu ittim.

"Hızlan, seni lanet olası," diye tersledim.

Silahımı çekip vitesi taktığımda aracımız sarsıldı. Ortadaki küçük cam küre elektrikle titremeye başladı.

Irene nefesini tutmuş, ona bakıyordu. "Bu elektrik mi?"

"Yerde kal," diye homurdandım ve neredeyse döşeme tahtalarının üzerine gelene kadar onu daha da aşağı ittim.

Camları indirdim ve dışarı eğilerek silahımı otomobile doğrulttum.

Önce onlar ateş etti. Bir mermi yanımdan geçip gitti, sivri ucumu kıl payı sıyırdı.

Kul

ak. "Sizi lanet olası piçler," diye .

Rüzgâr gümüş rengi saçlarımı savurdu ve ben daha fazla eğildim. benim atışım. Silahım elimde patladı ve enerjinin doğrudan onlara yönelmesini izledim.

Ön cama nişan almıştım ve tam ortasından vurmaya başarmıştım. Bir kurşun daha yanımdan geçip gitti ama camları paramparça olup her yere camlar saçılırken güldüm.

Arabaları bir an için yoldan çıktı ama sonra bir başkası . "İşte şimdi canımı sıkmaya başladınız," diye hırladım.

"Charles!" Irene kulübenin içinden seslendi. "Dikkatli ol!"

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için yüzümü buruşturdum ve dikkatimin dağılması bir hataydı.

Düşmanlarımızdan bir el daha ateş edildi ve bu sefer kurşun isabet etti. Göğsümün içinden geçip kalbimi kıl payı ıskalayınca homurdandım.

"LANET OLSUN!" Kükredim, acı içime yayılıyordu. Kan yayılmaya başladığında arabanın içine geri çöktüm.

"Aman Tanrım!" Irene bağırdı. "Vuruldun!"

"Ben iyiyim!" Nefes nefese kaldım ama bu tam olarak doğru değildi.

Sıradan bir kurşun beni öldürmezdi ama bir şeyle kaplanmıştı. Gözlerimi hızla kırıştırdım, kanım bir nehir gibi akmaya devam ederken yere baktım. Gümleğim kıpkırmızı olmuş, deri koltukların üzerine damlıyordu.

"Onları öldüreceğim," diye nefes aldım, öfkem içime işliyordu.

Be

n. Yine de, görüşüm noktalanmaya başlamıştı.

"Bizi eve geri götür!" Irene şoföre bağırdı. "Onlara ateş edeceğim!" "Ne?" Hırıldadım.

Irene, üç gün boyunca bir tabuta kilitlediğim insan kadın.

Silahımı kaptı, camını indirdi ve tıpkı benim yaptığım gibi dışarı eğildi.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona uzandım ama görüşüm karardı ve bayılmadan hemen önce tek görebildiğim kalbimi çalan kadın oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

BİR UNSEELIE TEŞEKKÜR EDERİM



IRENE

New York'ta sayısız partiye gitmişim ve en sevdiğim parti numaralarımın biri insanların kafalarından elma fırlatmaktı. Kadınlar kıkırdar ve ciyaklardı, erkekler ise isteksizce gülümserdi.

Odadaki en zeki kadınlardan biriydim, bu yüzden her ortama uyum sağlamayı, her durumun üstesinden gelmeyi öğrenmişim.

O zamanlar her şey çok daha kolaydı.

Gerçek anlamda canavar rakiplerle dolu bir arabaya ateş etmek, eğlence olsun diye bir elmaya ateş etmekle aynı şey değildi

Ama yine de o aptal parti numarası şimdi her zamankinden daha çok işe yarıyordu.

Charles'ın silahını bize doğru hızla gelen arabaya doğrulttum ve motoru hedef alarak tetiği çektim. Elektrikli bir silah olduğu için enerji ışını çeliği delip geçecek ve arabayı anında durduracaktı.

Nefesimi içime çektim ve bir kez daha ateş ettim, ikisi de arabanın ön tarafına çarptı. Kaputtan duman ve kıvılcımlar çıkarken sürücü direksiyonu kırdı ve peşimizden gelen diğer arabanın yoluna doğru takla attılar.

Ardından gelen patlamayı ciyaklayarak izledim.

Kahretsin, az önce insanları öldürdüm.

Yıkımın içinden başka bir araba çıkmadan önce bu düşüncüyü kaydetmeye zamanım olmadı.

Silahımı tuttum ve doğrudan onlara nişan aldım. İçimi bir heyecan dalgası kapladı, kalbim adrenalinle çarpıyordu.

İnsanları öldürmeyi seviyor musun?

Bu rahatsız edici düşünce atışımı kaçırmama neden oldu. Yanlarından geçip giderken dişlerimi sıktım ve sonra bana ateş ettiklerinde nefesim kesildi.

Mermiler yanımdan geçip gitti ama omuzlarım yanmaya başlayınca irkildim.

Son sürat giden bir arabanın camından sarkıyor olmama rağmen onları yuvarladım ama acı devam etti.

Onları öldürmek mi istiyorsun? Bu canavarlara bir son verelim. Tüm canavarlar ölmek.

Başım dönmeye başladı ve içimdeki acıyla keskin bir çığlık attım. omuzlar dayanılmaz hale geldi ama yine de bir atış daha yaptım.

Lastiklerinden birine çarptı, bu da onları savurmaya yetti.

İzlemek için zaman ayırmadım, bunun yerine acı dolu bir nefesle kendimi içeri çektim. Acı dağıldı ve nefes nefese koltuğa yaslandım.

"Bizi eve götür," diye nefes nefese kaldım.

"Ya da bir hastaneye." "Hastane yok patron," dedi Henry.

Adını daha önce öğrenmişim ve etrafımdaki adamlardan yavaş yavaş topluyordum. Yüzler ve isimler konusunda bir yeteneğim vardı ve bunu kendi avantajıma kullanmayı planlıyordum.

Şimdi olduğu gibi.

"Ölecek mi Henry?" Charles'a bakarak sordum.

İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. Güzel vücudunu kan kaplamıştı ama içimde zalim bir yanımda -çok karanlık ve çarpık bir yanımda- onun burada ve şimdi ölmesini diliyordu.

Bir yanımda da onun elini tutmak istiyordum.

Onların dünyası acımasız bir dünyaydı ve ben de kendimi en kötülerinin arasına sıkıştırmıştım. Dehşet vericiydi ama Ucubelerle ne kadar uzun süre birlikte olursam karanlığa o kadar teslim oluyordum.

"Hiç sanmıyorum. Canavarlar çok şey yaşar," diye iç geçirdi Henry.

Benim yanımda çok daha rahattı. İtaatkar tavrı gitmiş, yerine bir süredir kemirdiği belli olan bir burukluk gelmişti.

"Pekala. O zaman beni nerede tutuyorlarsa bizi oraya götür. Umarım haklısındır."

"Öyleyim," dedi Henry. "Ne yazık ki hepimiz için."

Koltuğuma yerleştım, takip edilip edilmediğimizi kontrol etmek için ara sıra arkama bakıyordum. Charles hırıltılı bir nefes verdi, vücudu çökmüştü ve bolca kan kaybediyordu.

Tek yaptığım ona, onun beni içinde tuttuğu kutuya baktığı gibi bakmaktı.

Çıglıklarımı duymayı severdi.

Ben de onun kanamasını görmeyi seviyordum.

"Henry," dedim. "Onlara sorduğumu söyleme riskini göze alarak. James, Charles ve Morte'a ne kadar sadıksın?"

Henry yutkundı, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz kesildi. "Hepimizi kontrol ediyorlar."

"Ben bunu sormadım."

Ön koltukların arasında öne doğru eğildim ve ona baktım. Yüzünün yan tarafında bir yara izi vardı ve boynunda dövmelemlerin arasında sigara yanıkları vardı. Dudaklarından yanmayan bir puro sarkıyordu, sanırım alışkanlıktan.

"Başka biri liderlik edebilseydi..."

"Biz azılı suçluların bir kadının peşinden gideceğini mi sanıyorsun?" Henry başını sallayarak homurdandı. "Senden hoşlandım Irene. Onlardan kurtulabilirsin. Ama söylediğin şey..."

"Jack bir kadın değil mi?" Ben sordum. "Yırtıcılara liderlik ediyor. Ucubelerden daha vahşi değiller mi?"

"Şimdilik," dedi Henry.

"Şimdilik, gerçekten," diye kabul ettim.

Koltuğuma geri oturdum, başka bir şey söylemedim. Yeterince balık tutmuştum ve Charles, Morte ya da James'e bir şey ulaşırda bunu kendi lehime çevirecektim.

Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Ama her geçen saat hedeflerimin daha da netleştğini gördüm.

James'le olan her şey... Kalçalarımla birlikte karnım da sıkıştı.

Onunla olan her şey iyi hissettirmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Herhangi biriyle ne kadar iyi hissettirdiğinin bir önemi yoktu.

Charles'a tekrar baktım ve bir suçluluk duygusu daha hissettim. Yüzü huzurluydu, kanı hâlâ göğsünden dışarı sızıyordu. En azından yavaşlamıştı ve Henry'nin söyledikleri doğruysa, umarım yaşayacaktı.

Yapmasaydı daha kolay olurdu.

Araba yavaşlarken, "Bugün hayatımızı kurtardığının bilinmesini istiyorum," dedim.

Henry başıyla onayladı ve bizi çöplerle kaplı bir sokağa çekti. Araba park etti ve ben dışarı fırlayıp adamlara bağırdım. "Charles vuruldu! Yardıma ihtiyacımız var!"

Sanki bir domino taşına dokunmuşum ve hepsinin düşmesini sağlamışım gibiydi. Anında bir kaos oldu ve bir grup sertleşmiş yetişkin adamın emrimle atlayışını izledim.

Omurgamda bir ürperti belirdi ve döndüğümde Morte'un kapıda durduğunu gördüm. Başını hafifçe eğerek bana baktı.

"Charles yaralandı," dedim sinirlenerek.

Morte sessizce, "Onu aşağıya götürün," dedi.

Adamlar Charles'ı içeri taşıdılar ve Charles itilip kakıldığı için küçük bir inilti çıkardı. Onları takip etmek için hamle yaptım ama Morte uzanıp kolumdan tuttu ve beni evin içinden geçirip merdivenlerden yukarı çekti.

"Morte," diye nefes nefese kaldım. "Ne-"

Beni yatak odama sürükledi, kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni içeri itti.

"Kal," dedi ve kapıyı çarparak kapattı.

Lanet olsun. Beni terk ederken göğsüm kızgın bir pantolonla kabarıyordu. Çizmelerinin koridorda ve sonra merdivenlerden aşağı indiğini duyabiliyordum.

İki adım ileri, bir adım geri.

İçimi çektim, dönüp odama baktım.

Tüm kıyafetlerim gelmişti.

En azından şimdi hepsini paketinden çıkarıp kara kara düşünebilirim.

Ayak seslerini duymadan önce ne kadar yalnız kaldığımdan emin değildim. Dışarıda hava kararmıştı ve ev çoğunlukla sessizdi.

Kapım açıldı ve beni şaşırtan bir şekilde Charles kapıda duruyordu. Artık kan içinde değildi ve açık gömleğinin altındaki göğsünü kaplayan dikişler dışında iyi görünüyordu. Her zaman kimsesiz bir şair gibi giyinirdi, ama güzel sözler dağıtmak yerine insanları vururdu.

"Yaşıyorsun," dedim. Henry'nin yalan söylediğini düşünmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen şaşırmıştım.

Charles tereddüt ederek, "Öyleyim," dedi.

Yatağında oturmuş, aldığım ipek külot ve sütyenlerden bazılarını katlıyordum. Yarı yarıya dükkândan alışveriş yapmamı engellemesini bekliyordum ama gerçekten de istediğim her şeyi almama izin vermişti.

Sessizdi ve bu fırtınadan hemen önce yaşanan türden bir sessizlikti. Sinirlerim gerilmişti. O baygın ve kanlar içindeyken çok şey söylemişim ama beni duymayacağından emindim.

Ya olsaydı?

"Sorun nedir?" Alt dudağımı çiğneyerek sordum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Evet," diye fısıldadı, sesi kısıktı.

Yatağın yanına geldi ve şilteye sırtını yaslayarak oturdu. O kadar uzundu ki, uzandığında ayakları kenardan sarkıyordu. Gümüş rengi saçları etrafına yayılmıştı, kanatları da öyle.

Onlara baktım ve onları hiç tam anlamıyla incelemediğimi fark ettim. Bana katedral pencerelerini hatırlattılar, siyah damarlarla çerçevelenmiş farklı renkler. Yanardöner ve güzel, ama güçlü.

Charles tavana bakarak, "Morte beni dikti," dedi.

Midemde kelekler patladı. Veba doktoru beni korkutuyordu ama Charles'a dikiş atma düşüncesi... neredeyse sevimliydi.

Yine de hepsinin ölmesini istedim.

"Beni ," diye iç geçirdim.

Charles sırtıttı, dişlerinden biri çocuksu bir şekilde dışarı çıkmıştı. Bana baktı, üç gözü benimkilerle buluştu.

"Bizi kurtardığınız için size teşekkür etmeliyim," dedi. "Bir araba dolusu Yırtıcı'yı öldürdüğünüzü duydum. Normalde bir kurşun beni işe yaramaz hale getirmezdi ama kalbime yakındı, bu yüzden kan kaybı vücudum iyileşirken bayılmama neden oldu."

"Yani yenilmez değilsin?" diye sordum.

Uzandı, bileğimi nazikçe kavradı ve beni doğru çekti.

Beni kaldırıp kalçalarının üzerine yerleştirirken nefesimi içime çektim.

Amım James yüzünden hâlâ biraz ağrıyordu. Onun siki daha önce alıştığımndan daha fazlaydı ve yine de...

Charles'inkinin nasıl olacağını merak ettim.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, sırtışı hiç gitmiyordu. "Sana gerçek bir Unseelie teşekkürü etmeliyim."

"Bunun tamamen farklı bir şey olmasını beklerdim," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Şimdiye kadar bana siktirip gitmemi söylemiş olmanı beklerdim ama yine de kıyafetlerimizin arasından bile amının ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum."

Alt dudağımı ısırdım, karşı çıkmadım. Başka seçeneğim yoktu... Değil mi? O da anlaşmanın bir parçasıydı, yani beni istiyorsa...

Ama onu istiyor musun?

"O güzel kafanda dönen küçük dişlileri görebiliyorum, genç kız," diye fısıldadı, brogue aksanı daha da kalınlaşmıştı. "Ve şimdi bile James'in kokusunu alabiliyorum."

"Hoşuna gitti mi?" Kalçalarımı onun sertleşen sikine sürtecek şekilde hareket ettirerek sordum.

Alçak bir hırıltı çıkardı, ifadesi vahşileşti. Elleri kalçalarımaya yerleşti, parmak uçları içeri girdi. Acı alevlendiğinde nefesim kesildi ve muhtemelen James'ten kalma izlerim olduğunu fark ettim.

"Bu hoşuma gitti," dedi. "James ve ben bir süredir birlikteyiz. Bunu her şeyden ayrı tutuyoruz ya da tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bunu sadece Morte biliyor."

"Ve şimdi de ben," dedim tekrar ona sürtünerek.

"Böyle devam edersen ters çevirip sikeceğim," diye fısıldadı. "Nazik olmaya çalışıyorum, biliyorsun. Ve sen bunu zorlaştırıyorsun."

Eğildim ve ellerimi sert göğsünün üzerinde gezdirdim. Gri teni gömleğinin altında pürüzsüzdü ve onu yukarı kaldırarak sert kaslarını keşfetmek için zaman ayırdım.

Bir an için kulağımı göğsüne dayayarak üzerine uzandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, canavarın bir kalbi vardı ve tıpkı benimki gibi atıyordu.

"Şok edici," dedim. "Daha iyisini bilseydim, benden farklı olmadığını söylerdim."

sertleşti ve bir hırıltı daha çıkardı. "Irene..."

Dikişlerinin etrafını öptüm, dudaklarım bir kelebeğin kanatlarından daha hafifti. Ama her dokunuş yakıcıydı ve her biri onun nefesini kesiyordu. Tenini öptüm, dilimi üzerinde gezdirmeden önce meme uçlarından birine doğru .

İniltisi beni gülümsetti, beni kavrayışı sıkılaştı. Hızlı bir hareketle beni altına aldı, eli boynuma dolandı.

"Hayır mı?" Fısıldadım. "Çok mu fazla?" Durumun böyle olmadığını biliyordum.

Dudaklarımız aç bir öpücükle buluştu ve zihnimde çılgınca çalan tüm uyarı zillerini susturdum. Charles bir canavardı, yürüyen bir kırmızı bayraktı, bir manipülatördü ve beni kullanmak isteyen biriydi.

Ama onun beni istemesini sağlamak planımın bir parçasıydı.

Ve bu artık benim için sadece bir hayatta kalma oyunu olsa bile onu istedim.

Boynumdaki eli bir arzu kolyesiydi, yakıcı bir ihtiyaç. Daha sert sıkmasını, bana yıldızları göstermesini istiyordum.

"Aklına girmeme izin ver," diye fısıldadı. "Ve sana tam olarak ne istiyorsan vereceğim."

"Hayır," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. "Her şeyi okuyamayacağım, küçük güvercin, endişelenme. Eminim orada gizli planların vardır. Ben sadece arzularını *hissedebilmek* istiyorum. Sana böyle teşekkür etmek niyetindeyim."

Düşüncelerime karşı koyarak ona bakarken başımın üzerinde bir baskı hissettim. Kaşlarımı çattım, ters ters baktım.

"Sana güvenmiyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Yapmamalısın," dedi. "Şimdi beni içeri al, küçük güvercin. Sana çığlık attırmak istiyorum."

Onu hissettiğimde nefesim kesildi. Zihnime girmeye çalışırken gözlerimi kapattım ama ona izin verdim. Görmesini istediğim kısımlara girmesine izin verdim ve karşılığında...

Ben de onu hissedebiliyordum.

Karanlık. Özlem. Kilitli tuttuğu arzuları. Kana susamışlık.

Yoksa bunlar benim kendi hislerim miydi? Kendimi mi görüyordum, kimsenin bulmasını istemediğim yanlarımı mı görüyordum?

Karanlık beni tüketirken nefesim kesildi ve bir an için onun anılarından birinin zihnimde yandığını gördüm. Bu bir anı olmalıydı, değil mi? Camlarla dolu devasa bir odada, kendisi gibi diğerleriyle birlikte bir masadaydı.

Ama ters giden bir şeyler vardı...

"Dur," diye hırladı.

Hatıralarım uçup gitti, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Alnını benimkine bastırdı, nefes nefese kalmıştı.

"Bunu göremezsın," diye fısıldadı.

Nedenini sormak istedim ama dudakları tekrar dudaklarıma çarptı, şehvetimiz sarmaşıklar gibi iç içe geçti. Boynumu öptüğünde haykırdım, dişleri tenimi delip geçti.

Kahretsin, bunu istemiştim. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istemiştim. Sikinın bana karşı sertleştiiğini hissedebiliyordum ve içim doldurulma ihtiyacıyla yanıyordu.

"Ne kadar kirli bir zihin," dedi. "Bir süredir dişlerimi boynunda istiyordun, değil mi? Onları gördüğünden beri. Kutunun içindeyken bunu düşündün mü?"

"Hayır," diye
homurdandım.

Bu bir yalandı.

Bir süredir kapana kısılmıştım ve *merak etmekten* başka bir şey için zamanım yoktu. "Siktir git," diye hırladım ve onu ittim.

Sadece güldü, dişlerini boynuma tamamen geçirirken kollarımı yana doğru sıkıştırdı. Acı beni inletti ama ardından daha önce hiç hissetmediğim, kıyaslanamayacak kadar yoğun bir zevk geldi.

Onu hissettiğimi fark ettim. Kanımı almasının, beni tatmasının ne kadar iyi hissettirdiğini. Ona veriyordum ve göğsünü iterken bile durmasını istemiyordum.

Bana sahip olmasını istedim. Bana sahip olmasını istedim. Bana iyi olduğumu, onun olduğumu söylemesini istedim.

Çekilirken nefesi kesildi, kanım çenesinden aşağı damlıyordu. Bir an için arkasına yaslandı ve gri teninin altındaki damarların kararmaya başlamasını izledim.

"Siktir," diye fısıldadı. "Sen... benim için mükemmelsin."

Bir iniltiyle yutkundu, dili kanımın her damlasını silip süpürüyordu.

Ve bunu yaparken, formu bir anlığına dalgalandı ve bana gri derisinin altında hapsedilmiş canavarı gösterdi.

Elimde olmadan ciyakladım ve altımdaki battaniyeleri kavradım.

Charles sadece güzel bir peri değildi, o gerçek bir canavardı.

Başını eğerek bana baktı.

O , ben de kurtulmaya çalışmadım.

Kanatları arkasında çırpındı, canavarını koruyan serap tekrar eriyip gitti.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Her şeyime. Gör beni. Açgözlü amcığını doğurmak üzere olan lanet canavarı gör, küçük güvercin."

Metamorfoz geçirirken yatak onun ağırlığının altında inledi. Gri derisinin altında iskeletin büyüdüğünü ve değiştiğini görebiliyordum. Kanatlarının renkleri soldu ve göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Neye dönüşeceğini görebiliyordum; jilet gibi keskin dişleri ve nefretle yanan ruh delici üç gözüyle devasa bir yaratığa, kâbusların korkunç yaratığına.

Yine de kalçalarım sıkıştı ve amım ihtiyaçla zonkladı.

"Beni hâlâ istiyorsun," diye homurdandı.

Biçimi bir kez daha değişti ve beni becermesini istediğim o güzel Unseelie'ye dönüştü.

"Soyun," diye fısıldadı.

Hızla doğruldum ve giysilerimi çıkardım. O da bana yardım etti, pantolonumu çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra kendi giysilerinden geriye ne kaldıysa çıkardı.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp sikine doğru indirdim.

Sikeyim.

Uzun ve kalındı, siyah ve kırmızıydı, *iki* başı vardı. Onu içime nasıl sığdıracağımı anlamaya çalışarak baktım. Aletin çıkıntıları vardı, beni soluk soluğa bırakacak ve inletecek türdendi.

"Hepiniz..." Cümlemi nasıl bitireceğimden bile emin olamadan dalıp gittim.

"Evet," diye kıkırdadı Charles, yine sırtarak. "Hepimizin, eminim senin için *ilginç* olan sikleri var."

Aman Tanrım.

"Bacaklarını aç, küçük güvercin," dedi Charles. "Kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Onun için onları ayırırken titredim, bir sinir dalgası beni alt etti. O beni izlerken elimi aşağı kaydırđım ve iki parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. Bakışları hiç dalgalanmadı, izlerken dudakları aç bir gülümsemeye dönüştü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Bundan ne kadar zevk aldığını hissedebiliyordum ve ne kadar tahrik olduğumu hissedebileceğini biliyordum.

"Benim için iyi bir kız olmayı seviyorsun," dedi. "Sana dokunmama bile gerek yok. Seni yapmak zorunda bile değilim."

İçimi bir zevk dalgası kaplarken nefesim kesildi, parmaklarımı içime doğru kaydırırken kısık bir inilti beni terk etti.

Çok ıslanmıştım. *Onun* için damlıyordum.

"Güzel," dedi, sesi alçalarak. "Gözlerini benden ayırma, küçük güvercin. Klitorisini memnun ederken beni izle. Yavaşça tekrar tekrar daire çizmeni istiyorum."

Sik beni. Ona itaat edip klitorisimi parmaklarımın arasında yuvarlarken, ayrılmış dudaklarımdan bir çığlık çıktı. Titredim, kanım kulaklarıma hücum etti.

"Onu benim için güzelce ıslat," dedi. "Ben tatmadan önce."

Sırtım dikleşene ve boşalmanın eşiğine gelene kadar devam ettim. Charles eğilip bacaklarımı daha da ayırınca nefesim kesildi.

Elimi tuttu ve parmaklarımı dudaklarına götürdü. Onları emerken nefesim kesildi, dili onları kayganlaştıran özü yaladı. Parmaklarından birinin ucunu dişiyle deldi ve sonra klitorisime doğru indirdi.

Parmaklarımı klitorisime doğru tutarken, "Sen barbarsın," diye nefes nefese kaldım.

"Bildiğinden daha fazla," diye hırladı. "Bana kalsa şimdi kanaman akıyor olurdu ve ben de bir hafta boyunca her sabah seni yerdim."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü... ilk başta.

Ama sonra elimi itti ve dilinin ucuyla

Ben.

, dokunuş anında o kadar güçlü bir zevk şimşegi gönderdi ki O kadar içime işledi ki vurulmuş gibi hissettim. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve iki parmağını içime sokarken emmeye başladı.

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı ama umurumda değildi. Doğrudum ama kolunu bana doladı ve beni yutarken olduğu yerde tuttu.

Daha önce hiç kimse bana böyle dokunmamış, tanrıların kendisiyle konuşabiliyordum gibi hissettirmemişti. Daha fazla zevk vücudumu sararken haykırdım ve o beni bunu almaya zorladı, yoğunluktan kaçmamı engelledi.

Parmaklarını çekip yerine dilini koydu. Doğrudan içime soktu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Siktir. Boşalacağım."

Durmadı, bunun yerine dilini içime sokup çıkarırken kavrayışını sıkılaştırdı. Bir an için boşalmakla savaştım, gerçekten olup olamayacağımdan emin değildim ama sonra başparmağıyla klitorisimi ovmaya başladı ve kendimi kaybettim.

Boşalırken sesim odada yankılandı, şok dalgaları birbiri ardına içimi delip geçti. Dilini hareket ettirmeye devam ederken inledim ve onun etrafında kenetlendim.

Bir iniltiyle geri çekildi. "Beni bulabileceğin cennetin kapılarına en yakın yer, küçük güvercin, o güzel kalçalarının arası."

Ne yaptım ben? Düşünemedim bile. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, göğsüm pantolonumla birlikte kabarıyordu. Ona baş parmağımı kaldırdım mı?

Keyifle mırıldanarak iç uyluğumu öptü. Vücudumu göğüslerime kadar öpmeden önce nazik bir ısırık vermek için durakladı.

"Birisi boşaldıktan sonra dili bağlanmış," diye alay etti. "Bunu sevdim. Küçük Irene, o kadar sert boşaldığında tek kelime bile edemiyor."

Ona çenesini kapatmasını söylemek istedim ama bunun yerine sinirli bir nefes verdim ve gözlerimi kapatıp titremelerin azalmasına izin verdim.

Vücudumun rahatladığını hissettiğimde, horozunun başının açıklığıma doğru bastırıldığını hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona baktım. Aramıza baktım ve başımı sallayarak solgunlaştım.

"Charles," diye nefes aldım.

"Bana bak, küçük güvercin."

"Sığmaz," diye sızlandım. "James zaten yeterince büyüktü ama -" "*Bana bak.*"

Tekrar ona baktım ve çenemi kavradı, yavaşça içime girmeye başlarken beni yerimde tuttu.

Aletin iki başı beni iyice ayırdı ve o içime girerken omuzlarını kavrayarak yukarı uzandım.

"Yalvar bana," diye fısıldadı. "Her santimi için yalvar bana, aşkım. Bu canavar horoz için sorduğunu duymak istiyorum."

Başımı salladım, durup sikini geri çekerken . "Charles," diye homurdandım.

"Sana yalvarmanı söyledim," dedi. "Yalvar bana. *Şimdi.*" "Siktir git," diye inledim.

"Yalvar bana, yoksa o küçük bakire kışını alırım."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Orası olmaz."

"O zaman *yalvar.*"

Teslim oldum. İrademin parçalandığını hissettim ve benden talep ettiği şeye boyun eğdim.

Ve çok iyi hissettirdi.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen bana sikini ver. Beni doldurmana ihtiyacım var."

Kalçalarını ileri doğru hareket ettirdi ve bacaklarımı onun etrafına sardım, tekrar içime iterken nefes nefese kaldım.

"Lütfen," diye bağırdım. "Lütfen. Sana yalvarıyorum, Charles."

Her çıkıntı beni soluksuz bırakıyor, her santim bana daha fazlasını verirken beni çılgına çeviriyordu. Tırnaklarımı derisine batırdım, altında yükselirken kıpkırmızı yarım ay izleri bıraktım.

"Daha fazla," diye inledi. "Sadece yarısı içeride." "Yarısı mı?" Hırıldadım.

"Evet bebeğim," diye homurdandı. "Sadece yarısı. Çok sıkıydın, beni sıkıştırdığını hissedebiliyorum. Sikimi sıkmaya devam et, küçük güvercin."

Beni olabildiğince doldurana kadar bana daha fazlasını verirken ona tutundum.

"Daha fazla dayanamıyorum,"
diye sızlandım. "Biliyorum," dedi.

"*Biliyorum.*"

Geri çekildi ve içime girdi, ikimiz birlikte haykırdık. Beni becermeye başladığında alçak bir hırıltı onu terk etti, içime defalarca girip çıktı. Beni doldururken çıkardığı ses odada yankılanıyordu ve ben her sert darbede inliyordum.

Orgazmımın tekrar yükseldiğini hissedebiliyordum, zevk ikimizi de birbirine bağlıyordu. Dudakları dudaklarımla buluştu, dili ağzımın içine girdi. Dişleri beni sıyırdı, beni öperken kanın metalik tadı ağzımı doldurdu.

Homurdandı, hareketleri daha da sertleşti.

"Charles," diye nefes nefese kaldım. "Dışarı
çek."

"Hayır," diye hırladı. "*Benim.*"

Onu itmeye başladım ama artık çok geçti. Bir çığlık attı ve tam boşalmaya başladığı sırada sikini içime soktu. Beni doldururken içimdeki sıcaklığı hissedebiliyordum, beni ona tutarken siki titriyordu.

Nefes alıp verirken elini aramıza soktu, parmakları klitorisimi tekrar buldu.

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır."

"Evet," diye fısıldadı. "İçindeki dölümle tekrar boşalmanı istiyorum."

"Charles," diye inledim.

Beni altına kıstırdı, benimle oynamaya başladığında siki hala içimdeydi. Bir çığlık attım, zevk o kadar sıcaktı ki neredeyse canımı yakacaktı.

İçimde hâlâ sert olan sikini sıktım. Hala *boşalıyorum*
İçimde.

Nefesim kesildi, orgazmım içime çöktü. Ben onun altında eriyip yumuşak battaniyeye gömülene kadar boşalırken sesim etrafımızda yankılandı.

"Bırak beni," diye fısıldadım, yan tarafa bakarak.

"Hayır," dedi. "Bana bak."

"Hayır," dedim. "İstemiyorum"

"Bana bak, küçük güvercin."

Ona baktım ve yine diğer tarafına ait olan kâbus gibi yüzü gördüm.

"Seni güvende tutacağım," diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum."

"Beni öldürmek istedin. Muhtemelen hâlâ da istiyorsun."

"Seni her zaman öldürmek isteyeceğim," dedi. "Ben bir canavarım. Ama sana söylüyorum, seni güvende tutacağım. Ama bana güvenmek zorundasın."

Yavaşça , dölleri içimden damlıyordu. Ona nasıl güvenebilirdim ki?

Yataktan kalktı, bir havlu aldı ve beni temizlemek için geri getirdi. Sürpriz bir şekilde benimle birlikte tekrar yatağa uzandı ve beni kendine çekti.

"Uyu, küçük güvercin."

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

İÇİMİZDEN BİRİ



MORTE

Ellerimde taze kan vardı ve onu temizlemek için zaman harcadım. Charles'a dikiş atmış ve onu yoluna göndermişim. Çok sık yaralanmadığı düşünülduğünde, neler olduğunu anlatmasını dinlemek bana tuhaf gelmişti.

Kanlı giysileri topladım ve bir yığının içine atarak yerimi temizledim.

Charles'ın şimdi nereye gittiğini biliyordum ve bu beni kızdırıyordu. James'in onu erkeklerle dolu bir odada becerdiğini biliyordum ve bu da beni çileden çıkarıyordu.

Sahiplenici olmaya başlamışım. Bu bir hastalıktı, Irene adında bir bulaşıcı hastalık.

Odamın dışından sesler geliyordu ve dönüp dikkatle dinledim. "*James'i becerdiğini duydum...*"

"*Bahse girerim çığlık atmıştır,*" diye kıs kıs güldü başka bir ses.

"*Öyle olduğunu duydum. Herkesin onları duyabildiğini duydum. O tam bir fahişe.*"

"*Acaba siki onu mahvetti mi?...*"

Dinlemeye devam ederken öfke içime işlemeye başladı. Kanım kulaklarıma hücum etmeye başladı, şiddet beni tüketiyordu.

"*Öğrenmeliyiz. Onu bir köpek gibi yukarıda tutuyorlar. O artık sadece canavar bir sürtüğ. Bahse girerim ikimizi de alabilir...*"

"*Charles onu terk ettikten sonra, gizlice içeri girebiliriz...*"

Yine umursamaz bir kahkaha.

Onun üzerinde bırakacağım başka bir kesik.

Bu iki bok çuvalının kanını domuz gibi akıtacaktım.

Kendimi durduramayarak odanın içinde ilerledim. İçimden siyah karanlıklar fışkırdı, büyüm öfkemden besleniyordu. Kapıyı yırtarak açtım ve nöbet tutan iki adamın da sıçramasına neden oldum.

"Ne dedin lan sen?" diye sordum.

Her ikisi de soluk soluğa kaldı, nefesleri ve kalp atışları hızlandı. "Ne demek istiyorsun?" diye ciyakladı içlerinden biri.

Büyüm ileri fırladı ve onlar kaçmaya çalışmadan ikisinin de etrafını sardı. İnsan dünyasında güçlü olabilecek iki iri yarı adam, benim dünyamda omurgasız cücelerden başka bir şey değildi.

Bir tanesi bana tekme atmaya çalıştı. Bir hataydı. Ona ters vurdum ve çenesi kırıldı.

Her ikisini de bodrumun içine sürükledim, kapı arkamızdan kapandı ve hayatları yakında sona erecekti. Onları arkamdan çekerken ikisi de kıvranıyordu, gölge dokunaçlarım onları ip gibi sarıyordu.

Öfke. Tek görebildiğim kırmızıydı. Tek duyabildiğim söyledikleriydi.

İkisini de önüme attım ve ikisi de ayağa fırladı.

İçlerinden biri ellerini havaya kaldırarak, "Söylediklerimizle hiçbir şey kastetmedik!" dedi.

Yalancı. Kötü bir yalancıydı.

"Yalan," diye tısladım. "İsimleriniz nedir?"

"Hey patron, özür dileriz, bilmiyorduk-"

Saldırdım, onu boğazından yakaladım ve beton zemine yapıştırdım. Kemiklerinin çatırdadığını duydum, nefesi acı içinde kıvranırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Karnına sert bir tekme attım ve diğeri üzerime atlarken sağa döndüm. Yüzünü tuttum ve bacaklarını tekmeleyerek altından çektim.

Ben olsam onları canlı tutardım. *Zincirle onları. Zincirleyin ve küçük güvercine nasıl öldürüleceğini gösterin.*

İkisi de acı içinde inlerken bir an hareketsiz durdum ve kararımı düşündüm.

Bu şekilde olması gerekmiyordu ama hatalar yapılmıştı. Onun hakkında bir şeyler söylediler ve ben onların acı çekmesini istedim. Yalvarmalarını ve ağlamalarını istedim.

ve ağla.

Ama benim için değil.

Az önce sevişeceklerini söyledikleri kadına yalvarmalarını istedim.

Tiksinti içime işledi ve dönüp raflardan birinden zincirleri kaptım.

Irene hakkında konuşuyorlardı. Onu nasıl becereceklerini, ona nasıl dokunacaklarını ve onun artık bir canavar sürtükten başka bir şey olmadığını konuşuyorlardı. Charles'ı ve onlardan birini kurtarmış olması önemli değildi, *hayır*.

Bizden birine dokunmak onun üzerine kırmızı bir harf koymuştu, ama eğer böyle bir şey olacaksa, bu onların kanıyla boyanacaktı.

İkisini de zincire vurup yukarıdaki ahşap kirişlerden birine bağlarken öfkem içimde pompalanmaya devam etti. Yalvarışlarını, merhamet dilemelerini, her şeyi görmezden geldim.

"Irene konusunda ciddi değildik-"

Yüzünü tuttum ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden olacak kadar sıktım.

"Onun adını ağzına almaya layık değilsin," diye hırladım. "Bir daha söylemeye cüret edersen dilini kesip sana yediririm. Anladın mı lan?"

Başını salladı, inlemeleri acınasıydı.

Irene'nin bilmesi gerekirdi. Ona göstermek istedim. Çözemediğim nedenlerden dolayı, ona bu ahmakların ne kadar boktan olduklarını göstermek istedim.

Onları cezalandırmak zorundaydı.

Odasına gitmeden önce Charles onu terk edene kadar bekledim. İki adam bağlıydı ve onu kendilerine getirmemi bekliyorlardı.

Küçük güvercinimiz.

Ucube olmanın ne demek olduğunu öğrenme vakti gelmişti.

Kapısında durdum, kokusunu içime çekerek beni tüketmesine izin verdim.

İstemedenden de olsa bugün insanları öldürmüştü. Bunu görmek için orada olamadığımdan nefret ediyordum. Onun ne kadar vahşi olabileceğini görmem gerekiyordu.

Beni alabilir mi?

Derin uykuda olduğunu duyabiliyordum ve kapının tokmağını yavaşça çevirmeden önce durup dinledim.

Kendimle savaşıyordum. Arzularımı uzak tutuyor, her şeyi ondan almak isteyen şeytani yanımla savaşıyordum.

gözleri.

Eşit nefes alışları dışında odası sessizdi. Kapıyı arkamdan kapattım, onun uyumasını izlerken sikim sertleşmeye başlamıştı bile. Yatağın ortasına kıvrılmıştı, battaniyeler etrafına sarılmıştı. Hâlâ Charles'ın ve ona yaptıklarının kokusunu alabiliyordum... ve bu hoşuma gitmişti.

Diğerlerinin onu kullandığını bilmek hoşuma gidiyordu. Onun zaten bir başkasının dölüyle dolu olduğunu ve yakında *benim* de dölüm olacağını bilmek hoşuma gidiyordu.

Ona fahişe, sürtük, evcil hayvan, ne istersem diyebilirdim ama başka kimse diyemezdi. *Özellikle* de o pis leşler.

Hay sikeyim. Ona dokunmak istedim ama ölümü bekleyen taze bedenler vardı.

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı ve beni daha da yakınına çekti. Sessizce yatağının kenarına ilerledim ve ona baktım. Derin bir nefes aldım, kokusunu içime çektim ve maskemin altında kalmasını diledim.

Hızla takıntım haline gelmeye başlamıştı. Onun içini ve dışını bilmek istiyordum. Ondan her şeyini çalmak istiyordum ama başkası ondan bir şey almaya cesaret ederse, karşılığında canını almak istiyordum.

O bizden biriydi. Ucubelerden biri. James'in bu anlaşılmayı yapmış olmasından hoşlanmamıştım ama o benim iliklerime kadar işlemişti, ruhumdan geriye kalanların özüne kadar.

Beni içten dışa çürütüyor. Beni bozdu. Ona da aynısını yapmalıydım.

Bana ihtiyaç duymasına ihtiyacım vardı. Beni istemesine. Benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasına.

Kendimi durduramadan uzandım ve eldivenli parmaklarımı battaniyenin kenarından geçirip yavaşça aşağı çekmeye başladım. Battaniyeyi geriye çekip yumuşak omzunu ortaya çıkarırken nefesimi tuttum.

Çıplak uyuduğunu fark ettim.

Küçük güvercin.

Battaniyeyi biraz daha indirdim. Sırtına, oradaki metalik plakalara kaşlarımı çatarak baktım.

Bu küçük kanatlar ne işe yarıyor?

Battaniye beline kadar indi ve nefesi bir an hızlanıp sonra tekrar gevşerken durakladım. O uyurken sikim zonkluyordu.

Mutluluktan habersiz olduğunu bilmek sikimin daha sert zonklamasına neden oldu. Kışının kıvrımı karanlıkta parlayana kadar battaniyeyi geri çektim.

Kahretsin, onun uyarılma kokusunu alabiliyordum.

Dişlerimi sıkıp başımı tıslayarak geriye doğru eğiyorum.

Kendimi kontrol altında tutmak zorundaydım.

Ceketimi yavaşça geri çektim, pantolonuma ulaşana kadar bazı düğmeleri açtım. Düğmelerini açtım ve aletimin serbest kalabilmesi için çekiştirdim.

Kendimi kavrarken alçak bir hırıltı beni terk etti. Çok sertleşmişim, ucundan döl damlıyordu.

Ona istediğimiz her şeyi yapabiliydik. James'le yaptığı anlaşma buydu. Ruhunu üç canavara satmıştı ve artık geri dönüşü olmayacaktı.

Nefesi kesildi ve uykusunda yumuşak bir inilti çıkardı. Hareket edip yatakta dönmeye donup kaldım.

Onu izlerken sikimi okşadım, uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum. O güzel gözlerini açacak ve beni, şeytanını, başında dikilirken görecekti miydi? Çılgılık atacaktı mıydı?

Gözleri dalgalanırken hareketsiz kaldım ama tekrar uykuya daldı. Dudakları bir nefesle ayrıldı, başı şimdi mükemmel bir açıyla eğilmişti.

Aşağıdaki piçler bekleyebilirdi. Onunla işim bitene kadar bodrumda asılı kalmalarına izin verecektim ve sonra ona bir adam nasıl öldürülür gösterecektim.

Onun için çok şey yapıyordum. Hiç kimseye böyle bir şeyin nasıl yapıldığını göstermek istememiştim ama ona göstermem *gerekiyordu*.

"*J'ai besoin de toi,*" diye fısıldadım. *Sana ihtiyacım var.* "Irene."

Şimdiye kadar onun adını yüksek sesle söylememiştim. Göğsüm sıkıştı, içimden derin bir hırıltı yükseldi.

"Sen benimsin," dedim, sikimi okşayarak.

Yaklaştım, eğildim, böylece sikimin başı dudaklarının üzerinde durdu. Gülümseyerek ona baktım. Koyu mor, neredeyse siyahtı, her santiminde çıkıntılar vardı ve *büyük*ti.

Hepsini alabilecek ?

"Acaba tadın da görüldüğün kadar tatlı mı, *mon petit oiseau?*"

Dudaklarına damlayan prekum, pencereden sızan ışıktaki parlıyordu. Nefesi ılıktı, uyurken göğüsleri yükselip alçalıyordu.

İçinden bir ürperti geçti ve tüylerinin diken diken oluşunu, meme uçlarının sertleşmesini izledim. Uzanıp eldivenli parmaklarımın arasında bir tanesini kısırdım.

Küçük bir inilti daha çıkardı, ama masum küçük güvercinim ben ona prekumumu yedirirken uyumaya devam etti.

İlk defa bir insana zevk için dokunuyordum.

Farklı türden bir heyecan, karanlık ve lezzetli bir heyecan, omurgamı çalıştırdı.

Sikimi okşamaya devam ettim ama yana çekilip ona doğru eğildim. Uyanıp uyanmayacağını görmek için yüzünü izleyerek kalçasını hafifçe ittim. Bacağını geriye doğru hareket ettirene kadar biraz daha ittim, uylukları açılsın diye onu yeterince döndürdüm.

Eğer uyanırsa, ne olduğunu anlayamadan ortadan kaybolacaktım. Bunu mümkün olduğunca uzatmak istedim.

Bu gece, sadece onun tadına bakacaktım.

Eldivenlerimden birini yavaşça çıkardım ve elimin üstündeki dikişlere bakmak için durakladım. Aralarındaki karanlığı, ben olan kara büyüğü görebiliyordum.

Çıplak elimle bir insana hiç dokunmamıştım.

Nefesimi içime çektim ve gölgelerimi serbest bıraktım. Bir tanesi dizine dolandı ve bacağını hafifçe çekerek ona dokunabilmemi sağladı.

Kukusu koyu pembeydi ve uyarılmışlığıyla ıslanmıştı. Nefesimin altından küfrederek elimi dikkatlice indirdim.

Tam amının üzerine yerleştirdim, sıcaklığı içime yayılırken gözlerimi kapattım. Kalbinin atışını duyabiliyordum, nefesi yavaş ve sabitti.

İnsanlardan korkmuyordum. Bana güçsüz olduklarını biliyordum, bana hiçbir şey yapamayacaklarını biliyordum.

Peki kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Neden şimdi kendimi her zamankinden daha canlı hissediyordum?

Neden onu bu kadar çok istiyordum?

Irene, Irene, Irene. Yanlış canavarlarla karşılaştı. Artık tadına baktığımız için gitmesine asla izin vermezdik.

Parmaklarımı aşağı kaydardım, ne kadar sıcak hissettiğini görünce nefesim kesildi. Kukusu dokunuşumun altında titreşti ve çaresiz bir ses onu terk etti. Klitorisinin etrafında döndüm, uykusunda soluk soluğa kalışının tadını çıkardım.

Parmaklarım daha da aşağıya indi ve maskemi kaldırıp dudaklarıma götürmeden önce onları içine daldırarak uyarılmasını sağladım.

Onun tadı beni tüketti.

Sikim zonkluyordu, onu ilk tattığım yerden doldurmak için çaresizce çırpınıyordum.

Ama sonra nefes alışının değiştiğini, bir uğultunun onu terk ettiğini duydum.

Bir adım geri çekildim ve o uykulu bir şekilde yatağında doğrulduğunda büyümün karanlığının beni tamamen yutmasına izin verdim.

Koridorda, kapısının hemen önünde belirdim. Duvara yaslandım ve sonra homurdanarak kızgın sikimi pantolonuma geri soktum ve ceketimi düzelttim. Eldivenimi tekrar giydim ve kapısına gidip kapıyı çaldım.

Nefes nefese kaldığını, giysilerini çekiştirdiğini duydum. "Dayan," diye inledi içeriden.

Dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı. Onları yaladım, her şeyden çok onu şimdi alabilmeyi diledim.

Ama hayır. Yine de beklemeye değecekti. Sabahları neden ıslak uyandığını anlamadan önce onu daha ne kadar ?

Kapı açıldı ve çok yıpranmış küçük bir güvercinle karşı karşıya kaldım.

"Morte," dedi kısık sesle. Dudaklarını yaladı, gözleri kısıldı.

Ağızındaki tadın ne olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. "Uyuyordum," dedi.

Bunu biliyordum. O göremese de maskemin altından gülümsedim. "Benimle gel."

Bir an tereddüt etti ama karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Onu önce koridora, sonra da merdivenlerden aşağıya, şu anda ona bakmaması gerektiğini bilen iki adamım tarafından korunan kapıya götürdüm.

Kapıyı iterek açtım, arkamdan içeri girmesine yetecek kadar açık tuttum. Sonra kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim.

donup kalmıştı, bakışları odanın ortasına dikilmişti bile. "Morte..." diye fısıldadı çılgınca. "Morte, bu da ne?"

"Gel," dedim tekrar, onu onlara yaklaştırmak.

Kaçmak istedi. Arkasını dönmek, sinmek, onlara bakmamak istediğini biliyordum.

Uzanıp kolunu kavradım ve onu sürüklemeye başladım. İki adamın tam önünde durduğumuzda durdum. İkisi de inliyordu, gözleri korku ve acıyla parlıyordu.

Çıplaktılar, ağızları tıkalıydı ve kolları başlarının üzerinde bağlıydı. Ayaklarının yere sürtünmesine izin vermiştim ama küçük zihinleri buna ulaşmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerçekten rahatlayamıyorlardı.

"Senin için bir dersim var," dedim. "Sana öğretilmesi gereken bir ders. Dünyamız karanlık ve artık bizden biri olduğuna göre, bunları bilmen gerekecek."

"Charles nerede?" diye inledi.

İçimde bir kızgınlık titreşimi belirdi. Gerçekten Charles'ın üçümüzden daha iyi olduğunu mu düşünüyordu?

"Charles seni bir süre önce yatağında yalnız bıraktı," diye homurdandım. "Dölüyle doluydu ve uyuyordu. Senin için *iyi* bir şey yapmadı. Seni hayatta tutacak bir şeyi nasıl yapacağını gösteriyorum."

Daha önceden hazırladığım aletlerin bulunduğu masama gittim. Onları onun için organize bile etmişim.

Dişlerimi gıcırdatarak keskin kenarlı bir bıçak aldım. Boğuk iniltilerini duymazdan gelerek adamların yanına döndüm.

Irene'e bakarak onları işaret ettim. "Bu adamlar sana tecavüz etmek istedi. Sana ne yapmak istediklerinden bahsediyorlardı. Senin nasıl canavar bir fahişe olduğundan bahsediyorlardı. Nasıl çaresiz olduğundan. Nasıl değersiz olduğundan ve seninle oynamak, seni hastalıklı zevkleri için kullanmak istediklerinden. Tüm bunları rahatlıkla söylediler, çünkü senin gibi birinin en ufak bir saygıya bile değmeyeceğini düşünüyorlardı."

Gözleri büyümüş, yüzü solgunlaşmıştı.

Hayır, , hayır. Onun öfkesini görmek istedim, korkusunu değil.

Şokunu değil. Sinirli bir hırıltı çıkardım. "Daha yakına gel," diye emrettim.

Yaklaşırken yüzünde dehşet ifadesi vardı. Elini tuttum ve bıçağı küçük parmaklarının arasına sokmaya zorladım. Arkasına geçip elindeki bıçağı kavrayıp ucunu ilk piçin boynuna doğru yönlendirdiğimde inledi.

"Eğer burayı kesersen," dedim, ucu boynundaki atardamarın üzerinde gezdirerek. "Kan kaybından ölecek." Bıçağı aşağı doğru hareket , kalbine doğru indirirken ince kırmızı bir iz bıraktım. "Eğer bıçağı buraya saplarsan, kalbini delmiş olursun. Ölecek." Vücudundaki titremeye aldırmadan bıçağı daha da ilerlettim. "Buraya, tam kaburgalarının arasına. Akciğerini kesecek ve ölecek. Daha yavaş ve biraz daha eğlenceli olacak."

Bu kez bıçağı daha sert bastırarak derisini kesmeye zorladım. Adam boğuk bir çığlık attı ve kadın başını sallayarak boğuk bir hıçkırık çıkardı.

"Bana bunu yaptırmayın," diye fısıldadı. "Lütfen. Yapamam, Morte. *Ben senin gibi değilim.*"

"," diye hırladım. "Olacaksın, Irene. Artık bunu durduramazsın. Kız kardeşin için James'le o anlaşmayı yaptın ve şimdi bizden birisin. Ellerin zaten kan var, biraz daha ne olsun, küçük güvercin?"

"Lütfen yapma," diye bağırdı.

Başımı salladım ve bir hırıltıyla elini ileri iterek bıçağı insanın karnına gömdüm. Acıyla inledi ve Irene'in titrediğini hissettim.

Öyle ya da böyle, bu piçlerin tövbe etmesini sağlayacak kişi o olacaktı. Eğer o Tanrı'yı oynamak istemezse, o zaman ben oynardım ve o da benim isteğimi yerine getirmek için kullandığım düşmüş melek olurdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

KÖTÜ TARAF



IRENE

Yüzüme kan sıçrarken gözlerimi sıkarak .

Morte beni sıkıca tuttu, bir eli belime dolanırken diğer eliyle beni yönlendirdi. Aleti bana karşı sertleşmişti.

Önümüzde zincirlenmiş olan adam, bıçak onu delip geçerken çığlık attı. İçimden bir hıçkırık geçti ve zihnim parçalanıyormuş gibi hissederken Morte'a yaslandım.

Aleti sertleşmiş.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdım.

Nefesini içine çekti, siki bana doğru zonkluyordu. Dehşet kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu, ama sonra kalçalarımı sıkmana neden olan o yasak şehvet öpücüğü vardı.

Bıçağı çıkardık ve elimi tekrar hızlıca itti. Bıçak içine girdiğinde adam çığlık attı, çıkardığı gıcırtilı ses midemi bulandırdı.

"Gözlerini kapatma," diye hırladı Morte. "Kapatırsan pişman olursun."

Bu yüzden onları açık tuttum. Daha önce hiç tanımadığım bu adamı, parçalanana kadar defalarca bıçakladığımda gözyaşlarım yüzüme döküldü. Boğazımda yükselen safra, onu tutmaya çalıştıkça yanıyordu.

"Kusacağım," diye fısıldadım.

Morte omzumun üzerinden eğildi, diğer eli boynumu kavrayana kadar vücudumda ilerledi.

"Nefes al," diye fısıldadı.

Bıçaklamaya bir an için ara vererek kendimi toparlamamı sağladı.

"Nefes al," dedi tekrar.

Nefesimi içime çekerken titriyordum. Beni sıkıca tuttu, kalçalarını kıcıma sürttü. Bir parçam beni şimdi kullanıp kullanmayacağını merak etti, ama yerine beni hareketsiz tuttu ve bana yaşattığı dehşetin içinden nefes almaya zorladı.

Kendimden, uğursuz eğilimlerimden korkuyordum ama amım hâlâ zonkluyordu. İçimde durduramadığım bir ihtiyaç zonklaması işliyordu. Kokumu içine çekti, maskesinin kenarı bana sürtünüyordu. Eldiveni boğazımın etrafında karanlık bir rahatlık, akıl sağlığım için bir tasma gibiydi.

Hayır, hayır, hayır.

"Sen bir canavarsın," diye nefes nefese kaldım.

Nefesini içine çekti ve alçak, mizahsız bir kıkırdama onu terk edene kadar inledi.

"Ne bekliyordun ki? Ben Charles gibi lanet bir peri değilim. James gibi bir güve yarattığı değilim. Benim büyüm karanlık. Kendi bedenimi inşa etmek için insanlardan vücut parçaları alıyorum."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Ah evet," diye homurdandı Morte. Boynumu ve elimi bıraktı, sonra beni kendi etrafımda döndürdü.

Şu anda ikimiz de bir kan gölünün içinde duruyorduk ve bu bana bir mürekkep birikintisini hatırlattı. Maskesinin ardında bir yüzü olup olmadığını merak ederek ona baktım. Sanki karanlık bir boşluğa bakıyor gibiydim, gölgeler uzun dokunaçlar halinde etrafında dalgalanıyordu.

Eldivenli elini kaldırdı ve yavaşça çekti. Eli ortaya çıktığında nefesim kesildi, dikişler derisini birbirine bağlıyordu. Çatlaklardan karanlık sızarken dikişler onu zar zor bir arada tutuyor gibiydi.

"Seni daha iyi hissettirecekse küçük güvercin, ben sadece kötü adamlardan çalarım," diye fısıldadı. "Onları avlar ve öldürürüm, sonra da istediğim bir şey varsa alırım."

Elini uzatıp lanetli eliyle yüzümü kavradığında midem bulandı. Avucu soğuktu ve bana dokunduğunda statik bir şok hissederek irkildim.

Başparmağını dudaklarıma bastırarak onları ayırmaya zorladı. Geri çekilmeye başladım ama beni durdurdu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Kaçamazsın. Sen bana ait olacaksın, Irene. Sen benim saplantımsın, bebeğimsin, her şeyimsin. Bu senin hatan."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye nefes aldım, başımı sallayarak.

"Beni *mahvettin*," dedi karanlık bir sesle. "Bana hiç istemediğim bir şey için umut verdin ve şimdi bu, ruhumun tutulduğu cehennem derinliklerine sızan bir hastalık. Sen lanet olası bir hastalıksın Irene ve benim bile tedavisini bulamadığım bir hastalık. Varlığımdan geriye kalan her ne varsa senin için ağrıyor ve kendimi almaktan alıkoymayacağım."

"Eğer beni becereceksen, yap gitsin," diye tersledim.

"Eğer seni becerirsem, bunun için yalvaracaksın, Irene."

"Senden asla bir şey dilenmem!" Bağırdım. "Beni bir katile dönüştürdün!"

"Seni bir *tanrıçaya* dönüştürdüm."

Başımı salladım, bakışlarımla yüzümü buruşturdum. "Hayal görüyorsun. Hayalperest, vahşi ve alçak-"

"Neden? Sikim sertleşti diye mi?"

Bir adım daha yaklaştı, varlığının karanlığı beni sardı. Ondan uzanan gölgelerin bacaklarımdan etrafında dolandığını hissettim, bana yumuşak bir ipi hatırlatıyorlardı. Bir tanesinin ucu merkezime değdiğinde nefesim kesildi ve içime bir sıcaklık saplandı.

", " diye fısıldadı. "Islak ve muhtaç. Benden daha iyi olduğunu düşünerek karşımda ama açgözlü bedeninin birini öldürmekten tahrik olmuş. Orada durup bana yalan söyleyemezsin. Sana ne yapmayı planladıklarını öğrendikten sonra zafer duygusu hissetmediğini söyleyemezsin."

Gölgeleri şimdi kalçalarımı sarıyordu ve ateşime değen gölgesi geri çekildi, ardında zar zor kavrayabildiğim bir arzu bıraktı.

"Ağzını aç," diye buyurdu. "Hayır,"

diye homurdandım.

"Aç şu lanet ağzını, Irene."

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. Morte ve tıpkı James'in yaptığı gibi burnumu sıkarak kapattı.

Bu lanet piçler.

Sonunda nefes almak için dudaklarımı ayırana kadar birbirimize baktık.

Burnumu bırakarak iki parmağını ağzıma soktu. Hemen ısırdım ama o sadece kıkırdadı.

"Em onları," dedi.

Onun, Charles'ın ve James'in arasında delirecektim.

Daha sert ısırđım ama yanağıma hafif bir tokat attı. Yine de acıttı ve ısırmayı bıraktım.

"Em onları, benim küçük *kuklam*."

Maskesinin metal gözlüklerinin ardından ona bakarken onları emmeye başladım. Siyah deri parıldıyordu, gagasının sırtı bronz perçemlerle kaplıydı.

Parmaklarını boğazımın arkasına çarpıp boğulmama neden olana kadar daha derine soktu. Onu ittim ama o beni sıkıca tutarak parmaklarını daha da

derine soktu. Kalçalarımın etrafındaki dokunaçlar sıkılaşıarak beni

durduğumuz yere bağıladı. Yanaklarımın aşağılanmanın verdiği sıcaklıkla alevlenmesine rağmen amım yeniden zonklamaya başladı. Sadece biz vardık,

ölü bir adam ve yakında ölü olacak bir adam.

ama bunu yapmak onun için utanç vericiydi.

Parmaklarını ağzımdan kurtararak onları geri çekti. Bir nefes verdim, dudaklarımdan tükürük damlıyordu. Morte yüzüme hafif bir tokat daha attı ve ben hemen alt dudağıımı ısırarak bir iniltiyi bastırdım.

"Sen de en az benim kadar berbat durumdasın," diye fısıldadı Morte. "Sadece bunu sana hatırlatmak istedim."

Nefes nefese kaldım ve yüzümdeki tükürüğü ters ters bakarak sildim.

"İğrençsin. Elinin nerede bile bilmiyorum."

"Eminim seninki de daha önce aynı yerdeydi," diye kıkırdadı ve eldivenini geri çekti. "Vakit geldi, küçük güvercin. Bu adam üşümeye başladı."

Yeni bir korku kapladı içimi ve başımı salladım.

"İkincisi için hazır mısın? Şimdiden işedi, küçük güvercin."

Ona dönüp baktım ve Morte'un söylediklerinin doğru olduğunu gördüm. Başımı tekrar salladım, keşke kaçabilseydim diye düşündüm.

Ama ondan kaçış yoktu.

"Beni zorlama, lütfen," dedim. "*Lütfen*."

Ellerini havaya kaldırarak öfkeli bir hırıltı çıkardı. "Sana zarar vermek istedi!" Morte bağırdı. Tekrar hırladı ve bana zehirli bir tiksintiyle baktı. "Sana zarar vermek istedi Irene ve sen kendini savunamıyor musun?"

Hayal kırıklığını hissettim. Odayı doldurmuştu, omuzlarıma yüklenmiş bir fil gibiydi. Başımı sallayarak homurdanırken gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırdı.

"Şimdi gitmesine izin verirsem ne olur biliyor musun?" Morte sordu. "Sen yalnız kalana kadar bekler ve sana o zaman zarar verirdi."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadım.

Morte bir kahkaha attı. "Küçük güvercin, şu anda seni öldürmekten başka bir şey istemiyor. Şuna baksana."

Arkama baktım ve her ne kadar görmek istemesem de gözlerindeki nefreti gördüm. Ölümüne bu kadar yakınken bile.

"Öldürün onu."

Gözyaşlarımı sildim, onları ve kanı yüzüme bulaştırdım. Elimi çektim ve çılgınca bir kahkaha attım.

Dağılıyordum.

Bu üç canavar benim ölümümdü. Eski ben gitmişti ve yaşamaya devam edebilmemin tek yolu onlardan biri olmamdı.

Eğer gerçekten onlardan biri olursam. Kendime bundan sağ çıkacağımı söylemiştim.

Florence'ı kurtaracağımı.

Taleplerine boyun eğmezsem bu iki şeyi de yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Onlar kötü adamlardı ve beni yozlaştırmak istiyorlardı. Beni zehirlemek, her iyi parçayı söküp atmak. Beni koruyacağına yemin eden Charles'ı bile.

Neredeydi şimdi? Hiçbir yerde bulunamamıştı.

Başımı arkaya doğru eğdiğimde, düşüncelerim histeriyle bükülürken çılgınca bir kıkırdama daha beni terk etti. Aklımı kaçırıyordum.

Yumuşak bir nefes aldım ve sonra tekrar Morte'a baktım.

Eğer bir kötü adam istiyorsa, o zaman ben de öyle olurdum. Ama pişman olacaktı. Üçü de pişman olacaktı.

Bıçağı Morte'un elinden aldım ve dönerek diğer adama sapladım. Çılgılık zincirlerini çekiştirdi ama ben eğildim ve bıçağı olabildiğince sert bir şekilde kalbine sapladım.

Geriye kalan iyi yanım, önümdeki cansız adam gibi kan kaybından öldü. Hâlâ elimde tuttuğum öldürücü bıçak, ahlakımın ölümünün kıpkırmızı bir hatırasıydı.

Titremem durmuştu ve kararlılığın üzerime çöktüğünü hissettim. Tehlikeli bir rahatlık battaniyesi.

"Güzel," diye fısıldadı Morte. "İyi kız. Ben de bunu istiyordum. Bırakmak iyi hissettirdi mi, küçük güvercin?"

Bir an için gözlerimi kapattım, ondan o kadar nefret ediyordum ki canım yanıyordu.

Ama ona dönüp yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Evet," diye fısıldadım.

Bana sessizce baktı ve sonra başını salladı. "Artık yukarı çıkabilirsin, küçük güvercin."

"Bu bende kalacak," dedim bıçağı kaldırarak.

"Almalısın," diye kıkırdadı. "Bir hediye. İlk gerçek avın."

Başımı salladım ve yanından geçip kapıya doğru ilerlerken içinde bulunduğumuz odaya bir kez daha baktım. Ceset parçalarını sakladığını ve bazılarının kavanozlarda olduğunu fark ettiğimde içimdeki safrayı bastırdım.

Kapıyı iterek açtım ve arkamdan çarpmasına izin vererek dışarı çıktım. Orada iki adam vardı ve ben paniğimi bastırmaya çalışarak kapıya yaslanırken sessizce önüme bakıyorlardı.

İçimden bir nefes geçti ve gitmemi dileyen adamların rahatsızlığını hissedebiliyordum. Nedenini anlamıştım.

Zayıf olduğumu düşünmelerine de izin veremezdim.

Kendimi toparladım ve omurgamı dikleştirdim, omuzlarımı geriye doğru çekerek kısa merdivenden birinci kata, oradan da ikinci merdivenden yatak odama çıktım.

İçeri adımımı atar atmaz banyoya koştum ve tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çökerek kustum. İşim bittiğinde arkama yaslanıp duvara baktım, dilimde acı bir tat kalmıştı.

Keşke en azından birkaç saat daha bekleseydi de ben de uyuyabilseydim. Şimdi, hiç uyuyamayacaktım. Ve eğer , kabuslarla dolu olacaktı.

Sadece ölümü, birini tekrar tekrar öldürmenin nasıl bir his olduğunu düşünürdüm. Çıkardığı sesleri, etinin bilenmiş bıçağa nasıl yol verdiğini. Acı içinde kıvranırken kanının kokusunu.

Dizlerime sarıldım ve başımı onlara yasladım.

Florence'ın iyi olmasını umuyordum. İkimizin de iyi olacağı umuduna tutunuyordum ama bu benim için giderek daha da olanaksız hale geliyordu.

James, birinin bazı şeyleri yaptıktan sonra bir daha asla normale dönemeyeceğini söylemişti.

Birini öldürdüğüm geceyi düşünmeden bir daha evimdeki partiye gidebilecek miydim? Ara sokaklarda saklanan canavarları düşünmeden bir daha şehrin sokaklarında yürüyebilecek miydim?

Bir daha zeplinde nasıl esir tutulduğumu düşünmeden uçabilecek miydim?

Lanet olsun, hepsi beni mahvetti.

Bir kez daha gözyaşlarımın akmadığını fark ettim.

Kendimi boşlukta hissediyordum ve kalbimin atmasını sağlayan tek şey üçünü de geçebileceğim düşüncesi idi. Benden daha iyi olmadıklarını kanıtlamak istiyordum.

Hayatlarında onları bugünkü hallerine getiren şeytanlar vardı.

Benim için onlar şeytanlardı.

"Şeytanların canı cehenneme," diye mırıldandım, ters ters bakarak.

Benim tarafımda olabilecek belki bir kişi vardı. Henry. Onun hayatı benimkine tercih edilseydi beni anında öldürürdü ama kartlarımı doğru oynarsam...

Sabah kalkıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydım.

Katillerle yemek yemek ve onları bitirme şansına sahip olana kadar zamanımı beklemek zorundaydım.

Charles, James kanımı tattıysa bir tür bağ oluşturmuş olabileceğinden bahsetmişti. Bunu kendi avantajıma kullanabilir miydim? Onun kanını tadarsam, bu bir çeşit sihirle mühürlenir miydi?

Bu düşünce beni iğrendirdi. Ben vampir değildim. Ama bu bana ona karşı bir üstünlük sağlayacaksa, bunu kullanabilirdim.

Sonra Charles vardı. Zihnime girmişti ama beni de kendi zihnine almıştı. Ve bir manipülatör ve yalancı olmasına rağmen, yavaş yavaş etrafımdaki savunmasını kaldırıyordu. Beni içine alıyordu.

Sonra Morte vardı.

Öfke yine içime işledi. Birçok açıdan en kötüsüydü ve mesafesini korudu. Şiddet yanlısı ve acımasızdı ve etrafındakilerin acı çektiğini görmekten hoşlanıyordu.

Onu yenmek zor olurdu.

Ama... bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da bana takıntılı olmaya başladığıydı. Beni öldürtmek için neredeyse çaresizdi, çünkü aklında bir tür yüksek ahlaki değer vardı. O iki adamın tövbe etmesi gerektiğini söyleyen bir tür kod.

Zaten iki canavar siki kaldırdım, bir tane daha nedir ki?

Bunu düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundum.

Bu benim zayıflığımdı.

James ve Charles'la birlikteyken onları istemiştim. Bunun için onlardan nefret etmiştim ama bana yaptıkları şeyleri de istemiştim. James'e durması için yalvardığımda bile bu bana farklı bir güç vermişti.

Amım zonkluyordu ve kendime bakabilmeyi diliyordum. Ayıptı ama bana yaptıkları şeyler.... ve beni ne kadar çok boşalttıkları...

"Siktir git, seni susamış orospu," diye mırıldandım amıma.

İçimi çektim ve sonra ayağa kalktım. Sonraki bir saati durulanarak, banyoyu temizleyerek, yeni ve artık mahvolmuş kıyafetleri bir yığına atarak ve yatağa girmeden önce yeni bir gecelik giyerek geçirdim.

Olan biten her şeyi unutmaya çalıştım ve kendimi uykunun karanlığında bir tür teselli bulmaya zorlayarak gözlerimi kapattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

YALNIZ GÜVERCİN



JAMES

AŞAĞIDAKİ DEPO YANIYORDU, alevler gökyüzüne kadar uzanıyordu. Duman yoğundu, korlar etrafımda sürüklenirken ateş böcekleri gibi parlıyordu. Nefes aldım, yıkımdan bir parça memnuniyet hissettim.

Şüphesiz bu bir trajediydi. Irene'nin kız kardeşinin orada tutulması gerekiyordu. Adamlarımdan biri orada bir insan kadın olduğunu doğrulamıştı ve şimdi elimde yaşayan tek güvercin vardı.

Karındaşen ve Ucubeler arasındaki kavgalar Londra'da çoktan patlak vermişti ve yumruklarını çekmiyorlardı.

Biz de öyle.

Charles yanımdaki çıkıntıya indi, omuzları kaskatı kesilmişti. "Birkaçını öldürdüm. Morte nerede?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gelmedi."

İkimiz de sustuk, çünkü ikimiz arasında gelişen öfkeye rağmen ikimiz de aynı şeyi merak ediyorduk.

Onunla birlikte miydi?

"Eğer kız kardeşini öldürdüğünü öğrenirse..."

"Sonra ne olacak?" Tükürdüm. Gözlerimi dikerek ona baktım. "Sonra ne olacak Charles? Benden nefret mi edecek? Zaten ediyor."

Charles'ın çenesi titredi ve başını salladı.

Bakışlarımı tekrar aşağıdaki yıkıma çevirdim. Güneş yakında doğacak ve tüm Londra bizim hakkımızda fısıldayacaktı. Ben bekliyordum.

Jack'in bir sonraki hamlesinin ne görmek için.

Bir korku parıltısı vardı ama sonra onu .

Yıllardır bunun için çalışıyorduk. Onların soluduğu havayı soluyabilmek için pisliğin, karanlığın içinden tırnaklarımızla kazıyarak ilerliyorduk.

Irene her şeyin bir parçası olmasaydı bunu yapardım, bu yüzden devam etmeye ve yapmaya karar verdim. Kız kardeşini götürmeye çalışmak, her şeyin ne kadar iyi korunduğu düşünüldüğünde işe yaramaz bir fikirdi.

Hepsini öldürmek daha iyi olurdu.

"Biliyor musun, bu biraz komik," dedi Charles.

Gözlerimi kapattım ve ona bakmadan önce sıkıntılı bir iç geçirdim. Sadece öfkелendiğinde böyle konuşmalara başlardı. "Ne?"

Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Sadece en az beş yıldır birlikte olduğumuzu ve bir kez bile kanımı almadığını."

Kanatlarımı sıkıca çektim, mekanik olanın şimdi her zamankinden daha sinir bozucu olan tıkırtısını görmezden geldim. "Kanadımı ne zaman tamir edeceksin?" diye sordum.

Charles, "Bilmem ki, bana amcık gibi saçmalamayı bıraktığın zaman," dedi.

Döndüm, ona doğru uzandım ama o hazırды. Bana bir tekme attı ve başım betona çarparak çatıya sertçe çarptım. Ayaklarıma doğru yuvarlanamadan göğsümün üzerine çıktı ve beni yere yapıştırdı.

"Beş yıl," diye nefes aldı Charles. "Onu kaç gündür tanıyorsun- Beş gün mü? Ve sen onun kanını alıyorsun. Benim için hiç yapmadığın bir şey. Senden nefret ediyor. *Ben seni seviyorum.*"

Altında gevşedim ve başımı salladım. "Charles..."

"Sen de beni sevmiyor musun?" diye fısıldadı kısık sesle. "Bunu bir hiç uğruna mı yapıyorduk? Sana her şeyimi verdim, James. Her şeyimi. Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar ruhumun her parçasını."

"Sen bir aptalsın," diye hırladım. "Elbette seni seviyorum Charles. Sadece bunu kelimelere dökmem gerektiğini düşünmedim. Ya da kanla..."

"O zaman neden onun kanını aldın? Onu alabilirdin

Hamile!"

Yüzüme sert bir tokat attı, kulaklarımı çınlatacak kadar sertti.

"Bu *benim* için," diye hırladı.

Elinin tersiyle, neredeyse iki kat daha fazla güç kullanarak bana tekrar vurdu.

"Bu *onun* için."

Sonra başını sallayarak üzerimden yuvarlandı.

"Bunun için seni gerçekten öldürmeliyim," diye mırıldandım, oturduğum yerden kalkarken.

"Kapa çeneni James," diye iç geçirdi. "Sanki beni daha önce tokatlamamışsın gibi."

"Tamam, ama sadece seni becerirken," diye mırıldandım, çenemi ovuşturarak. Dalga dalga yayılan öfkesini okumaya çalışarak ona baktım. "Onu ısırmayı beklemiyordum."

"Sen, her zaman sinsi planlar yapan James, bir şey planlamadın mı?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım ve biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Aramızdaki gerilim neredeyse çok fazlaydı ve lanet olsun ki beni de biraz daha acılaştırmamıştı.

"Biliyor musun, seni ısırmamı istiyorsan, bunu sormalıydın." "Senin bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim," diye homurdandı Charles.

Sessizlik ikimizin de üzerine çöktü. Etrafımızın dumanla çevrili olmasına ve siren seslerinin şafakta çığlık atmasına aldırmış etmedik.

Charles ayağa kalktı ve bana doğru gelerek elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı, ikimiz bir an için birbirimize baktık.

Neden bağımızı hiç mühürlememiştik? Aklımda hep kendime onun böyle bir şey istemediğini söyledim. Birimiz ölürse diye gerçek bir bağlılığımız olmamalıydı.

Ama şimdi, bu aptalca geliyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Charles. "Jack ortaya çıkmadan önce. Zaten gelmek üzere olduğuna eminim ve bugün zaten vuruldum."

"Ne? Vuruldun mu?" Ben sordum.

"Seni bilgilendirecek zamanım olmadı ama evet." Gömleğinin yakasını çekiştirerek Morte'nin ona attığı dikişleri gösterdi. "Irene beni ve şoförümüzü kurtardı. Kız kardeşinin öldüğünü öğrenirse bunun bir daha olmasını bekleme."

"Sakın ona söyleme, her şey yoluna girer," diye homurdandım. "Tanrı aşkına. Eve gidelim, sonra bana her şeyi anlatırsın."

Charles bir tarafa gitti, ben de diğer tarafa. Yarım saat kadar sonra ikimiz de gizlice evimize geri dönüyorduk.

Ceketimi omuzlarımdan silkerek giriş salonuna adım attım. Duman gibi kokuyordum ve üzerime kül yapışmıştı. Charles parmaklarını saçlarında gezdirerek külleri silkeledi.

Kan kokusu burnuma geldi ve kaşlarımı çattım. "Morte?" Seslendim.

Evin içinde ağır bir gümbürtü duyuldu. Charles'a temkinli bir bakış attım ve ikimiz birlikte çalışma odasından bodruma inen merdivene doğru koştuk.

Adamlarımızdan biri bir cesedi sürüklüyordu, kan işi kayganlaştırıyordu.

"Ne oldu lan?" diye sordum. "Bu bizim adamlarımızdan biri mi?" "Irene," diye cevap verdi, yüzünü buruşturarak.

Charles kaşlarını çatarak, "Irene bunu yapmazdı," dedi.

İkimiz de cesedin yukarı çekilip yere bırakılmasını izledik. Merdiven boşluğunun dibinde bir tane daha vardı ve adamlarımızdan biri onu yukarı çekiyordu.

Başımı salladım ve yanlarından geçtim, Charles da arkalarından. Kapiya gittik ve Morte'un odasından içeri süzüldük.

"Morte," diye homurdandım ve masasının bulunduğu arka tarafa doğru ilerledim.

Bir taburede oturuyordu, sararmış sayfalar üstüne yayılmıştı. Bize baktı, o maskenin ardında her zaman okunamazdı.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordum. "Havaya uçurmamız gereken bir depo vardı."

Bana baktı ve sonra omuz silkti. "gereken başka şeyler vardı." "Ne gibi?" Charles sordu.

Morte homurdanarak ona ters ters baktı. "Küçük güvercine nasıl öldürüleceğini öğretmek tabii ki. Çünkü tüm döllerini onun içinde bırakmana rağmen, onu yaşadığımız dünyaya hazır hale getirmek için hiçbir şey yapmadın."

Charles bir ses çıkardı ve dudaklarım aralandı. Gözlerimi kısarak ona baktım.

Hissettiğim kıskançlık değildi, ama onu becermesi bazı şeyleri daha anlamlı kılıyordu. Bana neden tokat attığı gibi.

"Charles," diye tısladım.

Charles dişlerini göstererek başını salladı. "Sakın başlama. Onu önce sen becerdin ve kanını aldın."

"Onun *kanını* mı aldın?" Morte öfkeden kudurdu.

Ellerimi kaldırdım ve her ikisinden de bir adım geri çekildim. Üçümüz şimdi bir çember oluşturmıştık ve aramızdaki gerilim daha da artıyordu. Sözlerimize şiddet sızıyor, öfke her şeyi daha da gerginleştiriyordu.

"Onun kanını aldım," dedim. "Kendimi durduramadım. Düşmanlarımla dolu bir odada masamın altında oturup sikimi emdikten sonra onu becerdim ve ısırdım. Bu arada onlar artık müttefikimiz."

"Ama sen *onun kanını aldın*," dedi Morte. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu görebiliyorsun, değil mi James?"

"Benimkini almadı," diye bağırdım. "Benimle çiftleşmedi. Bir tür bağın uyandığını hissettim ama tamamlayamadım."

Sözlerim ikisini de yatıştırmadı. Morte elini masasına vurdu, etrafındaki karanlık daha da yoğunlaştı. Charles kollarını kavuşturdu, üç gözü bana dikilmişti.

"Ona nasıl cinayet işleneceğini öğretmek için zaman ayırmışken, burada oturup bana kızacak mısın? Seni tanıdığım bunca zaman boyunca hiç kimseye bir şey göstermek için zaman ayırmadın. İnsanlardan nefret ediyorsun, onlardan uzak dur. Kahretsin, bizden uzak durdun ve şehrin yarısını birlikte yönetiyoruz," diye tersledim Morte'yi. "Hani onun varlığından iğreniyordun?"

"Anlamıyorsun," diye tersledi Morte. Oturduğu yerden kalkarak Fransızca bir dizi küfür savurdu. "Onu aklımdan çıkaramıyorum. Beni etkiledi. Onu öldürmek ve kendi bedenimi yapmak için ondan parçalar almak istiyorum, çünkü onu kendime bu kadar yakın istiyorum."

Üçümüzün üzerine sessizlik çöktü, sözleri içimize işledi.

"O bir hastalık," diye fısıldadı. "Üçümüzü de mahvetti. Yine de kendimi ona kendi başının çaresine nasıl bakacağını gösterme ihtiyacı içinde buluyorum. Charles onu becerdikten sonra o iki adam ona tecavüz etmek istedi ve ben onların konuşmalarını duydum ve ben... günahlarının kefareti ödemesine ihtiyacım vardı."

Hırıltılar odayı doldurdu, Charles ve benden geliyordu. Adamlarımızdan ona bakması fikri bile açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni öfkeliendirdi.

Morte doğru olanı yapmıştı.

"Onu koruyacağıma yemin ettim," diye fısıldadı Charles. Yüz ifadesi kederliydi ve bundan nefret ediyordum. "Lanet olsun. Zaten başarısız oldum."

"Onu bu kadar çok mu istiyorsun?" Ben sordum.

Bu cevabı zaten bildiğim bir soruydu, çünkü onu o kadar çok istiyordum. Başına bir kötülük gelse ve ben bunu engelleyebilsem, bunun için kendime işkence edeceğimi bilecek kadar çok istiyordum.

Bu bir sorundu. O artık bir zayıflıktı ama umursayacak bir şey bulamıyordum. Bana ondan sonsuza dek kurtulmam gerektiğini söyleyen mantıklı yanımlı bulamıyordum.

"Ona aşık oluyorum," diye itiraf etti Charles.

Morte ve ben ona delirmiş gibi bakıyorduk ama nasıl hissettiğini biliyordum. Onun yanındayken üzerimde bir *baskı* vardı, savaştığım ve mücadele ettiğim bir *baskı*. Bunu anlayamıyordum.

"Ona çok kötü şeyler yaptık," dedi Charles. "Üçümüz de. Ve ona nasıl öldürüleceğini göstermenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eminim çok korkmuştur."

"Hoşuna gitti," diye fısıldadı Morte karanlık bir sesle. Sözleri üçümüzün üzerinde asılı kaldı.

"Onunlayken tüm düşüncelerim aynı anda hem düzensiz hem de berrak hale geliyor. O benim ruhumun üzerinde bir giyotin ve onu yok edecek kesip attı. Hâlâ istiyorum ama yapamıyorum. I..." Morte başını sallayarak daldı.

Bu beni korkuttu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Hatta üçümüzün daha önce bu kadar çok konuşup konuşmadığından bile emin değildim.

"Onu bizden biri yaptın," diye fısıldadı Morte. "Bunu sen başlattın James. Bizler canavarız ve şimdi o da canavar olacak. Olmak zorunda."

Başımı salladım, omuzlarım çöktü. "Onu öldüreceğimizi sanıyordum."

"Ama şimdi yapamayız," dedi Charles. "Çünkü bizi kontrol altında tutuyor. Ve şimdi Yırtıcılarla üçümüzün de sonunu getirebilecek bir savaşın içindeyiz. Ne kadar yaşayabileceğimizi bilmiyoruz. Daha önce önemli değildi ama şimdi önemli."

"Sadece onun için yaşamak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordum. "Onun kanını tattığım için bana o kadar kızdıktan sonra mı?"

"Onu canlı görmek istediğimi söylüyorum," dedi Charles. "İçgüdülerim bana onun kanatlarını kırmam gerektiğini söylese bile."

Düşüncelerim dönerken bir nefes verdim. Üçümüz evimize bir insan getirmiş, onun bir evcil hayvandan başka bir şey olmadığını düşünmüştük. Bir tutsak. İhtiyacımız olan bilgiyi alacağımıza ve sonra onu öldürecekimize inanmıştım.

Ben bir katildim, aşık değil. Birini önemsemek için yaratılmamıştım. Nazik olmamam gerekiyordu, sevgi dolu olmak için yaratılmamıştım.

Ama onunla o anlaşmayı yapmıştım. İhtiyacım olmayan bir anlaşma. Ve sonra ona dokundum.

Onun tadına bakmıştım.

Hepimizi lanetlemiştim. Kılık değiştirmiş bir şeytanla anlaşma yapmış ve onun evimizi ele geçirmesine izin vermiştim.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordum. "Bizden nefret ediyor. Bizden nefret etmek için her türlü hakka sahip. Bizi nasıl umursayabilir ki?"

"O elimizde olduğu sürece fark eder mi?" Morte sordu.

"Geri dönmeseydi aşk olur muydu?" Charles karşılık olarak sordu.

"Tanrı aşkına," diye iç geçirdim. "Bizler canavarlarız. Biz gangsteriz. Hiçbir şeyi *sevmiyoruz*."

Charles bana sert bir bakış atarak, "seviyoruz," dedi. "Bu farklı," diye mırıldandım.

Charles omuz silkerek homurdandı. "Bugün erken saatlerde bir araba kovalamacası sırasında vuruldum. Tam kalbimin üstünden vurdular ve bayılmama neden olan bir yaraydı. Sonra Morte'un koltuğunda uyandım, o da bana dikiş atıyordu. Ve şoförüm bana ne rapor etti biliyor musunuz?"

"Ne?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Irene silahımı aldı ve onlara ateş etti. Arabalarından ikisini indirdi. Bizi kurtardı. Eğer bunu yapmasaydı, ben Jack'in tutsağı olabilirdim ve onlar da... onu. Ayrıca o silahı şoförümüzün kafasına doğrultabilir ve onu kendisini bir yere götürmeye zorlayabilirdi. Beni arabadan dışarı itebilirdi. Ama bunu yapmadı. Doğruca buraya, onun için yarattığımız kafese geri döndü."

"Bunu neden yapsın ki?" Merak ettim.

Charles omuz silkti. "Bizden nefret ediyor. Ama sanırım bizim onu istediğimiz kadar o da bizi istiyor. Ona karşı nazik olursak belki bizden nefret etmeyi bırakacağını düşünmek istiyorum."

Morte onun sözlerinden irkildi ve ben de en azından dışarıdan bakınca öyle hissettim.

Ama içten içe merak ediyordum, bizi istiyor muydu? Ona bunları yaptırdığım anlar olmuştu... masamın üzerinde süründüğü zamanlar gibi...

Neyin gerçek olup olmadığından emin değildim.

"O bir savaşı," dedi Charles. "Bizim dünyamızdan olmayabilir ama bizim düşündüğümüz gibi onu yutacağını sanmıyorum."

"Hayır," dedim. "Eğer bu onu öldürmezse, bizden biri haline getirecek. Ve bir şekilde, bu ölümden daha kötü."

"Öyle mi?" Charles bana daha yumuşak bir bakış atarak sordu. "Gerçekten o kadar kötü müyüz?" "Öyleyiz," dedi Morte. "Biz kötüleriz. Canavarlar. Yaratıklarız.

Kabuslara musallat olan ve bir hevesle cinayet işleyen. İnsanları zevk için defalarca parçalara ayırdım. Tıpkı onunki gibi güzel yüzleri incittim."

"O zaman neden onu öldürmedin?" Ben sordum. Hepimiz cevabı biliyorduk.

Her nasılsa, üçümüz de dünyada bizi zayıf düşürebilecek tek şeyi bulmuştuk.

Şimdi tek yapmamız gereken onu üç canavarı sevmenin o kadar da kötü bir şey olmadığına ikna etmektir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

GÜNEŞLİ YAN YUKARI



IRENE

SABAH ÇOK HIZLI GELDİ. Gözlerimi aralayıp bir süre tavana baktım ve son birkaç günde olan her şeyi düşündüm.

İyi uyuyamamıştım. Zaten uyumayı da beklemiyordum. Dün gece iki adam öldürmüştüm ve hala gözlerindeki hayatın solduğunu görebiliyordum.

Ve eğer bunu düşünmüyorsam, Morte'un veba maskesinin altında ne olduğunu düşünüyordum.

Bana hastalık demişti. Ona yaptığı şeyleri yaptıran bir zehirmişim gibi davranmıştı.

Sanki onu sertleştirmişim ya da parmaklarını ağzıma sokmuşum gibi.

Onlara kızgındım ama kendime daha da kızgındım. Çünkü o korkunç olsa da haklıydı.

Ben de en az onun kadar berbat durumdaydım. Sakladığım parçalarım dünyanın önünde karanlık bir sahneye çekiliyordu. Dünyayı değiştirmek isteyen zeki ve nazik bir mucit olmadığımı ortaya çıkaran, en kötü yanlarımın üzerinde yanan bir spot ışığı. Parti kızı ya da buhar makinelerini parçalara ayıran meraklı bilim insanı değildim.

Ben çok daha fazlasıydım.

İçimde merak eden küçük bir parça vardı - Ucubelere karşı bu oyunu kazanırsam, başa geçecek miydim? Kötü şöhretli Jack gibi olmak hoşuma gider miydi? Bütün şehrin korktuğu bir kadın.

Canavar ya da değil, ona hayrandım. Dünyanın dört bir yanındaki herkes Karindeşen Jack'i duymuŗtu ve bu unvanın bir erkeğe ait olduğunu düşünüyordu, ama hayır.

Ben de adımın bir ev rüyası olmasını istemiŗtim ama belki de bir ev k busu olmak da bir o kadar eğlenceliydi.

Yataktan kalktım, giyindim ve tam botlarımı giymiŗtim ki kapı  alındı.

"İçeri gel," dedim boğazımı temizleyerek.

Kapı açıldı ve Şok olmuŗtum, James kapıda duruyordu.

Farklı görünüyordu. Bronz zincirli siyah bir yelek, pantolon giyyordu ve... ayakkabısı yok muydu?

Ayaklarına baktım, bir süre öylece bakakaldım. İnsanlarınkine benzemiyorlardı. Aslında, altı ayak parmağı vardı ve-

"Ayak fetiŗin olduğunu bilmiyordum," diye alay etti. Bakıŗlarım ona doğru kaydı.

"Bilmiyorum," diye kekeledim. "Ben sadece... seninki benimkinden farklı." Bana *sırttı*.

Bu Őaŗırtıcıydı. "Bir Şeye mi ihtiyacın vardı?" Dudaklarımı birbirine bastırarak sordum.

D n  düşünmemek için elimden geleni yaptım. Onunla ve sonra Charles'la yaptıklarımın dolaylı hâlâ biraz ağrım vardı ama bu iyi bir ağrıydı. Bana sadece bir gün içinde birkaç kez boŗaldıęımı ve *bunun* iyi hissettirdiğini hatırlatan bir ağrı.

"Morte kahvaltı hazırlıyor," dedi James. "Yumurtalarınızı nasıl tercih ettiğinizi bilmek istiyor. Bu akŗama kadar izinliyiz ve o zamana kadar ortalıkta g r nmeyeceğiz."

Ne haltlar ? Gangsterlerin izin günü var mıydı? "Uh... g neŗli taraf yukarı," dedim.

James mırıldanarak yüzünü buruŗturdu. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, aŗkım. Yumurtalar mı?"

AŗK MI? G veadam gangster James az önce bana *aŗk* mı demiŗti? Ona tıslama isteğimle savaŗtım ve bunun yerine kollarımı kavuŗturup onunla y zleŗtim. "Sen iyi misin? Baŗını mı  arptın? Charles ve Morte nerede? Bana iyi davrandığını biliyorlar mı?"

Kıkırdadı. "Evet, farkındalar."

"O zaman oluyor?" diye sordum. "ŗimdi beni öldürecek misin?"

"Hayır," diye homurdandı. "Hem de hiç."

Seksin gücü bu muydu?

"Haydi. Aşağıya in," dedi James.

Bu bir tuzaktı. Bir tuzak olmalıydı. Bir an tereddüt ettim ve sonra onu takip ettim, aşağıda beni nasıl bir cehennemin beklediğini merak etmeye başlamıştım bile. Benimle taşak mı geçiyordu? Belki Henry konuşmuştur.

Eğer konuşur ve beni ispiyonlarsa, ölü bir adamdı.

Gördün mü, zaten çabuk öldürüyorsun.

Kürek kemiklerimde bir yanma hissettim, beni şaşırtan keskin bir acı. Ortaya çıktığından daha hızlı kayboldu ve beni şaşkın bıraktı.

James'i alt katta takip ederken dişlerimi sıktım. Parmaklıkların arasına yapışmış örümcek ağlarını görmezden gelerek elimi pürüzsüz bronz parmaklıkların üzerinde gezdirdim.

Silahlar ve daha fazla cesetle karşılaşmayı bekliyordum ama bunun yerine mutfağa yönlendirildim - evet, şeytani Veba Doktoru Morte *yemek pişiriyordu*.

"Çörekler çoktan çıktı," diye mırıldandı Morte.

Beni iki adamı parçalamaya zorlayan aynı canavar yumurtaları çırpıyordu.

Önlük giyiyordu.

"Bu kadarı da fazla," dedim başımı sallayarak. Bu noktada gülmeli miydim yoksa ağlamalı mıydım emin değildim ama önlüklü şeytani bir veba doktoru görmek kırılma noktam olmak üzereydi.

"Günaydın, küçük güvercin."

Bakışlarımı Morte'dan ayırıp Charles'a baktım. Masada oturuyordu, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle geriye çekilmişti. Uzun gümüş rengi saçlarını arkaya doğru toplamıştı ve üç gözü bana sabitlenmişti. Bugün siyah bir gömlek, altın detaylarla süslenmiş siyah bir korse, siyah pantolon ve bot giymişti.

Bu kadar sapkın biri için bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu. "Gel otur!" dedi yanındaki sandalyeyi okşayarak.

Ona dün gece nereye gittiğini sormak istedim. Gözlerimi ona diktiğimi bile saklamadım.

Belki bir katil olmamı engelleyebilirdi, ama o zaman belki bundan da zorlanırdı.

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak yanına oturdum.

"Genç kız taraflarını seviyor," dedi James. "Ama bununla ne demek istediğini bilmiyorum."

Morte çırpıma ara vererek Fransızca bir şeyler mırıldandı. "Biliyorum."

"Çırpılmış iyidir," dedim yüzümü buruşturarak. " değil. Onları bu şekilde yapmana gerek yok."

Morte beni görmezden geldi ve görünürde hiçbir yerde olmayan bir tava çıkardı. Bir an onunla bana vurmasını bekledim ama onun yerine tavayı ocağın üzerine koydu ve altını açtı.

"Bunun tuhaf görüldüğünü biliyorum," dedi Charles. "Ama Morte mükemmel bir aşçıdır. Yemeklerini sevdiği için insanlar için de yemek yapabiliyor."

İnsanları pişirmek. İnsanları pişirmekten bahsediyor olmalıydı, onlar için pişirmekten değil. "Bunun ne kadar tuhaf olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye ısırdım.

Charles sandalyesini benimkine daha da yaklaştırarak kıkırdadı. Beni şaşırtan bir portakal kokusu aldım. Kanatlarından biri sandalyemin arkasına kaydı ve omzu benimkine dayandı. "Sinirlenmeden önce bir fincan kahve ister misin?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim. "Şimdi beni öldürecek misin? Ve neden portakal gibi kokuyorsun?"

"Hayır," diye güldü Charles. "Ve çünkü senin için portakal suyu yaptım ve kokusu üzerime sinmiş durumda."

"Bu mevsimde portakalları nereden buldun?" Charles sırtarak, "Benim de kendi yöntemlerim var," dedi.

James kıkırdadı ve Morte bile homurdandı. Bir an ona baktım ve sonra gözlerimi kaçırdım. Gerçekten uyanık olup olmadığımı merak ederek elimin üst kısmını çimdikledim.

James bana bir fincan kahve ve ardından bir fincan portakal suyu doldurup getirdi. Göz kırparak önüme koydu.

"İkiniz de korse giymişsiniz," diye alay etti. "Ne yapacağım ben?"

Charles kaşlarını kaldırarak, "Bunu yırtmayacaksın," dedi. "Bu favorim."

Dün aralarında ne kadar düşmanlık varsa şimdi gitmiş, yerini beni şaşırtan bir rahatlık almıştı. Charles ve James kesinlikle birlikteydi ve bu beni meraklandırdı... hem de çok.

Tüm bu durumla ilgili neredeyse gerçeküstü bir şey vardı. Bu üç suçlu bir mutfaktaydı - Biri bana kahve koymuştu, biri bize kahvaltı hazırlıyordu ve diğeri de burada oturmuş kolay bir Pazar sabahıymış gibi mırıldanıyordu.

"Hepinizin nesi var?" diye sordum.

Morte yumurtalardan birini tavaya kırdı, kızartmaya başladığında çıkan tıslama mutfağı doldurdu. Charles James'e, James Morte'a ve sonra tekrar bana baktı.

"Biz... bir tür anlaşmaya ," dedi James. "Öyle mi?" Ben sordum. "Peki ne anlaşması bu?"

"Sana bir insan gibi davranmamız gerektiğini," dedi Charles mutlu bir şekilde, sanki bir soruna şimdiye kadarki en iyi cevabı bulmuş gibi. "Ama insanlara davrandığımız gibi değil."

"Oh. Yani *eşit* gibi mi?" Acı bir şekilde sordum.

Charles bir an sessiz kaldı ve üç gözlü kafatasının içinde kavramın etrafında döndüğünü görebiliyordum.

"Evet," dedi yavaşça başını sallayarak. Sonra sırtıttı, dişleri sabah ışığında parlıyordu. "Bir eşit. Bizden biri. Bir ucube."

Ona boş boş baktım ve sonra dikkatimi James'e çevirdim.

"Ne kadar da ileri görüşlüsün," dedim, alaycılığımı gizlemeye bile çalışmadan. "Neredeyse bir feminist. Dur tahmin , artık Londra'da dolaşmakta özgür müyüm?"

de "*Hayır*," diye homurdandı.

James'in antenleri seğirdi. "Birçok nedenden dolayı buna izin veremeyiz. Birincisi, dün gece Yırtıcılar'a ait bir depoyu yaktık. İkincisi, sokaklarda güvende değilsiniz. Dünkü saldırı bunu kanıtladı. Bir diğer neden de bu öğleden sonra yer değiştirecek olmamız."

"Oh? Harika," dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Morte'nin bir tabağa yemek doldurup getirmesini izledim.

Charles, James ya da kendisi için yemek bile pişirmemişti.

"Ye," dedi. "Çok zayıfsın. Charles seni o kutunun içinde ziyan etti."

Charles ona öldürücü bir bakış atarak, "Siktir git," diye mırıldandı.

Morte tabağı önümdeki masaya doğru kaydırды ve maskenin bile *bakışını* hissedebildim. Dün geceyi hatırladığımda omurgamda bir ürperti oluştu.

Bana karşı nasıl hissettiğini...

Yanaklarımın kızarmasından rahatsız olarak iç çektim ve yemeğe başlamak için bir çatal aldım.

"Eşyalarınızı toplamanız gerekecek," dedi James. "Ve sonra yola çıkacağız. Düünden sonra bu sığınağın kokusunu almaya çok yakın olduklarından eminim."

Bisküvilerden ya da James'in deyimiyle *çöreklerden* bir ısırık aldım ve çiğnemenin ortasında durakladım.

Bu gerçekten çok iyiydi.

Midem onaylarcasına guruldadı ve yutkunarak aç bir ısırık daha aldım. Pek çok şey için acı çekiyordum ama bana verilen yemekten şikâyet edemezdim.

"Gördün mü," dedi James. "O iyi."

Morte'un yemek yapmayı nereden öğrendiğini bilmek ister miydim? Onu izlerken yemeye devam ettim.

Maskesinin altında neye benziyordu?

Morte omuz silkerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu gece tekrar buluşacağız, Irene."

Adımı söylediğini duymak tüylerimi diken diken etti. Dün geceyi tekrar düşündüğümde içimi bir bulantı dalgası kapladı ama Charles'ın eli masanın altından kayarak kalçama kondu.

Sadece küçümseyebileceğim nedenlerden dolayı, bu beni rahatlattı. Beni nazikçe sıktı ve kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim.

Yemeye devam ettim, çünkü her ne kadar öyle olmamasını dilesem de Morte haklıydı. Yemek yemem gerekiyordu.

"James ve benim gün içinde senin için başka planlarımız var," dedi Charles. "Tabii ki taşındıktan sonra. Ama bu fazla zamanımızı almayacak. Her birimizin bir çantası var. James ve ben genellikle uçarız, Morte sihrini kullanabilir. Sen Morte ile gideceksin çünkü böylesi daha güvenli."

"Harika," diye mırıldandım.

"Sana kahvaltı hazırladı," diye alay etti James.

"Evet, ayrıca dün gece bana iki adam öldürttü."

Morte başını eğdi. "Sanki hoşuna gitmemiş gibi, *kukla*."

Sesi kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu ve Charles bunu fark etti. Beni biraz sıktı ve sonra parmaklarını göbeğime yaklaştırdı.

Yanaklarımdaki sıcaklık hemen alevlendi ve sandalyemi geri ittim, ayaklarım yere sürtündü. "Gidip toplanayım," diye ciyakladım.

Kapıya doğru ilerledim ve kimse beni durdurmadı, ben de üst kata koştum. Kapıyı arkamdan kapattım ve nefes nefese başımı salladım.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım.

Eğer şimdi iyi davranmanın onları sevmemi sağlayacağını düşünüyorlarsa, o zaman gerçekten akıllarını kaçırmışlar demektir. Tırnaklarımın altında hala kan vardı.

ve tüm bunların sebebi içlerinden birinin beni katil yapmasıydı.

Kapının çalınması beni korkuttu ve kapı kırılarak açıldı, James kafasını içeri soktu. "Toplanmak için birkaç çanta getirdim."

Onları yere bıraktı ve sonra kapıyı kapatarak beni yalnız bıraktı.

Bakakaldım ve sonra başımı salladım.

Beni şaşırtan bir oyun oynuyorlardı ama bunu çözecektim. Çantaları aldım ve yatağımın üzerine koydum, tüm giysileri topladım. Morte'un saklamama izin verdiği bıçak komodinin üzerinde duruyordu, kan metali pas rengine dönüştürmüştü.

Giysileri toplamayı bitirdim ve sonra onu kaptığım gibi banyo lavabosuna götürüp temizledim. Beni gerçekten bir tehdit olarak görmüyordu, o kadar ki bunu saklamama izin vermişti.

"Aptal," diye mırıldandım.

Yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum ve gözlerimi devirdim. "En azından kapıyı çalamaz mısın?" Kapı aralığından bakarak sordum.

Henry, çünkü şoför, orada duruyordu. Yanına gittiğimde endişeyle arkasına baktı.

"Ne istiyorsun?" Fısıldadım.

"Buraya size bilgi vermeye geldim," dedi hızla. "Çabuk olmalıyım. Çantalarınızı almam gerekiyor ve üçü de aşağıda. Şimdi seninle konuşmak birimizin ölümüne neden olabilir."

"Harika," diye mırıldandım.

Beni zaten tecrit etmişlerdi, ama şimdi bunu daha da fazla yapıyorlardı. Yani.

"Jack seninle tanışmak istiyor," diye fısıldadı Henry. "Benden sana Bu."

Elime bir kâğıt tutuşturdu ve sonra yatağıma gidip çantaları aldı. Başını sallayarak bana tedirgin bir bakış attı.

"Tek kelime edersen ölürüm," dedi.

"Git," dedim başımla kapıya doğru işaret ederek.

Çantalarımı da alarak gitti. Bıçağı kemerime taktım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım, kâğıt parçasını açtım.

Irene,

Ucubeler dün kız kardeşinizi öldürmeye teşebbüs etti ama içiniz rahat , o hâlâ hayatta. Eğer öyle kalmasını istiyorsan, bir hafta sonra gece yarısı Londra köprüsünde buluşalım.

Onlardan kaçmanıza yardım edeceğim ve size daha iyi bir anlaşma yapacağım. Hile yok.

- Jack

Not: Bu nottan kurtul yoksa şoför ölür.

Bu canavarların hepsinin kelimelerle arası iyiydi. Ellerim titremeye başladı ama merdivenlerden gelen hareket sesleri beni aceleyle banyoya geri götürdü. Kağıdı parçalara ayırdım, tuvalete attım ve sifonu çektim.

İşte bu yüzden o piçler bu sabah çok neşeliydiler.

Öfke boğazımı yaktı, düşüncelerim elimdeki bıçaktan daha keskin hale geldi. Üzerime ölümcül bir sakinlik dalgasının çöktüğünü hissettim.

Odamdan çıktım ve James, Charles ve Morte'un bulunduğu mutfağa indim. Bildiğimi ağzımdan kaçırma dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine onlara nazik bir gülümseme sundum.

"Hepsi toplandı. Biri geldi ve çantalarımı aldı."

"Güzel," dedi James. "Sanırım hepsi bu kadar. Artık gitsek iyi olur."

"Uçmak istiyorum," dedim. "Seninle ya da Charles'la." Morte başını eğdi. "Portal daha iyi."

"Geçen sefer kusacak gibi oldum," dedim. "Ve sen benim beslenmemi istiyorsun. Bu senin açıcılık becerilerini boşa harcamak olur."

Üçü de bir an için beni tarttı ve ilk pes eden James oldu.

"Peki," dedi James. "Charles'la gideceksin. Sıkı tutunman gerekecek."

"Bunu yapabilirim," dedim ve Charles'a göz kırptım.

Kulağa bu şekilde gelmesini istememiştim ama üçünün de gerilmesi beni tatmin etti. James dudaklarını bastırdı

birlikte, gözleri bir parça eğlence ile kırışıyordu. Charles yumuşak bir hırıltı çıkararak beni kendine doğru çekti.

"Pekâlâ, küçük güvercin," diye kıkırdadı Charles. "Hadi uçalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜNDEKİ KALE



CHARLES

LONDRA'DA şehir zenginlik ve statüye göre farklı bölgelere ayrılmıştı. Batı Yakası en değerli bölgelerden biriydi, ancak kelimenin tam anlamıyla gökyüzünün üzerindeydi.

Teknoloji güzel bir şeydi ve ev dediğimiz diğer yerlerden biri de yere hiç değmeyen modifiye edilmiş bir zeplindi. Seçkinlerin bulutlarda inşa ettiği devasa evlerin bazılarına kıyasla küçüktü. Bizimki çok daha köhne görünüyordu, buhar püskürten boruları ve pasla yamalanmış bronz dişlileri vardı. Yine de bizi yıkmak isteyen dünyadan saklanabildiğimiz bir yerdi.

Irene burada bizden saklanamayacaktı, ki bu da planımızın bir parçasıydı.

Bana tutundu, ben daha yükseğe uçarken yüzü boynuma gömüldü. Rüzgâr soğuktu, kar üzerimize yapışıyordu. Nefesi tenimde sıcacıktı, vücudu bedenime sımsıkı sarılmıştı.

Burada kimse bize zarar veremez. Jack'in Yırtıcılar'da pek çok yarattığı vardı ama hiçbirini uçamıyordu. Ve sadece bir aptal Morte etraftayken bize saldırabilirdi.

Göze batmamak, Jack'in depolarının yanmasının ardından yaşanacakları beklemek iyi bir plandı. İhtiyacımız olursa aşağı inebilirdik ama şimdilik buna gerek yoktu.

Bunun yerine, insanımız hakkında daha fazla bilgi edinmek için zaman ayırırdık.

Morte'un bu şekilde konuştuğunu duymak beni sarsmıştı. O şeytanın vücut bulmuş haliydi ve küçük güvercinimize olan takıntısı rahatsız ediciydi.

Aynı zamanda heyecan vericiydi. Onun gibi biriyle başa çıkabileceğini düşünmek... böylesine korkunç derecede sapkın biriyle.

Ben olsam onu durdurmazdım.

Üçümüz arasındaki anlaşma buydu, Irene konusunda yaptığımız ateşkes. Üçümüz onu istiyorduk, o bize aitti. O bir ucubeydi ve biz onun bedenine ve ruhuna sahip olacaktık. Her birimizin farklı zevkleri vardı ve bizi idare edip edemeyeceğini öğrenmek gerçek bir kader sınavı olacaktı.

Beni zaten idare edebilirdi, bu kesindi.

Uçan evimizin altında uzanan uzun bir koridor olan dış hava köprüsüne indim. İçeri açılan kapıya gidene kadar onu yere bırakmadım.

Sıcaklık hoşuma gitmişti. Fuayeye doğru birkaç basamak çıktım ve sonra küçük bir mırıltı çıkardım.

"Buradayız," diye fısıldadım.

Irene başını kaldırıp etrafına bakındı. "Bir zeplini eve mi dönüştürdün?"

"Evet," dedim gururla. "Her şeyi kendim modifiye ettim."

Irene beni bıraktı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve su damlacıklarını silkeledi. Bugün farklı bir korse giymişti ve belinde bir bıçak kılıfı vardı.

O etrafına bakınırken ben dudaklarımı yaladım. Diğer tarafta devasa bir pencere vardı, bulutlara bakan bir daire. Etrafımızda, tüm makine tıslıyor ve inliyordu, her zaman rahatlatıcı bulduğum mekanik bir ninni. Etrafa saçılmış kâğıtlar ve kitaplarla dolu birkaç masa vardı, hepsi de hafif bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ortada, neredeyse hiç dokunulmamış ama benim yine de dokunmayı ihmal etmediğim devasa bir yatak uzanıyordu.

"Sadece bir yatak," dedi.

"Üçümüzün de uykuya ihtiyacı yok," dedim. "Öyleyse senindir." "Ama mahremiyet yok," dedi.

Sözlerinin yüzeyinin hemen altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum. Kollarını kavuşturup benim bölgeme doğru ilerlerken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Burası benim için her zaman yaratıcı bir alan olmuştu ve masam da bunu gösteriyordu. Her yerde farklı makinelerin taslakları, kutulara tıkıştırılmış neredeyse her türden alet vardı.

"Gerçekten bir şeyler yaptığınızı fark etmemiştim," dedi Irene, merakla onlara bakarak.

"James'in kanadını yaptım," dedim gururla, o eşyalarımı bakarken masama yaslandım. "Etkilendin mi?"

"Hayır," dedi. "İnsanları öldüren bir çeteye liderlik etmek yerine gerçekten iyi bir şey yapıyor olsaydınız belki."

"Birine kanadını geri vermek iyi değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun Charles," diye mırıldandı. "Yaraları iyileştirebilen bir bilim şeytanı. Gerçekten olağanüstü birisin ama yeteneklerini etrafındaki dünyayı yok etmek için kullanıyorsun."

"Fae, iblis değil," diye mırıldandım. Sözlerinin acısını hissettim ama görmezden geldim. Kendimi durduramayarak onu izlemeye devam ettim. Kokusu üzerime sinmişti ve gözlerimle yumuşak dudaklarını ve göğüslerini izlerken onu içime çektim.

Tekrar sikimi almasını istedim.

"Irene," diye fısıldadım, sesim koyulaşmıştı. "Hemen şimdi soyunmanı istiyorum."

Gerildi ve bakışlarında bir öfke parıltısı gördüm. Bana baktı ve kara kaşlarını kaldırdı.

"Bana ne istediğimi sormaya ne dersin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak kaşlarımı çattım. "Ama ben senin ne istediğini zaten biliyorum."

Aslında sırtıttı, dudakları neredeyse benimkilere degecek şekilde eğildi. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok Charles. Tam sikiğin üzerine basabilirim ve yine de bilemezsin."

Elim yukarı fırladı ve boğazını kavradım, içimden alçak bir hırıltı çıktı. "Neden beni zorluyorsun, Irene? Kötü yanıma daha mı çok seviyorsun?"

"Belki," diye nefes aldı. "En azından bu sabah beni beslediğin sahte daha gerçek."

Alay ettim ve onu geriye iterek masamın üzerine kaldırdım. Kalçalarının arasına girdim, elim hâlâ boynunu sıkıca kavırıyordu. Yanakları kızardı, koyu renk gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Bu sabahki saçmalık değildi," diye homurdandım. "Seninle ilgilenmek istiyoruz."

"Neden?" diye hırladı. "Anlamıyorum."

"Çünkü sen-"

"Sakın sizden biri olduğumu söylemeye cüret etme," diye tersledi. "Sakın söyleme. Bu bir yalan ve bahane. Öyle olduğumu kabul etsem bile, bunu gerçekten yapar mıydın? Beni eşit olarak görmüyorsun ve asla da görmeyeceksin. Ben senin için sadece bir yemeğim."

Aletim sertleşmeye başladı ve boğazını bıraktım, beni ona karşı hissetmesi için onu yakınımaya çektim. Nefesini içine çekti, bacaklarını belime doladığımda bile bana ters ters baktı.

"Biliyor musun, küçük güvercin?" Öne doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. Çileden çıkmıştı ama aynı zamanda tahrik olmuştu. "Evet, bir zamanlar benim için yiyecekten başka bir şey değildin. Sen benim tutsağımdın. Ve seni incitmek istedim. Hâlâ... bazen seni incitmek istiyorum, ama incitmemek için elimden geleni yapıyorum çünkü buluyorum-" Elimi aramızda kaydırmaya başladım, parmaklarımı onun sıcaklığına bastırdım. Nefes nefese kaldı, sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. "Seni memnun etmeyi, canını yakmaktan daha çok sevdiğimi fark ediyorum."

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladım ve onu masadan çekerek pantolonunu indirdim. Onu çevirip masanın üzerine doğru eğdiğimde öfkeli bir çığlık attı.

"Ama şimdi fark ediyorum ki biraz acıdan hoşlanıyorsun. Değil mi, küçük güvercin?"

"Sen bir ," diye hırladı.

Elimi sırtının ortasına koyarak onu aşağı doğru ittim. Diğer elimi üzerinde gezdirerek kışına baktım.

Hızlı bir hareketle kışının yanağına sert bir tokat attım. Haykırdı ve sikim hemen sertleşti.

Sikeyim.

"Irene kötü bir kız mıydı?"

James yanımıza gelip çıkarırken başımı kaldırıp baktım. Su damlacıkları üzerine yapışmıştı ve kaşlarını kaldırarak onları silkeledi.

Irene yukarı doğru itmeye başladı ama bir hırıltıyla onu geri çekilmeye zorladım. "Bu sabah onu kandırdığımızı sanıyor," dedim James'e.

"Ohh, anlıyorum," diye kıkırdadı James. Masanın diğer tarafına geçti ve eğilerek yüzünü onunkinin tam önüne koydu. "İyi davranmamızdan hoşlanmadığın için mi, yoksa-"

"Siktir git," diye hırladı.

"Seni becermemi ister misin?" diye fısıldadı, sesi her zaman yalayıp yuttuğum baştan çıkarıcı bal tonuyla damlıyordu.

Sadece bana karşı mücadele etti ve sinirli bir ses çıkardı. "O kadar iyi bile değildi."

James homurdandı ve doğruldu, yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Morte bir süre daha burada olmayacak, bu yüzden bence bu zamanı

Irene sadece iki canavarla ne kadar iyi olabilir."

"İkinizi de istemiyorum," dedi. "İkiniz de lanet olası pisliklersiniz."

James homurdandı. "Ne zamandan beri dili bu kadar sivri?"

"Bilmiyorum ama hoşuma gidiyor," diye kıkırdadım. "Sadece onu memnun etmeyi teklif etmeme rağmen mücadele etmesi hoşuma gidiyor. Onu defalarca boşaltabileceğimi biliyor ve boşaltacak da... ama sanırım başka bir şey istiyor."

"İkinizin de ölmesini istiyorum," dedi. "Uzun, acılı, yavaş ve *acı verici* bir ölüm."

"Mhmm," diye mırıldandım, parmak uçlarımı dantel külotunun üzerinde gezdirdim. Parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırđım ve kumaşın arasından ne kadar ıslak olduğunu hissettim. "James, benim için bir şeyi kontrol edebilir misin?"

James yanımıza geldi, artık çoğunlukla soyunmuştu. Kanatlarını arkasına doğru açtı, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için yukarı doğru çekildi. "Neyi kontrol edeyim?"

"Sadece, sanırım ıslandı ve bunu doğrulamak istiyorum." "Siktir git," diye homurdandı Irene.

James onun arkasında diz çöktü. Külotunu indirmesini izlerken bir savaştım. "Bakalım," dedi usulca. "Kontrol edelim."

Kadın tekme atmaya başladı ama adam baldırlarını kavrayıp açtı.

Öne doğru eğildi, uzun dili amının kıvrımlarında gezindi. Nefes nefese kaldı, kasları elimin altında gerildi ve adam onun tadına bakarak inledi.

Onu kızdırmasını izlerken sikim zonkluyordu, ta ki geri çekilip uzanana ve beni bir öpücüğe sürükleyene kadar.

Dilinde onun tadını alabiliyordum ve bu beni çılgına çeviriyordu. Ona karşı inledim, dokunuşunu memnuniyetle karşıladım. Öpücüğünü memnuniyetle karşıladım.

Geri çekildi, gözleri muziplikle parlıyordu. "Onaylandı, peri. Sanırım ıslanmış," diye fısıldadı.

Evcil hayvan ismimizi kullanınca ürperdim ve tekrar ona baktım. Yanakları pembeleşmiş, gözleri kapanmıştı. Kendisiyle savaştığını hissedebiliyordum ve zevke teslim olması için ne kadar gerektiğini merak ediyordum.

James bana göz kırptı ve elimi ondan uzaklaştırdı. Ayağa kalkmaya başladı ama James pençelerini korsesini bağlayan bağcıkların üzerinde gezdirerek onları yırttı.

"Daha yeni aldım!" diye ciyakladı.

"Ah evet," diye kıkırdadım. "James her zaman korseleri yırtıp atar, aşkım, bu noktada bunun neredeyse bir fetiş olduğuna eminim."

James yırtık giysinin kenarlarından tutarak onu vücudundan kurtardı.

"Tam bir korse yırtıcısı," diye takıldım.

Adam onu ters çevirip başını bir tarafa, amını da diğer tarafa sarkıtacak şekilde masaüstüne yatırdığında nefesi kesildi.

"Bak bakalım gırtlığı sikini kaldırabilecek mi, peri," dedi. "Irene, bana bak."

Bir of çekti ama başını kaldırıp ona baktı. "Durmamızı mı istiyorsun?" James sordu.

Sorusu üçümüzün üzerinde asılı kaldı ve onun ifadesinin öfkeden şaşkınlığa dönüşmesini izledim.

Gerçekten batırmıştık.

Onu elimde tutmayı ne kadar çok istiyorsam, şimdi bunu o kadar çok görebiliyordum. Bize olan tüm güvenini kırmıştık ve artık her sözümüzden şüphe duyuyordu.

Küçük güvercinimin kanatlarını nasıl onaracağımdan emin değildim. "Evet dersem, yapar mısın?" diye fısıldadı.

James ve ben hep bir ağızdan "Evet," dedik.

Sertçe yutkundu, önce ona, sonra bana ve sonra tekrar bana baktı. "Nedenini anlamıyorum."

Biraz üzüntü hissettim ve bu konuşmamı engelledi. James önderliği ele alarak ona cevap verdi.

"Çünkü sen bizimsin," dedi James usulca. "Sen benimsin. Charles'ınsın. Ve Morte'un."

İnançsızlıkla başını salladı ve başının geriye düşmesine izin verdi. "Sadece sık beni, James."

Bir an dondu kaldı ve ben acının titreşimini gördüm. Aynı farkındalığın beni de ağırlaştırdığını hissettim.

"Ciddiyiz," diye fısıldadım.

Irene bana baktı, bakışları deliciydi. "Devam et," dedi. "İkinizin de beni becermesini istiyorum."

James tekrar diz çöküp başını onun kalçalarının arasına koyarken ona baktım. "Bunu telafi edeceğiz," dedi onun tenini nazikçe öperek. "Söz veriyorum."

Irene bir nefes verdi ve sonra aşağı uzanarak antenlerinden birini kavradı. "Eğer dilin üç saniye içinde içimde olmazsa, bu lanet olası zeplinden atlarım."

Homurdandı. "Peki, Irene. Nasıl istersen."

Dilini kızın içine soktu ve kız haykırdı, James bacaklarını omuzlarına çekerken vücudu masaya doğru eğildi. İkisini izlerken aletim zonklıyor, dokunulmak için can atıyordu.

Çabucak soyundum, sikim serbest kalınca inledim. Başlarından döl damlıyordu ve yaklaşırken kendimi okşadım.

Irene başının geriye düşmesine izin verdi, dudakları aralandı. Aletimin baş kısmı dudaklarının arasından kaydı ve ben inledim, tüm düşüncelerim ilkel şehvetten başka bir şeye dönüşmedi.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Güzel vücudunun üzerinden aşağıya, kalçalarının ayrıldığı ve sevgilimin onu memnun ettiği yere baktım. Emerken inliyordu, James'in dili onun derinliklerine gömölüyordu.

Homurdandı, ihtiyaçtan kendini kaybetmeye başladığında gözleri karardı. Pençeleri yumuşak kalçalarına batıyor, onu diliyle becerirken kızgın kırmızı izler bırakıyordu.

İleri doğru ittim, boğazını mümkün olduğunca çok aletimle doldurdum. Etrafında boğulduğunu hissettim, inlemesi beni daha da tahrik etti. Çekilirken vücudumdaki her sinir ucu canlıydı, nefesi kesilirken başını kucaklamak için aşağı uzandım. Tükürük yüzünden aşağı damlıyor, nefesleri kısa pantolonlarla geliyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Bizim için çok iyi gidiyorsun, küçük güvercin." İnledi, gözleri James'ten fırlayacak gibiydi.

"Tekrar," diye nefesi kesildi. "Daha fazla."

Sırtarak başının tekrar geriye düşmesine izin verdim. Dudakları sikim için ayrıldı ve aşağı uzandım, tam ileri atılırken gömleğini yırtıp açtım. Devasa aletimin etrafında haykırdı, göğüslerinin üzerindeki danteli kenara ittiğimde elleri masanın kenarlarını kavradı.

Tozlu pembe meme uçları serin hava yüzünden sertleşmişti. Geri çekildim, bir an için nefes almasına izin verdim. Dili etrafında kayarken sikim zonkliyordu, emerken çıkardığı ses neredeyse boşalmama neden oluyordu.

James nefesinin altında küfrederek bir hırıltıyla dilini serbest bıraktı. Dilini tekrar kızın içine soktuğunda, kızın çığlığı odada yankılanırken sikimi ağzından çektim.

Başını okşadım ve eğilerek onu öptüm. İkimiz de inliyorduk, iniltileri hiç bitmiyordu.

Hırslayarak geri çekildim. "Onun içinde olmalıyım, James."

James geri çekilmedi, bunun yerine onu kaldırdı. Kadın ciyakladı, bacakları James'in omuzlarına dökülmüştü ve James'in başı hâlâ sıkıca kalçalarının arasındaydı.

"Boşalacağım," diye inledi. "Siktir!"

Boşalmasını izledim, yüzüne doğru yükselirken parmakları adamın saçlarını kavırıyordu. Arkasına geçtim ve onu ortadaki yatağa doğru yönlendirdim, onu battanilerin üzerine indirirken güldüm.

Nefes nefese kaldı, adam sonunda dilini serbest bıraktığında yanakları kızardı. "Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

"Bu kadar sert boşaldıktan sonra bu kadar akılsız olman hoşuma gidiyor," dedim ve yanındaki yatağa tırmandım.

Onu kucağıma aldım, James ve bana yer kalsın diye ortaya doğru ilerledim. Yatağa tırmandı ve bir öpücük daha çalmak için bir anlığına çenemi kavradı.

Irene aşağı uzandı ve okşamak için sikimi kavradı. James'e karşı nefes nefese kaldım ve öpüşmeye devam ederken beni sıkıca tuttu. Eli beni yukarı ve aşağı okşamaya başladı ve kalçalarım büküldü.

James bir hırıltıyla öpüşmeyi kesti ve ardından yüzünü tutarak onu öptü.

Bu fantezi beni günlerdir rahatsız ediyordu ve şimdi gerçekleşiyordu. James ve ben, asla bir insanla birlikte olmayacağımıza yemin etmiş iki canavar, aramızda bir tane paylaşıyorduk.

Irene onu öperken hâlâ sikimi okşuyordu. Aralarına eğildim ve dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim. Ağzına karşı nefesi kesildi ve ben emmeye başladığımda karşılık olarak mırıldandı.

Ona nazik bir ısırık verdim, elinin sikimin etrafındaki ritmini kaybetmesinin tadını çıkardım. Kıkırdadım ve elimi kalçalarının arasından aşağı kaydırırken emmeye devam ettim.

"Siktir, küçük güvercin," diye fısıldadım. "Bizim için çok ıslaksın." "Öyle," diye nefes aldı James. "İkimizi de alabilir misin?"

Irene inleyerek önce aramıza, sonra da siklerimize baktı.

"İkiniz de çok büyüksünüz," diye fısıldadı. "Bilmiyorum....

Deneyebiliriz." "Daha fazlasına ihtiyacımız var," dedim, "Daha fazla kayganlaştırıcı. Bir şeylere."

James homurdanarak odanın etrafına bakındı. "Zaten ıslak-" "Daha da ıslak olabilir."

James başını salladı ve yataktan yuvarlanarak odayı hızla geçip masasına gitti. Çekmeceleri karıştırmaya başladı, bu da beni kıkırdattı.

Irene bir nefes verdi ve bana baktı. Gülümsüyordu, yanakları pembeydi. Dudakları şişmişti, kalçalarında pençe izleri vardı.

"Hey," I Fısıldadı, eğilerek ileri içinÖpücük onu tekrar.

"Çok güzelsin, biliyor musun?"

Nefesi kesildi. "de fena sayılmazsın." "Diğer

formumda olmadığım sürece," diye takıldım.

Omuz silkti. "Beni bu şekilde korkutamazsın."

Boğazım düğümlendi. Tamamen değişmişken onu almanın nasıl bir şey olacağını düşündüm...

James yatağa geri döndü, zaten eline kayganlaştırıcı döküyordu. Sikime uzandı, her yerine süründü ve kendi sikini yapmadan önce beni nefessiz bıraktı.

"Bacaklarını aç, güvercin," dedi ona. İç çekerek bana kayganlaştırıcıyı uzattı. "Bir kez olsun, keşke pençelerim olmasaydı."

"Evet, çok şey kaçırıyorsun," diye takıldım.

Irene arkasına yaslandı ve bacaklarını benim için açtı. Kayganlaştırıcıyı üzerine sürüp iki parmağımı kolaylıkla içine soktuğumda haykırdı. Üçüncüyü eklediğimde etrafımda sıkıldığını hissedebiliyordum.

"Hazırım," diye nefesini tuttu. "Lütfen, sana içimde ihtiyacım var."

James ve ben ikimiz de başımızı salladık ve bacaklarımız iç içe geçerek birbirimize yaklaştık. Aletlerimiz birbirlerine bastırılana kadar hareket ettik ve onunki benimkinin etrafına sarıldığında nefesim kesildi, zaten titreşiyordu.

"Irene," diye . "Buraya gel, küçük güvercin, ben boşalmadan önce."

Irene ikimizin de üzerine çıktı, ikimiz de onu tutarken o ikimizin de siklerinin üzerinde geziniyordu. Onu indirmeye başladık ve bizi almaya başlarken ellerini James'in omuzlarına sıkıştırarak inledi.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. "Bu çok fazla," diye sızlandı. "Hiç böyle bir şey almamıştım."

İlk birkaç santimetremizi birlikte alırken James'in siki benimkinin etrafına biraz daha sıkı sarıldı. Üçümüz birlikte inledik, amcığı etrafımızda titreşiyordu.

"Küçük güvercin," diye nefes aldım. "Lanet olsun, çok iyi hissediyorsun."

"Seni günlerdir istediğimiz gibi becereceğiz," diye homurdandı James. "Rüyada bizi mi görüyordun?"

Kedisi nabız gibi atıyor, daha fazlasını alırken vücudu etrafımızda sıkıca kenetleniyordu. "*Evet*," diye homurdandı. "Hayalini kurabildiğim tek şey sensin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

IYI TITREŐİMLER



IRENE

Ağzımdan çıkan sözlerin yalan olmasını dilerdim ve bazı açılardan belki de öyleydi- Ama doğruydı. İkisi de son zamanlarda rüyalarımaya gıriyordu. Uyanıkken de her düşüncemin içindeydiler. Denesem bile onlardan kaçamazdım.

Horozlarından bir santim daha alırken zevk vücudumda patladı. James'inki titriyordu, siki Charles'ın etrafına sarılmıştı. Omuzlarını kavradım, onlar beni yavaşça indirirken inledim. Zaten bir kez boşalmıştım, ama bu... bu daha da yoğun olacaktı.

Daha önce hiç bu kadar geniş açılmamıştım. Aletleri içimde nabız gibi atıyor, gidebildikleri yere kadar giderken vücutları benimkine bastırıyordu.

Charles boynumu öptü, dişlerini tenimde gezdirirken içime bir ürperti yayıldı.

James öne doğru eğilip dudaklarını dün beni ısırıldığı yere bastırarak, "Seni tekrar tatmam gerek," diye fısıldadı.

Ben de buna ihtiyaç duyarak başımı salladım. Bugün neden nazik davrandıkları hâlâ kafamı karıştırıyordu ama bana dokundukları gibi dokunmaları neredeyse her şeyi unutturmaya yetmişti. İkisinde de bir sertlik vardı ama şimdi beklemediğim bir şefkatle süslenmişti.

İstemediğim bir şeydi.

Bana böyle dokunduklarında ikisinden de nefret etmek zordu. Tanrıları görmek üzereymişim gibi hissederken Jack'in notunu hatırlamak zordu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Aletleri içime doldu, titreşimler beni istemsizce inletti. Charles beni kaldırırken çaresiz sesler çıkardım ve sonra beni tekrar üzerlerine indirdi.

James, beni nefes nefese bırakan bir ritim bulduğumuzda göğüslerimle oynamaya başladı. Dişlerini tenime batırmadan önce uzun dili meme ucumun etrafında kıvrıldı.

Vücudumda bir ihtiyaç elektrik şoku hissederek haykırdım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Charles kulağıma. "Sen bizim için çok iyi bir kızsın. Her iki sikimizi de alıyorsun. Bizi çok iyi alıyorsun."

Isı vücuduma yayıldı ve ikisi tekrar tekrar içime girerken göğsüne yaslandım.

Derinlere daldıklarında nefesim kesildi, kendimi neredeyse kaybedecekmişim gibi hissettim. Tekrar boşalmaya çok yaklaştım.

"Lütfen," diye inledim. "Lütfen beni boşalt."

James şimdi göğüslerimden kanımı emiyordu, ama dişlerinin acısı kaybolmuş ve yerini ilkel bir tatmine bırakmıştı. İhtiyaçla mırıldandım, ona daha fazlasını vermek istiyordum. İkisinin de canavar yaraklarıyla beni çiftleştirmesi için yanıp tutuşuyordum.

"Seni doldurmamızı ister misin, küçük güvercin?" Charles fısıldadı. "Amını dölümüzün her damlasıyla doldurmak istiyorum."

"Evet," diye bağırdım onları sürerken. "Lütfen!"

James hırlayarak ağzını serbest bıraktı. "Seninle bağ kurmak istiyorum," diye fısıldadı.

Aklımı kaçırmıştım çünkü hayır diye bağlamak yerine tek düşünebildiğim *evet* demekti.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

İkisi de hırladı ve Charles'ın beni kavrayışı sıkılaştı. Aletlerini içimin derinliklerine gömdüler ama sonra hareketi durdurdular.

"Durma," diye inledim.

"Onun bağını gerçekten istiyor musun, küçük güvercin?" Charles fısıldadı.

James yüzümü kavradı ve alnını yüzüme bastırdı. Kokusunu içime çektim, başım dönüyordu.

"Aklımı kaçırıyorum," diye fısıldadım. "Bana hayır de," diye fısıldadı James.

Yapamadım. Ona hayır diyemedim. Ondan nefret etmek, onu incitmek istedim ama hayır diyemedim.

"Kanımın tadına bak," diye fısıldadı James.

Charles bir hırıltı çıkardı ve onaylayıp onaylamadığından emin değildim. Ama James dikkatimi çekti ve beni onun kristal mavisi gözlerine bakmaya zorladı.

Yere baktı ve pençesinin ucunu göğsünün üzerinde gezdirmesini izledim. Bir kesik attı ve sonra onu kesen başka bir kesik attı - tam kalbinin üzerine bir 'X' işareti koydu.

"Beni sana bağla," diye fısıldadı kan damlamaya başlarken. "Seni istiyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Bu noktada benim için bir bağ bile değil, senin için bir bağ. Senden kaçamıyorum. *Tadıma bak.*"

Ona doğru çekildiğimi hissederek eğildim.

Kız kardeşini o öldürdü.

Ya bu bir yalansa? *Seni*

kaçırdı.

Beni de onlardan biri yaptı.

Onlar yüzünden bir katilsin.

Onlar sayesinde kendime daha da sadık hale geliyordum.

Yine de...

"Hayır," diye fısıldadım. "Henüz değil. Henüz bunu hak etmedin. Benimle tanıştığından beri beni incitmekten başka bir şey yapmadın ve aletin içimde gömülü olsa da, henüz bağını istemiyorum."

James bir ses çıkardı, gözleri büyüdü. İçinde bir öfke parıltısı görebiliyordum ama sonra başını salladı.

Charles'tan neredeyse bir rahatlama sesi duyacaktım. Başka bir şey söylenmeden kalçalarını oynattı, sikini yukarı itti, çok ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtıcıydı. İnledik, bu itiş James'e az önce söylediklerimin acısını eritti.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Titreşimler yoğunlaştı, tekrar hareket etmeye başladıklarında zevk içimde yanıyordu. James boynumun bir tarafını öperken Charles diğer tarafını öpüyor, bir yandan da içime girip çıkıyordu.

Orgazmım içime çökerken keskin bir çığlık beni terk etti. Sert bir şekilde boşaldım, gücü ayak parmaklarımı kıvrırırken ikisinin arasında kavis çizdim.

"Kahretsin, boşalacağım," diye nefesi kesildi Charles'ın.

James başını salladı, ikisi birlikte çalışıyorlardı.

"Hazır ol, küçük güvercin," diye homurdandı

James.

Son bir hamleyle ikisi birlikte boşaldılar. Sıcak dölleri beni doldurmaya başladı ve bir inilti ile ikisine de tutundum.

Kahretsin, böyle bir şey yoktu. Bu şekilde doldurulmanın verdiği hissi seviyordum.

Onlara karşı eridim, üçümüz de nefes nefese kalmıştık. "Bu sefer düğüm yok," diye fısıldadı James.

Titrek bir nefes alarak başımı salladım.

Charles başını omzuma yasladı ve kendi kendine mırıldandı. "Tehlikelisin," diye mırıldandı.

"Ben mi?" diye .

"Mmhmm."

Kalçalarımı kavradı ve beni yukarı kaldırarak her ikisinin de aletlerini serbest bıraktı. Döllerı damlamaya başladığında nefes nefese kaldım ama Charles beni yumuşak battaniyelerin üzerine geri itti ve başını kalçalarımın arasına yerleştirdi.

"Tehlikeli küçük güvercin," diye alay etti Charles. "Canavarların kalbini çalmak."

Kalçamı şakacı bir şekilde ısırırken kıkırdadım. "Ben temizlerim," diye kıkırdadı.

"Hmm, sanırım Morte'un nerede olduğuna bakacağım," dedi James. "Yakında burada olur... ve sonra Charles ve ben tekrar ayrılmak zorunda kalacağız."

Kaşlarımı çattım. Dün gecedен sonra sadece Morte ile birlikte olma fikri hoşuma gitmemiştir.

"Merak etme," dedi James. "Bu akşam senin için cinayet yok."

"Kendimi harika hissettiriyor," diye mırıldandım.

Charles iç çekti ve sonra beni yalamaya başlarken ciyaklamama neden oldu. James ikimizi izlerken sırttı, kanatları arkasına yerleştı.

"Çok tatlı sesler çıkarıyorsun," dedi James yumuşak bir sesle.

Charles bacaklarımı geriye itip dilini içime soktuğunda nefesim kesildi.

"Tanrım," diye soludum, yatağa doğru eğildim.

James kıkırdayarak ayağa kalktı ve başını salladı. Gözleri beni hiç bırakmadı, Charles beni haykırtırken içimi yaktı. Aleti yeniden sertleşmeye başlamıştı ve kendimi onun eline uzanırken buldum.

"Irene," diye homurdandı James onu kendime doğru çekerken. "Ya Morte'un başı dertteyse?"

"Morte'un başı dertte mi?" Nefes nefese kaldım. "Bence o yenilmez."

James inanmayarak başını salladı ama dudaklarını aç bir öpücükle benimkilere bastırdı. "Lanet olsun. Yapmam gereken şeyi unutabilir ve günlerimin geri kalanını burada geçirebilirim," diye iç geçirdi.

"Her şeyi unut ve bunu yap," diye fısıldadım.

Charles memnun bir mırıltıyla ağzını geri çekti. "Bir gün izin alabiliriz," dedi James'e bakarak. "Bir kereliğine. Bunu en son ne zaman yapmıştık?"

"Bilmiyorum ama bir savaşın içindeyiz," dedi James geri çekilerek. Bir an için Charles'a kaşlarını çatı. "Yapamayız. İlgilenmemiz gereken şeyler var."

Charles dudaklarındaki ıslaklığı yalayarak iç çekti. Bana kederli bir bakış attı. "Eminim bütün bir hava gemisinin sana kalmasını istemezdin, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. Ciddi miydi?

"Hiçbir yere gidemeyeceksin," diye kıkırdadı James.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğimi bilmiyordu.

"Elbette," dedim gülümseyerek.

James ve Charles birbirlerine baktılar, ikisi de yataktan kalkmadan önce tam olarak okuyamadığım bakışlar attılar. Giyinmelerini, devasa yatağın battaniyelerini üzerime çekmelerini izledim.

Neden bu kadar büyük bir yer seçtiklerini merak ediyordum ama yine de Charles ve James birlikte çok yer kaplıyorlardı.

Öğleden sonra gerçekten de akıp gitmişti ve güneş büyük pencerenin dışında batıyordu. Bulutların yumuşak pembelere ve altın sarısına dönüşmesini izleyebilmek için boynumu geriye doğru uzatıp pencereye baktım.

Başka bir hayatta, ikisinin sözde kız kardeşimi öldürmeye çalışan gangsterler olmadığı bir hayatta, bulutlarda süzölmeye alışabilirdim. Canavarlarla yaşamaya alışabilirdim.

Ama gerçek bu değildi.

"Biraz yiyecek ve su var," dedi Charles botlarını bağlarken. "Buradaki her şeyi kullanabilirsin. Masalarımızdan ya da ekipmanlarımızdan herhangi birini. Bir banyo, bir duş var."

"Teşekkürler," dedim.

Başını salladı ve hüznölü bir iç geçirdi. "Gitmek istemiyorum." "Sadece bana geri dön," diye fısıldadım.

James gibi o da bir süre bana baktı. Oyalandılar ama sonra birlikte kapıya doğru ilerlediler.

Onların gidişini izledim, kapının açılıp kapanmasını dinledim.

Kilidin yerine oturduğunu duydum.

İç çektim. İki adım ileri, üç adım geri.

Yaptıkları için hâlâ hepsini öldürmek istiyordum ama geçen her an bunun gerçekten çözüm olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu.

Kendimi yok değer miydi?

Battaniyeler aniden çok sıcak geldi ve doğrulduğumda onları ittim. Yataktan yuvarlandım, bu odada dolaşmaya kararlıyım.

Ucubelerin kendilerine ait bir gökyüzü gemileri vardı, bulutların içinde saklandıkları bir yer. Charles tarafından izlenmeden etrafıma bakındım ve her şeyi tekrar gözümün önüne getirdim.

Büyük bir odaydı, yatak tam ortadaydı. Borular kubbeli tavan boyunca uzanıyor, buhar pufları oradan buradan kaçarken tıslıyordu. Pencerenin kendisi devasa bir daireydi ve şeffaf olanın arasında vitray parçaları vardı. İçinden bakmak bana bir kaleydoskopun içinden bakmayı hatırlattı.

Odanın hangi bölümlerinin kime ait olduğunu anlayabiliyordum. Charles'ın alanı planlar ve gurur belli olan eserlerinin bazı parçalarıyla kaplıydı. Bir şey inşa ettiğini bilmiyordum ama onu bir masanın üzerine eğilmiş, titizlikle bir şeyler üzerinde çalışırken görebiliyordum.

James'in alanı haritalardı. Planlama. Daha fazla harita. Viski için birkaç boş cam bardak. Parmak uçlarımı yıpranmış sayfaların üzerinde gezdirdim, onu düşündüm.

Sonra Morte'nin bölgesi vardı.

Perdeyle kapatılmıştı ama onları geri çektim. Üzerlerinden tozlar yükseldi ve ağzımı kapatarak öksürmeye başladım.

Yalnızken bu üçü hakkında bulabildiğim her şeyi ortaya çıkarmaya kararlıyım.

Perdelerin arkasında pek çok şey vardı. Sandıklar, tablolar, birkaç şifonyer, sırtları altın kabartmalı kitap yığınları ve ilginç nesneler.

Omzumun üzerinden bir göz attıktan sonra alana girdim ve her şeye bakarken . Birkaç tabloyu çevirdim ve sonra durakladım.

Bir tane vardı, basit çerçeveli küçük bir tane. Kısa siyah saçlı ve yakışıklı bir yüzü olan genç bir adamın portresiydi.

Omurgamda bir ürperti
oluştı. Bu Morte muydu?

Ona baktım, parmaklarımı üzerinde gezdirebilmek için bir kitap yığınının üzerine koydum.

Canavar gibi görünmüyordu. Bir insana benziyordu. "O öldü."

Sıçradım ve Morte'nin orada durduğunu görmek için döndüm. Kalbim hemen çarpmaya başladı - bir, çünkü çıplaktım. İki, yakalanmışım.

"Bu sen misin?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Artık değil. Dediğim gibi, uzun zaman önce öldü. Beni içeri alan ilk kişi . Salgınlardan biri sırasında ölüyordu ve ben de bir konukçuya ihtiyaç duyan bir iblistim. Bana ruhunu verdi, ben de başkalarına yardım edebilmesi için biraz daha yaşamasına izin verdim. O öldü, bedeni bende kaldı."

Morte'un sözleri beni ürpertti. Tekrar resme baktım ve bir hüznün hissettim.

Morte usulca, "Bunu daha önce hiç kimse görmedi," dedi.

Başımı salladım, tabloyu tekrar yerine koydum. Parmaklarımın titremesine engel olamıyordum.

"Başka sırlar keşfettiniz mi?"

"Hayır," dedim. "Hayır, soruşturmamı yarıda kestiniz."

"Anlıyorum," dedi, bir adım daha yaklaşarak. "Kıyafetlerinize ne oldu?" "Charles ve James..."

"Anlıyorum. Peki, başka bir yerde dolaşabilirsin," dedi ben onun alanından çıkarken. Perdeleri tekrar yerine çekti ve sonra dönüp bana baktı. "Ama orada değil."

Başımı salladım ve dönüp kıyafetlerimi almak için yatağa doğru yürüdüm. "Giysiye ihtiyacın yok, *kukla*," diye seslendi Morte. "Benimle gel."

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

OBSESSION



MORTE

Bir ipliğe .

Irene'i çıplak görmek ve geçmişimin anıları arasında durmak ürkütücüydü. Erotikti. Bu akşam onunla ilgili planlarımı tamamen değiştirmişti.

Ona daha vahşi şeyler göstermek istemişim ama bunun yerine kendimi onu evimizin diğer tarafındaki pençe ayaklı küvete doğru götürürken buldum.

Zeplin beni her zaman huzursuz etmişti ama o yanımdayken bunu unutabiliyordum. Ona dokunmak, tatlı amını tekrar tatmak istiyordum.

Onu yutmam gerekiyordu. Ruhum bunu benden talep ediyordu. Şimdi bile, suyu açarken parmak uçlarımın eldivenlerimin arasından yandığını hissedebiliyordum.

Dönüp Irene'e baktım ve bakışlarımla vücudunun izini sürdüm. Bazı çizikler ve ısırık izleriyle kaplıydı ve James ile Charles'ın kontrolü kaybettikleri yerleri görebiliyordum. Kalçalarında, onu çok sıkı kavradıkları yerden kaynaklanan yumuşak çürükler vardı.

O izleri görmek çok hoşuma gidiyordu ve benden olmadıkları için kıskanıyordum.

"Seni yıkayacağım," dedim.

Sertleşti, küvete bakarken gözleri karardı. "Kendim yıkanabilirim," dedi.

"Bunu biliyorum," dedim. "Ama söylediğim değildi, değil mi? Yetenekli olduğunu biliyorum ama seni yıkamak istiyorum."

Parmaklarını kumral saçlarında gezdirirken bir küfür mırıldandı. Ona yaklaştım, çenesini kavradım ve bana bakması için yüzünü yukarı kaldırdım.

Daha önce karanlıkta kalmıştık ama şimdi batan güneşin ışığında yüzündeki tüm çilleri görebiliyordum. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyordum.

Onun almak istediğim her parçasını ezberledim.

Onu arzuluyordum. Onu uzun zaman önce ilk insanımı arzuladığım gibi arzuluyordum ama o çok daha güçlüydü.

Çok daha tehlikeli.

"Yüzünü bile göremiyorum," diye fısıldadı. "Yine de bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum."

Bana ne yaptığının farkında bile değildi.

Kokusunu içime çektim ve kısık bir inilti çıkardım.

"Sizi görmek istiyorum," dedi. "Her şeyini. Vücudunu görmek istiyorum. Yüzünü görmek istiyorum."

"Hayır," diye fısıldadım.

"Başka türlü sana dokunmama nasıl izin vereceksin?"

"Bana dokunmanı istemiyorum," dedim. "Ben sana dokunmak istiyorum." "Senin de memnun olman gerekmez mi?"

"I am daha fazla daha memnun ne zaman Ben yapmak senin kedi Nabız,

kukla."

Elimi boynuna doğru kaydırduğımda nefesi kesildi. Yanakları pembeleşti, gözleri parladı.

Bunu yaptığımda hoşuna gidiyordu. Kontrolü ele almam hoşuna gidiyordu. "Benim küçük kuklam olmak ister misin?"

Fısıldadım.

Gözleri bir an için alev alev parladı ve kendi şeytanlarıyla savaştığını anladım.

"Sadece şimdilik," dedim. "Daha sonra benim kızgın küçük güvercinim olmaya devam edebilirsin."

Bir an tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama durmanı istersem, duracaksın."

Küçük bir hırıltı çıkardım. Belli bir zihniyette olsaydım isteğine uymak zor olurdu ama dinlerdim.

"O zaman benim için bir komuta ihtiyacın var," dedim. "Dur anlamına gelen bir kelime. Çünkü durmamı istemediğin halde durmam için nasıl yalvaracağını biliyorum."

Sertçe yutkundu. "Benim sözlerim 'güneşli taraf yukarı'. Ve eğer konuşamazsam, o zaman bu sembolü yapacağım." Elini kaldırdı, işaret parmağıyla başparmağını birleştirdi ve diğer parmaklarını açarak bana kullanacağı sembolü gösterdi.

Başımı salladım. "Seni ağlatacağım."

"Biliyorum," dedi. Omuzlarını silkerek çaresiz bir kıkırdama çıkardı. "Yapmanı istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. Kendimi gülümserken buldum ve onun da bunu görmesini diledim.

"Evet," diye fısıldadı. "Siktir. Senden gerçekten nefret ediyorum. Gerçekten nefret .

Ama..."

"Eğer bir ama varsa, o zaman benden kadar nefret etmiyorsun demektir," dedim. Boynunun kenarlarını sıktım, nefesinin sıkışmasının tadını çıkardım. "Bunu kabul ettiğini unutma."

Heyecan içime işledi, karanlık bir heyecan kalbimin etrafını sardı. Karanlık büyümün kontrolü ele almasına izin verdim ve dalların çıplak vücudunu sarmasını izledim.

Geri döndüm ve içlerinden birinin küvete uzanıp düğmeyi çevirmesine izin verdim. Akan suyun sesi kesildi, yüzeyden buhar yükselmeye başladı.

Irene'nin elini göğsüme, uzun pelerinimi kapalı tutan düğmelerden birine götürdüm. Gözleri hemen parladı.

"Beni hiç kimse görmedi," dedim. "Kendi bedenimi kendim yaptım."

Bir an durakladı ve bunun ne anlama geldiğini düşündüğünü anladım.

Bu onu ilk düğmeyi açmaktan alıkoymadı.

Aletim sertleşmeye başladı, ihtiyaç içimde dolaşıyordu. Hayatım boyunca hiç kimseyi onu arzuladığım kadar arzulamamıştım. Hiç kimseyi onu arzuladığım gibi arzulamamıştım.

Charles ona aşık olduğunu söylemişti ama benim için bundan daha derindi. O benim her yayılmış bir kanserdi ve yaşamaya devam edebilmemin tek yolu ona sahip olmaktı. Ona sahip olmam gerekiyordu. Onun sikimi tekrar tekrar almasını istiyordum çünkü vücudunun beni kavradığını hissetmek istiyordum.

"Morte," diye fısıldadı.

Bir sonraki düğmeye doğru ilerlerken parmak uçları hafifti. Bir sonrakine geçmeden önce yavaşça çözdü ve uzun siyah pelerinin önü açılana kadar aşağı doğru ilerledi.

Titrek bir nefes verdi ve sonra onu omuzlarımdan itti. Altında daha fazla kıyafet vardı ve o kumaşı yere düşürürken kıpırdamadan durdum.

Irene gömleğimi kaldırırken bir an durakladı. Vücudumdaki dikişlerin arasından çıkan karanlık dallar onu bağladı, ikisi kalçalarının arasından kaydı.

Gözleri dalgalandı, yumuşak bir inilti onu terk etti. "Irene," diye fısıldadım.

Daha önce hiç bu kadar nazik olmamıştım. Bu fırtına öncesi sessizlikti.

Gömleği yukarı kaldırdı, dikkatlice çekip çıkardı ve maskemin etrafından geçirdi. Gövdem ortaya çıkınca nefesi kesildi ve bir an için ağzını kapattı.

Kendime baktım. Derim sert kaslarımın üzerinde pürüzsüzdü ama parçaların kesildiği yerlerde çizgiler vardı. Ölümcül derecede solgundum ve derimin altındaki damarlar mürekkep siyahıydı, bu kabuğun içinde barındırdığı karanlığı gösteriyordu.

Pantolonumun ilk düğmesini açarken parmakları titriyordu. Aletim sertleşmiş, kumaşı zorluyordu ve elinin üzerimdeki en ufak fırçası bile beni inletmeye yetiyordu.

Onları aşağı çekti, sikim serbest kaldı. Her şeyimi, daha doğrusu neredeyse her şeyimi gördüğünde duyduğu sesli nefes beni gülümsetti. Hâlâ maskemi takıyordum ama o kalacaktı.

Şimdilik.

Irene nefesinin altından küfretti ve beni şaşırtarak sikimi kavradı. İnledim, onu domaltıp hemen sikmek için duyduğum arzuyla savaştım.

Diz çökmeye başladı ama ben hırlayarak saçlarından tuttum ve onu tekrar ayağa kaldırdım. "Henüz değil, *kukla*."

Onu küvete götürdüm ve kenarından kaldırarak suyun içine indirdim. Nefes nefese kaldı ve sonra inledi.

"Mmm, bu iyi hissettiriyor," diye iç geçirdi.

Sıcak suyun içinde kaslarının gevşediğini hissedebiliyordum. Gölge dokunaçlarımı onun etrafında sıkarak bacaklarını açık tuttum. Küvete sırtını yasladı, başı ve göğüsleri dışında büyük ölçüde suya batmıştı.

Bana baktı ve beklediğini biliyordum. Yapabileceklerimin beklentisi onu çılgına çevirecekti ve dayanabildiğim sürece bunu yapmaya niyetliydim.

"Ben seni yıkarken bana Charles ve James'ten bahset," dedim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sana nasıl dokundukları hakkında," diye kıkırdadım. "Bana her şeyi anlat."

Ben bir kalıp sabuna uzanırken o kendi kendine mırıldandı. Gül kokuyordu, teninde kalıcı olmasını istediğim hafif bir kokuydu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı.

"Utaniyor musun?" diye sordum. "Sadece biz varız."

"Evet, biraz," diye mırıldandı.

"Söyle bana," dedim sırtıtarak. "Bilmek istiyorum."

Uzanıp sabunlu elimi göğüslerinin üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesildi. Acele etmeden parmak uçlarımı meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

"Charles bana şaplak attı," dedi. "Çünkü ben... şey, ben oluyordum. Sonra James içeri girdi. Dili çok uzun..."

"Öyle," dedim.

Charles ya da James'le cinsel anlamda hiçbir ilişkim olmamıştı ama onu onlarla hayal etme fikri hoşuma gitmişti. Vücudundaki izler yüzünden biraz kıskançlık hissetsem bile.

Göğüslerini daha sert sıktığımda nefesi kesildi. Birini kavradım ve suyun içinde kıvranışını izledim. Meme uçlarının etrafında bir ısırık izi vardı ve bunu kimin bıraktığını merak ettim. James miydi? Charles mı?

İkisi birden miydi?

"Devam et," dedim, bırakarak.

"Dilini içime gömdü," diye inledi Irene. "Ve dili çok iyi hissettirdi. Sonra beni Charles'ın masasına taşıdılar. James beni diliyle becermeye devam ederken Charles sikini çıkardı..."

Kendi sikim zonklarken bir an gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Suyun içine uzandım ve sabunu sırtında ve boynunda gezdirerek onu oturur pozisyona çektim.

Durdum, sırtını inceledim.

Söylenenler doğruduydu. Derisine gömülü bronz plakalar vardı ve kanat şeklindeydiler. Metalin deriyle buluştuğu yeri izlerken kaşlarımı çatıttım.

Neredeyse kusursuzdu.

Bu kara büyü.

Ama Irene tamamen insandı.

"Charles'ın seni sorguladığını biliyorum," dedim. "Ama bunlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Metale dokunarak sordum.

Irene başını salladı. "Hayır. Güvercini tuttuğumu hatırlıyorum, sonra da karanlık. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Bundan hoşlanmadım. Kulağa şeytani geliyordu ve bu da endişe vericiydi. Eğer onun haberi olmadan bir parçasını ele geçirmiş bir iblis varsa, bunun ne zaman ortaya çıkacağı belli . Ayrıca bu, ortaya çıkana kadar ona yardım edemeyeceğim anlamına da geliyordu.

Eğer gerçekten böyle . Yine de merak uyandırıcıydı.

"Bugün değil," dedim. "Ama yakında bunları daha yakından incelemek istiyorum. Endişeliyim."

Sertleşti ve ben de metalin onunla birlikte *bükülmesini* izledim. Sabunu teninde gezdirmeye devam ederken düşüncelerim yavaş yavaş kanatlarını görmeden önce aklımda olana geri dönüyordu.

İnledi, içime doğru gevşedi.

"Dokunaçların iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Uyluklarının etrafındakiler mi?"

"Evet."

"*Ma marionnette nécessaire*," diye alay ettim. *Benim muhtaç kuklam.*

Nefesi kesildi ve ben de kendi kendime sııttım. Umarım daha sonra dokunaçlarım onu benim için parçalara ayırırken ne kadar hoşuna gittiğini hatırlar.

Onu tekrar suyun içine çektim ve sabunun teninden süzülüşünü izledim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ona dokunmaktan zevk alıyordum. Onu ovarken inlemelerini dinledim. Üzerinde bıraktıkları ısırik izlerine masaj yaparak kendi kendime mırıldandım.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı.

Kıkırdadım. "Bu hoşuna gitmedi mi?"

"Belki," diye itiraf etti.

Etrafındaki dokunaçları biraz daha sıktım ve gölgeli uçlardan birini kalçalarının arasında gezdirdim. Klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde hemen nefesi kesildi ve geriye doğru eğildi.

"Bir bilsen," diye mırıldandım. "Beni ne kadar mahvettiğini." "Ben de aynısını söyleyebilirim," diye inledi.

Tekrar gülümsedim ve dokunaçları çekerek onu serbest bıraktım. Ayağa kalktım, avuç içimi sert sikimin üzerinde gezdirdim. Kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaparak bir an için başımı geriye eğdim.

Ona yapmak istediğim tüm o karanlık şeyler.

Küvetin karşı tarafına geçtim ve içine girdim. Suyun bir kısmı yere dökülürken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bacaklarım onunkilerden çok çok daha uzundu ve onu ortaya doğru çekerken kıkırdadı.

"Bu yüzden mi bu kadar büyük bir küvetiniz var?" Irene sordu. "İki kişi sığabilsin diye mi?"

"Diğer nedenlerin yanı sıra," dedim.

Elimi uzattım ve avucumu yanağına doğru kaydırđım. Düzenli bir nefes aldı ama kalbinin göğsünde attığını duyabiliyordum.

Güzel.

Saçlarının arkasını kavradım, sikim zonkluyordu.

Ne yapacağımı anladığı anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu öne doğru çektim ve başını suyun içine soktum. O da beni itti ama faydası olmadı. O mücadele ederken yere daha fazla su sıçradı ve saçlarımı çattım.

Bir yolunu bulurdu.

Tırnakları kalçalarımı tırmaladı ve sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak başını sikimin başına doğru çektim.

Dudaklarının ayrıldığını ve başının üzerinden kaydığını hissettim ve sırtarak başını sudan çıkardım.

Nefes nefese kaldı, boğulurcasına bağıırken göğsü kabardı. "Seni lanet olası piç," diye hırladı.

"Yanlış cevap," diye kıkırdadım ve başını tekrar aşağı ittim.

Tekrar altına girmeden önce başka bir nefes alamadı, bana karşı savaşıyordu. Hırladım ve sonra dudaklarının sikimin etrafında kaydığını hissettiğimde inledim.

Başını daha da ittim, boğazının arkasına gelene kadar sıcak küçük ağzını doldurdum. Tırnaklarını tekrar kalçalarımın üzerinde hissettim, ben geri sayarken vücudu umutsuzca çırpınıyordu.

Beş, dört, üç, iki, bir.

Onu kaldırdım ve bir çığlık attı, öksürerek su çıkardı. Gözlerinden yaşlar akıyor, ağzından tükürük damlıyordu.

"Morte," diye nefes nefese kaldı.

O nefesini tutarken ben başımı eğdim, hâlâ saçlarını tutuyordum. "Evet?"

"Siktir git," diye fısıldadı.

Şimdi sırtıyordum, onu tekrar aşağı indirirken yüzümdeki dikişlerden birinin açıldığını hissediyordum. Bu sefer daha hazırlıklıydı ve ne istediğini anlamaya çalışıyordu.

Sikimi dudaklarının arasına aldı ve boğazının arkasına çarptığında inledim. Boğazına kaçtı ama bu sefer benimle mücadele etmek yerine rahatladı.

Bir iniltiyle kalçalarımı yukarı ittim ve vücudu gerildi, ama yine de bana karşı koymadı.

Hava almak için onu yukarı çektim ve su damlarken gözlerini kırpıştırarak inledi. Birkaç nefes çekti ama ben yine yaptım.

Sikeyim.

Bu sefer daha uzun süre devam ettim ama çok fazla gevşemeye başladığını hissettim. Onu tekrar yukarı çektim ve gözleri kapalıyken yüzüne hafif bir tokat attım. Ağır nefesler alarak onları açtı.

"Ağzını aç," diye fısıldadım.

Çaresiz bir inilti çıkararak itaat etti.

"İyi kız. Sen benim küçük sikiş , değil mi? Sana ne söylersem onu yapacaksın."

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

MARIONETTE



IRENE

Morte beni yatağa bırakırken başım dönüyordu. Derin nefeslerime bir can simidiymiş gibi ve tek düşünebildiğim onu memnun etmektir.

Beni bastırmıştı. Neredeyse beni boğacaktı, beni sikini bu şekilde almaya zorladı.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Morte yatağa doğru ilerledi, dokunaçları kalçalarımın etrafını sardı. Sıkıca kavrayıp ayırmaya zorladıklarında nefesim kesildi.

Morte, "Amını benim için güzelce hazırlayacağım," dedi. "Zaten iki siki birlikte aldın, ama üçünü alabilir misin?"

"Hayır," diye inledim.

Bu sefer biraz daha sert vurdu ve iki parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken başım dönüyordu. Bacaklarımın arasından onun yerleştiği yere bakarak haykırdım. Oda artık karanlıktı ama devasa pencereden içeri süzülen ay, maskesini belirginleştiriyordu.

Korku kalbimi daha çok çarptırdı. O bir kabustu, bir şeytandı ve yine de...

Etrafımı saran daha fazla karanlık dokunaç hissettim ve yuvarlanmaya çalıştım, ancak kollarımın etrafından kayarak onları vücudumdan uzaklaştırdılar. Bir diğeri boynuma dolandı ve yanlarımı hafifçe sıktı.

Tekrar nefesim kesildi, düşüncelerim eridi. Kendimi tamamen onun emrindeymişim gibi hissettiren farklı türde bir kafaya biniyordum.

Bunu ben istedim. Nasıl öyle kullanılmak ve becerilmek istiyordum. Bir yanımla mücadele ediyordu ama teslim olmak düşündüğümde daha tatlı gelmişti.

Beni tanıyan biri şu anda beni tanıyamazdı ama Morte gibi tanıyorlar mıydı? Sakladığım yanımla görmüş ve onu kolayca ortaya çıkarmıştı.

Karanlığı arzuluyordum, ezici ihtiyaç beni dönüşü olmayan bir yere sürüklüyordu. Ve elimden geldiğince denedim, umurumda değildi.

Morte, "Genişçe aç," diye emretti.

Dudaklarımı araladım, karanlık bir gölge yüzümden yukarı kayarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, ucu dudaklarımla arasına girdi. Başka bir dal boğazımın arkasına çarptı ama orada durmadı.

İstilanın etrafında çılgınlık atmaya başladım ama o klitorisimi ovmaya başladı. Vücudum kasıldı, ama o beni tuttu, kulaklarımda akan kandan duyabildiğim tek şey karanlık bir kıkırdama oldu.

"Benim küçük kuklam," diye fısıldadı. "Bu ipi çekersem, istediğimi yaparsın."

Dokunaçlardan biri kolumu çekerek beni istediği gibi hareket ettirdi. "Bu ikisini çekersem, güzel kalçalarını daha da açarım."

Öyle yaptı, onları mümkün olduğunca birbirinden uzaklaştırdı. İnledim, hala ağızımdaki dalın etrafında boğuluyordum, ama çaresizdim.

Tamamen ve tamamen çaresizdim.

Başka bir dokunaç başımın etrafını sararak gözlerimi hafifçe kapattı. Doğruca karanlığa gönderildim.

Artık onu göremiyordum, ayın ışığını ya da başka bir şeyi göremiyordum.

"Sadece çaresiz küçük bir sikiş kuklası," diye mırıldandı.

Amımda sıcak bir nefes hissettim ve maskesini çıkardığını fark ettim. Ağızımdaki dokunaç boğulmamı engelleyecek kadar serbest kaldığında inledim ama yine de ağızımı doldurduğundan konuşamadım.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

Dilinin ucu klitorisime dokunduğu anda sanki elektrik çarpmış gibi oldum. Bağırardım, diliyle etrafında dönmeye başladığında sesim boğuklaştı.

İnledi, bana yeni avlanmış bir kurdu hatırlatan karanlık, ilkel bir ses.

"Tadın çok tatlı," diye fısıldadı. "Tıpkı geçen gece seni tattığımda yaptığın gibi."

Bir ses çıkardım ve eğer beni maskeleyememiş olsaydı gözlerim fal taşı gibi açılırdı. Homurdandım, ona tekme atmaya çalıştım ama o sadece kıkırdadı.

"Ah evet," diye fısıldadı. "Uyuyordun."

Amım nabız gibi atmaya başladı ve kendime bundan hoşlanmadığımı söylemeye çalışırken daha fazla gözyaşı döktüğümü hissettim.

Ama ben sevdim. Bunu sevdim.

"Çok değerliydin," diye mırıldandı. "Prekumumun tadına baktın. Ve sonra parmaklarımı damlayan amının içine gömdüm ve bu tatlı nektarı tattım. O zamandan beri bunu düşünüyorum. Sen ağaçtan sunulan elmasın, Irene ve ben bir *ısıruk* almaya karşı koyamıyorum."

Dişlerini uyluğumun iç kısmına geçirirken hırladı. Çığlık attım, acı James ya da Charles ile olduğundan daha keskindi. Beni yatağa sabitlerken kanımı ağzına çekerek emdi.

Bir iniltiyle geri çekildi ve dilini hassas etin üzerinde gezdirdi. "Şimdi neden bu kadar sikildiğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Morte. "Tek bir tat yeterli değil, küçük *kukla*."

Dilini içime soktu ve ben yıldızları görerek tekrar haykırdım. Her bir duyum yüksek alarmdaydı, daha önce nefes alamadığım için başım hala dönüyordu ve onun *dili*. Kahretsin, dili çok iyi hissettiriyordu.

Karşı koymaya çalıştım. Artan zevkle savaşılmaya, beni boğmakla tehdit eden dalgayı geri itmeye çalıştım ama çok güçsüzdüm. Boşalırken onun gölgeli dokunaçlarının etrafında çığlık attım, bir canavarın ağzında orgazm oldum.

İnleyerek geri çekilmeden önce ben bitirene kadar bekledi. "Aferin kızıma," diye övdü. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi? Hadi tekrar deneyelim."

İnleyerek başımı salladım. Artık çok hassastım, bu kadar sert boşalmanın verdiği telaş her sinir ucumu canlı kablolara dönüştürüyordu.

Yine de umurunda değildi.

Parmaklarından ikisi içime girdi, ardından üçüncüsü geldi. Ağzımdaki dokunaç serbest kaldı ve onları hareket ettirmeye başladığında nefesim kesildi.

"O küçük tatlı ağlamalarını duymak istiyorum," dedi. "Ağlaman hoşuma gidiyor." "Lütfen, lütfen," diye titredim. "Bu çok fazla."

"Daha yeni ," dedi. "Bilmiyorsun bile, *küçük kukla*. Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun?"

Dördüncü bir parmak daha ekleyip beni iyice açtığında nefes nefese kaldım. "Bu küçük deliğe iki sik mi soktun?"

İnledim ve diğer elinin göğsüme vurduğunu hissettim. Bağırdım ama o sadece hırladı.

"Cevap ver bana, sürtük."

"Evet," diye bağırdım. "İkisini de aldım!" "Ve bir de düğüm? Hepsi bunun içinde mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarını içeri ve dışarı sokmaya başladı, beni yayıyordu. "Acıması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Boğuk bir hıçkırıkla dışarı çıktım.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Sorun yok, küçük kukla. Doktorunla birliktesin ve söz veriyorum acısa bile iyi hissedeceksin."

Başımı salladım, başparmağını eklerken istemsiz sesler çıkıyordu. Elini ittiğinde çığlık attım ve ne yapacağını anladım.

"Yapamazsın," diye nefes nefese kaldım. "Seni bu şekilde alamam."

"Zaten iki canavar siki kaldırdın, amın da elimi kaldırabilir.

Benim küçük sevimli el kuklam olacaksın, değil mi Irene?"

Elini yarısına kadar içimde hissettiğimde söyleyecek sözüm bile yoktu. Uyarılmaktan utanmaya kadar her türlü duygu üzerime geldi.

"Hayır, , hayır," diye nefes nefese kaldım. "Yapamazsın."

Diğer eli aşağı kayd ve parmağı diğer deliğimin etrafında dönmeye başladı. Bu sefer çığlık attım.

Morte güldü - beni boşaltmak isteyen yaratıklara değil, kötü bir caniyeye ait olan türden bir gülüş.

"Daha yüksek, Irene," diye alay etti. "Sesinin yükselişini duyalım. Dehşet ve ihtiyaç şarkını seviyorum."

Eli amımda daha da hafifledi ve kendimi rahatlamaya zorladım. Etrafında titreşiyordum, zihnim elinin içimde olduğu kavramıyla mücadele ediyordu.

Diğer elini çekti ve derinin kayma sesini duydum. Gözlerimin etrafındaki dokunaç yavaşça çekildi ve başımı kaldırmama izin verdi.

Maskesini tekrar takmıştı. Artık her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordum. "Bak," diye fısıldadı.

Elini tam içime soktuğu sırada aşağıya baktım. Daha önce hiç kimsenin olmadığı bir şekilde içimdeydi artık.

"Söyle," diye fısıldadı.

Yumuşak bir nefes aldım, giderek daha gevşediğimi hissettim. Ona teslim oluyordum, sonunda karanlığının ruhumu ele geçirmesine izin veriyordum.

"Ben senin seks kuklanım," diye fısıldadım. "Benim güzel küçük fahişem," dedi Morte.

"Senin güzel küçük fahişen," diye inledim.

"Benim küçük oyuncak bebeğim olmak hoşuna gidiyor," dedi Morte.

"Değil , *küçük kukla*?"

"Evet," dedim kısık sesle.

"Güzel."

Elini yavaşça hareket ettirmeye başladı, felç edici ihtiyaç ve kısmen dehşet sesleri beni terk etti.

Bedenim ona aitti. Elinin her sinirlerimin telleriyle oynuyor, beni kasılmaya, haykırmaya, titremeye ve inlemeye zorluyordu. Artık kontrol bende değildi. Teslimiyetim bir canavarın malıydı. Her yönden tamamen onun.

Elini içime soktu ve beni uçurumun kenarına gönderdi. Onun etrafında boşaldım, çılgımlık neredeyse camı kıracak kadar yüksekti.

Beni izledi, ben aşağı inerken gözleri beni hiç bırakmadı, tüm bedenim çaresizce sarsılıyordu. Elini yavaşça çekerek karanlık bir melodi mırıldandı.

Kendimi boş hissediyordum.

"Morte." Zar zor konuşabiliyordum ama yine de onun adını söyleyebiliyordum.

Bacaklarımın arasında hareket ederken dokunaçları yavaşça benden çözülüp, canavar gibi siki zonkluyordu. Mor başından döl damlıyordu ve ben hepsini içime çektim. Sikinin Charles gibi çıkıntıları vardı ama tabanı daha kalındı ve mor ve siyahtan oluşan bir ombré idi.

"Seni içimde istiyorum," dedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Seni döllerimle doldurmak istiyorum ve sonra her damlanın içeride kaldığından emin olmak istiyorum."

Geri çekilirken homurdandı ve sonra sikinin başını içime itti. Onu alırken inledim, beni tamamen doldururken eğildim.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Sen benim sikim için yaratıldın, *kukla*," diye homurdandı. "Ve onu benim iyi küçük fahişem gibi alacaksın."

Üzerime eğildiğinde inledim, kendini içime gömerken bacaklarım kalçalarına dolandı. Teni dikişlerin olduğu her yere karanlık sızdırıyordu ama gölgeler tenimin üzerinde bir tüy gibi hissediliyordu.

"Siktir," diye hırladı.

Beni aniden kaldırıp yatağın kenarına doğru yuvarladığında ciyakladım. Beni sikinden kaldırdı, kalçalarımı kavrayıp beni tekrar sikinin üzerine getirebilmesi için beni çevirdi. Sırtım ona dönüktü, beni sikmeye başladığında bacaklarım kalçalarına sarılmıştı.

Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses odayı dolduruyor, inlemeleri beni yeniden tahrik ediyordu. Aklını kaçırmıştı, kontrolünü tamamen kaybetmesine saniyeler kalmıştı ama içime girip çıkarken kendini tutuyordu.

Parmakları tenime saplandı, beni tutarken koyu izler bıraktı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Yine boşalacağım."

"Benimle boşal," diye homurdandı. "Aminin sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Nefes nefese kaldım, beni almaya devam ederken ellerimi dizlerine koydum. Aramızda oluşan zevke kendimi kaptırarak haykırdım.

"Doldur beni," diye inledim, "*lütfe*."

İkimiz birlikte boşalmadan önce son bir hamle yaparak homurdandı. Sıcak dölleri içime akarken göğsüne yaslandım ve her bir damlasıyla beni doldurdu.

Yatağa geri düştü, göğsü hızlı nefeslerle kabarıyordu. Arkama yaslandım, ikimizin üzerine bir sessizlik çöktü.

Vücudumdaki her kas halsizleşmişti. Gözlerimi kapattım, uykunun yaklaştığını hissettiğimde nefesimi bıraktım.

Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Morte içini çekti ve beni yatağa geri yuvarladı, beni altına sıkıştırırken sikini serbest bıraktı. Bacaklarımı geriye doğru itip dışarı akan dölleri iki parmağıyla içime geri iterken nefes nefese kaldım.

"Bir damlası bile boşa gitmedi," diye homurdanarak parmaklarını dudaklarıma götürdü. Yumuşak bir iniltiyle onları emdim. "Eğer benim için böyle kalırsan, sana biraz su ve yiyecek getireceğim."

Gözlerimi kısıtım ama bu karşı koyamayacağım bir anlaşmaydı. "Anlaştık," diye mırıldandım uykulu bir şekilde.

Nefret etmem gereken bir canavarla bir anlaşma daha.

Kıkırdadı ve yataktan yuvarlandı, bir süre bana .

Onun onayını arzuluyordum ve buna sahip olduğumu biliyordum. Gözlerini göremiyor olabilirdim ama *onu* görebiliyordum.

Beni birkaç dakika yalnız bıraktı ve ben de tam olarak bıraktığı yerde kaldım. Gözlerimi tavana dikmiş, rüzgarın zeplinin kenarlarına vuruşunu dinliyordum.

Charles ve James'in nereye gittiğini merak ettim.

Keşke onlar da burada olsaydı.

Ya üçü de...

Bu düşünceyi bir kenara iterek başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünemiyordum.

Birkaç gün içinde Jack'le buluşmam gerekiyordu. Gerçekten kardeşimi öldürmeye teşebbüs edip etmediklerini öğrenmem gerekiyordu.

Onların çetesini ele geçirmem gerekiyordu ama bunun yerine onlarla yatıyordum.

Morte bir sürahi su, bir fincan ve biraz ekmek ve peynir dilimleriyle geri geldi.

"Artık oturabilirsin," dedi.

Doğrudum ve dölünün içimden damladığını hissettim. Suyumu doldurdu ve bana uzattı, beni izliyordu. Her zaman izliyordu.

Morte usulca, "Yarın seks yok," dedi. "Doktor öyle diyor."

İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım. Sanki bu Charles ya da James'i durduracakmış gibi, ama sonra...

"Şaka yapmıyorum, *küçük kukla*. Diğerlerine haber vereceğim. Isırıldın, çizildin, morardın ve iyice sikildin. Dinlenmen gerek. Bunu yarın hissedeceksin."

"İyi," diye iç geçirdim. "Hassas değilim."

"Narin olmakta zayıflık yoktur, *küçük kukla*."

Kaşlarımı birleştirdim ama itiraz etmedim. Fincanı boşalttım ve midem guruldayarak tabağı ona verdim.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak.

Morte hiçbir şey söylemedi. Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve kaşlarımı çattım. Kendimi *üzgün* hissediyordum.

Nedenini anlamıyordum, neden şimdi?

Taze gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken ekmekten bir ısırık aldım. Morte tabağı almadan önce yiyebildiğim kadar yememi bekledi ve sonra yatağa oturdu.

Şaşırtıcı bir şekilde beni çekti.

"Uyu," diye mırıldandı. "Rüyaların seni rahatlatacak."

Yanılıyordu. Artık nadiren rüya görüyordum, gördüğümde de perili oluyordu. Beni rahatlatabilirdi.

Ama bunu istemezdim.

Bunun yerine kıvrıldım ve gözlerimi kapadım - kaderlerimizin bu kadar çarpık olmamasını diledim.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

doktorun emirleri



JAMES

Güneş doğmaya başlarken zeplinimize giden hava köprüsüne yaptım. Üstüm başım kir, kan, kül ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıydı.

Jack bize daha sert vurmaya başlamıştı. Gece çok ağır geçmişti ve dört adamımın ölümünü izlemiştim.

Bizi test ediyordu. Ucubeleri parçalamadan önce bizi ne kadar zorlayabileceğini görüyordu. Ben de Yırtıcıları zorluyordum ve birkaç sinsi anlaşma bize üstünlük sağlamaya başlamıştı. Sayıca bizden üstündüler ama dikkatli bir planlamayla bunun bir önemi kalmayacaktı.

mü kaybediyordum?

Bu beni rahatsız etmeye başlayan bir korkuydu. Ucubelerle ilgili her düşüncenin bir gölgesi vardı ve bu gölge Irene ve onun güvenliğiydi.

Umurumda bile olmamalı.

Bunu kendime defalarca söyledim ama bu duygu kalıcı olmadı. Önemsiyordum ve önemsemek tehlikeliydi. Benim gibi bir canavar için çok çok tehlikeli bir şey.

Yarınımın neye benzeyeceğini bilmiyordum. Ölümün karanlık gözlerinin içine bakıyor olabilirdim ya da yine kanlar içinde olabilirdim. Yarınlarım hakkında bildiğim tek şey Jack'i alt etmek için bir fırsat olduğuydu.

Her zaman değildi.

Charles karşı tarafa inerken bulutlara baktım, kanatlarının çırpınışı tanıdık bir rahatlıktı. İçim üşüyordu ve Irene'e gitmek istiyordum ama kendi rahatsızlığım beni engelliyordu.

"Yorgun görünüyorsun, dostum," dedi Charles.

"Görülmediğinden emin oldun mu?" diye sordum.

"Elbette," dedi Charles. "Ben ne zaman görüldüm ki?"

"Bize doğru yaklaşıyor," diye fısıldadım. "Şimdi daha da dikkatli olmamız gerekiyor. Eğer zeplini alırsa ya da nerede olduğunu öğrenirse, Irene'i de alır."

"Irene'i kabul etmeyecek," dedi Charles. Elini omzuma sıkıştırdı, ama ben ona bakmadan omuz silktim. İçini çekti, kendi kendine mırıldandı. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Zor bir geceydi."

Sadece daha da zorlaşacaktı.

"Artık sürekli dikkatim dağınık," dedim. "Plan yapıyorum ve oraya buraya adam gönderiyorum. Yıllardır uğraştığımız savaşı veriyoruz ve hala yıkılmadık. Gücümüzü düşmanlarımızın bedenleri üzerine inşa ettik ama yine de kendimi hiç olmadığım kadar zayıf hissediyorum."

"Biz zayıf değiliz," dedi Charles. "Özellikle de sen."

"Biz zayıfız," diye homurdandım. "Onu dinlemek bir hataydı. Hayatımızı kolaylaştıracağını düşünerek o anlamayı yaptım. Bunun yerine, her şeyi hiç olmadığı kadar zorlaştırdım."

"Buna değer," diye mırıldandı Charles.

"Sana," diye homurdandım, dönüp ona baktım.

Charles'ın gri teni kanla beneklenmişti, gözlerinin altında koyu is lekeleri vardı. Gümüş rengi saçları geriye toplanmıştı, kasları gergindi ve gözleri benim hissettiğim duygularla doluydu.

Çaresizlik mi? Bu ?

"Ona ihtiyacım var," dedi Charles. "Ona hava gibi ihtiyacım var." "Daha önce onsuz da iyiydin," diye .

"Daha önce içim bomboştu," diye tersledi Charles ellerini havaya kaldırarak. "Türümden sürgün edildiğimden beri bir şeyler hissetmeye en çok seninle birlikte olduğumda yaklaştım. Ama belli ki sen aynı şeyi hissetmemişsin." Sürgün edilmesinden bahsedince irkildim. Bu konuda hiç rahatça konuşmamıştı ve bu beni meraklandırdı. "Bu doğru değil," dedim. homurdandı.

Charles omuz silkti. "Artık bir önemi yok. Ben Morte ile geri dönüyorum, böylece küçük güvercin bir süre sana kalacak."

"Dinlenmen gerek," diye
azarladım. "Hayır,
dinlenmem gerekmiyor."

Beni orada öylece bırakıp giderken antenlerim sinirle titriyordu, soğuk esinti üzerimde dalgalanıyordu. Tekrar bulutlara baktım, görünüşlerinden hoşlanmamıştım. Yakında kar ve buz olacaktı ve bu da gökyüzündeki her şeyin bakımını zorlaştırıyordu. Buharla çalışmak yerine kömür yakmaya geçmemiz gerekecekti.

İçimi çektim ve ön kapıya gidip sessizce içeri girdim. Gözlerim hemen Irene'i aradı, yatağın ortasında battaniyelere sarılmış uyuyordu. Sadece başının üst kısmını görebiliyordum ve bu beni gülümsetti.

Morte ayaktaydı elbette ve eski bir kitabı karıştırıyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. Duş başladığında ona doğru ilerledim, Charles'ın uğultusu odanın içinde süzülüyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım.
Morte başını çevirmeden
homurdandı. "Gece nasıldı?"

"İyi," dedi Morte. "Yolda daha soğuk bir hava var. Buranın bir insan için yeterince sıcak olabileceğinden emin değilim. Soğuk bize zarar vermediği için daha önce ısıtıcıları hiç çalıştırmadık."

"Orayı ısıtmamız gerekecek," dedim. "Şu anda başka bir yerde saklanamayız. Eski evimiz dün gece bir baskında ele geçirildi ve bazı inlerini sert bir şekilde vuruyoruz. İşler zorlaşıyor."

"Başka ne bekliyordun bilmiyorum."
"Kelimelerle aran her zaman iyidir," diye
mırıldandım.

Kitabını yere bıraktı ve bana bakmak için döndü. Güneş ışığı devasa pencereden içeri girmeye başlamıştı ama şeytani arkadaşım hâlâ bir gölgeden başka bir şey gibi görünmüyordu.

"Savaşın maliyetini biliyorsun. Bunu sen istedin James. Bunu yapmak için yıllarca uğraştın. Pişman mısın?"

"Hayır," dedim hemen. "Pişmanım..."

"O mu?" Morte fısıldadı. "İşin içine bir insan mı karıştı? Başta söylediğim gibi onu öldürmeliydin."

"Ama yapmadım," diye homurdandım. "Yapmadım amına koyayım. Ve ondan çok fazla uzak durduğunu da görmüyorum, o yüzden bana bunu söyleme."

Morte omuz silkerek, "Hayır, sırf onunla aynı havayı soluyabilmek için onu öldürmeyecek olsa ciğerlerini sökerdim," dedi. "Eğer merhamet istiyorsan, senin için doğru canavar ben değilim. Neler olabileceğini biliyorum ve bu savaşın kazanan tarafında olmak için elimden geleni yapacağım, ama eğer olamazsam ve hepimiz ölürsek... Eh. En azından ben onunla birlikte ölürüm."

Tekrar Irene'e, onun uyuyan haline baktım. O kadar huzurluydu ki yanına kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum.

Sikeyim. Benim neyim var böyle?

"Hazır mıyız?" Charles seslendi.

Morte ve benim yanıma geldi, silahlarla yeni doldurulmuş bir korseyi bağladı. Işın tabancalarını değiştirmişti ve kalçasının üstünde ve altında bıçaklar vardı.

Morte oturduğu yerden kalkarak, "Neden temizlendiğini anlamıyorum," dedi. "Yine her yeri kana bulayacaksın."

Charles sırttı. "Bu bir söz mü doktor?"

Morte homurdandı ve başını eğdi, maskesi her zaman içimi ürpertirdi. "Bugün ona seks yok," dedi. "Sadece birkaç saat içinde üç canavar siki yedi ve pençeler, dişler ve senin garip sikin arasında dinlenmeye ihtiyacı var."

"Aletin neye benzediğini nereden biliyorsun?" Charles alay etti.

Morte sadece başını salladı. "Ben ciddiym. Onu becerirsen ucubeler bir lider kaybedecek."

"İyi," diye tısladım. "Git. Dünya yıkılmadan önce."

Morte bir an tereddüt etti ve ikisi ayrılırken Charles küçük bir sırtışıla mücadele etti. Gitmelerini izledim ve sonra birkaç dakika sessizce durup olanları düşündüm.

Yumuşak bir iç çekiş duydum ve yeniden Irene'e odaklandım. Yavaş yavaş , doğrulmadan önce gözleri birkaç kez açılıp kapanıyordu. Battaniye beline kadar indi, sırtı bana dönüktü. Sırtındaki bronz plakalardan yansıyan ışığa hayretle baktım.

Gerçekten de kanatlara benziyordu, yumuşak teni tüy şeklindeki parçaların arasında damarlar oluşturuyordu.

Gözlerim başka bir yere kaydı ve üçümüzün onda bıraktığı izlerden dolayı irkildim.

Kahretsin, Morte haklıydı.

"Günaydın," dedim.

Irene döndü, bakışları uykulu halden biraz sinirli bir hale dönüştü. "Merhaba," mırıldanarak derin bir nefes verdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona doğru yaklaşarak sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Senden daha iyiyim. Berbat görünüyorsun."

Doğru ya. Hâlâ pislik içindeydim. "Zor bir gece geçirdik."

Başını salladı, battaniyeleri tekrar omuzlarına kadar çekti ve onlara sarıldı. İçimde bir sıkıntı hissettim, ona çıplak bakmak hoşuma gidiyordu... Belki de üşüyordu.

"Burası senin için soğuk mu?" diye sordum.

"Biraz," dedi. "Giyindikten sonra eminim bir şey olmaz."

"Daha sıcak olmasını ve soyunmanı tercih ederim."

Irene içini çekerek yastıklara yaslandı. "Bu sabah kendime biraz zaman ayırmak istiyorum, tabii benden bir şey yapmamı talep etmezseniz."

Bir an kıpırdamadan durdum, içindeki sahiplenme duygusunun hissettim. Onu tekrar alabilmem için orada çıplak bir şekilde, tam da istediğim gibi oturmasını talep ediyordu.

Ama Morte haklıydı.

"Sorun değil," dedim. "Zaten yıkanmam ve bazı şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Sanki o tek kelimeyle göğsüme bir bıçak saplamış gibi göğsümde yine bir sızı hissettim. Her dürtüyle savaştım, bunun yerine dönüp duşa gittim. Charles'ın sıcak duşundan çıkan buhar hâlâ her şeyi sarıyordu. Giysilerimi çıkarıp yere düşmelerine izin verdim.

Keşke zamanı geri alabilseydim. Belki ona yaşattığımız acıyı kaldırabilirdim.

Ama ona acı çektirmeye devam ediyorsun.

Bu doğrudu. Kız kardeşini öldürtmüştüm ve bu da onda kalan insanlığı paramparça edecekti. Charles onu tuzağa düşürmüştü ve çaresiz bırakmıştı. Onu becerdim, kullandım ve bizden daha da nefret etmesini sağladım. Morte onu öldürmeye zorlamıştı ve bu da onu orada olmaması gereken bir karanlığa gömdü.

Kız kardeşine yardım edeceğimize inanarak bir anlaşma yapmıştı ve ben onu burada bizimle tutan tek şeyi almayı seçmiştim.

Eğer öğrenirse beni asla affetmez.

Duşu açtım ve içeri girdim, su yorgun kaslarımın üzerinden akarken inledim. Pençelerimi kaldırdım, paslı su aşağı akarken onlara baktım.

kanalizasyona.

Ben bir canavardım. Bir insan beni neden sevsin ki? Umutsuzca tutunduğum şey bu muydu? Beni kabul edebileceği fikrine mi?

İnsanların ve canavarların dünyası sadece karanlıkta örtüşüyordu. Hayatlarını bizim var olmadığımızı inanarak yaşamayı tercih ettiler. Bizden de çok fazla yoktu. Londra'da elbette daha fazlası vardı ve her biri ya Ucubeler'e ya da Yırtıcılar'a katıldı.

Bir de bizi tanıyan insanlar vardı. Nasıl para kazandıklarını umursamayan pek çok suçlu, pençeleriyle boğazlarını parçalayabilecek yaratıkları görmezden geliyordu. Polis ve bazı hükümet yetkilileriyle olan bağlantılarla birleşince, acımasız bir yönetmek biraz daha kolaylaşıyordu.

Sorun şuydu: Hepimiz, hem canavarlar hem de çetede ki insanlar, bu dünya için yaratılmıştık. Kendimiz de bir gölge haline gelene kadar defalarca gölgelerin içine sürüklenmiştik. Irene gibi birinin unutuluşun derinliklerine düştüğünü görmek bana çok uzun zaman önce nasıl olduğunu hatırlattı ve bundan nefret ettim.

Bundan önce nasıl biri olduğunu merak ettim. Kaçırılmadan ve bizim tarafımızdan alınmadan önce. Hayatı nasıldı?

Durulamayı bitirdim ve kurulandım, belime bir havlu sardım ve ana odaya doğru yürüdüm.

Irene mutfakta kahve yapıyordu. Mağazadan seçtiği birçok kıyafetten birini giymişti ve ben hangisinin favorim olduğunu unutuyordum. Krem rengi bir gömlek giymişti, ince boynunu saran bir kravatı vardı ve önü fiyonkluydu. Üzerindeki gri tüvit yelek ve kalçalarını saran siyah pantolonla iyi uyum sağlamıştı.

Aletim havlunun altında sertleşmeye başladı ve kendimi onu biraz daha sıkı tutarken buldum.

Irene bana bakarak, "Saç rengimi değiştirmeye karar verdim," dedi. Gözleri belime düşerken yanakları pembeleşti. "Oh," diye fısıldadı. "Bugün hiçbir şey yapmıyoruz," dedim sırtarak. "Doktorun emri." "Doğru," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak.

Gülmek istedim. Telaşlandığında çok sevimli oluyordu. "Bir fincan ister misin?"

"Elbette," dedim.

Irene ikimize de birer fincan kahve doldurdu.

"Yani saçını mı değiştiriyorsun? Neden? Kumral seviyorum," dedim.

Ben bardağımı alırken o da bardağını aldı ve bana dikkatle baktı. Sıcaklığı avuçlarıma iyi geldi ve pençelerim bazen işi zorlaştırdığı için iki elimle tuttum.

"ünkü öyle hissediyorum," dedi.

Yeterince adil. "Ne renk?" diye sordum. "Bu bir sürpriz."

"Sadece kusmuk yeşili olmasın," dedim.

"Neden?" diye sordu, kahvesinden bir yudum alırken sırtarak.

"ünkü o rengi sevmiyorum," diye mırıldandım.

"Olamaz," diye alay etti. "Beni hoşuna gitmeyen bir şey yaparken hayal et. Beni zeplinden atardın."

Gözlerimi ona diktiğimde sikim zonklamaya başladı. "Hayır, bunu yapmazdım."

Bakışları dürüstlüğüme takıldı, yanakları şimdi tamamen kalkmış olan sikimin üzerine düştüğünde tekrar ısındı.

"Hayatını bilmek istiyorum," dedim. "Bizden önceki. Sen saçlarını kusmuk rengine boyarken ben seni dinleyebilirim."

Şimdi güldü. "Yeşile boyamayacağım. Ne demek istiyorsun?" "Sadece... hayatın hakkında," dedim. "Merak ediyorum."

"Hmm." İsteğimi düşündü ve sonra omuz silkti. "Peki. Sanırım bir zararı olmaz."

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

MENEKŞE



IRENE

Saçıma mor eklemeye başlarken James'e "Ne bilmek istediğini BİLMİYORUM," dedim.

Kıyafet satılan dükkândan boya almıştım, belki isterim diye biraz alma şansını değerlendirmiştim. Bu bana kaçırılmadan önceki beni hatırlatan bir ritüeldi ve saç rengimi değiştirirken James'e o hayatımı anlatmak hem iyi hem de kötü hissettirecekti.

"Her şey," dedi kahvesinden bir yudum daha alarak.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Belinde hâlâ bir havlu vardı ve havlu can havliyle ona tutunuyordu. Onu çıplak görmüştüm elbette ama orada oturmuş beni öylece izliyordu...

Arkamdaki seksi güve adam yerine ona odaklanarak boyayı daha fazla köpürttüğümde karnımda bir çarpıntı hissettim.

"Şey," dedim, ne söylemek istediğimi düşünerek. "Okula gidiyordum."

Durakladım, nefesim kesildi. Eğer geri dönersem her şeyin ne kadar berbat olacağını hiç düşünmemiştim. Gözyaşlarımı kırıştırdım, hayatımın ne kadar büyük ölçüde değiştiğine dair öfke ve üzüntümü bastırmaya çalıştım.

"Çok iyiydi. Kız kardeşimin nişanlısı sayesinde girebildim.... Eğer bizi domuz gibi satacaksa bana neden yardım ettiğinden bile emin değilim."

James yüzünü buruşturarak irkildi.

"Buhar mühendisi olmak için çalışıyordum," dedim. "Babam gibi bir şeyler yaratmak, aile geleneğini sürdürmek istiyordum. İkimizden Florence annemize çekmişken ben her zaman ellerimi kirletmeyi tercih ettim. Ama yine de partilere gitmekten de hoşlanıyordum." Katıldığım en iyi partilerden bazılarını düşünerek şimdi biraz gülümsedim. "Ben her zaman partinin neşesiydim."

"Bunu bir daha asla olmayacakmışsın gibi söylüyorsun."

Aynada kendime baktım ve hafifçe başımı salladım. "Yaşanan onca şeyden sonra geri dönmeyi düşünmek zor. Yanlış hatırlamıyorsam bunu bana söyleyen sendin."

James iç geçirdi, bana dikkatle baktı. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, seni hayatta tutmaya hiç niyetim yoktu."

Homurdandım, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Elbette, bu çok rahatlatıcıydı. "Demek istediğim, eğer seni öldürmüş olsaydım, belki de bu durumda olmazdık.

karmaşa."

"Öyle mi? Dağınık mı?" diye sordum. "Londra'yı ele geçirmeye çalışan bir gangster olduğun kısım mı karmaşa, yoksa küçük bir insan kadın karşısında yumuşaman mı?"

Alçak bir hırıltı onu terk etti ama aynanın yansımasından buz gibi bakışlarıyla karşılaştım.

"Bana hırlama," diye mırıldandım. "Ayrıca. Hayatımı sordun. Geçen yıl hem iyi hem de kötü geçti. Annem ve babam geçen yıl beklenmedik bir şekilde öldüler ve Florence ile bana büyük miktarda para ve mülk miras kaldı. Satmak için evlerine gitmiştik. George da bizimle geldi ve her şey orada başladı... yani buraya nasıl geldiğimi. Ama hayatımı kuruyordum. Yürümek istediğim yolun taşlarını döşüyordum. Bir bilim ve teknoloji kadını olarak, motorlardan kaynaklanan bazı sorunları çözmeye yardımcı olmak istiyordum. Daha verimli parçaların üretilmesine yardımcı olmak istiyordum. Planlarım vardı," dedim son boyayı sürerken başımı sallayarak. "Büyük planlar. Kötü sonuçlandılar."

"Böyle şeylere ilgi duymanızı sağlayan babanız mıydı?"

"Evet," dedim. Boğazım düğümlendi, sesim boğuklaştı. "O iyi bir adamdı. Gerçi hep bulutların üzerindeydi ve bu bizi yetiştirirken annem için biraz stres yarattı. Ama aşağı indiğinde harika bir babaydı. Merak duygumu ondan, aklımı da annemden aldım. O bir ressamdı ama aynı zamanda bir iş kadınıydı. Sanatını nasıl satacağını bilirdi ve bunu kolaylıkla yapardı. Onları özledim."

O acı. Son birkaç haftadır yaşadığım tüm yaralardan daha derindi ve her şeyden daha fazla acıtıyordu. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını lavabonun kenarına tutunarak sildim.

"Nasıl öldüler?" James sordu.

"Bir zeplin kazası olduğunu söylüyorlar," diye fısıldadım. "Ama ben emin değilim. Bundan hiçbir zaman emin olamadım, onlara inanmak istemedim. Ve şimdi, Rippers'ın peşimizde olabileceğini , başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

James homurdandı. "Belki."

Dönüp ona baktım ve bir nefes verdim. "Bulabilir misin?"

James başını yana eğdi, yüzünde acıma ifadesi vardı. "Bunun sana yardımcı olacağını sanmıyorum, aşkım."

"Öyle olacak," dedim. "Bilmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Eğer Ripper'lar yaptıysa..."

Birkaç dakika birbirimize baktıktan sonra yenilgiyle iç geçirdi ve omuzlarını silkti. "Araştırmaya çalışabilirim Irene ama yapacak çok işimiz var."

Bir taburede oturuyordu ve ben de ona doğru yaklaştım. Kahvesini bıraktı, ben de kucağına kaydım ve üzerine oturdum.

"Lütfen?" Fısıldadım.

"Irene," diye hırladı. "*Siktir*."

Aletini bana karşı hissedebiliyordum, havluya ve pantolonumun kumaşına baskı yapıyordu. Öne doğru eğildi, kokumu içine çekmek için yüzünü boynumun dayadı.

"Beni bu kadar zayıflatman adil değil."

"Lütfen?" Tekrar sordum. "Bilmem gerek."

Birkaç dakika öylece oturduk, o beni içine çekti, ben de tüm bu karmaşa yüzünden ailemin ölüp ölmediğini merak ettim. Bunun hakkında bir şey biliyorlar mıydı? Dünyada canavarlar olduğunun farkındalar mıydı?

James hafifçe başını salladı. "Evet, küçük güvercin. Bununla ilgileneceğim." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yüzünü yukarı kaldırarak.

Gözleri saçlarıma kayarak sırtıttı. "Şu anda biraz kızgın görünüyorsun ve boya gibi kokuyorsun."

Kucağından kayarak, "Ve yine de sakin benim için hâlâ sert," diye alay ettim.

"Öyle," dedi havluya bakarak. "Daha ne kadar böyle kalmak zorundasın?"

"Yarım saat kadar," dedim. "Biraz kahve içmek ve ailemin cinayetini düşünmek için bolca zaman var."

"Hayır, bana kendinle ilgili başka şeyler anlatman için daha çok zaman var. En sevdiğin şeker nedir?"

İlgisi karşısında şaşkınlıkla başımı salladım. "Bitter çikolata tabii ki. Bir tutam karamel ve bir tutam tuzla."

Başını sallayarak yüzünü çimdikledi. "Korkunç."

Alay ettim ama sıırttım. "Çikolata sevmez misin?"

"Karameli sevmem. Tadı saf şeker gibi." "Senin de diğer böcekler gibi şeker sevdiğini düşünürdüm."

"Siktir git," diye homurdandı ve müstehcen bir kahkaha attı. "Ben bir canavarım, böcek değil."

"Antenlerin var!" Alay ettim. "İnsandan çok böcek."

"Oh?" dedi, oturduğu yerden kalkarak. Bir adım öne çıkarak beni lavaboya yasladı. Çenemi yukarı kaldırıp kaşlarını kaldırırken siki bana doğru bastırdı. "Bence canavar sikici senin için daha iyi bir çağrışım yapıyor," dedi göz kırparak.

Gözlerimi kısıtım ama kıkırdamama engel olamadım. "Çok gülünçsün James. Tamamen gülünç. Mafya senin ne kadar aptal olduğunu bir bilse."

"Beni hemen öldüreceklerinden eminim," diye kıkırdadı.

"Belki de yapmazlardı," dedim. "Belki de gerçek ruhlarını güve adam Aziz James'e sunarlardı."

Tekrar kıkırdadı ve başını eğerek bana baktı. "Keşke bu şekilde başlamış olsaydık."

Gülümsememin düştüğünü hissettim, yüzümü buruşturdum. "Ama ." "Belki yeniden başlayabiliriz."

"Hayır," dedim. "Yapamayız. Sana hiçbir konuda güvenemem, işin gerçeği bu. Elinden gelse beni bir silah olarak kullanırsın, eğer bu şehri kazanmak anlamına geliyorsa. Ve biliyorsun, adil olan adildir. Sana kendimden biraz bahsettim. Peki ya sen James? Sen neden böylesin?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır."

"Hayır, bana söylemeyecek misin? Neden söylemeyeyim? Senden daha fazla hoşlanmamam mümkün değil."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana ters ters baktı. "Dün sesin benden nefret ediyormuşsun gibi çıkmıyordu. Sikim içine girdiğinde ve fikrini değiştirdiğinde sesinin nasıl çıkacağını merak ediyorum."

"Siktir git," dedim. "Cevaptan kaçmaya çalışmayı bırak."

Onu hafifçe iterek tekrar tabureye oturmasını sağladım. "Ben bir canavarım," dedi James kahve fincanını tekrar alarak. "Başka ne ne istiyorsun?"

"Her zaman bir canavar mıydın?" diye sordum. "Evet," dedi.

"Nasıl doğdun? Ailen var mıydı?"

"Hayır. Benim gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Doğdum ve eminim ki terk edildim ama hayatta kaldım. Belki de başka canavarlar ben devam edene kadar benimle ilgilendi, hatırlamıyorum. Bu birkaç yüz yıl önceydi."

"Ne?" Tısladım.

James şimdi sırtıyordu. "Ne? Bunu bilmiyor muydun? Charles en az bin yaşında. O Unseelie. Onun türü insanlardan önce geldi. Onun sarayları akşam yemekleri için erkekleri avlar ve onları peri çemberlerinde tuzağa düşürürdü. Aslında, her ne sebeple olursa olsun size şarkı söyleyememesine rağmen oldukça tehlikelidir."

"Benden hoşlanıyor," dedim omuz silkerek. "Belki de bu . " Bundan şüpheliyim."

"Peki ya Morte?" Dün öğrendiklerimi hatırlayarak sordum.

"Morte hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir gün ortaya çıktı ve Yırtıcıları alt etmek için benden yardım istedi. O noktada bulabildiğim herkesi alırdım ve o zamandan beri bu haçlı seferini yönetmeme yardımcı oldu."

"Jack'ten neden nefret ediyorsun?"

"Eskiden ben de onlardan biriydim," diye iç geçirdi James. "Aslında çok uzun zaman önce değil. Jack'in sağ koluydum ve şu anda sahip olduğu güce ulaşmasına yardım ettim."

İlginç. Bunu bilmiyordum ve bu her şeyi daha anlamlı hale getirdi. "Jack sana ne yaptı?"

"Beni kullandı," dedi James. "Bazı bilgiler almak için beni kullandı ve yakalandığımda sorguya çekildim. Kaçmayı ve Jack'e geri dönmeyi başardım ama o zamana kadar beni bir başarısızlık olarak gördü. Kanadımı kesti ve beni Rippers'tan kovdu. Evimi ve sahip olduğum tüm silahları elimden aldı. Beni kanlar içinde ve sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan bıraktı. Charles beni buldu ve sakladı. O zamanlar birbirimizi bir süredir tanıyorduk ama hiç yakın olmamıştık. Sonra bana bir kanat yaptı..." James bakışları yumuşayarak daldı.

İkisi arasında gördüğüm tüm tartışmalara rağmen, James'i biraz daha fazla sevmemi sağlayan böyle anlardı. Ne kadar çok şey görebildiğimde

saklamaya çalışsa da umursuyordu.

"O beni kurtardı. Ve böylece Ucubeler doğdu."

"Yırtıcılardan önce ne yapıyordun?" diye sordum.

James omuz silkerek uzun bir tıslama sesi çıkardı. "Hayatta kaldım. Londra'ya gelene kadar bir amacım yoktu. Yırtıcılar yarım asırdır güç peşinde koşuyor ve bu şehri yavaş yavaş ele geçiriyorlar. Jack uzun bir oyun oynadı ve bunu çok iyi yaptı."

Tüm bunların benimle, ailemle bir bağlantısı olup olmadığını anlamaya çalışarak bilgileri gözden geçirdim. Güvercinlerle.

"Güvercinler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Ve onları neden istesinler ki?"

"Şey," dedi James. "Pek bir şey bilmiyorum. Uzun zaman önce Jack'in peşinde olduğu bir şey olduğunu hatırlıyorum ama ne olduğunu kimseye söylememişti. Güvercin olup olmadığından emin değilim. Teoriye göre herhangi bir canavarı güçsüz hale getirebiliyorlar. Ama nasıl olduğundan emin değilim. Şu anda, sırtındaki o garip metal dışında hâlâ kırılgan bir insansın."

Başımı salladım, bayıldığım anlar olduğundan bahsetmedim. Zeplinde ve Morte'un beni götürdüğü evde olduğu gibi. Sözde zararsızdım ama yine de içimi bir korku kaplıyordu. Morte beni adamlardan birini bıçaklamaya zorladığında hissettiklerimin aynısıydı, ruhumun saçakları daha da parçalanıyordu.

"Bana verdiğin zayıflık Jack'in kastettiği şey değil, bu kesin."

"Oh, yani seni zayıflatıyor *muyum*?"

diye sordum. "İstediğimden daha fazla."

Sessizlik üzerimize çöktü ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçımı durulama vaktim geldi," dedim.

"Senin için durulayabilir miyim?"

"Zaten duş almışsın."

"Tekrar duş alabilirim," dedi James. "Lütfen."

Başımı salladım. Saçımı yıkamasına izin vermemi isteyen bir gangsterden ne anlamalıyım?

"İyi," dedim. "Ama Morte seks yok dedi."

"Biliyorum," diye homurdandı James. "Orgazm olmamakla ilgili bir şey söylemedi ama."

Midem yavaşça döndü ve belki de kararlılığımda daha sağlam olmalıydım çünkü James'in dilinin tekrar içimde olduğu düşüncesi

başımı sallamama yetecek kadar.

"Aferin kızıma," dedi usulca. "Ve şimdi seni soymak zorundayım. Neden bunu çıplak yapmadın?"

"Yapardım ama sen burada olmakta ısrar ettin..."

Havlusunu yere bırakarak ayağa kalktı. Önümde dururken küçük bir inilti çıkardım, nefis ağzında bir sırıtma oynuyordu ve yontulmuş vücudu ve sert horozu sergileniyordu.

"Sana yeni kıyafetler alacağım, küçük güvercin," dedi James yırtıcı bir sırıtışla.

"Ama ben-"

İleri atıldı, korsemi yakaladı ve memnun bir hırıltıyla yırttı. Tam ortadan yırtıldığında nefesim kesildi ve onu yere fırlattı.

"James!" diye bağırdım.

Beni görmezden geldi ve önünde tamamen çıplak durana kadar beni soymaya devam etti. Etrafımızda kumaş parçaları vardı ama ben sadece ona odaklanabiliyordum.

Beni büyük küvete götürdü, duş başlığını ayarlamak için yukarı uzandı. Etrafindaki perdeyi çekerek suyu bizim için açtı.

"izin vereceğiz," dedi.

Önümde diz çöküp kalçalarımı nazikçe ayırırken bir inilti çıkardım.

Nedense nazik dokunuşu dün pençeleriyle beni kavradığı zamankinden daha sertti. Orada umutsuzca savaştığı bir özlem vardı ve bu, elinin her bir dokunuşunun sıcak bir dağlama gibi yanmasına neden oluyordu.

"James," diye nefes nefese kaldım.

Dilinin ucu sıcaklığımın üzerinde gezinip beni kızdırırken memnuniyetle mırıldandı. Vücudumdaki her sinir ucu canlandı, inlemelerim akan suyun sesinde yankılandı.

"James," diye inledim yine.

Etrafımızda buhar çıkmaya başladı ve yüzünü geri çekerek dudaklarını yaladı. Ayağa kalktı, suyu hissetmek için bana doğru eğildi.

"Bu çok sıcaksa sen söyle," dedi.

Artık zar zor düşünebiliyordum. Bana hissettirdikleriyle *her şey* çok sıcak geliyordu.

Ondan nefret ediyorsun. Ondan nefret etmek zorundasın.

Kendisinden nefret edilmesini gittikçe zorlaştırıyordu.

"Irene," dedi usulca. "Suyu hisset, küçük güvercin, hadi seni yıkayalım. Isırmayacağıma söz veriyorum."

Ona inandım. Arkama yaslandım, suyu hissettim ve sonra altına girdim. Sıcaklık içime nüfuz ederken inledim.

James perdeyi çekiştirerek benimle birlikte içeri girdi. Kafamı kaldırıp onun ne kadar uzun olduğunu fark ettiğimde kıkırdadım.

"Bu duş için çok uzunsun," dedim.

"İşte bu yüzden bu duş başlığı ayarlanabilir," dedi. "Charles öyle yaptı. Şimdi gözlerini kapat."

Ellerini kaldırıp pençelerini saçlarımda hafifçe gözlerimi kapattım.

Lanet olsun. Çıkardığım ses. Kendime engel olamadım. Bir canavarın pençelerini bu kadar dikkatli kullanmasında erotik çiziklerden daha güçlü bir şey vardı.

"Oh evet," diye fısıldadı James. "Bu çok güzel bir renk olacak, küçük güvercin."

Çok güzel görüneceksin."

Saçımdaki boyayı durulamasına yardım ederken gözlerimi biraz daha sıkıca kapattım. Daha önce de güzel olduğum söylenmişti, ama ben bunu her zaman bir tuz tanesi olarak kabul etmiştim. Ama ondan duyunca inandım. Şimdiye kadar güzel kelimesinin onun sözlüğünde olduğundan şüpheliydim.

"Böyle sesler çıkarman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı James.

Başımı salladım, aşağıya doğru uzanırken gözlerim hâlâ kapalıydı. Sikini kavradığımda homurdandı ve bileğime dolandığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Bunun beni bu kadar tahrik etmesi çok tuhaftı. Hayatımın geri kalanında normal sikler için mahvolmuştum.

"Küçük güvercin," diye fısıldadı. "Morte'a verdiğim sözünü tutmamı çok zorlaştırıyorsun ve o beni öldürmekle tehdit etti."

Gözlerimi açtım, boştaki elimle kirpiklerimdeki su damlalarını sildim.

Ona sahte bir surat ifadesi verdim. "Beni boşaltabileceğini söylediğini sanıyordum."

Gözlerini kısarak suyu kapatmak için arkama uzandı. "Eğer bir şey istiyorsan, sadece sor, seni küçük fahişe."

Beni kucakladığı gibi sırttım, duş perdesini geriye atarken ciyaklamama neden oldu. Soğukla karşılaştık ve yeni bir havlu kapıp beni yatağa doğru götürürken tüylerim diken diken oldu.

"Hâlâ ıslağım!" Ciyakladım.

"Güzel," dedi James beni battaniyelerin üzerine yatırırken. "Seni kurulumama izin ver, küçük güvercin."

Bacaklarımın arasına diz çöküp kalçalarımı ayırarak yüzünü göbeğime gömdüğünde nefesim kesildi. Dili beni yaladı ve zevk içimde kıvrılırken çığlık attım.

"James!" Ağladım.

Geri çekildi, öptü. Su damlalarını yalamak için durakladı, karnımdan göğüslerime kadar yaladı.

Nefes nefese kaldım, o beni temizlerken yanaklarım ateş yanıyordu. Beni öptü, dudakları meme uçlarımın etrafında nazıkçe dolaştı.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı. "Dün o ısırıklarla sana gerçekten bir numara yaptım."

Göğüslerim hassaslaşmıştı, ısırıldığı yerlerden meme uçlarımın etrafında hafif bir acı vardı. Dilinin küçük fiskeleri ve yumuşak öpücükleriyle hepsini yatıştırdı, nazik dokunuşuyla vücudumda yumuşak titremeler yarattı.

"Buna değdi mi?" diye fısıldadı, sesi boğuktu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Dün yaptığımız şeyi istedim."

"Güzel," diye mırıldandı. "Her iki sikimizi de aldığında seninle çok gurur duydum. Vücudun beni şaşırtıyor, küçük güvercin."

Amıma doğru öpücükler gönderip beni iyice açtığı anda nefesim kesildi. Dili klitorisimin etrafında dönerek benden keskin çığlıklar çıkardı.

"Kokunu alabiliyorum," diye mırıldandı inleyerek. "Sikeyim. Ne kadar tahrik olduğunu tadabiliyorum."

"James," diye homurdandım.

"Dilimi içinde istiyor musun?" "Evet,"

diye inledim. "Lütfen."

Artık boşalmak için can atıyordum, tüm bedenim coşku dalgalarını arzuluyordu. Homurdanıp dilini içimin derinliklerine soktuğunda doğruldum.

Aşağı uzandım, parmaklarımı koyu renk saçlarında kıvrarak ona doğru ittim. Homurdandı, dili kısa sürede beni çığlık attıran bir ritim buldu.

Beni diliyle becerirken homurdandı. İçime bir orgazm çöktü ve sert bir şekilde boşalırken nefes nefese kaldım.

Dilini serbest bıraktığında inleyerek battaniyenin üzerine yığıldım. "Sikeyim. Dilimin üzerine boşalman gibisi yok, küçük güvercin."

Söyleyecek bir şey bulamıyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Charles eve gelmeden önce seni kaç kez boşaltabileceğimi görmek istiyorum."

Gözlerimi açtım, gözlerimi kısarak ona baktım. "Siz canavarlar için bir tane asla yeterli değildir."

"Peki, bu senin için gerçekten yeterli mi?"

Hayır. Doymak bilmeyen bir canavar yaratmışlardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kıkırdadı. "Pekâlâ. Saydığından emin olalım küçük güvercin, Morte ve Charles'ın sana en çok zevk verdiğimi bilmelerini istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

ANA SAYFA



CHARLES

Gökyüzü köprüsüne indiğimde gece yarısıydı, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Kaslarım adrenalinle yanıyordu, içimde hızla büyüyen bir açlık vardı.

"Siktir," diye mırıldandım, soğüğün beni sakinleştirmesine izin vermeye çalışıyordum.

Nefeslerim sıcak bulutlar halinde çıkıyordu. Yine kan ve kir içindeydim.

Bugün birkaç canavar öldürmüştüm. Bir tanesi Karindeşen olduğum zamanlardan tanıdığım bir yaratıktı ama boğazlarını keserken hiçbir şey hissetmemiştim.

Morte hâlâ aşağıdaydı ve en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Bilgi toplamak ve öldürmek. Birkaç insanı yakalamış ve bildiklerini anlatana kadar işkence etmiştik ama Jack'in adamlarını kırmak her zaman zor olmuştur.

Bir arada kalmak için dişimizle tırnağımızla savaşıyorduk ama hepimiz dağılıyormuşuz gibi hissediyordum. Kurduğumuz imparatorluk çatırdıyordu ve James'in bu gece imparatorluğu istikrara kavuşturmak için geri dönmesi gerekiyordu.

James'in en azından güç kaynağını değiştirdiğini fark ederek evimize girdim. Kapıyı arkamdan kapattığımda yanan kömürün kokusunu alabiliyordum, sıcaklık üzerime yapışan buzu eritiyordu.

"Merhaba."

Irene beni şaşırttı, gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu. Yatağın üzerinde oturuyordu, etrafına kağıtlar yayılmıştı, bir fincan sıcak çay yatağın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Kaşlarımı çattım, onu inceliyordum. Bir şeyler ama tam olarak emin değildim.

-

"Saçın!" Ben . "Mor! Menekşe rengi!"

Gülümsedi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Öyle."

Botlarımı tekmeledim ve ona doğru gittim. Onun kokusunu aldım.

seks- onun döller ve... Sadece o.

Kaşlarımı kaldırdım ve odada James'i aradım. Masasında oturmuş, bir harita üzerinde çalışıyordu.

Irene kâğıtları göstererek, "Bu talimatlardan bazılarını onun için yeniden düzenliyorum," dedi. "Bunlardan bazılarının modası geçmişti, bu yüzden bir kopyasını çıkarıyorum."

Kağıtlara baktım ve bunların zeplinin nasıl uçurulacağına dair talimatlar olduğunu fark ettim. Motorla ilgili birkaç sayfa vardı ama Irene bazı değişiklikler yaparak bir kopyasını çıkarmıştı.

"Ne zamandan beri bu konuda bir şey biliyorsun?" Ben sordum.

"Bunun için okula gittiğimden beri," dedi Irene kaşlarını kaldırarak. "Bir şey seni bok fiçisine atmış gibi kokuyorsun."

Burnumu kırıştırdım ve bugünün gerginliğinden dolayı kaslarımın gevşemeye başladığını hissettim.

"James'le konuşmaya gidiyorum," dedim. "Ve sen de uyuyor olmalısın, küçük güvercin."

"Yorgun değilim," diye homurdandı Irene. "Bütün gün yataktaydım. İhtiyacım olduğunda uyurum."

James dönüp bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Yanına gittiğimde "Nasıldı?" diye sordu.

"Berbat bir şey," diye mırıldandım. "Bu gece tekrar dışarı çıkmalısın.

Bir düzine adamımız daha öldü. Sinek gibi düşüyorlar." James başını sallayarak, "Ben de dışarı çıkmayı planlıyordum," dedi. "Morte?"

"Yırtıcılardan bazılarını sorguluyorum."

James başını salladı ve bir nefes verdi. "O zaman Irene ile sıra sende."

Öyleydi. Küçük bir mutluluk titreşimi hissettim ve onun sessizce çalıştığı yere dönüp baktım.

"Biliyorsun," dedi James. "Düşündüğümüzden daha zeki."

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedim.

"Hayır. Yani... düşündüğümüzden *çok* daha zeki."

"Bizimle oyun oynadığına inanmadıysan yanılıyorsun," dedim omuz silkerek. "En azından her şeyi daha eğlenceli hale getiriyor."

"Bugün onun hakkında daha fazla şey öğrendim," dedi James. "Birincisi, anne ve babasının bir yıl önce öldürüldüğünü öğrendim."

"Ve? Bunu biliyordum." "Bir zeplin kazası."

Sessiz kaldım, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

James sesini alçaltarak, "Araştırmaya başladım," dedi. "Görünüşe göre yüksek değerde bir paket taşıyan bir zeplindeymişler. Polis raporunda tüm ayrıntılar yoktu. Aşağıdaki arkadaşımı aradım, o da daha fazla araştırıyor."

"Sence Jack mi yaptı?" Fısıldadım.

James omuz silkti. "Belki de. Ama bu beni zeplinde ne olduğu konusunda meraklandırıyor."

Kayıp güvercin olabilir mi?

"İki," dedi James. "Irene'in 'yapamadan' önce bir günde sekiz kez boşalabildiğini keşfettik."

Çenem titredi ve gözlerimi ona diktim. James ellerini kaldırdı ve aptalca bir zafer sırtışı takındı.

"Bugün sikim onun içine hiç girmedim. Sevişmedik."

"İkimiz de biliyoruz ki birini becermek sadece sikini sokmak değildir, ama belki bu Morte için işe yarar."

"Tabii, ne olursa olsun," dedi James ayağa kalkarak. "Sadece ona en fazla zevki tattırabildiğimin bilinmesini istiyorum."

"Bu bir yarışma mı?" diye sordum. "Tabii ki değil."

Bu bir yalandı. Paltosunu giyip yeni silahlarını yüklemeye başladığında gözlerimi devirmiştim.

"Nasıl istersen, James. Peki Irene ne yapıyor? Belgeleri güncelliyor."

"Bunun gibi makinelerin nasıl çalıştığını gayet iyi biliyor," dedi James. "Kullanım kılavuzunu hazırlarken yaptığınız bazı hataları düzeltiyor."

"Lanet olası motoru yapmadı, değil mi?"

"Hayır, ama o haklıydı. Güç kaynaklarını değiştirmekle ilgili talimatlarınızdan birini uyguladık," dedi James, silindir şapkasını ve gözlüklerini takarak.

"İşe yaramadı. Irene bunu gerçekleştirdi."

Bana şöyle bir baktı ve sonra Irene'e doğru yöneldi, ön kapıya yönelmeden önce yanağına bir öpücük kondurmak için durakladı.

"Dikkatli olun," diye seslendi ikimize de.

Irene küçük bir el salladı ve sonra başını tekrar koydu. Başımı şaşkınlıkla sallayarak onu görmezden geldim.

O herifin taşakları. Bazen onu sevmekten çok ondan nefret ediyordum ve şu an da o anlardan biriydi.

"Ben gidiyorum," dedim. Irene başıyla

onayladı. "Ben burada olacağım."

"Doğru, başka nerede olabilirsin ki?"

Irene döndü ve ben banyoya doğru giderken bana karanlık bir bakış attı. Şu anda onu kızdırıp kızdırmadığım umurumda değildi, rahatlayamayacak kadar her şeyi kafama takmıştım.

Sekiz kez. Bunu dokuz yapabilirim.

TEMİZLENDİKTEN ve yeniden giyindikten sonra Irene'in hâlâ çalıştığı yere gittim.

"Geç oldu," dedim. "Uyumalısın, Irene."

Gözlerini kısarak başını kaldırdı. "Neyin var senin? Normalde bu kadar kaba değilsin, bu daha çok Morte'a özgü bir şey. Eve geldiğinden beri bir kez bile gülümsemedin."

Home.

"lanet olası evim değil," diye hırladım.

Bugün kaç insanın öldüğünü gördüm? Kendim kaç kişiyi öldürmüştüm? Bir insanla ne halt ediyordum?

"Burası nasıl ev olabilir?" diye sordum. "Burası yüzyıllardır yaşadığım saraylara hiç benzemiyor."

Bakışları titredi ve vücudumun değiştiğini hissettim. Kemiklerim kırıldı, formum bu güzel formdan gevşeyerek canavarca, korkutucu bir şeye dönüştü.

Umurumda değildi. Benden nefret etmeliydi. Benden korkmalı. Bana dokunmak bile istememeliydi.

Alçak bir hırıltı çıkardım ve onu sırt üstü yatağa çarparak saldırdım. Yüzümü onunkine yaklaştırdığımda nefesi kesildi, irkildi.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Eskiden senin gibi varlıklarla ziyafet çeker ve yemek yerdik. Dişlerimdeki etleri kemiklerle ayıklardım!"

Bana ters ters baktı, gözleri kararmıştı. "Ve? O zaman neden orada değilsin?"

"Çünkü sürgün edildim," diye hırladım. "Unseelie diyarından men edildim. Bir daha asla vatanıma adım atmama izin verilmeyecek. Çoğu Unseelie burada yok oluyor, çünkü bu atmosferde kolayca hayatta kalamıyoruz. Bazıları kendini öldürüyor. Diğerleri açlıktan ölür. Ama ben değil."

"O zaman ne yaptın?" diye sordu.

Ona baktım, içimde yine bir hırıltı vardı. Altımda titrediğini hissedebiliyordum ama yüz ifadesi bunu göstermiyordu. Bana dik dik bakmaya devam etti- Canavar formuma diğerinden farksızmış gibi bakıyordu.

"Seni becermeme izin verir misin?" Tısladım.

Eli aşağı kaydı ve karşılık olarak sikimi kavradı, beni inletti.

"Bana ne yaptığını söylemediğin sürece olmaz," diye fısıldadı. "Irene," diye hırladım.

Altımda gevşeyerek beni okşamaya başladı. "Devam et," dedi. "Bu kadar kötü olan neydi? Birini mi becerdin? Birini öldürdün mü? Birini mi yedin?"

"Birini sevdim," diye fısıldadım.

Bir zevk dalgası içime işlerken homurdandım ve kendimi onu ters çevirip sikimi içine gömmekten alıkoymak zor oldu.

Seks yok. Morte'un uyarısı bir gong gibi çaldı, ama lanet olsun, onu istiyordum.

"Birini sevdim," diye homurdandım. "Sevmemem gereken birini. Ve bu yüzden buraya gönderildim. Ve kendimi Londra'da buldum, ölüm ve politika dünyasının içine çekildim. James'le de böyle tanıştım."

Sikimi biraz daha hızlı okşamaya başladı, başparmağının pedini başların üzerinde döndürmek için durakladı.

"Irene," diye homurdandım.

"Senin için çok *zor* olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok zor zamanlar geçirmiş olmalısın, ha? Gerçekten korkunç bir hayat. Seni bu hale getiren

acımasız ve cani. Aşkınızı elinizden aldıktan sonra neden birine yardım edesiniz ki?"

Sözleri canımı yaktı ve kendimi ona kaşlarımı çatarken buldum. "Irene..."

Hızlı bir hareketle beni döndürdü ve üzerime oturdu, sikimi okşamaya devam etmek için geri uzanırken aşağı baktı. Şok olmuştum, üzerimde manevra yapmasını nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Yine de zevk içime işledi ve o devam ederken bir inilti çıkardım. "Boktan bir hayatı olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Ama bunun seni bu hale getirmesine izin verdiğin için küçük bir sürtüksün."

"Ne?" Tıslayarak doğrulmaya başladım. "Ne oluyor lan-"

Bana ters vurdu. *Sertçe*. Sikimi bıraktı ve göğsümden kayarak battaniyenin üzerine oturdu ve beni az önce ne merak ederken bıraktı.

Formum tekrar normal formuma dönüştü ve yüzümü ovuşturarak doğruldum. "Senin neyin var böyle?" diye sordum.

"Ben mi?" diye tısladı. "Sebepsiz yere bana saldırdın ve katlanmamı mı bekliyorsun? Hepsi öfke nöbeti geçirdiğin için mi? Bu konuda söyleyecek bir şeyim olmasını istemiyorsan beni tabuta geri koy."

Ona ters ters baktım ama haklı olduğu bir nokta vardı.

"Evini özlüyorsun," diye fısıldadı. "Ben de . Berbat, değil mi?" Hay sikeyim.

"En azından geri dönebilirsin," dedim.

Bana baktı, bakışları içimi yakıyordu. Kalbimin biraz daha hızlı attığını hissettim.

"Gerçekten gitmeme izin vereceğinizi düşünüyor musunuz? Herhangi birinizin? Ve yaptığım onca şeyden sonra, nasıl geri dönebilirim? Okuldan atılacağıma eminim. Maddi durumumuzun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kız kardeşimin, *eğer hala hayattaysa*, neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok."

İrkildim, içimi bir suçluluk dalgası kapladı. O biliyor muydu? Ne yaptığımızı biliyor muydu?

"Sen birini sevdiğin için kovuldun. Ben de benimle hiçbir ilgisi olmaması gereken bir şey yüzünden kaçırıldım. İkimiz de haksızlığa uğradık ve şimdi elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız. James'i seviyor gibi görünüyorsun."

"İstiyorum," dedim ve tekrar battaniyelerin içine gömüldüm.

Ben de seni seviyorum, küçük güvercin.

Ama bunu ona söyleyemezdim. Bundan nefret ederdi. Ben de aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Beni tekrar kırdın, küçük güvercin."

Elinin benimkinin içine kaydığını hissettim, ikimiz şimdi yuvarlak tavana bakıyorduk. Sessizlik üzerimize çökmüştü, ikimiz de konuşmuyorduk.

Sonunda sesimi buldum. "Özür dilerim," dedim. " davranmamalıydım."

" değil," dedi. "Yaralandığın için üzgünüm." Sertçe yutkundum ve elini sıktım.

"Şimdi uyuyacağım," dedi. "İyi geceler, Charles."

"İyi geceler, Irene."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

PERİ İLE DANÇ



IRENE

Charles'ın yanında . Kolları bana sarılmıştı, vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Kokusunu çektim ve rahatladım. bir süre birlikte yattık, ben uykuya dalıp çıktım.

Her uyandığımda eli amıma biraz daha yaklaşıyordu.

Hâlâ uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapatırken alt dudağımı ısırdım. Küçük bir inilti çıkardım, bir rüyadan gelebilecek bir inilti.

Hareket etti ve bana baktığını hissedebiliyordum. Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Irene?" diye fısıldadı. "Beni kandıramazsın, seni aptal güvercin. Uyanık olduğunu biliyorum."

Gözlerimi açarak sıırttım. Bana sıırttı, büyük pencereden gelen ışık gümüş saçlarını yakalıyordu. Yatak kafası vardı ve onu böyle görmek çok hoştu. Kanatlarından biri kalkmıştı, koyu renkli ağlarla çerçevelenmiş şeffaf renkleri vardı.

Uzanıp parmak uçlarımı üzerinde gezdirdim. Ürperdi ve karanlık bir uğultu çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Eli battaniyenin altında vücudumda gezindi. Günün bu erken saatinde başka bir iniltiyi .

"Charles."

Parmak ucuyla meme uçlarımdan birini daire içine aldı ve mırıldandı.
"Bilirsin işte.

Doktorun emirleri artık geçerli değil, küçük güvercin. Beni istiyor musun?" Aletinin bana karşı titreştiğini hissettim ve bir ihtiyaç patlaması yaşadım. "Evet."

"Güzel," dedi. "Çünkü seni yutmama iki saniye kaldı. Sikimi ağzına alırken attığın çığlıkları duymak istiyorum."

Diğer eli boynuma dolandı ve beni sıktı. İnledim ve ona bakmak için döndüm. Gözlerinde sıcaklık alevlendi. Ağzı benimkine çarptı, öncekinden daha sert, daha aç. Hevesli bir iniltiyle dili benimkiyle dans etti, diğer eli kalçalarımın arasına daldı.

Homurdandım, onun için ayırdım. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Nefes nefese kalarak öpüşmemizi kestim. "*Sikeyim*. Sana içimde ihtiyacım var, lütfen. Şimdi." "Ama-"

"*Charles*," diye .

Kıkırdadı ve sonra beni yüzüstü çevirdi. Kalçalarımı kaldırmaya başladım, ama beni geri itti, her zaman takıldığı melodiyi mırıldanıyordu.

"Yeni bir şey deneyelim," diye fısıldadı. "Bana güveniyor musun, küçük güvercin?"

Sana zevk vermek için mi? Ve belki biraz da acı..."

Öyle mi yaptım? Bu her zaman sorulan ve cevaplaması en zor olan soruydu. "Evet," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Ben kayganlaştırıcı getirene kadar böyle kalacaksın."

Üzerimden kalktı ve geri gelmeden önce bir anlığına gözden kayboldu. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıp beni karnımın üzerinde düz tuttuğunda nefesim kesildi. Ona bakmak için geriye doğru eğilmeye çalıştım ama bir hırıltıyla başımı yastığa doğru itti.

"Kıpırdamadan dur," diye fısıldadı.

Üzerime biraz yağ damlatıp parmaklarını klitorisimin etrafında ve sonra da içimde gezdirirken bir ürperti omurgamı sarmıştı. Nefesim kesildi, bir iniltiyle battaniyeleri kavradım.

Sonra elini daha da yukarı kaldırarak başka bir girişin etrafında dolaştırdı. "Hayır," dedim, geri uzanmaya başladım.

Elimi tuttu ve belime sabitledi. Bir hırıltıyla ona karşılık verdim.

"Ben orada hiçbir şey yapmadım!" Tısladım.

"Biliyorum," dedi Charles. "İlk ben olmak istiyorum. Bir, övünme hakkı istiyorum. İki, seni becermek istiyorum, küçük güvercin." Üzerime eğildi ve kulağıma fısıldarken kıvranmayı bıraktım. "İyi hissettireceğim," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

"Verdiğin sözleri ," diye ısırđım.

Kıkırdadı, arkasına yaslandı ve kığımın yanaklarından birini tokatladı. "Bu tür bir söz değil. Gerçekten durmamı istiyor musun, Irene?"

Sikeyim. İstedim mi? Durmasını istedim mi?

Hayır.

"Hayır," diye fısıldadım.

"O zaman rahatla," dedi usulca, ellerimi bırakarak. "Eğer rahatlamazsan, o kadar iyi hissetmezsin. Kendini bana ver, küçük güvercin."

Sonunda rahatlamamı bekledi. Derin bir nefes aldım ve kalbim hala göğsümde sertçe atıyor olsa da kendimi zorladım.

Eğildi ve omurgamı kığıma kadar öptü. Yanaklarımdan birini ısırđığında ciyakladım, keskin acı yerini hemen iyileştirdiğı için zevke bıraktı.

"Hey," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. "Hayır, bugün iz bırakmayacağım. Giderken onları iyileştireceğim."

"Bu hile yapmaktır," dedim.

"Mmmm, evet, ve ben en kötü hilekârım," diye mırıldandı zevkle, iki parmağını içime kaydırarak.

Nefesim kesildi, zevk içime yayıldı.

"Amin çok sıkı," diye inledi. "Eminim kığın daha da sıkı olacaktır."

"Charles," diye nefes nefese kaldım, parmaklarını içimden çekip daha da yukarı kaldırırken.

Yanaklarımı ayırdı ve diğer deliğimin etrafında dönmeye başladığında onu tekmeleme dürtüsüyle savaştım.

"Senin her parçana sahip olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Her lanet parçana."

Bir parmağını birazcık içime soktu. Battaniyeyi kavradım ve o benimle dalga geçerken yumuşak bir inilti çıkardım.

Yine de haklıydı, düşündüğüm gibi acıtmadı. Birkaç dakika sonra ikinci bir parmak ekleyerek daha da içeri soktuğunda gerildiğimi hissettim.

Charles kalçalarımın arkasına oturdu ve sert aletinın kış yanağıma çarptığını hissettim.

"Bu sığmaz," mırıldandım, altında kıpırdandım.

"Henüz değil, küçük güvercin. Bu önce senin amın için."

İki parmağını kışıma sokup çıkarmaya başladığında, sikinin başlarını bana doğru itip içimde kayarken nefesim kesildi. Kalçalarını iterken haykırdım, bana çıkıntılı horozunun her santimini verdi.

"Charles," diye nefes nefese kaldım.

Dün içimde iki sık olmasına rağmen, siki içime girip çıkarken parmaklarının kışımınla oynaması beni daha da dolgun hissettirdi. Amım onun etrafında zonkluyor, o sadece beklerken vücudum huzursuz bir zevkle titriyordu.

Küçük bir hareket yaptı, tekrar içeri sokmadan önce sikini hafifçe dışarı çekti.

"Benim için iyi olmak hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı. "Evet," diye bağırdım.

"İyi bir kız gibi kışını bana verecek misin?" "Evet," diye nefes aldım.

"Güzel. Ve James'e seni burada becerdiğimi söyleyeceksin, değil mi?" İçinde bulunduğum duruma rağmen güldüm. "Hayır, bunu kendin yap."

Charles kıkırdadı ve eğilip omzumu öptü. "değer.

Dün seni ne kadar boşalttığını konusunda çok gururluydu."

Dünü düşündüğümde içime bir sıcaklık doldu ve Charles kıkırdarak küçük bir hamle daha yaptı.

"Charles, lütfen," diye inledim. "Lütfen."

Bana dramatik bir iç çekiş verdi, ancak parmaklarını içimde biraz daha hızlı hareket ettirmeye başladığında yumuşak bir hırıltı izledi.

"Ne kadar güzel bir kışın var. Sikimi sokmak için sabırsızlanıyorum, aşkım."

Sikini ve parmaklarını serbest bıraktı ve sonra kalçalarımı kaldırarak beni dizlerimin üzerine oturttu. Göğüslerim battaniyeye yaslandı, o sikini tekrar içime sokarken sırtım zevkten kamburlaştı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Beni ciddiyetle sikmeye başlarken parmaklarını tekrar kışımın içine soktu. Kalçalarını her pompalayışında battaniyeleri kavrayarak vahşice içime girerken haykırdım. Devasa sikinin her çıkıntısını hissedebiliyordum, başı olabildiğince derine iniyordu.

Tüm vücudum ona tepki verdi, her parçam yoğun bir zevk ve ihtiyaçla canlandı.

Yavaşça bir parmak daha eklendiğini hissettim ve beni becermeye devam ederken inledim, vücutlarımızın birbirine karşı sesi odada yankılanıyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Benim için çok iyisin, küçük güvercin. İlk seferin için beni çok iyi karşılıyorsun."

Onun övgüleri içimde farklı bir alev yaktı. Karanlık sözlere bağımlı hale gelmişim, ama onun bana iyi olduğumu söylediğini duymak...

Daha iyi olmak istememi sağladı.

"Daha fazla," diye inledim. "Daha fazlasını kaldırabilirim."

"Ama zaten çok iyi gidiyorsun," dedi. "Daha fazlasını kaldırabilirim," dedim tekrar.

"Lütfen."

Charles güldü. "Zaten dört parmağın var, aşkım." "Sikini istiyorum," dedim. "Sikini içimde istiyorum."

"Ben senin içindeyim."

"Charles," diye inledim.

"Sen çok iyi bir küçük horoz kılıfısın, değil mi? Daha fazlası için çok çaresizsin," diye mırıldandı. "Önce amını sonra da götünü dolduracağım."

Başka bir şey söylemeye başladım ama sikini içime daha sert sokmaya başladı ve tüm kelimeler kayboldu. İçime girerken haykırdım, orgazmımın kenarı içimde kıvrılıyordu.

"Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım.

"Benim için boşalmana bayılıyorum, küçük güvercin," dedi, sözleri karanlık bir ninni gibiydi. "Benim için boşal, aşkım. Boşalırken sikimi sık."

Sözleri beni uçuruma sürüklerken içimden keskin bir çığlık yükseldi ve ben sertçe boşalırken zevkle homurdandı. Aleti içimde zonkluyordu, orgazmım içimde patlarken düşüncelerim eriyordu.

"Spermimi iste," diye homurdandı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Dölüne ihtiyacım var. Lütfen."

"Muhtaç kız," diye fısıldadı boğuk bir sesle, boşalmaya başlamadan önce bir sert itiş daha yaptı.

Beni dölleriyse doldururken birlikte inledik, içimdeki her damlayı boşaltırken sıcaklık içime yayıldı. Birkaç dakika öyle kaldı, siki hala sertti ve içimde zonkluyordu.

Tamamen gevşediğimde, vücudum gevşediğinde mutlu bir şekilde iç çektim. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Ben de bunu bekliyordum."

Amımdan kurtuldu ve sonra sikinin başını kıcımda hissettim. Bağurdım, ama hala boşalmaktan rahatlamıştım, bu yüzden yavaşlamadan önce horozunun ilk birkaç santimini içime kaydırıldı.

Nefesi kesildi, elleri kalçalarımı kavradı. Aletinin geri çıktığını hissettim ve kıkırdadı. "Hayır, hayır. Her santimini alıyorsun, aşkım."

Başını tekrar içeri iterken gözlerimi sıkıca kapattım ve sonra daha da içeri itmeye başladım.

"Charles," diye inledim.

"İyi hissediyor musun, küçük güvercin?"

Çok fazlaydı. Gerildiğimi hissettim ve biraz acı vardı, ama bu güçlü bir zevkle karışmıştı.

Üzerime eğildi, bana daha fazlasını verirken dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Şimdi beni buraya, James'i de amına aldığını hayal et," diye fısıldadı. "Ya da... Belki Morte oynamaya istekliyse, üçümüz de senin tatlı bedenini alırız."

Hay sikeyim. Üçünü aynı anda alma fikri, ertesi gün yürüyememek için harika bir yol gibi geliyordu. Ama buna değecekti.

Kalçaları nihayet benimkine bastırıldığında ikimiz de nefes nefese kaldık, siki artık tamamen içimdeydi. Beklerken onu sıkıca kavradım, dudakları sırtımda aşağı yukarı dans ediyordu.

"Tadın çok tatlı," diye mırıldandı. "Tatlı ve günahkâr."

Omurgamda bir ürperti oluştu. Dişlerinin yumuşak tenime battığını hissedene kadar omuzlarımı ve boynumu öpmeye devam etti.

"Isır beni," diye fısıldadım.

Yapmam gerekenden daha fazla zevk almaya başladığım bir başka canavarca şey. Dişleri beni delip geçerken zevkle bir iç çektim, acı biraz fazla iyi hissettiriyordu. Vücudum elektriksel bir ihtiyaç hissiyle uğuldadı ve kıcıımı ona doğru ittim.

Kanımı çekmeye başladı, kalçalarını geri çekip içime girerken beni emiyordu. Haykırdım, siki beni bambaşka bir şekilde dolduruyordu.

Sıcak kan boynumdan aşağı yuvarlandı, beni daha sert sikerken nefes alışlarım tekrarlanan çığlıklara dönüştü. İnledi, dişlerini serbest bıraktı. Dilini taze yaraların üzerinde gezdirdi.

"İçin yalvar," diye homurdandı. "Seni doldurmam için yalvar." "Sana ihtiyacım var," diye inledim. "Beni doldurmana ihtiyacım var."

"Canavar d llerime ihtiya n var mı, a kım?" "Evet! Her damlasına," diye nefes aldım.

"Aferin kı zıma," diye fısıldadı, bir kez daha sertçe itti.

Sonunda boşalırken nefesim kesildi, her damlasını bana verirken pantolonlarımız birbirine karıştı. Kanatları arkasında çırpındı, aceleyle çıkardığı ses beni gülümsetti.

Yavaşça çekildi, yana doğru yuvarlanırken homurdandı.

Yorgun bir u ultuyla battaniyenin üzerine yığıldım, tamamen t kenmiştım. Artık zar zor d  ş nebiliyordum, memnuniyet gözlerimi kapatmama neden oluyordu.

"Yine uyuyaca ım," diye mırıldandım.

" imdi uyuyor musun?"

"Evet," dedim.

"Benim d l mle mi dolu?"

"Kapa  eneni," dedim gülümsememi yastıklara saklayarak. "Bırak da uyuyayım, olur mu?"

"Elbette prenses," diye alay etti. "Eminim Morte seni uyurken ve d lle doluyken bulmayı çok ister."

Onun da yapaca ından emindim.

Ve bu beni mutlu rüyalara dalmaktan alıkoymadı.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

UYKU GÜZELLİĞİ



MORTE

Charles üçüncü gözüyle bana göz kırparak, "O SENİN," dedi. "Onun kıcını da ben aldım, iyi eğlenceler."

Ben daha o orospu çocuğuna çetemizin durumu hakkında bilgi veremedem, o küstah beyanatıyla yanımdan geçip kapıdan çıktı. Beni yalnız bırakıp giderken homurdandım.

Yani, neredeyse yalnız.

Bakışlarım hemen odanın ortasındaki yatağa kayd.

Irene uyuyordu, yüzü battaniyeye gömülmüştü, kıcı çıplaktı ve... Seks kokusu homurdanmama neden oldu.

Yumuşak horlaması yankılanarak beni daha da yaklaştırdı. Yatağın kenarında durup yere düşmesine izin verdiğimde koyu renk pelerinin düğmelerini açmaya başlamıştım bile.

Onu uyurken seyretmeye bayılırdım.

Son birkaç gün içinde olan her şey birdenbire karanlık bir gölgeden başka bir şey değilmiş gibi geldi. Bilgi almak için iki adama altlarına işeyene kadar acımasızca işkence ettim ve gözlerindeki yaşamın tükenişini izledim. Sokağa çıkıp genişleyen sınırlarımızı korumaya yardım ettim. Adamlarımızın yeni alanlar açmasına yardım ettim, Karindeşen işletmelerini yaktım ve onların en az üç canavarını öldürdüm.

Ölüm. Ölüm, şiddet, kan ve nefret. Bildiğim tek şey buydu.

Ama sonra eve geldim. Eve geldim ve bana şehvet ve ihtiyaç bulaştıran insan burada çıplak ve peri dölüyle dolu bir şekilde yatıyordu.

Uyuyorum.

Sikim çoktan sertleşmişti.

Bir süre ona baktım ve sonra dönüp sessizce kendi alanıma doğru ilerledim. Bir göz bağı ve biraz ip bulup yatağa dönmeden önce gücünü test ederken sessizdim.

Bir kez olsun James ya da Charles'ın böyle zevkleri olduğu için şükrettim. Baş tahtası bronz metalden yapılmıştı ve çitalar arasında bunu kolaylaştıracak boşluklar vardı.

Dikkatlice yatağa geçmeden önce maskem dışındaki tüm giysilerimi çıkardım. Karanlık dokunaçlarım hemen ona doğru uzandı ama şimdilik onları dizginledim.

Onu uyandırma riskini almak istemedim. Henüz değil.

Ben içine gömülene kadar uyanmasını istemiyordum. Onu kimin siktiğini bilmesini de istemiyordum.

İlk başta değil.

Hızlı ve dikkatli hareket ettim. Vücudunu yavaşça yan çeviriyor, ipleri bileklerine dolayarak yatak başlığına bağlıyordum. Ara sıra derin bir nefes alıyor ya da hareket etmeye başlıyordu; ben de tekrar devam etmeden önce derin uykuya dalmasını bekliyordum.

Perdeyi kaptım ve başının etrafından geçirip sıkıca bağladım. Alt dudağımı ısırarak arkama yaslandım.

O mükemmeldi.

Bundan nefret ediyordum ama doğrudu. Bakışlarım vücudunun üzerinde gezinirken sikim titriyordu. Her kıvrımına, her çizgisine baktım. Döl kalçalarından aşağı damlamış, kurudukça izler bırakmıştı. Boynundaki bir yara dışında tüm çizik ve ısırlıklar iyileşmişti.

Charles. Sırıtmaya isteğime karşı koydum. Peri bazen beni delirtiyordu ama insanımızı benim için bu şekilde terk edecekse ona katlanmayı öğrenebilirdim.

Bizim insanımız.

Sikim artık zonkluyordu. Öne doğru eğildim ve parmak uçlarımı kalçasında . Küçük bir horlama sesi çıkardı ve ben daha da yaklaşıırken gülümsedim.

Parmaklarımı amına bastırdım ve sıcaktan nefesimi içime çektim. Çok sıcaktı, vücudu çok canlıydı. Parmağımı amına bastırdım.

klitoris ve daire çizmeye başladı, nefesleri sığlaştıkça dinledi.

Beni göremiyordu, ben de duraksayarak uzandım ve maskemi çıkarıp kenara koydum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dokunaçlarımdan birinin içine girmesine izin verdim. Nefes nefese kaldı ve ben de onun canlanıp içinde bulunduğu durumu fark etmesini izledim.

"Ne-"

Bana tekme attı, ama ayak bileklerini tutmayı ve onları geri sabitlemeyi başardım, dokunaçla onu acımasızca becermeye başlarken ses çıkarmadım.

Zaten çok ıslak.

İpleri çekiştirerek haykırdı. "Bırakın beni! Charles?"

Cevabı aradığını biliyordum. Onu kim bağlamıştı? Gözlerini kim bağlamıştı? Uykusunda onu kim beceriyordu?

Aniden sertçe boşalırken keskin bir çığlık atarak sarsıldı. Sıcak amcığı dokunacımı sıkarken, tüm kontrolümü kullanarak tüm inilti ve sesleri geri çektim.

"Siktir!" diye feryat etti. "Siktir git!" diye çaresiz bir hayal kırıklığı hıçkırığı çıkardı, boşaldıktan sonra bile hala benimle savaşılmaya çalışıyordu. "James? Morte?"

Şimdi sırtıyıyordum. Beni ele vereceğini bildiğim için bir dokunacımın daha kışına doğru kaymasına izin verdim.

"Morte," diye hırladı. "Seni piç kurusu. Bırak beni!"

Ona cevap vermedim. Diğer dokunacı kışına soktuğumda sessizlikle karşılaştı ve Charles haklıydı. Onu buraya getirmişti. İçindeki spermi hâlâ hissedebiliyordum, onun sikini almaktan ne kadar gevşemiş olduğunu hissedebiliyordum.

Çığlık attı ve bunun acıdan mı yoksa zevkten mi olduğundan emin değildim. "Senden nefret ediyorum!"

"Benden daha çok nefret et," diye acımasızca kıkırdadım.

Dokunaçları birlikte hareket ettirmeye başladığımda nefesi kesildi, biri amına girerken diğeri kışını aldı. Ben pozisyon değiştirene kadar iplere karşı çekmeye devam etti, dokunaçlarım onu becerirken kendimi yüzüne doğru hareket ettirdim.

Yanağına sikimle bir tokat attım, dudaklarını kapattığında alçak bir hırıltı çıkardım.

"Bu oyunu gerçekten oynuyor muyuz, *kukla*? Sen *benim* sikik kuklamsın. Charles'ın sikini küçük bir fahişe gibi aldın, iznim olmadan ona kışını verdin. Bunu yapabileceğini kim söyledi, hmm?"

Benimle tartışmak için ağzını açtı ve ben sikimi o tatlı dudaklarının arasına soktuğumda her kelime boğazına geri tıklandı.

Öfkeli inlemelerine rağmen onu doldurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görünce nefesim kesildi ve etrafımda boğulana kadar sikimin başını daha derine zorladım. Saçlarını kavradım, dokunaçlarım onu doldururken ileri doğru ittim.

Çığlık attı, ama benim devasa aletim yüzünden sesi boğuldu.

Sonunda gevşemeye başlayana kadar onu kendime doğru tutarak öylece kaldım. Nefesimi içime çektim, kendimi çekmeye zorlarken başım geriye düştü.

tükürük damlıyordu, boğulma sesleri beni inletiyordu. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Benden nefret etmen hoşuma gidiyor," dedim. "Seni daha da sert sिकmek istememi sağlıyor."

Dudaklarında hafif bir gülümseme yakaladım ve gözlerimi kıstım. "Sen küçük bir şeytansın," diye fısıldadım. "Sikimi al."

Dudaklarını tekrar kapatmaya başladı ama sikimin başını dudaklarının arasına soktum. Boğazını tekrar sिकmeye başladım, tüm delikler arasında acımasız bir ritim buldum.

Boğuk bir çığlıkla tekrar boşaldığını hissettim, amı dokunacımı sıkıyor ve neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyordu. Yine de tutundum ve ona girip çıkarken durmadım.

O benimdi. Becermek, üremek, küçük seks kuklam haline getirmek için benim. Onun tatlı amcığına bu şekilde işkence etmeyi, amacını tek bir şeye indirgemeyi seviyordum.

Aşağı baktım ve gözleriyle karşılaştım. Hay sikeyim.

Göz bağının kafasından kaydığını fark ederek donakaldım.

Yüzümü görebiliyordu.

Yüzüme bakıyordu.

Gözyaşları güzel yanaklarından aşağı süzülüyordu, sikim hâlâ ağzındaydı. Dehşeti görmek için bekledim, nefreti görmek için bekledim.

Ama ben bunların hiçbirini görmedim.

Dehşet damarlarımı dondurdu ama durmadım. Bunun yerine, boğazının derinliklerine doğru tekrar ittim ve çalmak istediğim gözlerden daha fazla gözyaşı süzülmesini izledim.

Boşalırken nefesim kesildi, tüm kontrolümü kaybettim ve sıcak tohumumu boğazından aşağı döktüm. Ben çekilinceye kadar bir iniltiyle yutkundum, arkasına yaslanıp şaşkınlıkla ona baktı.

Derin nefesler aldı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"İnsanlardan parça çalıyorsun," diye fısıldadı, sesi kısıktı. "Ve kendininkini yapıyorsun."

"Evet," dedim.

"Gözlerimi istiyorsun." "Kalbini istiyorum."

Birbirimize bakmaya devam ettik ve ben her şeyin dağıldığını hissettim. Her şey çözülüyor, tüm karanlığım bu küçük ölümünün önüne seriliyordu. Onun yargısı, onun onayı için ortaya serilmiştim ve onun kabulünü arzuluyordum. Onun sevgisini arzuluyordum.

Beni hiç kimse sevmemişti.

Sevebilir miydi? Sevebilir miydi?

"Çöz beni," diye fısıldadı.

Önce dokunaçlarımı ondan kurtardım, sonra da ipi çözerek ellerini serbest bıraktım. Hemen dizlerinin üzerine kalktı ve bana doğru döndü.

Elinin tersi aniden yüzüme çarptı ve tokattan nefesim kesildi, hırlayarak ona baktım.

"Bu beni bağladığın için," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

O kadar saçmaydı ki tek yapabildiğim kıkırdamak oldu. "Gerçekten mi? Maskemi çıkardığın anda bana tokat atıyorsun."

"Hayatta kalacağından eminim," dedi sertçe. "Sende bir tanrının yüzü var, canavarın değil."

"Güzel şeyleri severim," diye fısıldadım.

Bu benim tek savunmamdı. Var olmak için bu insan kabuğuna ihtiyacım yoktu ama hoşuma gidiyordu. Giydiklerimden, sunduğum imajdan hoşlanıyordum. Ve maskemin ardındaki gizli yüzümü seviyordum.

Ama beni *görmesi* de hoşuma gidiyordu.

"Beni hiç kimse görmedi," dedim. "Bunun için seni öldürmeliyim."

Yumuşak bir sesle eğilerek yaklaştı. "Mmmm. Tabii ki," dedi.

Dudakları artık neredeyse benimkilere geliyor, nefesi benimkilere karışıyordu.

"Beni hiç öpmedin," diye fısıldadı. "*Öp beni.*"

Öne doğru eğildim, aradaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımız buluştu ve kendimi onun içine düşerken buldum. Ruhunun içine düşerken, ona aşık olurken.

Homurdandım, dillerimiz umutsuz bir öpüşmede buluşurken onu daha yakına çektim. Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık içime yayıldı. İnledim, onu kendime sımsıkı sararken hareketi derinleştirdim.

Onu asla bırakmak istemedim.

Öpüşmeyi keserek yüzümü avuçladı. "Morte," diye fısıldadı usulca. "Senden nefret etmeliyim ama beni yutmak ister gibi öperken nasıl edebilirim?"

"Seni yutmak istiyorum, *kukla*," diye fısıldadım. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Beni mümkün olan her şekilde mahvettin."

"Beni mahvettin!" dedi başını sallayarak. "Beni bir katile dönüştürdün. Bana korkunç şeyler yaptırdın."

Onu tekrar öptüm, onunla ilgili her şeyi içime çektim. Nefesi kesilene kadar onu öptüm ve sonra alnımı onunkine bastırdım. "Bunu durduramam," diye fısıldadım. "Yapılanları değiştiremem. Sana sadece şunu söyleyebilirim, gitmene asla izin vermeyeceğim Irene. Sana bu şekilde ihtiyaç duymayı asla bırakamayacağım. Sen benim her parçamı kanatan bir zehirsin. Kalbim sana kadar hiç atmadı ve şimdi aldığım her nefes sana geri dönebilmek için."

Nefesi kesildi, gözleri yaşlarla doldu. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Benim için böyle hissetmemelisin."

"Beni öldürebileceğin için mi?" diye sordum.

Bakışları titredi, ifadesi temkinli bir hal aldı.

"Bunu düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadım. "Üçümüzü de öldürmeyi ve eski hayatına geri dönmeyi hayal ettiğini biliyorum."

"Ben olsam yapardım," diye homurdandı.

"Yapacağını biliyorum. İşte bu yüzden seni arzulamaktan kendimi alıkoyamıyorum, *kukla*. İçinde savaştığın bir karanlık var, ama ben onu seviyorum."

Aşk.

Sikey

im.

Sikeyi

m.

"Beni seviyor musun?"

Sesi titriyordu. Kokusunda bir korku vardı ama benim kokumda da vardı.

Şimdiye kadar hiç korku hissetmemiştim.

Irene başını sallayarak geri çekildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu çok saçma bir soru."

Onu inceledim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bilmiyordum ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ben.

Beni mahvedebilecek başka bir şey söylemeden önce yataktan kayarak çıktım.

Gitmem gerekiyordu.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldadı

Irene. "Ne?" Homurdandım.

"Kız kardeşim hayatta mı?"

Sorusu beni susturdu. Acı zaten perişan olan kalbimi burkarken ona bakmayı reddettim.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Irene sessizdi ama sessizliği çok şey anlatıyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim. "James ve Charles'ın bu akşam güneş batmadan önce bana ihtiyaçları olacak. Hava soğuk olacak, bu yüzden sıkı giyindiğinizden emin olun."

"Burada olacağım," dedi Irene, sesi duygusuzdu.

"Evet," dedim. "Başka nereye gidebilirsin ki? Sen bizim tutsağımızsın."

Onun varlığı artık benim için çok fazlaydı. Maskemi tekrar taktım, yüzümü gösterdiğim için pişmanlık duyuyordum. Kıyafetlerimi çektim, öfke kara bir duman gibi içime yayılıyordu.

Kapıya doğru giderken ona başka bir şey söylemedim, kendimden nefret ediyordum.

Saçmaydı, haklıydı. Aptal bir insandan gelen aptalca bir soruydu.

İnsanlar ve canavarlar arasında sevgi yoktu ve asla da olamazdı.

ol.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

İNSAN



IRENE

Jack'in o mektubu göndermesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Tüm düşüncelerimin nefrete dönüşmesine izin vermiş, beni hapseden üç canavarı yok etmek istemiştim. Ama Morte'un tek kelime etmeden gidişini izlerken, kendimi bir sarmalın içinde buldum.

Yüzünü görmüştüm. Yüzünü bir arada tutan dikişlerle bile çok güzeldi. Gölge dokunaçları gibi hareket eden uzun siyah saçları, kara kaşları, uzun kirpikleri ve çimen yeşili gözleri vardı. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim ve neden benimkileri istediğini anlayamıyordum.

Onu hiç anlayamadım.

Ben de kendimi anlayamıyordum. Yüzünü görmüştüm, öpüşmüştük ve ruhumu ona tekrar satmaya hazırdım. Söylememem gereken bir şeyi söylemeye hazırdım.

Kendime ondan *nefret* ettiğimi hatırlatıp duruyordum. Charles ve James'ten de nefret ettiğimi.

Nefret daha çok aşka benzemeye başlamıştı ama bu çılgıncaydı.

Bu delilik mi?

Artık aklı başında olmanın ne anlama geldiğinden bile emin değildim.

Şu anda odadaki tek ses zeplin motorlarının uğultusu ve dışarıdaki rüzgârdı. Hâlâ öğleden sonraydı ve şimdi Jack'le nasıl buluşacağımı merak ediyordum.

Onunla tanışmak istiyor muydum ki?

Yataktan kalktım ve duşa doğru ilerledim, düşüncelerim hızlı daireler çiziyordu. Sıcak su aşırı çalışan yatıştırdı, vücudumdaki ağrılar akıp gitti.

Duygularımı bastırmaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ama faydası yoktu.

Üç canavar için gidip bir *şeyler* hissetmeye başlayan salak bendim.

Beni kırmışlardı ve ben de kendimi böyle ödedim. Onları *isteyerek*. Son birkaç gündür dördümüzün farklı hayatları olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeye başladığım anlar olmuştu. Ya canavarlar insanlardan nefret etmek zorunda olmasalardı? Ya canavarların insanlardan nefret etmesi gerekmeseydi?

Çete mi? Ya bir yapboz parçası olmak zorunda olmasaydım?

Benim olsalardı nasıl olacaklarını bilmeyi arzuluyordum. Gerçekten benim. Her birinde hoşuma giden küçük şeyler vardı ve bu bana sadece aklımı ne kadar kaybettiğimi gösteriyordu.

Suyu kapattım ve duştan çıktım, havluya sarındım ve aynanın karşısına geçtim.

Ne yapacağımı bilemedim. Onları sevmeye çalıştım mı? Onlardan nefret etmeye devam mı edecektim? Ruhumun derinliklerinden tırmanıp gelen bu duygulara teslim mi oldum?

Peki ya Floransa?

Morte'a bana gerçeği söylemesi için bir şans vermiştim ama o bana yalan söylemişti. Üçünün nasıl olduğunu bildiğimden, Florence'ı tekrar öldürmeye çalışacaklar ve sonra da bunun benim hatam olduğunu söyleyeceklerdi.

Kaşlarım birbirine çarptı ve kendime ters ters baktım.

Belki de onlardan nefret etmiyordum. Belki kendimden nefret ediyordum. Belki de bilim ve ışıltılı bir dünyaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki, biz insanların yanı başında yaşayan canavarlar olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki de annem ve babamın Yırtıcılar ve güvercinler yüzünden ölmüş olabileceğinden nefret ediyordum. Belki de kimsenin beni gerçek dünyaya ya da insanların sebepsiz yere öldüğü ve benim buna sebep olabileceğim acı gerçeğine hazırlanmamış olmasından nefret ediyordum.

Kimse bana bunun benim yolum olacağını söylememişti. Sırf kız kardeşimi kurtarabilmek ve eskiden sahip olduğum hayata geri dönebilmek için üç gangsteri, üç *canavarı* alt etmek zorunda kalabileceğimi hayal bile edemezdim.

Artık o hayatı bile istemiyordum. Bu her şeyin en kötü kısmıydı.

Partileri, ders çalışmayı ya da başka bir şeyi özlemedim.

Şeytani bir veba doktoru, gangster bir güveadam ve şarkı söyleyen bir peri hayatımı mahvetmişti. Şimdiye kadar, karşılığında onların hayatlarını mahvetmeye çalışmaktan son derece mutluydum.

Ama şimdi? Şimdi, onların hayatında olmak istiyordum. İşin boktan gerçeği buydu.

Giyindim, üzerime daha sıcak tutan giysiler aldım. Düşüncelerim nihayet sakinleşmişti ama hâlâ gerginlikten titriyordum.

Botlarımı giydim ve ayağa kalkıp odaya baktım. Öğleden sonra akıp gitmişti ve güneş yakında batacaktı. İçime çöken korku hissine rağmen midem gurulduyordu.

Omuzlarımın sızladığını hissettim, bana kaynaşmış olan metal bir an için acıttı.

Crash!

Karanlık bir figür devasa vitray pencereyi parçaladığında nefesim kesildi, rüzgâr uğuldamaya başladığında ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

"Siktir," diye homurdandım.

daha önce hiç görmediğim bir canavar indi. Bana dev bir kuşu anımsatıyordu ama yüzü bir insana benziyordu.

Bir adım geri attım, korku içime yayılıyordu. Korkunç biriydi.

Burada beni koruyacak kimsem yoktu.

Birden Morte'un kalmasını diledim.

Piç kurusu.

"Seni Jack'e götürmek için buradayım. Gel."

Yaratık, belimi saracak kadar büyük, pençeli bir el uzattı. Üzerimde yükseliyordu, gözleri parlak kırmızı ve deliciydi.

"Ya gitmek istemezsem?" Fısıldadım.

Başını eğdi. "O zaman *ölürsün*, insan. Jack ne isterse, Jack onu alır."

Bana itiraz etme şansı vermedi. Onun yerine dev pençesi belime dolandı ve beni kaldırırken ciyakladım. Beni devasa pencereden zeplinin dışına taşıdı, soğuk rüzgâr beni iliklerime kadar dondurdu.

Aşağı baktım ve zeplinin şehre doğru alçaldığını fark ettim.

Çöküyordu ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kuş adam aşağı süzülerek beni şehre doğru götürdü. Bu Charles'la uçmaya hiç benzemiyordu ve bizi aşağıdaki binalara indirirken çığlık attım.

Bir sokağa doğru süzülüp beni yere bıraktığında kalbim göğsümde çarpıyordu. Bir gümbürtüyle kaldırıma çarptım, başım dönerek gökyüzüne bakarken nefesimin altında küfrettim.

"Ne lanet bir amcık," diye . *Şimdi*
Morte gibi konuştum. "Merhaba,
Irene."

Doğrudum ve Henry ile tanımadığım diğer iki adamı görünce şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Henry kaşlarını kaldırdı, huysuz görünüşü her zamankinden daha sertti. Yüzü kan içindeydi, giysileri de kanla kaplıydı. Diğer adamlar bana tiksintiyle baktılar, bu da kendimi iğrenç ve kızgın hissetmeme neden oldu.

Henry bana elini uzatarak, "Seni Jack'e götürmek için buradayız," dedi. Bir an ona bakakaldım. "Jack için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Elimi tut, kızım."

İçimdeki öfke duygusunu bastırmaya çalışarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Henry'nin James, Morte ve Charles'ı gözetlemesine kızmamalıyım.

- Ama öyleydin. Üzerimdeki tozları temizledim ve sonra dönüp zeplini aramaya başladım.

"Bunu zeplini mahvetmeden yapamaz mıydın?" diye sordum. "Çok güzeldi."

İki adam alay etti ve Henry bir sigara yakarken gözlerini devirdi. Konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu.

"Bu umurumuzda bile değil," diye homurdandı Henry. "Şatoları yansın da umurumda değil. Hem neden umurunuzda olsun ki? Orası senin hapislanan değil miydi? Haftalardır canavarların tutsağsınız."

Morte'un sözlerini düşünerek, "Evet," diye fısıldadım. "Burası bir hapisane oldu."

"Doğru," diye homurdandı Henry. "Haydi, genç kız. İçlerinden biri gittiğini fark etmeden önce yola koyulmalıyız."

Midem bulandı. Londra'yı beni bulmaya çalışırken parçalayacaklar mıydı, yoksa umursayacaklar mıydı?

Beni bulmalarını *istedim*.

Henry omzumdan tutarak beni siyah bir otomobile doğru itti. Diğer adamlardan biri kapıyı açtı ve Henry peşimden içeri girmeden önce beni içeri itti.

Ondan uzaklaştım ama görmediğim bir bedenın sırtına bastırmasıyla durduruldum. Arkamdaki şerefsizle yüzleşmek için hızla döndüm ama onu hareketsiz buldum. Kaşlarımı çatarak ona dokunmak için elimi ileriye doğru hareket ettirdim, ama sonra başı öne doğru düştü, ağzından kan damlıyordu.

Bunun bir *ceset* değil de bir insan cesedi olduğunu fark ettiğimde içimi bir bulantı dalgası kapladı.

Henry sigarasından bir nefes çekerek, "Aldırma ona," dedi. "Ve burnundan nefes al, koku eninde sonunda düzelir."

Diğer iki adam ön koltuklara oturdu ve kapıları çarparak kapattı. Motor çalıştı ve araba karanlık yolda ilerlemeye başladı. Henry'nin kolu bana dolandı ve tüm vücudum gerildi.

James bana dokunduğu için elini keserdi.

"Eminim insanların arasında olmak iyi hissettiriyordur, ha?" Adamlardan biri güldü.

"Canavarları sikmek yerine," dedi bir diğeri.

Yanaklarım kızardı, öfke ellerimi yumruk yaptı. Önemsediğimi gösteremezdim.

"Berbatlar," diye homurdandım.

Henry başını salladı, sigarasından çıkan duman gözlerimi yaşarttı. "Demek sana dokundular, ha? Adamlar bunun hakkında konuşuyor. Bazı ucubeler senin onlara cadı büyüsu yaptığını düşünüyor."

"Neden böyle düşünsünler ki?" Ona ters ters bakarak sordum.

"Çünkü farklılar," dedi Henry. "Daha önce hiç yapmadıkları şeyleri yapıyorlar."

"Doğru," diye homurdandı öndeki adamlardan biri. "Dün James'in bir canı bağışladığını gördüm. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Yanlış bir nefes aldığınızda bile kafanıza bir kurşun sıkmaktan çekinmezdi."

"Evet, o bir amcık," diye homurdandı diğeri. "Üçü de. Maskeli olanın geçen gece sırf sana baktığı için iki adamı öldürdüğünü duydum kızım. Bu doğru mu?"

Solgunlaştım. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Hayır, aslında o adamlar bana zarar verecekti.

Hayır, aslında onları ben öldürdüm.

"Sanırım canı kimi isterse onu öldürüyor," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak.

Henry ve diğer iki adam başlarıyla onayladılar, bu cevap yeterince tatmin ediciydi.

Başımı hafifçe çevirdim, yanımdaki cesetten irkildim. Bunu görmezden geldim ve pencereden dışarı, geçip giden şehre baktım. Batı Yakası'nın ışıltısının ulaşmadığı ve neon tabelaların parlamadığı daha karanlık bir bölgedeydik. Bir yanım kapıdan dışarı fırlayıp kaldırıma çarparak kaçmayı istiyordu ama bunun faydası olmayacağını biliyordum.

Nereye gidersem gideyim, bir canavar beni bulurdu. Kendimden biri olsaydı şanslı olurdum.

Onlar senin değil, diye hatırlattım kendime, göğsümdeki ağrıya rağmen. Hiç olacaklar mıydı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

DREAD



JAMES

HAYATIMIZ son birkaç gündür bir atlıkarıncaya dönüşmüştü.

Dördümüz bir ritim tutturmuştuk ve hayatımda ilk kez bir mutluluk hissettim. Yine de bunun hemen arkasında, içimi tırmalayan bir korku hissi vardı.

Her sabah, Irene uyanmadan hemen önce yatağa girerdim, böylece o uyandığında yanımda olurdu. Bazen Charles da bana katılırdı ve hatta bir keresinde Morte yatağın ucuna oturup onu izlerdi.

O zaman gitmem gerekecekti. Aşağıdaki dünyaya geri dönmek, Yırtıcılara karşı savaş açan canavar gangster olmaya devam etmek zorunda kalacaktım. Son birkaç günde yirmi adamımızı kaybetmiştik ve bugün Yırtıcılar'ın Batı Yakası'ndaki işlerini mahvediyor olacaktık.

Eldivenler çıkıyordu. Jack gittikçe daha huzursuz oluyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bir vampiri köşeye sıkıştırmanın birinci kuralı onlara tahta bir kazık saplamaktır ama bizimkinin yeterince keskin olup olmadığını merak ediyordum.

Ben de huzursuzdum. Geçen her an, öleceğimizden ve Irene'in acı çekeceğinden endişe ettiğim bir başka andı. Onunla geçirdiğim her ana son anıymış gibi sarılıyordum ve Morte ile Charles'ın da aynı şeyi düşündüğünü bilmekten nefret ediyordum.

Mutlu olmamızı istedim. Sonsuza dek bulutlardaki dünyamızda kalabilmek istedim.

Birini hiç bu şekilde istememiştim. Onu düşünmek sikimin sertleşmesine neden oluyordu ve onu kaç kez düğümlediğimin sayısını unutmuştum. O her yönüyle üçümüz için yaratılmıştı.

Birkaç hafta önce, bir insana asla ona baktığım gibi bakmayacağıma yemin edebilirdim. Ama o bana zaman içinde kaybettiklerimi hatırlattı ve onunla birlikte olmak bana yeniden yaşadığımı hissettirdi.

Birine bakmanın tehlikeli olduğunu her zaman biliyordum ama bunun ne kadar yıpratıcı fark etmemiştim. Charles ve ben, yakın zamana kadar aramızdaki sınırı hep koruyabilmiştik. Ama şimdi, Irene de işin içine girince, bu sınırlar yıkılmıştı ve kalbimin farklı yönlere çekildiğini fark ettim.

Ucubeleri zafere götürmem gerekiyordu ama tek hayal edebildiğim bu çılgın dünyadan bir şekilde kaçmaktı.

Londra'ya baktım, aşağıda daha fazla binanın yanışını izledim. Sirenler gökyüzüne doğru çığlık atıyor, batan güneş şehirdeki bronz ve gümüş renkli her şeyin üzerine altın rengi bir dokunuş yapıyordu. Bulutlar alçakta asılı duruyordu ve yarın şehrin beyaz bir tabakayla kaplandığını görmek beni şaşırtmayacaktı.

Charles ve Morte aşağıda savaşıyorlardı ve ben de satranç tahtamızdaki her taşı hareket ettiriyordum. Bir grup adamı güney tarafına, bir grubu da doğuya göndermişim ve geri kalan herkes batıdaydı, yani şu anda bulunduğum yerde. Rıhtımları ve orada yanan zeplinleri görebiliyordum.

Odaklanmam gerekiyordu ama kendimi hâlâ yukarı bakarken buldum. Zeplinimizi göremiyordum, Irene'nin nerede olduğunu göremiyordum ama yine de kendimi onu ararken buldum.

"Patron!"

Boris'in çatıya tırmandığını görmek için döndüm. Düşmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce onunla karşılaştım. "Ne oldu?"

"Bu tarafa doğru gelen bir yaratık var," dedi. "Sanırım senin için geliyorlar. Hızlı hareket ediyorlar, adamlarımız onları durduramaz."

İçimden bir hırıltı yükseldi ve başımı salladım. "Adamları al ve Charles ile Morte'a doğru git. Bunu ben halledeceğim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama ben elimi salladım.

"Git," diye homurdandım. "Kabul etmesen de umurumda değil. Git Charles'ı bul ve ona haber ver, ben de onları oyalayayım."

Boris homurdanarak onayladı ve beni terk etti. Ceketimin içine uzandım ve bir bıçak çıkardım. Paltomun içinde pek çok nesne vardı ama bu en kolay silahımdı.

Birkaç el bombası dışında.

Buz gibi bir rüzgâr çıktı, içimi bir ürperti kapladı. Gökyüzü kararmaya başladığında mekanik kanadım tıkırdadı, etrafımda siyah bir sis dolaşıyordu.

Çalan çan sesleri beni ele veriyordu ve dişlerimi sıktım. Onun varlığını hissettim ve bıçağımı savurarak hızla döndüm. Ardından bir kıkırdama geldi, çılgınca bir kıkırdama.

Her zaman nefret ettiğim, kısaca Ace dediğimiz bir yaratıkla karşılaşmak için tekrar döndüm.

Eğimli çatıda durduk, kiremitler ayaklarımızın altında gevşemekle tehdit ediyordu. Arkasında bir baca havaya duman üflüyor, güneşin son ışıkları üzerimizde batıyordu.

"Gerçekten mi?" Hırladım. "İş bu noktaya mı geldi? Birlikte savaştığımız bir zamanı hatırlıyorum."

"James," diye mırıldandı, başını doğal olmayan bir şekilde sağa doğru eğerek. "Duygusal olmak sana göre değil. Bizi terk eden sendin. Hatırlamıyor musun? Lambanın ışığı o güzel annenin kafasına çoktan gitti mi?"

Ona ters ters bakarak homurdandım.

Pandomimci gibi boyanmış gülümseyen bir maske takıyor ve kumaşı yıpranmış kırmızı ve sarı olan dört zilli bir soytarı şapkası takıyordu. Arkasında kırmızı ve mavi elmas şekilleri olan bir pelerini vardı ve aynı desene sahip dar bir pantolon giymişti.

"Ace," diye ısırdım. "Seninle dövüşmemeyi tercih ederim."

Bir kıkırdama daha, çanlar hep bir ağızdan şingirdiyor. Yaklaştı ve ben de bıçağımı daha sıkı kavradım.

"Jack mutlu değil James," dedi başını diğer tarafa çevirerek. "Bu kavga yüzünden Londra'yı gerçekten yakıp yıkacak mıyız?"

"Gereken buysa," dedim. "Onun dönemi sona erdi."

"Hiç de değil, eski dostum," dedi Ace, yine yumuşak bir kahkaha atarak. "Bunu kolay yoldan yapalım mı?"

Başımı salladım ve diğer elimi pelerinin içine uzatmak için hareket ettirmeye başladım. Ace başını salladı. Gözleri maskelerin ardında kırmızı kırmızı parlamaya başladı, gaz lambaları gibi yanıyordu.

"James, James, James." Başı dönmeye başladı, ikinci yüzü bana bakana kadar hareket ettikçe kemikleri çatırdıyordu.

Bu onun kızgın yüzüydü. Bu hiç iyi değildi.

Lanet olsun. Bıçağı fırlatır fırlatmaz ceketime uzandım, bıçağın yolundan dönerek çıkarken bir el bombası kaptım. Manyak gibi güldü, vücudu önce ikiye sonra dörde bölünürken sesi etrafımda yankılandı.

El bombasını fırlattım ve havalandım. Kanatlarım beni gökyüzüne doğru itti, ancak bir elin bileğime dolandığını hissettim - ve beni yere doğru spiral çizerek gönderen bir güçle beni aşağı çekti.

"Siktir," diye homurdandım, ayaklarımın üzerine düşmemi sağlayacak şekilde dönmeye çalışıyordum.

Onun yerine asfalta sırtımla çarptım. Metal kanadım çatırdadı ama aldırmadım ve Ace bana doğru sıçradığı anda yuvarlanarak yoldan çekildim. Tekmeyi savurdum ve maskesine tam isabet ettirdim. Başka bir silah almak için ceketime uzandığımda çatırdadığını duydum.

"Seni lanet olası amcık," diye hırladı Ace. Maskesi artık ortadan çatlamıştı. "Bunun için seni öldüreceğim James."

Etrafımızdaki yol sessizleşirken meydan okuduk. İkimiz de hırlarken soğuk nefeslerimizi beyaz puflar halinde çıkarıyordu, her birimiz bir bıçağı kavırıyorduk.

Bıçaktan başka bir şeye ihtiyacım vardı. Ace her zaman benden daha iyi bir atıcı olmuştu. Eğer ıskalarsa, bunu istediği için yapardı.

Metal kanadım tam olarak çalışmıyordu ve yeni bir öfke dalgası hissettim. Jack ve Yırtıcılar yüzünden kanadımı kaybetmiştim. Onlar yüzünden karanlıkta pençelerimle ilerlemek zorunda kalmış, ışığın bir anlık görüntüsünü görebilmek için yalvarmışım.

Bu hayatı ben istememiştim ama bana dayatılan buydu. Hepsi bir canavar, zavallı insanları korkutacak bir yaratık olduğum içindi.

Tüm Londra yansa bile umurumda değildi. Tüm dünyanın karanlığa gömülmesi ya da güneşin bir daha hiç doğmaması umurumda değildi. Ayaz her şeyi buza çevirebilirdi, sıcaklık yok olabilirdi - umurumda değildi.

Ama Irene'i önemsiyordum.

Charles'ı önemsiyordum.

Ne kadar kafa karıştırıcı da Morte'u bile önemsiyordum. Bu yüzden hayatta kalmak zorundaydım.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve kılıcımı savurdum, Ace harekete karşılık verirken sağa doğru yuvarlandım. Kılıcı omzumu sıyırdı ve doğal kanadımı delip geçti.

İçime bir acı saplandı ve dişlerimi sıkarak tabancamı çıkardım, horozunu kurdum ve ateş ettim.

Ace hızlıydı, şapkasının zilleri havaya sıçrarken şingirdiyordu, her zamanki gibi bir akrobattı. Bir kahkaha atarak tuğladan bir çitin üzerine indi.

"Kazanamazsın James," diye seslendi. "Zaten bu sadece dikkat dağıtmak için." Tekrar ateş ettim, silah sesi etrafımızda yankılandı. *Pop, pop, pop.*

Ace her atıştan kaçmayı başardı ve sonra başka bir çatıya sıçradı. Bana baktı, kafası tekrar dönmeye başlamış ve mutlu bir yüz ifadesi ortaya çıkmıştı.

Bana sıırttı, korkunç bir manyak gibi. Sadece bir dikkat dağıtıcı.

"Neyin dikkatini dağıtmak?" Hırladım.

Ace kıkırdadı ve sonra yukarıyı işaret etti. Sonra döndü ve koşarak gözden kayboldu.

Dövüşü terk etmişti.

İçimi bir korku kapladı, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Başımı kaldırdım ve son birkaç gündür evimiz olarak adlandırdığımız zeplinin göbeğini gördüm.

Korku. Doğrudan kalbime saplanan buzbir kazmaydı. Zeplin iniyordu.

"Allah belasını versin," diye alay ettim.

Acı dolu bir nefes verdim ve bıçağı sapladığı yeri görebilmek için kanadımı çevirdim. Bıçağı çekip çıkardım ve yere fırlattım. Ana damarı kestiği için hızla kan damlıyordu ve canım çok acıyordu ama yine de uçabilecektim.

Kan kaybından ölsem bile Irene'i güvenli bir yere götürmeliydim.

Buz gibi havada havalanırken homurdandım, olabildiğince hızlı uçuyordum. Zeplin alçalmaya devam ederken şehrin üzerindeki buhar bulutları dağıldı ve doğruca Thames Nehri'ne yöneldi. Siren sesleri yükselmeye başladı ve aşağıdaki tüm Londra'nın bunu izliyor olması gerektiğini biliyordum.

Bazıları beni bir insanı kurtarmak için ölen bir canavar olarak bile görebilirdi. Artık umurumda değildi.

Kendimi daha hızlı iterken ciğerlerim yandı. Gökyüzü köprüsüne indim, kapıya doğru koşarken nefesimin altında küfrediyordum.

Çoktan devreye girmişti.

"James!"

Döndüğümde Charles'ın da indiğini gördüm. Bana doğru koştu, gözleri vahşiydi. "Kaybediyoruz dostum," dedi.

"Biliyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

İkimiz de içeri koştuk, kanım donmuştu.

"Irene!" diye bağırdım.

Burada olmadığını zaten biliyordum.

Dev pencere paramparça olmuş, cam kırıkları tüm odaya yayılmıştı. Rüzgâr her şeyi savurdu, ışıklar söndü ve karanlık onun bize getirdiği sıcaklığı kovaladı.

"O gitti," dedi Charles.

Sesi titredi ve dönüp ona vahşi bir bakış attım. "Onu bulacağız."

"O gitti," diye tekrarladı.

Omuzlarından tutup onu sarstım. "Onu geri alacağız."

"Morte'un gittiğini öğrendikten sonra bile onu yalnız bıraktık," diye fısıldadı Charles. "Onu aldılar. Dikkatsiz davrandık. Aptallık ettik!"

"*Charles!*" diye bağırdım ve yüzüne sert bir tokat attım. Etrafımızdaki zemine kan damlıyordu, çenesini kavradığımda başım dönüyordu. "Sana söz veriyorum," diye fısıldadım. "Ona zarar gelmeden önce bu dünyayı küle çevireceğim. Onu bulacağız."

"Kanaman var," diye fısıldadı Charles, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hepimiz öleceğiz."

"Değiliz," dedim başımı sallayarak. "İnançlı olmalısın, peri."

Gözleri parladı ve öne doğru eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Yumuşak bir öpücüktü, hızlı bir öpücüktü ama hala hayatta olduğumuzu hatırlatıyordu.

"Benimle bağ kur," diye fısıldadı Charles. "Şimdi. Eğer yaparsan, seni daha hızlı iyileştirebilirim. Güçlerimizi paylaşabiliriz ve diğerinin her zaman nerede olduğunu bilebiliriz."

"Acele etmek istemedim-"

"James," diye homurdandı Charles. "Seni nefret ettiğimden daha çok seviyorum. Eşleştire beni."

Başka bir şey söylemesini beklemedim. Gömleğini yırttım ve ardından ceketimi geri çekerek ikimizin de tenini ortaya çıkardım. Öne doğru eğildim ve o da eğildi, dişlerimizi birbirimizin omuzlarına geçirdik.

Kanı ağzıma doldu ve durumumuzun ciddiyetine rağmen sikim hâlâ sertleşmişti. Aramızdaki bağ canlanırken birbirimize karşı inledik ve ben hissettim ki...

Her şeyi.

Onu hissettim. Düşüncelerini, duygularını, Irene' kaybetme korkusunun içinde karanlık bir yumak oluşturduğunu hissettim. Homurdandı ve vücudunu benimkine yaklaştırdı.

Kanımızın sıcaklığı buz gibi geceyi kovalıyor.

Dişlerimizi geri çektik ve onu öptüm, dillerimiz hararetli bir anda buluştu. Kollarını bana doladı ve öpüşmeyi kesti, bir büyü söylerken fısıltısı boynumdaki tüylere çarparak boğuldu.

İyileştiğimi, acımın dindiğini hissettim. Kanadım iyileşmeye başladı ve tekrar bir araya geldiğimde nefesim kesildi.

"İşte," dedi Charles. "Tekrar dövüşebiliriz."

Başımı salladım ve odaya dönüp bakarken nefesimi bıraktım. Kırık pencereden şehrin yaklaştığını görebiliyordum.

"Bir gün bir tane daha inşa edeceğiz," dedi Charles. "Ve Irene için yer açacağız."

"Anlaştık," dedim. "O sadece ve sadece bize ait. Gidip insanımızı geri alalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

CİNAYET ANILARI



IRENE

LONDRA KÖPRÜSÜ yukarıda uzanıyor, bir tren gürleyerek karşıya geçiyordu. Yolcuların cama yaslanmış yüzlerini görebiliyordum, dışarı bakıyorlardı ve benim olmamış gibi davranmaya çalıştığım şeye bakıyorlardı. Zeplinin nehre çakılışını izlerken parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve James, Morte ve Charles'ın nerede olduklarını merak ederek başka tarafa baktım. Ölmüşler miydi? Yaşıyorlar mıydı? Bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Son birkaç gündür kendimi Jack'le bu buluşmanın gerçekleşmesini giderek daha fazla istemezken buluyordum.

Yaptıkları her şey için onlardan hâlâ nefret ediyor olmalıydım. Ama son birkaç gündür, onlar...

Sevecen. Nazik. Besleyici. Sabahları taze pişmiş yemekle uyanırdım, James ve Charles'ın arasına sokulurdum ya da bazen Morte'ye yaslanırdım. Bunun tadını çıkarmak için hepimiz arasında sessiz bir anlaşma var gibiydi, çünkü çok kırılgan hissettiriyordu.

Kalplerimiz de dahil olmak üzere her şey kırılabilirdi ve bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum.

Bir parçam beni kurtarmaya geleceklerini umuyordu. Jack'le buluşmamı engelleyeceklerini ama artık çok geçti.

Yanımda bir cesetle o iğrenç araba yolculuğuna çıktığımızda, Ucubeler örgütünün içinde kimsenin bilmediği casuslar olduğunu fark etmiştim.

farkındayım.

Benden başka kimse.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı bu beni öfkелendirdi. Henry'nin bunca zamandır Morte, Charles ve James'e ihanet fikri beni öfkeyle .

Yine de isteyerek gelmişim, değil mi? Karşı koymamışım.

Soğuk karanlıkta durup beklerken acı, işkence gören kalbimi burktu. Bu bir tuzak olabilirdi. Kendimi ölüme mahkûm edebilirdim.

Hala doğru olup olmadığını bilmiyordum. Kız kardeşimi öldürmeye mi çalışmışlardı? Morte'un sessizliği daha önce pek umut verici olmamıştı.

Denemiş olsalardı bile hala kızgın muydum?

Kahretsin, bu konuda çok derine inmişim. İçimdeki karanlık ortaya çıkmıştı ve artık ondan saklanmak için hiçbir şey yapamazdım. Canavarlarımla aynı şeyleri arzuluyordum.

Bana küçük güvercin diyorlardı ama beni bir şeytana dönüştürmüşlerdi. "Irene!"

Döndüm ve dizlerimin bağı çözüldü, hıçkırıklara boğuldum. Florence bana doğru koştu, yüzü saf bir sevinçle doluydu. Birden kendimi güçsüz hissettim, omuzlarımdan bir yük kalktı ama yerine daha da büyük bir yük geldi.

Yine de kendimi ileri doğru koşmaya zorladım ve kendimi ona doğru attım.

İkimiz de yere yığıldık, birbirimize sarılırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Öldüğünü sanmışım," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Öldüğünü sandım," diye hıçkırıklara boğuldum, başka ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

"Ben de seni öyle sanıyordum," diye bağırdı Florence. "Ah, seni nasıl da özlemişim!"

Bir an için arkama yaslandım, omuzlarını kavradım ve ona baktım.

İyi görünüyordu.

Tıpkı bıraktığım gibi görünüyordu ama koyu renk buklelerinde kan yoktu. İz yok, çizik yok, çürük yok.

Canavarların ona zarar verdiğine dair hiçbir iz yoktu. Başında duran George yok.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, midem bulandı. Sanki onda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Bana sırtı, gözleri mutluluktan kırışıyordu.

Florence yüzümü normalden biraz daha sert bir şekilde kavradı. İçimden bir korku dalgasının geçtiğini hissettim, anlayamadığım bir his.

"Seni siktiler mi, Irene? O canavarlar canını yaktı mı?"

Sözlerinden geri çekildim ve ona bir yabancıymış gibi baktım. Florence asla böyle kaba bir şey söylemezdi.

Sikeyim.

Bu bir tuzaktı.

Ayağa kalkmaya çalışarak ondan uzaklaştım. Bir adım geri çekilip ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Sen Florence değilsin," diye fısıldadım. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek başımı salladım. "Neden?" Hırladım. "Bu neden oluyor?!"

Bağırışım etrafımızda yankılandı, ancak tepemizden başka bir tren geçerken boğuldu. Rayların üzerinden hızla geçti, köprü o gidene kadar titredi.

"Çünkü," dedi yabancı bir ses, sağır edici sessizliği doldurarak. "Büyükbaban güçlü bir canavardan sihir çaldı ve bu sihri otomat güvercinlere yerleştirdi, Irene."

Başımı kaldırdım ve gölgelerin arasından bana bakan bir çift parlayan kırmızı göz gördüm. Figür bir adım öne çıktı ve baktığım kadının Jack olarak bilinen canavar olduğunu anladım.

Sıkı bir örgü halinde toplanmış uzun kızıl saçları, kıpkırmızı boyalı dudakları vardı ve soluk teni altın çillerle kaplıydı. Botlar, siyah pantolon ve bıçak ve silahlarla kaplı bir korse giyiyordu.

"Merhaba aşkım," dedi bana sırtarak.

Dişlerini buradan bile görebiliyordu. Keskin ve ölümcül.

Bu bir katilin ve aptalca oynamaya karar verdiğim oyunda beni yenmiş birinin gülümsemesiydi.

Yerimde donup kaldığımı hissettim ve sonra sahte Florence'a baktım. Gözlerimi diktim, öfke beni sarsmıştı.

"O benim kız kardeşim değil," dedim Jack'e dönerek. "Ve sen bir sürtüksün."

Florence başını eğdi, ayağa kalktı ve bacaklarındaki kirin tozunu aldı. "Her şeyi çok çabuk anladı Jack."

"değil," diye kıkırdadı Jack. "Yine de tatlı bir yeniden birleşme oldu."

Florence gözümün önünde deforme olmaya ve yeniden şekillenmeye başladığında midem dehşet içinde kıvrıldı. Yüzü eriyor, vücudu kırılıp parçalanıyor ve insandan çok kurda benzeyen bir yaratığa dönüşüyordu.

Hem de çıplak bir tane.

Jack elini salladı. "Hadi git. Giyin ve diğerlerinin yanına dön. Şu anda biz kazanıyoruz ama eminim bu küçük güvercini avlıyorlardır."

Kurt adam başını salladı ve beni Ripper'ların reisiyle baş başa bırakarak gitti.

"Florence nerede?" Gözyaşlarımı silerek ısırdım. Az önce hissettiğim her duyguyu bastırmaya çalışırken öfke içimi yakıp kavurdu. "*Gerçek* Florence."

"Güvende," dedi Jack. "Ucubelerin onu öldürmeye çalışmasına rağmen ölmedi. Ama şu anda dikkatlerini dağıtmış durumdayız. Konuşmak için birkaç dakika ayırmamıza yetecek kadar, Irene."

Jack göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapattı, bir bulanıklık içinde hareket etti. Şimdi tam önümde duruyordu, yüzü benimkine yakındı. Kokumu içine çekti ve buz gibi bir korkunun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Merak etme," diye fısıldadı Jack. "İstesem bile seni öldüremem. Güvercin sana bağlı ve eğer denersem seni koruyacaktır. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Öyle mi? Hava gemisinde on adamımı öldürdüğünü hatırlamıyor musun? Onları katlettiğini hatırlamıyor musun?"

"Ben kimseyi öldürmedim," dedim dehşete kapılarak.

"Evet, öyle yaptın," diye güldü Jack. Bana doğru sırtıttı, dişleri parlıyordu. "Yine de fark etmez. O adamlar zayıftı ve ben dünyamda zayıflığa izin vermem."

Başımı salladım ve ondan bir adım geri çekildim. "Bu bir hataydı," diye tersledim. "Bunu görebiliyorum. Geri dönüyorum-"

"Ben aksini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun tatlım."

Sessizdim, kalbim göğsümde çarpıyordu. Şimdi dehşete kapılmışım, gerçekten çualladığım için dehşete kapılmışım.

Belki de beni güvende tutmaya çalışıyorlardı.

Florence'ı öldürmeye çalıştılar.

Ama yaşıyordu, değil mi? Jack yalan söylüyor olabilir. Gümüş bir dil gördüğümde anlardım.

Jack güldü, sesi etrafımızda yankılandı. Diğer yaratık da kıs kıs güldü ve beni izlerken ürperdim.

"Daha iyisini bilseydim, o piçlere karşı bir şeyler hissettiğini söyledim," diye alay etti Jack.

Ne yazık ki pokerde hiç iyi değildim ve yüzüm beni ele veriyordu. Jack'in kıpkırmızı gözleri parladı, kahkahası içime işledi.

"İnanılmaz!" diye kıkırdadı ve sevinç gözyaşlarını sildi. "O zaman bu işi daha da eğlenceli hale getirecek. İnanmasanız size yardım etmek için sizi buraya getirdim. Florence elimde, hayatta ve iyi durumda, hatta neler olup bittiğinden habersiz. Londra'da yemyeşil bir dairede yaşıyor, burada besleniyor ve iyi muamele görüyor. George ona saldırdığında kafasında oluşan kötü kesiği saymazsak, gayet iyi. Öte yandan siz... Akraba olduğunuzu pek söyleyemem. Kalbinin içini göremiyorum ama sana bir kez baktığımda ne kadar... işkence gördüğünü anlayabiliyorum."

"Siktir git," diye hırladım.

Jack sadece gülümsedi ve dişlerini tekrar gösterdi. "Canavarları sismeyi seviyorsun, değil mi? Bu yüzden mi onlara karşı bir şeyler hissediyorsun?"

Eğildi, dudakları kulağımın yanında geziniyordu.

"Bir keresinde James'in tadına bakmıştım," diye fısıldadı. "O kadar da kötü değil.

İlginç ekipmanlar..."

Onu geri ittim, içimde bir kıskançlık dalgası patladı. Nasıl Bu ne cüret?

Jack sadece güldü, bileğimi yakaladı ve sıkıca tuttu. Acı koluma yayılırken nefesim kesildi ve bileğimi bükerek dişlerine doğru tuttu.

Nefesi tenimde sıcaktı ama ısırmadı. Sadece gülümsedi, mükemmel bir kaşını kaldırdı

"Seni tüm bunlardan kurtarmanın bir yolu var, Irene. Seni yaldızlı kafesinden çıkarmanın ve hatta kız kardeşini de yanına almana izin vermenin bir yolu. Tek ihtiyacım olan içindeki sihir, uykuda olan karanlık."

"Benim sihrim yok!" Ondan kurtulmaya çalışarak bağırdım. Beni sıkıca tuttu. "Ve adamlarını ben öldürmedim. Sadece kız kardeşimi istiyorum ve eve gitmek istiyorum."

Jack bana tısladı ve sonra gözlerini devirdi. "Artık oyun yok, Irene. Tam olarak ne olduğunu öğreneceğim. Unuttuğun her şeyi sana yeniden yaşatacağım. Ve üzgünüm tatlım ama bu biraz yakabilir."

Alçak bir hırıltı çıkardı ve dişlerini bileğime geçirdi ve zihnim ürpertici bir karanlığa gömüldü.

Bir an için karanlık bir nehirde boğuluyormuşum gibi hissettim ama sonra su yüzüne çıkmaya başladım. Bir şeyler duyabiliyor, bir şeyler görebiliyor, bir şeyler koklayabiliyordum.

New Yorka döndüm.

"Ne yaparsan yap, güvercinin ona dokunmasına izin verme," dedi karanlık ses.

Bedenim hareket etti. Gözlerimi açtığımda bir zeplinin içini gördüm. Gözlerim içeri girip çıkarken metalin akışına baktım.

Odaklan, Irene. Jack'in sesi zihnimde dolaştı ama sonra kayboldu. Ne oluyordu?

Hareket ettirilirken düşüncelerim durgunlaştı, uzuvlarım birbirine bağlandı. Bir adam üzerime eğildi ve yüzünü tanıdım.

Henry.

Bunca zamandır beni takip ediyormuş. Jack için çalışıyor ve Ucubelere yalan söylüyordu. Hain.

Karanlık tekrar üzerime çöktü ve vampirin kafamın içinde beni görmek istemediğim bir şeye doğru ittiğini hissedebiliyordum. Hatırlamak istemediğim bir anıya doğru. Onu ittim ama fark etmedi.

Gözlerim tekrar açıldı ve üzerime doğru gelen bir adam gördüm. Tekme attım, o anıyı tekrar yaşarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Alınan küçük orospu," diye hırladı.

Bana elinin tersiyle vurdu, acı kafatasımı sarstı.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandım. "Beni yalnız bırakın."

"Hayır," diye kıkırdadı. "Çok sık yeni oyuncak alamıyoruz. Ve oynamak isteyen koca bir ekibim var. Hatta iyi bile davranırsınız."

Beni bağlayan ipleri kesip açtı ve kendimi halsiz hissetsem de ayağa kalktım. Etrafı kutularla çevrili bir odadaydım.

Adam bana doğru hamle yaptı ve ben yoldan çekilemeyecek kadar yavaşım. Sandıklardan birine çarptığımızda çığlık attım, altımızdaki tahta kırıldı.

Parçaların beni delip geçtiğini, acının omuzlarıma saplandığını hissettim. Adam beni yere yapıştırırken haykırdım, içinden öfke yayılıyordu.

"Aptal sürük," diye hırladı. "Patron seni öldüremeyeceğimizi söyledi ama kimse sana zarar veremeyeceğimizi söylemedi."

Kemerinden bir bıçak çıkardı ve bıçağı yüzüme doğru tuttu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı yana çevirdi. Parmaklarıma soğuk bir şey dokundu ve kafamı çevirdiğimde aile otomatı güvercinin bronz kanadını gördüm.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve kanatların kanatlarından koyu kıvamlı bir sıvının sızmaya başlamasını izledim. Elime doğru ilerleyip kolumdan yukarı çıkarken ve sonra altımda kaybolurken bakakaldım.

Sırtımdan yine bir acı yayıldı, çığlık atmama neden olan bıçak gibi bir acı. Adam hırladı ama boynuna metal bir parça saplanınca sözleri kesildi.

nefese kaldım ve boynuna tutunarak üzerimden düşüşünü izledim.

Orada yatıyordum, acı devam ederken etrafımda daha fazla kan birikiyordu. Bir klik sesi başladı ve bakışlarımı cansız güvercine geri çekti.

Daha fazla tıkırtı, dişlilerin ince vızılıtsı. Nefesimi içime çektim, acıya yenik düşmemek için ona odaklandım.

Yumuşak bir melodi canlandı. Otomat güvercin yıllar sonra şarkı söylemeye başlayınca gözlerim açıldı.

Şimdi lmeliyim.

Beni delip geçen tahta kan kaybından lmemi sağlayacaktı ama içime karanlık bir sıcaklık yayılmaya başladı. Güvercin yükseldi ve metalin sıvıya dönüşerek kolumdan yukarı kaymasını ve sırtıma doğru ilerlemesini huşu içinde izledim.

Daha fazla acı, ama sürekli bir sıcaklıkla yatıştıırıldı. Nefesimi içime çektim, kalbim kt küt atıyordu.

Bu bir rüya değildi. Her ne kadar öyle olmasını de değildi.

Odanın kapısı tekmelenerek açıldı ve bir çığlık duyuldu. Başıımı kaldıramadım ama içeri giren birkaç adamın ayak seslerini duydum.

Taleplerini zar zor anladım ama kaburgalarımnda bir çizme hissettim. Bağırdım ama acı yine sıcaklıkla yatıştıırıldı.

Umarım lrler.

Görüşüm bulanıklaştı ve bir şeyin tıkırdadığını hissettim, kendini içine gömdü.

Be

n. Her şey karardı.

Yine de çığlıkları duydum.

Kemiklerin atırdadığını

hissettim.

Onları ben ldrdm.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir vampirin yüzüne bakmaya geri döndüm. Jack'in dudaklarından kan damlıyordu ve gözleri nefretle yanıyordu.

Beni bıraktı ve yere düşmeme izin verdi. "Demek olan buydu," dedi gözlerini devirerek. "Her şeyi görmemiş olman ya da zihninin bana göstermeyi reddedecek kadar gömülü olması pek yardımcı olmadı."

Midem bulandı. Kaç kişi ldrmüştm? Seri katil numaralarına ulaşıyordum ve hiç denememiştım bile.

Jack i geçirdi ve bana mide bulandırıcı bir gülümseme verdi. "Sana bir teklifim var, Irene. Reddedemeyeceğin bir teklif. Ayağa kalk."

Ayağa kalkmak için bacaklarımı zorlarken titriyordum, zihnim dönüyordu. Bu, katilin ben olduğum anlamına mı geliyordu, yoksa bana bağlı olan bu şey miydi? "Bunun nasıl çalıştığını bilmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Çok basit, gerçekten," dedi Jack. "Büyük büyükbaban bu lanetli aletleri yaratmak için büyük bir canavarın kanını kullandı. Canavarlardan nefret ediyordu ve soyunun kendilerini biz yaratıklardan koruyabilmesini istiyordu. Senin kanınla canlandı ve sana bir sülük gibi yapıştı. Tek sorun şu ki, yaşlı Peter bu şey tarafından ele geçirilen herkesi lanetlediğini fark etmedi. Sen bir insansın ama içinde o korkunç zehir tarafından sürüklenen bir karanlık var." Jack omuz silkti, keskin tırnaklarını kontrol etti. "Önemli değil. Artık seni nasıl kullanacağımı biliyorum."

Nefesim kesildi ve daha fazla gözyaşı sildim.

Lanetlenmişim.

Jack bir bıçak çıkardı ve bana uzattı. "Yarın gece Ucubelerin kalplerini bana getirmeni istiyorum. Yirmi dört saatin var yoksa kız kardeşin çok korkunç bir şekilde ölecek. Eğer buna uymazsan Pazar sabahı kafasını sana göndereceğim."

Bana bıçağı fırlattı. Yakaladım ve sıkıca kavradım. "Kardeşim hakkında yalan söylemediğini nereden bileceğim? Beni kandırdın, canavarlarından birini kullanarak onun gerçekten Florence olduğunu düşünmemi sağladın."

Jack omuz silkti, ağzında sinsî bir gülümseme oynıyordu. "Bunun için benim sözüme güvenmek zorundasın. Seçin, kız kardeşiniz ya da canavarlarınız."

Bir an için bıçağı doğrudan göğsüne saplamayı düşündüm ama sırtıttı.

", ben de senin güzel kafanı Ucubeler'e göndereyim, Irene."

"Yapamazsın," dedim. "Canavar seni ele geçirir."

Bana sert bir ters vuruş yaptı ve ben nefes nefese kalarak yere düştüm. Saçlarımdan tutup beni ona bakmaya zorladığında kulaklarım çınladı.

"Bu gücü nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Şansın yaver gitti, seni aptal sürük. Hâlâ burada durmanın tek bir şekilde James, Charles ve Morte için bir zayıflık haline gelmiş olman. Nereden bildiğimi biliyor musun? Çünkü şu anda seni aramak için tüm Londra'nın altını üstüne getiriyorlar."

Acıyı görmezden gelerek ona ters ters baktım.

"Yarın gece," dedi. "Üç lanet canavar kalbi. Yoksa Florence ölmüş olacak."

Beni orada öylece bırakıp karanlığın içinde kayboldu.

Bıçağa baktım, ellerim titriyordu. Şimdi ne yapacaktım?

Artık bilmiyordum.

Bıçağı belimdeki deri kılıflardan birine soktum, tam o sırada arkamdan bir bağırsı geldi.

Döndüm ve Charles'ın bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Gümüş rengi saçlarının bir kısmı kanla kıızıla boyanmıştı ve yüz ifadesi onu hiç görmediğim kadar ciddiye.

Perili görünüyordu.

Kaçabilirdim ama kaçmadım. Bunun yerine nehir kıyısına koştum, kendimi onun kollarına attım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Birbirimize tutunarak yere çöktük.

"Küçük güvercin," diye fısıldadı. "Seni kaybettiğimizi sanmıştık."

Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni kendisine yakın tuttu. Yüzünü kavradım ve derin bir öpücük için onu kendime çektim. İnledi, elleri kalçalarımın doğru kaydı.

"Seni göremeyeceğimi sanmıştım," diye ve onu tekrar öptüm.

"Kahretsin," diye inledi Charles. "Kanlar içindeyim ve Londra'nın yarısını savaşıarak geçtim ama yine de sikim her zamankinden daha sert."

Başımı salladım, gözyaşlarımı yuttum.

Onları istiyorum.

Kanat seslerini duydum ve James'in inişini izledim.

Ben ona bakarken pençelerini saçlarımın arasından hafifçe kaydırıldı. Ağır bir nefes verdi. "Saklanmamız gerek," dedi nazikçe.

Başımı salladım, onun arkasından baktım. Henry ve beni getiren diğer adamlar çoktan gitmişlerdi.

"Morte nerede?" Endişem artarken sordum. "Gitti mi?" James ve

Charles kaşlarını çatı.

"Bizimle buluşacak," dedi James. "Gitmemiz gerek Charles. Planımızı takip et."

Charles başını salladı ve beni kaldırdı, sadece eğilmeme ve James'ten bir öpücük çalmama izin vermek için durakladı. İçime gömüldü, alnını alnıma bastırdı.

"Güvende ol," diye fısıldadı. "Sana geri döneceğiz. Her zaman döneceğiz." "Lütfen," diye inledim o geri çekilirken.

Şehre dönüp baktığında mavi gözleri karardı. Kanatlarından biri kana bulanmış, omuzları gerilmişti.

"Git," dedi. "Morte ve ben yakında evde olacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

NEFRET



CHARLES

Kapıyı arkamızdan kapattım ve derin bir nefes aldım.

Başka bir saklanma yerine ulaşmıştım, bu seferki Londra'nın dış mahallelerindeki bir depodaydı. Canavarların daha sık görüldüğü bir bölgedeydi ama buraya gelmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Irene henüz beni bırakmamıştı ve titrediğini hissedebiliyordum. "Üşüyor musun?" Endişeyle sordum.

Başını salladı ve ben de lanet ettim. Burada yatak yoktu ama battaniye vardı ve yastık olarak kullanabileceğim bir şey bulabilirdim.

"İşte," dedim, onu yere bırakarak.

Gömleğimi çıkarıp bir eşarp gibi boynuna doladım. Buz damlaları menekşe rengi saçlarında ve kirpiklerinde erimeye başlamıştı, yanakları pembeleşmişti.

Biraz fazla pembe.

Burnuna dokundum. "Kal," dedim. "Geri geleceğim."

Onu orada öylece bıraktım, stres beni patlayacakmışım gibi hissettiriyordu. Odayı dolaştım ve bulabildiğim her battaniyeyi, Morte'un birkaç paltosunu -üzerlerinde kan olup olmadığına aldırmadan- aldım ve yere bir yığın yaptım.

"Sorun değil," dedi Irene, gömleğimi kendine biraz daha yaklaştırmak. "Ben ısınırım."

Yanına gittim ve itiraz edemedim onu tekrar kucağıma alıp yaptığım yığının yanına götürdüm. Durdum, kıyafetlerini yokladım.

"Hepsi biraz nemli," diye mırıldandım, korsesini çıkarmaya başlamıştım bile.

Nefesimin altından küfrettim, endişem giderek artıyordu. Onu yalnız bırakmıştık- Her şeye kendimizi o kadar kaptırmıştık ki yapmamız gerekeni yapmamıştık.

Onu söz gibi koruyamamıştım. "Sana ne olduğunu anlatmak istiyorum," dedi Irene.

"Çıplak ve battaniyelerle çevrili olana kadar olmaz," dedim. "Ya sen?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kadın," diye mırıldandım, sikim hemen yeniden dikkat kesildi. "Beni delirtmekten gerçekten zevk alıyorsun."

"Sanırım öyle," dedi.

Korsesini yere fırlattım ve sonra geri kalan giysilerini çıkardım. Onu yığının üzerine yatırmadan önce ben de çabucak soyundum. Onu kendime doğru çekip battaniyeleri üzerimize örttüğümde ciyaktı.

Kıkırdadı ve yüzünü boynuma gömdü. Ona sıkıca sarıldım ve kalp atışlarının sesini dinledim. Kokusunu içime çektim ve kaşlarımı çattım. Tanıdık ama değildi.

"Seni kim aldı?" Fısıldadım.

"Bir kuş canavarı, sonra beni üç adamın olduğu bir sokağa bıraktı. İçlerinden biri Henry'ydi. Jack için çalışıyordu. Başından beri oradaydı..."

Hay sikeyim. Burnumuzun dibinde. Öfke dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Irene kaşlarını çatarak geri çekildi. "Seni kim ısırdı?" "Sence kim?" Mırıldandım.

"Oh? Bu ikinizin barıştığı anlamına mı geliyor?"

Bugünün ne kadar üzücü geçtiğine ve onun için ne kadar endişelendiğime rağmen gülümsedim. "Evet, barıştık. Evet. Belki de bir tür ateşkes oldu. Bir çiftleşme bağı kurduk," dedim.

Irene'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu büyük bir ," diye fısıldadı.

"Öyle," dedim, içime bir sıcaklık yayılıyordu şimdi.

İkimiz de böyle bir şeyi aceleye getirmeyi hiç istememiştik ama bunun için minnettardım. Birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüydük ve onu

beni rahatlatıldı. Birbirimize yaslanabildiğimiz için Irene'i çok daha hızlı bulabildik.

"Yaklaş, küçük güvercin."

Irene tekrar gevşedi, yakınımaya sokuldu. Kahretsin, gerçekten çok kötü , değil mi? Ya bu bizim hayattaki son gecemizse?

Bu düşünce içimde bir korku dalgası yarattı ve kendimi ona olabildiğince sıkı sarılırken buldum. Burnumu onun yumuşak saçlarına bastırdım, kokusunu içime çektim ve hainlerin kokusunu duymazdan geldim.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Önce sen," diye mırıldandım.

"James ve Morte'u beklemeliyim," dedi usulca. "Bu... bu çok fazla."

Bunu duymak hoşuma gitmediği için iç çektim ama başımı salladım. Zaten hepimize birlikte söylemesi onun için daha kolay olacaktı.

Morte'un nasıl hissedeceğini merak ediyordum. Onu hiçbir zaman okuyamamıştım ama olan bitenler hakkında bilgilendirildiğinde, tüm Londra'yı küle çevirip çevirmeyeceğini merak etmişim. Öfkesi etrafındaki herkesi küçültmüştü.

"Westside'da bir atak başlattık ama Jack bizi çok kötü vurdu. Son birkaç gündür çok adam kaybettik ve bu gece bunu kesinlikle hissettik. Bize yaklaşıyor ve bilmiyorum... Ne olacağını bilmiyorum aşkım."

Irene doğrulup kaşlarını çatarak bana baktı. "Madem ölmek üzere olan erkekleriniz vardı, neden üçünüz de benimle geldiniz?"

"Takas yapıyorduk," dedim. "James ve ben dışarı çıkıyorduk, sonra da Morte. Eminim sen de fark etmişsindir."

Irene başını salladı ve tekrar yere çöktü. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadım, elimi vücudunda gezdirirken.

"Hayır," dedi. "Neden demek istedim. Neden üçünüz de bunu yapıyorsunuz? Neden beni istiyorsun? Neden başladınız..."

Sesi titreyerek kendinden geçti.

"Çünkü seni önemsiyoruz," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu. Nefesimi tuttum, kelimeler dilimde tuhaf bir his uyandırıyor. "Sana bakmaya geldik. Düşmeye başladım-"

Deponun kapısı açılarak bizi böldü. Morte ve James hırıltılar ve küfürler eşliğinde içeri doluştular.

Irene hemen yuvamızdan dışarı fırladı, etrafına bir battaniyeyi de yanına alarak Morte'a doğru koşmaya başladı. James ve ben homurdandık.

Kollarına atladı ve tüm Londra'nın en korkulan canavarı onu kendine yakın tuttu.

"Yaşıyorsun," dedi Morte usulca.

"Sen de öyle," diye bağırdı Irene.

James'e baktım, bakışlarını karşıladım. Gözleri yanıyordu ve ne yaptığını hissedebiliyordum. Korku ve endişenin bir karışımı, hepsi şehvet tarafından bastırılmış ve...

Çok daha derin bir şey.

Morte Irene'i yere bıraktı ve eldivenli eliyle yüzünü kavradı. "Gittiğim için özür dilerim," dedi.

Şimdi, dünya gerçekten sona eriyordu. Morte'un bir şey için özür dilediğini duymak...

Belki de güvercin canavarları zayıflatmıştır.

Irene başını salladı ve James'in yanına gidip onu öptü. James pençeleriyle onun saçlarını tekrar karıştırdı ve sonra iç çekti.

Irene ondan uzaklaşarak, "de konuşmam gerekiyor," dedi.

Battaniyeyi kendi etrafında daha sıkı çekti. "Bu çok önemli."

Hepimiz homurdandık ama battaniyelere geri dönüp yanıma otururken kimse ona karşı çıkmadı. Morte ve James yaklaşırken kaşlarımı çatarak doğruldum.

"Açıklamam gereken çok şey var," dedi. "Ve üçünüzün de ben bitirene kadar araya girmeyeceğinize söz vermenizi istiyorum."

"Çok talepkâr," diye mırıldandı

Morte. "Gerçekten de öyle," dedim merakla.

James beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "et."

Irene'nin omuzları gerildi. Onunla henüz bir bağ kurmamış olsam da endişesini hissedebiliyordum.

"Jack'le tanıştım ve o da benimle konuştu," dedi Irene.

Üçümüz de homurdandık, oda artan öfkemizle doldu. Morte'un etrafındaki gölgeler canlandı ve James daha da gerginleşti. Irene elini kaldırdı. "Jack ayrıca bir hafta önce şoför Henry aracılığıyla bana bir not gönderdi. En başından beri Yırtıcılar'la çalışıyormuş.

ve sanırım beni takip etmesi gerekiyordu." "*Ölü bir adam*," diye

tısladı Morte. "Onun bağırsaklarını deşeceğim."

"Jack ile buluştuğumda iki şey oldu. Birincisi, beni ısırды ve bir şekilde beni, ilk kez bir gemiye bindirildiğimde olanları yeniden yaşamaya zorladı.

zeplin. Kaptan dışında gemideki herkesin öldüğünü söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı James, çenesi sertleşmişti. "Ve Jack bunu yapabilir. O bir vampir ama başka yetenekleri de var. Çok manipülatif biri."

"Öyle," diye kabul ettim, dudaklarımı birbirine bastırarak. Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Beni götürdüklerinde bir adam geldi ve... bana saldırdı."

Üçümüz tekrar homurdandık ve ben ellerimi yumruk yapıp o gemideki her piçin izini sürebilmeyi diledim.

Ölmüş olmaları iyi bir şeydi.

"Beni tahta bir kutuya doğru fırlattı ve kırıklar beni delip geçti. Omuzlarımdan ve sırtımdan geçtiler. Herkesin peşinde olduğu güvercin kutunun içindeydi. Büyük büyükbabam onu uzun zaman önce yapmış ve Jack'e göre bunu yapmak için bir canavarın büyüsunu kullanmış. Bana saldıran adam beni boğmaya başladı ve ben onun ölmesini diledim. Öldü de."

Hepimiz biraz daha yaklaştık, sözlerinin ağırlığı beni de içine çekti. "...ve sonra güvercin şarkı söylemeye başladı. Ve diğer erkekler gibi benimle kaynaştı.

odaya geldi. İşte her şey orada... Bir şeyler görmeyi bıraktım ama onları duyabiliyordum. Hepsini öldürdüm." Sesi bir fısıltıyla kesildi, omuzları titriyordu. "Her birini tek tek öldürdüm."

"Ve sonra gemi karaya çıktı," dedim.

Irene zorlukla yutkunarak başını salladı. "Ve sonra başka bir şeyle kavga ediyorlardı. Sanırım sen," dedi James'e bakarak.

James sessizce başını salladı, onu inceliyordu. "Başka ne var, küçük güvercin?" "Kız kardeşim elinde," dedi Irene. "Onu öldürmeye çalıştığını söyledi."

Üçümüzün üzerine sessizlik çöktü ve James'in karnındaki çukuru hissettim. Hiçbir zaman yalancı olmamıştı ve bugün de olmayacağını umuyordum ama bu...

O kadar uzun süredir katıldık ki, birçok eylemimiz ikinci doğamız haline gelmişti. Ama Irene'in öğrenirse iyi tepki vermeyeceğini biliyordum.

"Onu öldürdüğümü sanıyordum," dedi James, sesi yumuşaktı.

Irene sessizdi ama ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. "Yaptığımız anlaşmadan sonra bunu neden yaptın? Yaptığım her şeyin karşılığında bana yardım edeceğine söz vermiştin. Beni incitmene, bana dokunmana, beni *becermene* izin verdim. Ve siz sözünüzü tutmadınız. Hepiniz bozdunuz."

"Yaptım," dedi James iç çekerek. "Bir mazeretim yok, Irene. Onu öldürmeye çalıştım. Depoyu ateşe verdim, bütün parçaları

yer. Güvercinin sadece bizde olduğundan emin olmaya çalıştım."

"Yardım edeceğimi söyledim," diye fısıldadı Irene, battaniyeyi sanki bir zırhmış gibi etrafına sararak. "Sana elimden geldiğince yardım etmeyi kabul ettim. Ama sen beni mahvettin."

James sessizdi, ifadesi okunamaz hale gelmişti. "Ama o yaşıyor."

"Öyle," diye burnunu çekti Irene. "Sözde. Hepinizin yaptığı gibi beni de kullanmak isteyen başka bir göre."

"Biz değiştik," dedim kısık sesle.

Beni görmezden geldi, soğukluğu işledi. "Şimdi ya kalplerinizi söküp uçünüzü de öldüreğim ya da onun kellesi Pazar günü bana gönderilecek. Ve ben de yaparım," diye fısıldadı. "Ben de yapardım. Üçünüz beni lanet bir canavara dönüştürdünüz. Bir katile. Ve daha da kötüsü, sizi önemsememi sağladınız. Sizden nefret ediyorum. Sizden çok nefret ediyorum ama yine de kaçamıyorum."

"Irene," diye fısıldadım, ona doğru uzanarak.

Yoldan çekildi ve bana ters ters baktı. "Sen de daha iyi değilsin. Beni koruyacağını söylemiştin ama bunu yapmadın."

Hay sikeyim. Sözleri içime bıçak gibi saplandı.

"Morte nefretten başka bir şey hissettiğimiz anda beni terk etti," tersledi ve ona sert bir bakış attı. "Ve James- sen lanet bir yalancısın. İnsanlardan nefret ettiğini biliyorum ama en azından biraz onurlu olduğunu düşünmüştüm."

Sessizlik üzerimize çöktü ve o gözyaşlarını kırıpıştırarak kesik kesik bir nefes verdi.

"Söyleyebileceğim hiçbir şey yok," dedi James. "Bizler canavarız, Irene. Seni ilk kaçırdığımızda, seni öldürmeye niyetliydik. Yavaş yavaş. İhtiyacımız olan bilgiyi alana kadar sana işkence etmek. Her zaman olduğu gibi olması gerekiyordu. Ama öyle olmadı."

Başını salladı, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Onu teselli etmekten başka bir şey istemediğim için yüzümü buruşturdum.

Bize ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatımız boyunca bizi acımasızca tüketen tüm kötülüklere rağmen üçümüzün de ona tamamen aşık olduğumuzu bilmiyordu. Bunu ona göstermek için her şeyimi verirdim.

Morte öne doğru eğildi ve başını yana yatırdı. "Irene," dedi. "Bana bak. Lütfen."

"Hayır," diye burnunu çekti. "Hiçbirinize bakmak istemiyorum."

"S'il vous plaît, marionnette."

Irene bir an kıpırdamadı ama sonra yavaşça başını çevirdi. "Ne?"

"Eğer kalbimi Jack'e götürmek istiyorsan, o zaman alabilirsin. O senin," dedi Morte. "Sana yaptığım her şey için af dilemeyeceğim. Hepsinden zevk aldım. Ben bir canavarım, bir caniyim, cehennemin dibine ait bir yaratığım. Sana yaşattığım acılar için üzülmiyorum, sadece seni mutlu etmediğim için üzülüyorum. Eğer kalbimi sökmek istiyorsanız, bıçağı sizin ellerinizin kullanması beni memnun edecektir."

"Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?" James mırıldandı. Esprili olmasa da gülmekten kendimi alamadım.

Morte ne kadar deli olsa da bir kalbi vardı. Bizim Irene'e verdiği bir kalp.

Irene gözlerini yumuşatarak ona baktı. "Kalbini söküp atmak istemiyorum Morte," diye fısıldadı.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordum. "Ne yapabiliriz, küçük güvercin? Biz siziniz."

"Jack'i öldürmek istiyorum," diye fısıldadı Irene. "Florence'ı kurtarmak ve onu eve götürmek istiyorum. Sonra da senin yanında Londra'yı yönetmek istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

BEggARS



IRENE

SÖZCÜKLERİM üçünün üzerine yerleşti ve bunun bekledikleri şey olmadığını biliyordum. Benim de beklediğim bu değildi ama doğru olduğunu hissettim.

Beni kırmak istediler ve kırdılar da, ama bu beni Londra'nın canavarlarının tanrıçası olmaktan alıkoyamazdı.

"Kalmak mı istiyorsun?" Charles fısıldadı.

"Evet," dedim. "Üçünüzün bana çektiği onca sıkıntıya rağmen. Sadece Florence'ın güvende olduğunu görmek istiyorum. Ama hayır. Ben değiştim. Artık geri dönemem. Bir adam bana asılırsa, tek düşündüğüm Morte'un onu bıçaklaması olur."

Morte, "gelebilecek tek şey bu değil," dedi. Bu birkaç kuru kıkırdamaya yol açtı.

Üçü de beni izliyordu, gözleri kısılmıştı. Her birinin kendine has işaretleri vardı: James'in antenlerinin seğirmesi, Morte'un başını eğip ellerini sıkması ve Charles'ın boğazına takılan o uğultu.

"Sana gitme şansı versek, kabul etmez miydin?" James sordu.

"Bana gitme *şansı* vermeni istemiyorum," dedim. "Her zaman gidebileceğimi ve senin de kalmayı seçtiğimi bilmeni istiyorum."

"Önce hayatta kalmamız gerek," dedi Morte. "Jack bizi durumda." "Ve şimdi de Irene'in ona kalplerimizi getirmesini bekliyor," dedi James.

"Ya da getirmiyor ve Irene'in bize söylemesi üzerine bahse giriyor," diye iç geçirdi Charles.

Çok uzun süre bakmamaya çalışarak karanlık bakışlarını karşıladım. Yaptığı battaniye yığınının içinde hâlâ çıplaktı ve sıcakta onun yanında olmak istedim ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Depodaki soğuğa aldırmadan battaniyeyi daha sıkı sardım.

"Benim bir fikrim var," dedim. "Gerçi Jack'i tanımıyorum, bu yüzden işe yarayacağını düşünüyorsanız üçünüzün bana söylemesi gerekecek."

James kollarını kavuşturarak, "Tabii ki ," dedi.

Küçük bir gülümsemeyle savaştım. Liderliğinin gölgede hoşlanmıyordu.

"Eğer sahte kalpler bulabilir ve üçünüzü de ölmüş gibi gösterebilirsek, onları Jack'e götürebilirim. Ben onun dikkatini dağıtırken, siz üçünüz saldırabilirsiniz. Florence'ı çıkarabilirim, üçünüz Jack'i öldürebilirsiniz ve sonra ölüm bizi ayırana kadar sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz."

James homurdandı ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben olsam senin için endişelenirdim, küçük güvercin. Jack akıllıdır ve kandırılmayı sevmez. Onu kandırdığınızı anladığı an size ya da kız kardeşinize saldıracaktır. Jack'in bulunduğu depoda başka yaratıkların da olacağından bahsetmiyorum bile. Bazıları çok güçlüdür."

"Morte'un en iyisi olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi James ve Charles.

"Öyleyim," dedi Morte. "Ama bu senin için hâlâ riskli. Diğer yaratıkların aksine ben aynı anda iki yerde birden olamam. Ace gibi."

James küçük bir hırıltı çıkardı. "Bugün kanadımı mahvetti, bu yüzden eğer bir şey olursa, onunla ben ilgileneneğim."

"Bıçaklar konusunda çok yetenekli," diye mırıldandı

Morte. "Evet, biliyorum," diye iç geçirdi James.

Yine küçük bir gülümseme hissettim. Çoğunlukla, çünkü bu çok doğal hissettirdi.

Üçünün düşüncelerini ileri geri konuşmalarını duyunca, neden birlikte iyi çalıştıklarını anlayabiliyordum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı James.

"Başka bir yol düşünemiyorum," dedi Charles. "Eğer Irene eli boş gelirse, Jack hiç acımadan harekete geçecektir."

"Beni öldürebileceğini sanmıyorum," dedim. Üçü de tekrar bana baktı.

Alt dudagımı ısırdım ve şimdi yeniden su yüzüne çıkan anıları düşündüm. Bu can sıkıcıydı çünkü Jack .

Bana kaynaşmış güvercini nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ama en azından beni hayatta tutacağından emindim. Değil mi?

"Bunun nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum," dedim. "Ama Jack'in beni öldürebileceğini sanmıyorum. Bence güvercin harekete geçer. Belki yine bayılabilirim. Kim bilir."

"Üzerindeki metalden hoşlanmıyorum," dedi Morte. "Ya da etrafında hissettiğim kara büyüden. Ama eğer bu doğruysa, o zaman üçümüz en azından en iyi yaptığımız işe odaklanabiliriz."

"Bu da öldürüyor ve sorunlara yol açıyor," diye kıkırdadı Charles.

James bana aç bir bakış atarak, "Yarın akşama kadar vaktimiz var," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana öyle bakma."

"Ama ya bu hayattaki son gecemizse? Ya kaybedersek?" diye sordu.

"Dramatik olanın Charles olduğunu sanıyordum," diye takıldım.

James bir kahkaha attı ve Morte homurdandı. Charles gözlerini devirdi ve battaniyenin içinde bayılabacakmış gibi yaptı.

"Öleceğim, çünkü Irene beni bu yatakta soğukta bıraktı," diye iç geçirdi

Charles. "Çünkü sana kızgıyım," dedim dilimi ona doğru uzatarak.

"ama küçük güvercin," dedi, sesi baştan çıkarıcı bir hal almıştı. İçimde bir ürperti hissettim ve amımdaki zonklamayı görmezden geledim. "Bunu telafi etmeme izin ver. Nasıl yapabilirim?"

"Önümde diz çökerek," dedim. "Ve sürünerek. Bana dokunmanıza izin vermem için yalvararak. Üçünüz birden. İşte böyle."

Yine sessizlik, ama bu kez Charles'ın sikinin sertleştiği açıkça görülüyordu. Morte'tan alçak bir hırıltı yükseldi.

"Ben yalvarmıyorum, küçük kukla,"

dedi. "Bugün yalvarıyorsun."

Fransızca bir dizi küfür savurdu ve vebalı doktor maskesinin ardındaki delici bakışlarını hissedebiliyordum.

Charles iç çekti. "O zaman önce ben gireceğim, ama bu önce benim aletimin içine gireceği anlamına geliyor."

Önümde dizlerinin üzerine çöküp başını eğdiğinde kaşlarımı kaldırdım.

Oh, evet.

Canavarların üzerinde bir kraliçe olmanın tadını çıkarabilirim.

"Dur, ona yeni bir sapkınlık vereceksin," diye mırıldandı

James. "Artık çok geç," diye takıldım, battaniyenin yere

düşmesine izin verdim.

Üçü de nefeslerini içine çekti ve Charles çaresiz bir inilti çıkardı.

"Dokunmak yok," dedim, her ne kadar o kadar yakınımda olsa da. Amım tam yüzünün önündeydi ve sıcak nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Yalvar," diye fısıldadım.

Bir an hareketsiz kaldı ve sonra kendini daha da alçalttı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bu gece son gecemiz olsa bile, bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Ben özür dilemeni istemedim," dedim. "Yalvarmanı istedim. Eğer böyle yalvarıyorsan, James'in sinirlenmesine şaşmamalı."

Bu James'in nefesini kesti ve içime bir güç heyecanı gönderdi. Ben kimdim? Ağzımdan çıkan bu sözler neydi?

Sikeyim.

Bundan çok keyif alıyordum.

"Lütfen, küçük güvercin," diye fısıldadı Charles. "Lütfen sana dokunmama izin ver. Tadına bakmama izin ver. Senin için yanıp tutuşuyorum."

Yanaklarımda bir sıcaklık oluştu ve elimi amıma doğru kaydırđım.

Morte yine Fransızca küfrederek yaklaştı. Koyu renk pelerininin altındaki şişkinliği görebiliyordum.

Bakışlarım James'e kaydı. Olduğu yerde donup kalmıştı, gözleri arkadaşı ve benim aramda gidip geliyordu.

Aleti de çok ama çok sertti.

Üçüyle birden nasıl başa çıkacağımdan emin değildim ama yakında öğrenecektim.

"Benim için diz çökmeyecek misin?" James'e sordum.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırđım ve ne kadar kaygan olduğumu hissettim. En ufak bir inilti çıkardım ve bu ses üç vahşî canavarın üzerinde dalgalanma etkisi yarattı.

"Diz çök ve yalvar James," dedim. "Kız kardeşimi öldürmeye çalıştıktan ve bana yalan söyledikten sonra bana borçlusun."

"Siktir," diye nefes aldı. "Sadece senin için, Irene."

James uzun paltosunu ve ardından diğer giysilerini çıkardı. Hâlâ önümde diz çökmüş olan Charles'ın tamamen farkındayken onun soyunmasını izledim.

James Charles'ın yanına geldi ve sonra dizlerinin üzerine çökerek bana baktı. İkisi de uzun boyluydu, bu da benim onların üzerinde bu şekilde durmamı neredeyse eğlenceli hale getiriyordu.

Parlak mavi gözleri yalvardı, dudakları soluksuz kelimelerle ayrıldı. "Lütfen sana dokunmama izin ver," dedi. "Sana layık olmadığımı biliyorum, küçük güvercin. Ama sana ihtiyacım var. İstedğin her şeyi sana verirdim, tüm dünya olsa bile. Sana tapmama izin vermen için yalvarıyorum."

Sertçe yutkunarak birkaç dakika daha bakışlarını üzerimde tuttum. Artık çok ıslanmıştım, odadaki gerilim giderek artıyordu.

Bacaklarımı biraz daha açtım ve hırıltıların kakofonisinin tadını çıkardım. "Morte," dedim ona bakarak.

Morte homurdandı, hayal kırıklığı açıktı. "Ben yalvarmıyorum, kukla. Sana kalbimi vereceğime söz verdim."

"Beni bir katil olmaya zorladın, beni bağladın ve uykumda becerdin ve sonra beni düşman tarafından alınmaya terk ettin. Dizlerinin üzerine çök ve bana yalvar, Morte."

Kahretsin, belki de biraz fazla ileri gitmiştim. Ama başımı dik tuttum, kelimeler arasında hafif nefesler alarak parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim.

"Gerçekten sana yalvarmamı mı istiyorsun, kukla?" Morte fısıldadı. Eldivenli elini kaldırarak uzun, koyu renkli pelerininin düğmelerini açtı.

"Bunun için seni daha sonra cezalandıracağım," dedi, sesi uğursuzlaşmıştı. "Seni çığlık atmaya, adımı haykırmaya ve bana on kez yalvarmaya zorlayacağım."

"Bu durumda nasıl kaybedeceğimi anlamıyorum."

Homurdanarak pelerininin yere düşmesine izin verdi. Giysilerinin geri kalanını çıkardı, dumanlı dokunaçları belirgin bir tedirginlikle etrafında çırpınıyordu.

"Maskeni çıkar," diye fısıldadım.

Charles ve James gerildiler ama ben onları görmezden geldim.

"Maskemi çıkarırsam, üçümüzün sikini de içine sokacağım ve yarın Jack'e sürünerek gidebilirsin."

"Anlaştık," dedim. "Maskeyi çıkar."

Morte bir an hareketsiz durdu, siki sertleşmiş ve zonkluyordu. Veba maskesinin burnunu kavradı ve geri çekerek siyah maskeyi yere fırlattı.

James ve Charles'ın nefesleri kesildi ve ben de bu saygının tadını çıkardım. Lanet olsun, bana yaşattıkları onca şeyden sonra bunu hak etmiştim.

Morte gülümsüyordu ve yüzündeki dikişlerden biri yarılmıştı. Koyu renk saçları ondan akan gölgelerle karıştı ve öne doğru gelerek Charles ve James'in hemen arkasında diz çöktü.

"Kukla," dedi saygıyla. "Seni yememe izin ver. Lütfen. Tüm varlığım boyunca daha fazlasını hiç istememişim. Seni arzuluyorum. Sana ihtiyacım var."

sen."

Kaşlarımı kaldırarak bakışlarını tuttum.

Gözlerini kısmıştı. "Lütfen," dedi tekrar.

"Belki," dedim. "Sanırım önce yutulmak istiyorum, sonra belki seni affederim."

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi James. Başını çevirip Morte'a baktı. "Siktir," diye mırıldandı. "Morte, birlikte hiç böyle bir şey yapmamıştık."

Morte küçümseyerek, "Seni ve Charles'ı birçok kez sevişirken gördüm, bu da pek farklı değil," dedi.

Charles keskin dişleriyle sırtarak başını salladı. "Tabii ki. Hmm... seni paylaşacağımız konusunda zaten . Benim için sorun yok." "Benim için de öyle," dedi James.

"Ben de öyleyim ama kontrol bende," dedi Morte. "James yarın kontrolü tekrar devralabilir."

James alçak bir hırıltı çıkardı. "Ben emir almam." "O zaman sürtükleri birlikte çalıştırırız."

James bu fikri kafasında evirip çevirdi ve sonra başını salladı.

İçimden bir heyecan geçti, ne olacağını tam olarak anladığımda nefesim kesildi.

Beni hep birlikte mi sikeceklerdi?

Sikeceklerdi.

Kukum nabız gibi atıyordu, içimde bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı bile.

"Pekâlâ," dedi James, Morte'a ilgiyle bakarak. "Hepimiz birlikte daha güçlüyüz, değil mi? Hepimizin onunla çiftleşmesini istiyorum."

Morte başını salladı, parlak yeşil gözleri delilikle parlıyordu. "Ben de hepimizin onunla çiftleşmesini istiyorum."

Şimdi üçü de bana bakıyordu ve kalbimin küt küt attığını hissettim.

Bir adım geri attım ama Charles'ın eli bacağımın arkasına uzandı ve ben koşamadan beni kavradı. Alçak sesle kıkırdadı ve ardından beni yerimde tutarken sinsi bir mırıltı çıkardı.

James, Charles'a "Onu boşalt, peri," dedi.

Charles beni kucakladı ve tekrar battaniyenin üzerine yatırdı. Dudaklarımız buluştuğunda inledim, parmakları aşağıya doğru kayarken vücudu beni sabitliyordu.

Klitorisimin etrafında döndü, zevk içimde yanarken dillerimiz dans etti. Onun dokunuşunu arzuladım, her öpücüğü için acı çektim.

Canavarlarımın bana ihtiyacı olduğu kadar benim de onlara ihtiyacım vardı. Bana dokunduğunda "Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Kalbim küt küt atarken ve kanım hızla akarken ona doğru eğildim. Klitorisimin etrafında dönen parmaklarının yerini dili alana kadar vücudumu öptü ve benden keskin bir çığlık çıkardı.

James bana bakarak, "Kulaklarıma müzik gibi geliyor," dedi.

şekilde izlenmek çok yoğundu. Benden bir nefes daha koparılırken gözlerim dalgalandı. Morte ve James ikimizin üzerinde durmuş, Charles'ın beni giderek uçurumun kenarına sürüklemesini izliyorlardı.

Charles dilini içime soktu ve çığlık attım. Altımızdaki battaniyeleri kavradım, o devam ettikçe görüşüm bulanıklaştı.

"Aynen öyle, kukla," dedi Morte, sesi karanlık ve hırçındı. "Bizim için boşal ve amını güzelce ıslat. Seni siklerimizle doldurmak istiyoruz."

Beni uçurumun kenarına getiren şey, gelecek olanın görüntüsüydü. Orgazmım içime çökerken haykırdım, vücudumda görkemli dalgalar halinde ilerleyen bir telaş.

Ben titrerken Charles'ın dili üzerimde gezinmeye devam etti, sersemlik çöktükçe nefeslerim rahatlıyordu.

Elbette o bölgede uzun süre kalmama izin vermeyeceklerdi.

"onu," diye homurdandı Morte. "Onu dört ayak üzerinde istiyorum." Charles beni ters çevirirken sırtarak, "Emredersiniz efendim," dedi.

Morte önümde diz çöktüğünde, dört ayak üzerinde dururken kaslarım titriyordu, orgazmın etkileri hâlâ devam ediyordu. Gölge dokunaçlarından biri vücudumun üzerinden kaydı ve boynuma dolanıp sıkarken inledim.

"Aç , kukla," dedi.

Dudaklarımı ayırdığım anda Morte sikini ağzıma soktu. Çıkıntılar dilimin üzerinden geçti ve o kesmeden önce son bir nefes çektim. Aletin etrafında inledim, başı boğazımın arkasına çarpıyordu. Parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve hafifçe iterken beni kavradı.

"Altına gir," diye James.

Charles'ın altımdan kaydığını ve sonra beni kaldırdığını hissettim, böylece şimdi ona biniyordum. Morte bir an için geri çekildi ve ben çaresiz bir inilti çıkararak havayı sürükledim.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Sen tam bir muhtaç sürtüksün," diye homurdandı Morte. "Her siki istiyorsun, değil mi *kukla*?"

Charles dişlerini göğsüme geçirirken boynumdaki dokunaç gevşedi. Acı deliciydi ama Morte sikini tekrar ağzıma sokmadan önce tepki verecek bir anım bile olmadı.

James'in kıcıımı tokatladığını hissettim ve tepki olarak inledim.

"Ona bundan daha fazla şaplak atabilirsin," diye hırladı Morte. "O bunu kaldırabilir. Az önce seni dizlerinin üzerine çöktürüp bir fahişe gibi yalvarttı. Ona kime ait olduğunu hatırlat."

James hırladı, pençeleri sırtımı tırmıklıyordu. Morte daha sert itip ağzıma girip çıkarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı.

Acı beni nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kadar tahrik ediyordu. Onun boğazımı sıkması, Charles'ın göğüslerimden kan emmesi ve James'in pençelerini üzerimde arasında kendimi kullanılmanın tavşan deliğinden daha da aşağıya düşerken hissettim.

Ve buna bayıldım.

James kıcıımı aşağı iterek beni hafifçe yeniden konumlandırdı. Charles'ın horozunun başlarını bana karşı hissettiğimde homurdandım, ardından James geldi.

"Damlatıyorsun," dedi James. "Bu seni ediyor mu, küçük güvercin? Bizim tarafımızdan böyle becerilmek mi?"

Morte sikini geri çekerek havayı yutmamı sağladı. Tükürük çenemden aşağı yuvarlandı, bir inilti beni terk etti.

"Evet," diye homurdandım. "Acıyı seviyorum, beni ıslatıyor."

Charles inledi. "Küçük güvercin, seni kıracağız," diye nefes aldı, sıcak dili taze ısırık izlerine sürtünüyordu.

Morte ve James hırladılar. Morte yüzümü avuçlayarak beni ona bakmaya zorladı.

Tüm dünyama bakıyormuşum gibi hissettim. Canavarıma, yaratığıma, şeytanıma.

"Aletlerini içine soktuklarında çığlıklarını duymak istiyorum," diye fısıldadı.

Şeytani sözleri içimde bir heyecan yarattı. James kalçalarımı kavradı ve Charles altımda inledi. Morte başımı bıraktı ve James'in siki Charles'inkinin etrafını sararken aşağı bakmama izin verdi. Beni konumlandırdılar, ikisinin de başları girişime doğru bastırıyordu.

Hafifçe girmelerini beklerken uzun bir inilti beni terk etti, ama hayır.

James kalçalarımı geri çekerek beni tüm yaraklarının üzerine bastırdı. Çılgılık attım, onlar beni her acımasız inçle doldururken amım genişledi.

Morte yüzümü tuttu, gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken parmak uçları yanaklarımı sıkıyordu. Güldü, bakışları vahşi bir neşeye doluydu.

"Ağladığında çok güzel oluyorsun, *kukla*. Şimdi sikimi yala. *Prends-le comme une gentille fille*." Bana iyi bir kız gibi almamı söylediğini anlayacak kadar Fransızca biliyordum.

İçimden bir çılgılık daha çıkarken ağzımı ona açtım. Aleti beni tekrar doldurduğunda boğuklaştı. James ve Charles yukarı doğru ittiler ve beni yukarı ve sonra tekrar aşağı çekmeden önce James'in düğümünü bana karşı hissettim.

Morte'un sikinin etrafında öğürdüm ve o hırladı, boynumdaki dokunaç sıkılaştı. Ben çırpınırken bile hırıldayarak daha derine itti.

"Boğul, *kukla*, umurumda değil. Bu siki daha derine sokuyorsun."

Onun etrafında boğuldum. Bir an paniğe kapıldım ama sonra daha derine itti ve bekledi.

"Nefes al," dedi Charles usulca, iniltisi dikkatimi dağıttı. "Nefes al, küçük güvercin. Onun aletini daha önce de aldın."

Morte kıkırdadı. "Evet, periyi dinle."

Üçünün de beni beklediğini fark ederek rahatlardım. Boğazım gevşedi ve yumuşak bir inilti çıkardım.

"Aferin kızıma," dedi Charles. O ve James beni tekrar becermeye başladığında sıcak ağzının vücudumu öptüğünü hissettim. "Bizim için harika gidiyorsun."

"Hayır, değil," diye hırladı Morte. "Daha iyisini yapabilir."

Sözleri beni kendimden geçirdi, övgü ve aşağılama beni zevke yaklaştırmak için birlikte çalışıyordu.

Morte, James ve Charles'a, "Daha sert," diye homurdandı.

Dinlediler. Beni daha sert sikmeye başladıklarında homurdandım, tenlerimizin birbirine çarpma sesi etrafımızda yankılanıyordu. İkisi de beni aldıklarında zevkle inlediler ve sonra James'in horozunun titreşmeye başladığını hissettim.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyin yükseldiğini hissettim ve elimi kaldırarak Morte'a dokundum. Geri çekildi, nefes almama izin verdi.

"İşeyecekmişim gibi hissediyorum," diye ağladım. "Bu hissin ne olduğunu bilmiyorum, sanki-"

Charles klitorisimin etrafında dönmeye başladığında bir çığlık attım, ikisi de hala şiddetle içime giriyorlardı.

"," dedi Charles.

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama içime bir orgazm girerken tekrar çığlık attım. Onunla birlikte sıvı geldiğini hissettim ve Charles üzerine damlarken inledi.

"Siktir," diye homurdandı James.

Üçü de inledi ve beklediğim gibi tiksintiyle değildi. Aşağılanmışlık yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının akmasına neden oldu ama Charles yüzümü avuçlayarak beni ona bakmaya zorladı.

"Bu normal, küçük güvercin," dedi, bir öpücük çalarak. "Boşaldığında böyle şeyler olabilir. Ağlayacak bir şey yok. Bu çiş değil."

Rahat bir nefes aldım, başım hâlâ dönüyordu. "Bilmiyordum," diye nefes nefese kaldım.

"İyi hissediyor musun?" James sordu.

"Evet," diye fısıldadım, yanaklarım alev yanıyordu.

"O zaman endişelenme," dedi Morte. "Eğer bir şey olursa, tekrar yap. Charles bu işin içinde."

"Doğru," dedi Charles, beni tekrar öperken sırtarak. Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Aletlerimizi birlikte mi alacaksın, küçük güvercin?"

"Evet," diye inledim.

Titreşimler yoğunlaşmaya başladığında homurdandım, Charles ve James beni acımasız bir ritme soktular. Morte geri çekildi, etrafımızda dolaşmadan önce üzerimizde yükseldi. Üzerime bastığını ve sonra parmaklarının kıcımın üzerinde kaydığını hissettim.

Ellerimi sıkıca altımızdaki battaniyelere dayayarak ciyakladım. Charles'a baktım, Morte'un sikinin başının kıcıma bastırıldığını hissettiğimde karanlık bakışlarını tuttum.

"Morte," diye inledim, omzumun üzerinden geriye bakarak.

Onu ve James'i arkamda böyle görmek amımın sıkışmasına neden oldu, bu da James ve Charles'ın inlemesine neden oldu. Morte sıcak bir nefes verdi, dokunaçları üçümüzün etrafını sararken yavaşça içime girmeye başladı.

"*Siktir*," diye hep birlikte inledik.

Kendimi çok dolu hissediyordum. Üçünün de siki artık içimdeydi ve her parçam onlara verilmiş gibi hissediyordum. Karanlık dokunaçlardan biri vücudumdan yukarı, boynuma ve sonra dudaklarıma doğru kaydı.

Ağzımı açtım, Morte'un ne istediğini zaten biliyordum.

Karanlık bir tıslama çıkardı, dokunaç içeri girdi.

Üçü birden beni sikmeye başladılar, James ve Charles tam kurtulacakken Morte içime pompalıyordu. Ben onların insan oyuncağıydım ve buna bayılıyordum.

"," diye nefesi kesildi Charles'ın. "Kahretsin, çok yaklaştım."

Ağzımdaki dokunaç çekildi, Morte'dan bir hırıltı kaçtı.

"Mate," diye inledi James. "Boşalırken onunla çiftleş."

Charles'a baktım ve o da eğildi, bir inilti onu terk ederken beni tamamen öptü.

"Bunu istiyor musun?" Fısıldadı.

"Evet," diye inledim.

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Isır beni, küçük güvercin. Neremi istersen. Beni senin olarak işaretle. Ben sana aitim."

Bir bakıma barbarca olsa da doğal hissettiriyordu. Eğildim, dişlerimi boynunun en yumuşak kısmına geçirmekte tereddüt etmedim.

Dişlerinin beni de bulduğunu hissettim ve sonra bir patlama... *her şey*.

Boşalırken inledi ve kanı ağzıma tatlı metalik bir tatla dolduğunda ve kalbim kulaklarımda çarpmaya başladığında ben de inledim. Onu hissedebiliyordum, göğsümde bir şeylerin canlandığını hissedebiliyordum. Sanki biri ruhlarımız arasında bir telefon hattı kurmuştu ve ben onun duygularının, isteklerinin ve ihtiyaçlarının sarsıntılarını hissedebiliyordum.

Zevk içime aktı - onun ve kendiminkinin bir karışımı. O da beni bu şekilde hissedebilir miydi?

Sıcak dölleri içime dolunca nefes nefese geri çekildim. Onun boşalması bir bakıma benim boşalmamdı ve artık bir canavarla çiftleştiğimi fark ettiğimde şaşkınlıkla bakakaldım.

Canavarıma.

"Seni seviyorum," dedi nefes nefese, altımda gevşeyerek. "Lanet olsun. Seni çok seviyorum, küçük güvercin."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

James ve Charles serbest kaldılar ama sonra James tekrar girdi. Morte çekilirken haykırdım, dokunaçları beni hiç bırakmadı.

James kollarını bana doladı ve şimdi kucağında oturmam için beni geri çekti. Beni etrafında döndürdü, böylece ona sarıldım, kanatları bizi sardı.

Morte geride durmuş, bizi izlerken hâlâ sikini sıvazlıyordu. "Onu çiftleştir," diye homurdandı Morte.

James başını salladı, beni sikinin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırmaya başladığında bir inilti çıkardı. Kollarımı ona doladığımda düğümü bana doğru bastırdı, dudaklarımız bir öpücükle kilitlendi. Dili boğazımdan aşağıya doğru itildi ve ben onun etrafında inledim.

Düğümü nihayet içime girene kadar daha sert pompaladı. Öpüşmemizi bir hırıltıyla kesti ve ne istediğini anladım.

Eğildim ve tıpkı Charles'ı ısırduğım gibi onu ısırdım. Sıcak dölleri içime dolmaya başladığında nefesi kesildi ve sonra dişleri omzuma da battı.

Düğümü içimde şişerken çiftleşme bağı yerine oturdu ve her sıcak döl damlasını içimde tuttu. Beni doldururken ona karşı sallandım, kaslarım onun etrafında sıkıca sarıldı.

Ben ağzımı geri çekerken o da dişlerini çıkardı, dudaklarımızdan kan damlıyordu.

"Küçük güvercin," diye nefes aldı. "Seni hissedebiliyorum."

Charles'ı da hissettim, hatta aralarındaki bağı da. Gözlerim yaşlarla doldu ve Charles'a dönüp baktım. Bizi büyük bir mutlulukla izliyordu, yüz ifadesi asla unutmak istemediğim bir ifadeydi.

Artık iki canavarla tamamen çiftleşmiştim ama hâlâ istediğim bir tane daha vardı.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

GÖLGELER



MORTE

JAMES'in düğümü Irene'den kurtulana kadar bekledim ve dölünün Irene'den damlamasını izledim. Hiçbir zaman şefkatli bir varlık olmamıştım, ama onun, Charles'ın ve James'in etkileşimlerini izlemek beni biraz eritti.

İkisini de bu şekilde hiç istememiştim ama şimdi merak ediyordum. Irene'in kıcını sikerken James'in sikinin titreşimlerini hissetmiştim ve...

İyi hissettirmişti.

"Irene," dedim usulca.

Bana baktı, gözleri . Zaten iyice kullanılmıştı, dudakları şişmiş ve vücudu *bizimle* kaplanmıştı. Menekşe rengi saçları dağılmıştı, kalçalarında çizik izleri vardı.

Irene yavaşça James'in altından kaydı ve bana doğru sürünürken nefesimi tuttum. Önümde dizlerinin üzerinde durup bana bakarken kaşlarımı kaldırdım.

"Benimle çiftleşecek misin?" diye fısıldadı.

"Evet, kukla," dedim tereddüt etmeden.

İnsanlardan uzun zamandır nefret ediyordum, şimdiye kadar onlara eldivensiz dokunmayı bile reddetmiştim. Ama Irene'le birlikte olmak her şeyi değiştirdi.

Onu istedim.

Ona

ihtiyacım

vardı.

Kalbime bulaşmış, karanlık ruhumun her gözeneğine işlemiştir.

"Önce içime boşalmanı istiyorum," diye fısıldadı.

"İstediğini biliyorum," dedim, gülümsememi bile saklamadan.

Onu battaniyelerin üzerine geri ittim, altına almak için üzerine süründüm. Nezaketin beni alt etmesini beklemiyordum ama onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyordum.

Yumuşak bir inilti duyduğumda şaşırmadım ve ikimiz de James'in Charles'ı da sıkıştırdığını görmek için baktık.

"Siktir," diye fısıldadı Irene, yanakları yeniden kızarmıştı.

"İzlemeyi seviyorsun," dedim.

Alt dudağını ısırarak başını salladı. "Ben sadece... Onları bağların arasından hissedebiliyorum."

James, Charles'ı bize doğru yaklaştırdı ve Irene'in karşısında, kafaları neredeyse birbirine değecek şekilde konumlandırdı. James'e kaşlarımı kaldırarak sırtıttım.

"İzlemek istiyorum," dedi James özür dilemeden. "Ve şimdi eşinin benim tarafımdan becerilmesini dinleyebilir."

"Hiçbir itirazım yok," dedim.

Charles bir inilti çıkardı ki bu çok şirindi. Irene onlara bakmak için bir an için arkasına yaslandı ve sonra tekrar altına yerleşti, yanakları şimdi öncekinden çok daha kızarıktı.

Eğildim ve vücudunu öptüm. Dokunaçlarım onu bağlamaya başladı, nefesi kesilirken etrafını sardı.

Onun uyarılma kokusu beni çılgına çevirdi. Dilimi ısırık izlerinin etrafında gezdirdim ve dokunaçlarımdan birini bacaklarının arasına kaydardım.

"Morte," diye nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım."

Yumuşaklığı avantajıma çalışıyordu. Dokunacı yavaşça içine kaydardım, uzun nefesi ödüllendiriciydi. Geri çekildim ve sikimin başını da onun açıklığına doğru ittim.

İlkel tarafımın ortaya çıktığını hissederek karanlık bir hırıltıyla içine girdim. Aletimin etrafında titreşen sıcak bir mengeneydi, vücudu benim için

mükemmeldi. "Çok iyi hissediyorsun," diye inledi.

"Sen de öyle," dedim. "Sikimi iyi alıyorsun, küçük kukla."

Bir nefes verdi, çenemi kavramak için uzandı ve bir öpücük için beni yaklaştırdı. Onu sikimle doldurduğumda inledi, dudaklarımız buluştu.

Tadı James ve Charles gibiydi. Tadı bana benziyordu.

O bizden biriydi.

Ona sert ama yavaşça sokulmaya başladım, her vuruşun tadını çıkarıyordum. Her biri onun inlemesi ya da çığlığıyla son buluyor, ben onu alırken bacakları belime dolanıyordu.

Charles alçak bir hırıltı çıkardı, zevk sesleri bizimkini yansıtıyordu. Bu beni daha da sertleştirdi ve kendimi nasıl bu kadar uzun süre zevk almadan yaşayabildiğimi merak ederken buldum.

Irene'e baktım, istediğim hayatı görüyordum. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim geleceği görüyordum.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldı. "Seni korkuttuğunu biliyorum. Biliyorum..." Dokunaçlarım onun içinde, onu altımda kamburlaştıran noktaya sürtünürken sözleri keskin bir kayboldu.

"Kaçtım," diye homurdandım, sikimi daha derine sokarak. "Daha önce de kaçtım ve bu beni korkutuyor. Ama sen benim için osun," dedim.

Zevk içimde kıvrıldı, tekrar içine girerken kontrolüm elimden kaydı.

"Irene," diye hırladım. "Seni çiftleştireceğim." "Lütfen," diye bağırdı.

İçimdeki tüm karanlık yükselip onu tamamen tüketti. Aşağı doğru eğildim ve çiftleşme izim olarak dişlerimi göğsüne batırmayı seçtim. Coşku dalgasına kapılarak haykırdı. Ağzımı izimden çektim ve sikimi ondan çıkardım. O itiraz edemeden, sikimi ağzına yaklaştırarak önüne eğildim.

Sikimdeki işarete ihtiyacım vardı.

Dudaklarını araladı ama gözlerindeki anlık şaşkınlığı görebiliyordum.

"Dişlerinle sikimi işaretlemeni istiyorum, *kukla*. Çiftleşme işaretini en başından beri benim olan parçamda istiyorum, çalınmış etimde değil. Beni bağımızla damgalamanı istiyorum. Güzel dudaklarını ona her doladığında ya da içine her gömüldüğünde *bana benim* olduğunu hatırlatmanı istiyorum."

Bir an tereddüt etti, ama gözlerimde yanan ateşle, küçük dişlerini aletimin başına yakın bir yere batırdı ve bir güç patlaması hissettim.

Bir sürü his.

Bir ihtiyaç, bir zevk telaşı.

Sanki biri gri dünyamı renklendirmişti, her şey içimde canlanıyordu. Aramızdaki bağ canlanmaya başladığında

Bizi sonsuza dek birbirimize bağladı. Bırakmadan önce kanımı emerek sikimi emmeye devam etti.

Kollarını bana dolayarak uzandı ve ben de kanlı sikimi amına soktum. Tekrar boşılırken amı beni sıktı ve içine sıcak döl fişkirirken inledim. Onu kendime çektim, her damlasıyla doldururken ileri geri salladım, onu eşim olarak yetiştirdim.

Eşim. O benim .

Alnımı onunkine bastırdım ve çaresiz bir ses çıkardım. "Irene," diye fısıldadım. "Beni zayıf düşürdün, kukla."

Bana gülümsedi, bana sıkıca sarıldı. "Sen benimsin," diye fısıldadı. "Üçünüz de benimsiniz."

James ve Charles birlikte işlerini bitirirken ben de onun üzerinde rahatladım ve yukarı baktım.

Irene eğlenerek mırıldandı ve ellerini üzerimde gezdirdi. Yavaşça kurtuldum ve onun yanındaki battaniyelerin üzerine uzandım.

Charles ve James de yere yığıldı, üzerimize mutlu bir sessizlik çöktü.

Hepsinin bir arada olduğu bu rahat anda yarının neler getireceğini unutmak kolaydı.

"Uyuyacağım," dedi Irene uykulu bir sesle. "Güzel," dedim.

"Hadi uyu, küçük güvercin," dedi James. "Buna ihtiyacın olacak."

Irene başını salladı ve battaniyenin içine kıvrıldı. Charles, James ve ben sessiz bir şekilde onun uykuya dalmasını dinliyorduk. Birkaç dakika sürdü ama ilk yumuşak horlamada kendimi gülümserken buldum.

Yavaşça doğrudum ve diğer ikisine baktım. "Onunla yat," diye fısıldadım. "Ben nöbet tutacağım."

İkisi de başını salladı ve ilk kez onların bile yorgun olduğunu görebiliyordum. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek kalktım ve giyindim.

Artık onu hissedebiliyordum ve bu sadece gece boyunca bizi yarına hazırlamak için elimden gelen her şeyi yapma isteğini artırdı.

Jack ölecek, Londra'yı ele geçirecektik ve küçük güvercinimiz sonunda özgür olacaktı.

Bu düşünce beni ayılttı.

Gidecek miydi?

Öyle yapsaydı onu suçlamazdım. Üçümüzün ona yaşattıklarından sonra.

Ona yaptığım onca şeyden sonra.

Ama onu kaybetme düşüncesine
dayanamıyordum. Üçüne tekrar baktım.
Ona çok acı bir şekilde aşık olmuştum.
Bizimle çiftleşmişti, ama de uçabildiği anda uçup gideceğini merak
etmekten kendimi alamıyordum.

Güneş doğdu ve diğer üçü yavaşça uyanırken ben de onları izlemeye devam ettim.
Charles ve James bile uykuya dalmıştı, bu nadir görülen bir şeydi ama iyi bir
şeydi. Enerjiye ihtiyaçları olacaktı.

Bunca zamandır kendimi hiç bu kadar zayıf ve güçlü hissetmemiştim.
Bugünü çevreleyen bir korku vardı, kaybedebileceğimiz fikri dışlerini
geçiriyordu.

Her şeyi gerçekten yok etmek anlamına gelse bile bunun olmasına izin
veremezdin. Dün gece, bir insana teslim oldum. Bunu yapacağımı hiç
hayal etmemiştim,
ama iyi hissettirmişti. Tabii ki, ona diz çökmem için iyi bir ödeme yapmıştı ve
bunun her anından zevk almıştı.

Hava serindi, her şeyin üzerine kırağı yapışmıştı. Dışarıda, gölgelerin
arasında durdum ve yersiz bir şey var mı diye kulak kabarttım. Bu depo
kalabalık bir bölgedeydi, bu yüzden metal şingirtiları ve çalışan makinelerin
sesleri rahatlatıcı bir ninni gibiydi.

Merkeze yerleşmeme yardımcı oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve James dışarı çıktı, tamamen giyinmişti ve
çoktan kaşları çatılmıştı. "Kalpleri almamız gerekiyor," dedi.

"Zaten üzerinde çalışıyorum," dedim usulca.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve omurgamda bir sıcaklık
hissettim. Ne James'i ne de Charles'ı cinsel anlamda hiç düşünmemiştim ama
dün geceden sonra...

Dün geceden sonra neredeyse tek buydu. zamandır bir şeyleri
kaçırıyordum.

"Sence kalacak mı?" James sordu. "Söylediği gibi."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama umarım öyledir. Ve biz de ."

"Eğer giderse gitmesine izin veririm."

Yapar mıydım? İfadesinin alt akımı buydu, sözlerinin içinde bir soru
vardı.

"Yapabilir miyim
bilmiyorum," dedim.

"Yapmalısın."

"Deneyeceğim," dedim ona bakarak. "Bu kadar kırılmış biri için elimden gelenin en iyisini yapıyorum James."

"Kırıldığını düşünmüyorum," dedi. "Sadece dünyanın seni böyle gördüğüne inandığını düşünüyorum."

"Kalpler yakında burada olacak," dedim. "Boris onları getiriyor."

Boris güvenebileceğimizden emin olduğum tek adamdı. Irene gibi o da çoğu insanın yaptığı gibi canavarlardan nefret etmiyordu. Bize hiç farklı gözle bakmamıştı.

"Biz kazanacağız," dedi James, sesi umut doluydu. "Jack çaresiz, tutunabileceği her can simidine tutunuyor ve kalplerimizi gümüş bir tepside isteyerek kazandığını sanıyor. Ama yanılıyor- Irene için ne kadar büyük bir ahlaksızlığa sürüklenebileceğimizi bilmiyor."

Başımı eğerek ona baktım. "Şu anda benden ne istiyorsun?"

"Irene'in hayatta kaldığından emin olmanı istiyorum," dedi James. "Biz bile. Sen Charles'tan da benden de daha güçlüsün."

"Bunu yapmasını sağlayacağım," diye fısıldadım. "Ama senin yaşamayı istiyorum."

Sikin ne kadar eğlenceli olabileceğini daha yeni keşfettim."

James'in dudakları kuru bir gülümsemeye dönüştü, antenleri seğirdi. "Sanki senin için dibe vuracaktım gibi, Morte."

Omuz silktim ve binaların üzerinden dışarı baktım. "Hayatta kalırsan öğreniriz."

Sadece başını salladı ve depoya geri döndü. Sırtımda çenemde bir dikişin daha patladığını hissettim, etrafımı saran karanlık duman dalları heyecanla canlandı.

En azından, hepimiz ölsek bile, dördümüzün karanlığa mahkûm yaratıklardan daha büyük bir şey olabileceğimizi biliyordum.

"Buna inanacağından emin misin?" Irene çantadaki kanlı kalplere tiksintiyle bakarak sordu.

"Evet," dedim. "Yapacak. Her biri bizim kanımızla kaplı."

Güneş artık batıyordu ve vakit gelmişti. James ve Charles, kalplerini kanlarıyla kaplamamıza izin veren yaraları iyileştiriyorlardı.

"Daha fazlasına ihtiyacı olacak," diye fısıldadı Irene. "Maskeni alabilirim."

"Kesinlikle olmaz, kukla," diye tısladım. "Üçünüz beni görebilirsiniz ama başka kimse göremez."

"Ayrıca," diye alay etti Charles. "Böyle bir yüzle başka nasıl korkutucu olabilir ki? Bu arada, hangi şanssız güzel çocuğun yüzü çalındı?"

"Asla söylemeyeceğim," dedim sertçe.

James homurdandı ve sonra bir adım öne çıkarak silindir şapkasını çantasına soktu.

Neredeyse onsuz hiç görülmediği.

"Bu işe yaramalı," dedi James. "Ona bizi zehirlediğini ve sonra da kalplerimizi çıkardığını söyle. Bu organlarımızda dolaşan zehri açıklayacaktır."

Irene gözlerini bana dikti. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Hayır," dedim. "Şimdi, Irene. Bana bak."

Bana baktı ve ben yine o zayıflığı hissettim. Bir zayıflık

On

u. "İyi olacağım," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

"Olacaksın," dedim.

"Senin için geleceğiz, küçük güvercin," dedi Charles, yaklaşarak

On Charles'ın yanağını hafifçe okşayarak bir öpücük çalmasını izledim.

u.

James'e teslim ediyor.

James kaşlarını çatarak onun yüzünü kavradı. "İyi olacaksın," diye ona güvence verdi. "Morte seni takip edecek. Charles ve ben önünüzde olacağız. Güvendiğimiz adamlarımız hazır bekliyor. Her şey yoluna girecek."

Irene titrek bir nefes alarak başını salladı. Eğilip onu öptü ve geri çekilip kapıya doğru adım attı. "Hepinizle sonra görüşürüz."

"Bekle," dedim.

Zamanımızın tükeniyor olması umurumda değildi. Onu kendime çektim ve maskemi kaldırarak dudaklarımı onunkilere değdirdim. Yumuşak bir inilti çıkardı ve göğsümdeki ağrıyı hissettim.

Ona olan bağı.

"Bunu zorlaştırıyorsun," diye fısıldadı.

"Gidişini izlemek her zaman zor olacak," dedim. "Ben senin gölgen olacağım, kukla. Seni nereye götürürlerse götürsünler, saklayamazlar."

benden. Cesur ol."

Başını salladı, ben de isteksizce çantasını alıp gidişini izledim ve üçümüzü yüksek sesli bir sessizlik içinde bıraktı. Söylenmemiş sözler ve korkularla dolu bir sessizlik.

"Bekleyeceğiz," dedi James, antenleri şimdiden titriyordu. "Ve sonra ayrılacağız. Morte onları takip edecek, ben depoya gidip gizlice içeri gireceğim. Charles da depoya gidecek ve sessizce adamları indirmeye çalışacak."

Elimizdekilerin en iyisiydi.

Artık içgüdülerimle savaşıyor, kendimi beklemeye zorluyordum. Maskemin tokalarını sıktım, parmak uçlarım eldivenlerimin içinde yanıyordu. Avlanmaya hazırdım, öldürmeye hazırdım.

"Yıllardır bunun için çalışıyoruz," dedim.

"Öyleydik," diye kabul etti James. "Bunun karşılığını alacağız. Jack'in tüm işleri gibi Londra da bizim olacak."

Charles gümüş rengi saçlarını geriye doğru çekip koyu renkli kapüşonlu pelerinin altına saklarken gülümsedi. Çoğu kılıçtan daha iyi bir silah olan bastonunun yanı sıra ışın tabancalarını da saklamıştı.

"Jack'in öldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum," dedi

Charles. James ve ben aynı fikirde homurdandık.

"Güvendiğimiz adamlar için," dedi James. "Hazır olacaklar."

Başımı salladım. Sayıları çok azdı, özellikle de Yırtıcılar bizi parçaladıktan sonra. Ama hâlâ kalanlar vardı ve sadakatlerini ödüllendirecektik.

"Yarın Londra Ucubelere ait olacak," dedi James. "Ve yanımızda yeni bir kraliçe ile yöneteceğiz."

Rüya. Vizyon. Uzun zamandır istediğimiz şey buydu ve Irene'in bunu paylaşması bunu daha da tatlı hale getirdi.

"Diğer tarafta görüşürüz," dedim.

Hepimiz birbirimize hafifçe başımızı salladık ve ben de dönüp arka kapıdan çıktım. Gölgelere doğru süzıldüm, havadaki soğukluk üzerime yapışlıyordu.

Karanlığımın beni tamamen sarmasına izin verdim, beni insanların göremeyeceği ve canavarların görmezden geleceği bir şeye dönüştürdüm.

Köprüye geri döndüğünü bilmeme rağmen Irene'in kokusunu takip ettim. Yalnız seyahat ediyor olması beni tedirgin ediyordu ama bir şey olursa tehlikeyi engellemek için orada olacaktım.

Köprüye yaklaşıana kadar sokaklarda ilerledim. Başka bir yaratığın kokusunu alarak durdum. Geçene kadar bekledim ve sonra yerime doğru ilerledim.

Irene'i görebiliyordum. Gergin bile görünmüyordu, ki bu takdire şayandı.

Hay sikeyim.

Ben ondan daha . Şimdi, oyunlar başlayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

BİR CANAVARIN KALBI



IRENE

Gölgelerin içinden bir yaratık çıkarken HER DUYGUM bana kaçmam için . İleride bir tren gümbürdeyerek ortaya çıktı, rayların üzerindeki tekerleklerin sesi hızla atan kalbimle eşleşiyordu.

"Kalplerini getirdin mi?"

Bu şekil değiştirendi. Florence'a dönüşen kişi. Kurt adam formunu tanımadan önce sesini tanıdım.

En azından bu sefer giyinikti.

Çantayı ayaklarının dibine yere fırlattım ve bıçağı da yanına attım. "Ucubeler öldü," diye bağırdım. "Beni Jack'e götür."

Yaratık yaklaştı ve çantayı kaptı. James'in kanlı silindir şapkasını ve ardından bir kalp çıkarırken midem bulandı. Onu pençelerinin arasında tutuyordu, kan damlıyordu.

Hırladı, dili damlalardan birini yaladı. "Hmm... Tadı onlar gibi."

"Ben çok fazla yalamazdım," dedim. "Onları zehirledim, bu şekilde öldürdüm ve sonra kalplerini çıkardım."

"Canavarlarda ne tür bir zehir işe yarar?" Hay sikeyim. Bu konuda konuşmamıştık.

"Morte'un bana güvendiği için dikkatsizce ortalıkta bıraktığı bir tane," dedim.

Yaratık bir an bana baktı ve sonra başını salladı. "Tamam, ısıracağım. Bunları Jack'e götürelim, bakalım ne . Elin boş geleceğini sanıyordu ama sanırım ciddiydin. Aptal kız," diye kıkırdadı. "Artık seni kimse kurtaramaz."

Çantayı tüylü omzuna atıp arka ayakları üzerinde yükselirken kalbim daha hızlı atıyordu. İri yarı, James, Charles ya da Morte'dan bile daha uzun boyluydu.

"Hadi," diye işaret etti.

Dişlerimi sıktım ve beni köprünün altına götürürken ayaklarımızın altındaki soğuk çamur çamurunu görmezden gelerek onu takip ettim. Sütunlardan birine gidip bir mandalı çekerek bir kapıyı açtığında nefesimi tuttum.

"Yeraltına gidiyoruz," dedi. "Bizi kandırmış olsan ve hâlâ hayatta olsalar bile seni asla bulamayacaklar."

Bu doğru değildi.

Bunun doğru olmadığına inanmak zorundaydım.

Kapıdan geçip soğuk karanlığa adım attım ve görüşüm düzelene kadar kırdım. Dik bir merdivenin başında duruyorduk ve beni biraz ileri itti.

"Git kızım," diye hırladı.

Öne doğru düşmeden önce kendimi yakaladım ve zihnim dönerken merdivenlerden inmeye başladım.

En alt basamağa geldiğimde öğürdüm ve pis koku beni çarptı. "Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım.

"Sadece cesetler," diye hırladı yaratık, beni ileri doğru iterek. "Hadi bakalım.

gereken yere varmak için önümüzde uzun bir yol var."

Burnumdan nefes almayı bıraktım, koridorda ağır ağır ilerlerken gözlerim yaşardı. Her on adımda bir lamba vardı ve bahsettiği cesetleri görebileceğim kadar ışıktı.

Bu dehşet vericiydi.

James, Morte ve Charles'ın korkunç olduğunu düşünmüştüm ama bu? Bu iğrençti. Bunun telafisi yoktu.

"Ne yaptılar?" Fısıldadım.

"Bize ihanet etti," dedi yaratık. "İşe yarıyor. Biz yaratıklardan biri ölümlerle uğraşmayı tercih eder."

İçimi daha fazla bulantı kapladı ve kendimi kusmaktan alıkoymak için tüm gücümü harcadım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve tünelin sonuna ulaşmaya odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Sonunda bir kapıya geldik ve bizim için açıldı. İki kemerli kapısı ve akşam güneşinin son ışıklarını içeri alan bir ızgarası olan silindirik tuğla bir odaya itildim. Şekil değiştiren kapıyı arkamızdan kapatırken ölüm kokusu kesildi, alçak bir hırıltı onu terk etti.

Derin bir nefes aldım, mide bulantısı hâlâ üzerime yapışuyordu. Şekil değiştiren hırlayarak yanımdan geçti.

Kapılardan biri hafifçe açıldı. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Kapı gıcırdayarak geri çekildi ve bir ceset daha ortaya çıktı - ama bu bir canavara aitti.

Şekil değiştirenin çıkardığı ses içimi ürpertti. Bir aşığın çıkardığı çığlığa benziyordu ve bir an için kendimi kötü hissettim.

O yarattığı kimin öldürdüğünü biliyordum.

Planladığımız gibi takip edildiğimizi biliyordum. Bu bana bir umut ışığı verdi.

Şekil değiştiren döndü, gözleri yanıyordu. "Bunu kim yaptıysa cezasını çekecek," diye hırladı.

Sadece başımı salladım. Ne söylemem gerekiyordu? *Kaybınız için üzgünüm, umarım sıradaki sizsiniz?*

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," diye fısıldadım.

Şekil değiştiren başını kaldırdı ve ondan yayılan öfke, az önce kendi ölüm belgemi imzalayıp imzalamadığımı merak etmeme neden oldu. Çok alçak bir tıslama çıkardı ve bana dik dik baktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, insan," diye alay etti. "Beni takip et."

Onu takip ederken, ölü canavarın parçalanmış dağınıklığı üzerinde dikkatlice adım atarken omurgamda bir ürperti oluştu.

Bunu yapanın Morte ya da Charles olduğunu umabilirdim.

Jack'e ne kadar yaklaştığımızı merak ederek şekil değiştireni daha fazla takip ettim. Bu şüphesiz kasıtlıydı ve beni derinden sarsmayı amaçlıyordu.

Ve cehennem, yaptı, ama hala çiftleşme bağlarını canlı ve net hissedebiliyordum - bu yüzden korkmadım. Yaşadığım onca şeyden sonra, bu sadece iğrenç bir bok kovaındaki başka bir damlaydı.

Başka bir kapıya geldik ve beni başka bir merdivene götürdüler. Onu takip ederken bacaklarım ağrıyordu ve birden şehrin çok dışında bulduk kendimizi.

Birkaç depo sessizce duruyordu, güneş artık kaybolmuş ve akşam başlamıştı. Soğuk havayı içime çektim, içimi ürpertmiş olsa da buna şükrettim.

Ciğerler yanıyor.

Gözlerin beni izlediğini hissedebiliyordum. Sanki ölüme doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kaçma dürtüsüyle savaştım. Ucubelerimden gelen rahatlık dalgasına tutundum.

Çok yaklaşmıştım. Florence'a çok yakındım. Kız kardeşimi kurtarmaya ve bu kabusu arkamızda bırakmaya.

Beni deponun arka tarafına, başka bir kapıdan geçip sıcak bir yere götürdü. Etrafıma bakarken gözlerim büyüdü ve burada hava gemileri olduğunu fark ettim.

Etrafta birkaç adam duruyordu, hepsinin elinde farklı türde silahlar vardı. Yanlarından geçerken hepsi bana dik dik baktı, ayak seslerimiz ürkütücü sessizlikte yankılanıyordu.

Bir zeplinin etrafına geldik ve birkaç yaratık duruyordu. Jack hepsinin ortasındaydı, kıpkırmızı dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Onun önünde durduğumda başımı dik tuttum. Şekil değiştiren, yumuşak bir mırıltı çıkararak kalp torbasını ona uzattı.

"Egor öldü," diye fısıldadı.

Gözleri parladı, ifadesi bir anlığına dalgalandı. "Ne demek *ölü*?"

Diğerlerinden birkaç homurtu duyuldu, ardından hırlamalar geldi.

Jack başını salladı, çantayı çekip açtı ve içinden bir kalp çıkardı. Burnuna götürdü, kan yere damlarken kokuyu içine çekti. Bana baktı ve kendimi bir tanrının önünde duruyormuş gibi hissettim.

"Irene," dedi soğukkanlılıkla.

"Kalpler orada," dedim kararlılıkla. "Floransa'yı istiyorum ve sonra da gitmek istiyorum."

Jack kaşlarını kaldırarak bana nefret dolu bir bakış attı. "Anlaşmamızın bitmesine daha çok var. İhtiyacım olan sihir sende var."

"Bana Floransa'yı gösterdikten sonra alabilirsin," dedim. "Onunla konuşmama izin ver."

Sesimdeki çaresizliği saklamak için elimden geleni yapıyordum ama bu çok zordu.

Jack gözlerini devirdi ama sonra parmaklarını şıklattı.

Sağ taraftaki hareket dikkatimi çekti; iki adam, gözleri bağlı bir kadınla birlikte yaklaşıyordu. Kadın panikle bir çığlık attı, ağzındaki bağ yüzünden boğuk bir çığlıktı bu.

Göz bağını çözdüler ama o olduğunu zaten biliyordum.

Bir hayalet görüyormuşum gibi hissettim. Olan onca şeyden sonra, onu canlı görmek.

Gözleri benimkilerle buluştu ve büyüdü ama beklediğim gibi haykırmadı.

Birbirimize baktık ve göğsümde bir acı hissettim.

Artık birbirimizi tanıyor muyduk?

Jack yumuşak bir kahkaha attı. "Ağızlığı da çıkar."

Adamlardan biri bunu yaptı ve Florence'ın konuşmasına izin verdi.

"Florence..." Nefesimi tutarak fısıldadım.

"Bunu yapmamalıydın," dedi bakışları sertleşerek.

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi nefesim kesildi. Bir öfke patlaması hissederek ona doğru yürüdüm. Birinin beni durdurmasını bekliyordum ama kimse durdurmadı.

Onun önünde durduğumda durdum. "Ne demek istiyorsun?" Homurdandım.

"Senin olman gerekmiyordu, biliyorsun," diye Jack. "Onun olması gerekiyordu."

Sanki biri damarlarıma buz dökmüş gibi hissettim. Kız kardeşime bakarken kalbim biraz daha yüksek sesle atıyordu. Birbirimizi hayatımız boyunca tanımiştık ama kendimi George'u düşünürken buldum.

George'u tanıdığımı sanıyordum ama bu bir maskeydi.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadım.

Florence kaşlarını kaldırdı. "Hayır," dedi. "Sadece George aptalın teki. Çay içmeliydin, Irene. Tüm bunlar önlenebilirdi."

Florence başını kaldırıp Jack'e baktı ve iç geçirdi. "En azından ona açıklayabilir miyim? Sen devam etmeden önce?"

Jack'e döndüm ve o da başını salladı. "Evet."

"Yalnız konuşabilir miyiz?" Florence söyledi. "Bizi yine de duyabileceğini biliyorum ama bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum."

Bana yardım eder misin?

Başımı salladım ve ondan bir adım geri çekildim. "Bunu duymak istemiyorum." "Duymalısın," dedi Florence.

"Hayır," dedim. "Bilmek istemiyorum. Eve gitmemizi istiyorum. Bunu seni kurtarabilmek ve eve gidebilmek için yaptım."

Üç canavarımın çiftleşme bağlarının daha da sıkılaştığını hissedebiliyordum ve savaştıklarını biliyordum. Zihnim her şeyin farkına varmak için koşuştururken bile bu bana huzur veriyordu.

Florence başını sallayarak, "Eve gitmiyoruz," diye fısıldadı. "Annem ve babamın yapamadığını biz bitirmeliyiz. Onlar bu güçten korkuyorlardı,

Ama ben deşilim. Onlar öldükten sonra Jack benimle buluşması için birini gönderdi."

"Ailemizi öldürenlerin Yırtıcılar olduğundan eminim," diye homurdandım. "Bana ailemizin katillerine yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Florence, sözleri soğukkanlıydı. "Seni bunun dışında tutmak için onlara yardım ettim. Sana istediğin hayatı vermek için. Seni güvende tutmak için her şeyi yaptım ve sen hepsini mahvettin!"

Şaşkınlık ve inançsızlık içinde ona baktım. Florence nadiren küfredirdi. Ona inanmayarak başımı salladım. "Ben..."

"Bir düşün Irene," diye tısladı Florence. "O geceyi. Aşağı indin ve bir canavar gördün, değil mi? Ve George'u gördün."

"Evet, senin üzerinde duruyordu!" Bağırđım. "Ve sen yerde kanlar !"

"Evet," dedi Florence. "Çünkü güvercinin çalışması için tehlikede olman gerekiyor. Ama sonra sen aşağı indin ve her şeyi mahvettin."

"O zaman beni neden aldılar?" Tısladım. "Neden senin yerine beni aldılar ki?"

"Beni de aldılar," dedi Florence. "Sadece beni farklı bir hava gemisine bindirdiler. Beni de buraya getirdiler."

"Oh, sana birinci sınıf bilet mi verdiler?" Alay ettim.

"Aslında verdiler," diye espri yaptı Florence.

"Güzel olmalı," dedim. "Sen ailemizin *katilleriyle* oturup çay içerken ben neredeyse tecavüze uğrayıp öldürölüyordum!"

Florence bana ters ters baktı. "Öyle bir şey olmadı. Sen birini öldürdün ve güvercini çaldın! Sonra da seninle birleştii!"

"Salak mısın lan sen?" Tersledim. Söylediklerim karşısında yüzünü buruşturdu, ki bu hoşuma gitti. Bir an için tanıdığım Floransa'yı görebildim. "Az önce güvercinin işe yaraması için tehlikede olman gerektiğini söyledin. Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Siktir git. Kendimi kurtaracağım."

"Bunun için artık çok geç," diye fısıldadı

Florence. "Öyle," diye güldü Jack.

Bir patlama sesi depoda çınladı ve ardından bağırışlar duyuldu. Florence'ın bakışlarını tuttum ve yüz ifadesinden olması gerekenden biraz daha fazla keyif aldım.

"Hayır," dedim. "Hayır, çok geç değil. Hiç de geç değil."

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

GÜVERCİN



JAMES

ADAMLARIM birkaç depodan hızla uzaklaştı ve patlatma düğmesine bastığımda bir zafer duygusu hissettim.

BOOM!

Birbiri ardına patlamalar oldu, çöken metalin iniltisi beni gülümsetti.

Yırtıcılar hâlâ hayatta olduğumuzu tahmin etmemiş olsalar da şimdi öğrenmişlerdi. Irene, Jack ve arkadaşlarının bulunduğu depo dışında bu bölgedeki tüm depolar alevler içindeydi.

Bir çığlık duydum ve yere bakıp Morte'un önüne indim. Her tarafı kan içindeydi, kasları gergindi.

"Ceset yiyiciyi öldürdüm," diye

homurdandı. "Siktir," dedim.

Jack'in en sevdiklerinden biriydi.

"Gidin," diye Morte. "Irene'e ulaşmamız gerek."

Başımı salladım ve kanatlarım beni tekrar temiz havaya çıkardı, duman ve kan kokusu üzerime yapıştı.

Bana doğru gelen kurşunların arasından sıyrılarak binaya doğru hızla ilerledim. Charles'ın da hareket ettiğini görerek aşağıya baktım. Şarkısı havaya yükseldi ve sayısız adamı çığlık çığlığa yere serdi.

Artık yaklaşıyorduk.

Irene'e olan bağılılığımın sıkılaştığını hissedebiliyordum. Onun sıkıntısını, öfkesini hissedebiliyordum.

Her ne olduysa iyi olmamıştı.

Bir bıçak havada savrulup beni kıl payı ıskaladı. Bir diğeri yanımdan geçip giderken lanet ettim ve Ace'i deponun çatısında görmek için döndüm.

"Ölü kalmalıydık," diye . "Neredeyse biz de inanıyorduk."

Çatıya indim, bir el bombasına uzandım ve ona doğru fırlattım. Patlama kulaklarımı çınlatırken, el bombası yere düştüğünde yuvarlanarak yoldan çekildi.

Ace ikiye bölünerek bana doğru koştu. Renkli ceketinden bir bıçak daha çıkardı ve fırlattı, ardından bir tane daha.

Küfür ettim, birini ıskaladım ama diğeri doğrudan kalçama saplandı. Acı içimde patladı ama bunun beni izin veremezdim. Bir hırıltıyla bıçağı .

Tekrar bir tanesine dönüştü ve bana çarptı, ikimiz de sertçe çatıya vurduk. Bıçağı kaldırıp karnına sapladım. Bir ses çıkardı ve üzerimden yuvarlandı, çatık kaşlı maskesi etrafımızdaki ateşlerden gelen kehribar rengi ışıklarla parlıyordu.

"Gerçekten de bir insan için dünyayı yakıp yıkacak mısınız?" Ace hırladı. "Evet," diye homurdandım ve tekme atıp göğsüne vurdum.

O geriye düştü ama ikimiz de ayağa kalktık. Her birimizden kan damlıyordu ve göğüslerimiz kabarmış ve adrenalinimiz yükselmiş bir şekilde karşı karşıya geldik.

Dudaklarımı yaladım, parmaklarım kaşınıyordu. "Biliyorsun, Morte Egor'u çoktan öldürdü. O öldü. Yırtıcılar boyun eğmezse yakında diğerleri de ölecek."

Ace başını eğdi. "Egor'un öldüğünden şüpheliyim."

"Öldü," dedim sırtarak. "Hem de çok ölü."

"O zaman sırada sen varsın," diye hırladı.

Ace bir bulanıklık içinde hareket ederek başka bir bıçağa uzandı, ama onun geldiğini biliyordum. İleri atıldım, kolunu yakaladım ve onu betona çarptırırken döndürdüm. Ben hırlarken nefesi kesilmişti, bir silah çıkarıp ona doğru tuttum.

"Bir kurşun beni öldürmez," diye alay etti. "Hayır, ama seni bir süre yerde tutar."

Tetiği çektim ve kurşunu doğrudan kalbine gönderdim. Kurşun kalbine homurdandı, kan hemen sardı. Geri çekilip ona baktım.

"Jack seni öldürecek," diye hırladı Ace. "Ölü kalmalıydın, James."

"Onu öldüreceğim," dedim. "Güneş doğduğunda Ucubeler Londra'nın kralı olacak ve Yırtıcılar ölmüş olacak."

Botumun altını yüzüne sertçe indirdim, maskesi çatladı. Gevşedi, artık baygındı.

Döndüm ve uyluğuma saplanan yakıcı acıyı görmezden gelerek çatı kapağına doğru koştum. Paslı kapı çoktan açılmıştı ve bir silah daha çıkardım. Kapıyı geri çekip silahımı doğrulttuğumda menteşeler gıcırdadı.

Orada bekleyen kimse yoktu, ben de atladım ve aşağıdaki metal köprüye indim. Başka bir merdiven setine doğru uzanıyordu, ama ben yan taraftan atladım ve kirlere doğru süzuldüm.

Depoda sesler yankılanıyordu ve hazırlanmak için koşan adamların ayak seslerini duyabiliyordum. Hızla ana girişe doğru ilerledim, tam kapılar açılıp Charles içeri girerken yetiştim.

"*Vakit* geldi!" Charles bir opera sesiyle seslendi ardından bir ölçek ekledi.

Bir an için eşime baktım, sesi havada yükselirken, vitray kanatları heyecanla çırpınırken huşu ve aşağılanma karışımı bir duyguyla göz kırptım. Artık çiftleştiğimize göre, şarkısı beni tamamen bitirmeyecekti ama yine de daha yüksek sesle şarkı söylemeye başlaması beni irkiltti - canavar formuna dönüşüyordu.

Başını kaldırdı, üç gözü bir mesajla yanıyordu.

Irene'e git.

Adamlar ona doğru koştu, mermiler deponun dört bir yanına fırladı, ama şarkısı yükseldikçe sinek gibi düşmeye başladılar.

Bir çığlık yankılandı ve aşağı atladım, insanımızı bulmak için farklı hava araçlarında uçtum.

Dostum.

Köşeyi döndüğümde bağların daha da sıklaştığını hissettim, üzerime korku çökerken insanlar ve yaratıklardan oluşan bir çemberin içine düştüm. Geride tutulan başka bir kadın vardı, onu tutan iki yaratıktan kurtulmaya çalışırken çığlıkları etrafımızda yankılanıyordu.

"Anlaşma böyle değildi!" diye bağırdı. "Seni yalancı! Seni lanet yalancı! Onu öldürme!"

Jack, Irene'i yere yatırmıştı ve dişlerini boğazına geçirip parçaladığında kalbimin düştüğünü hissettim.

Bu ses dizlerimin bağını çözdü.

Etrafımda karanlığı hissettim, Morte'un geldiğini biliyordum. Yanıma geldi, gölgeli dallar öfkeyle etrafını sarıyordu.

"Hayır," fısıldadı, sesi kırıktı. "*Mon amour*."

Irene başını çevirdi ve gözleri bize dikildi. Işkın onlardan yavaşça kayboluşunu izledim, gerçekler ortaya çıktıkça donup kaldım.

Diğer canavarlar üzerimize saldırdı ama ne Morte ne de ben onlardan kaçmak için bir hamle yapmadık, insanımıza bakmaya devam ettik. Pençeler beni kavradı ve olduğum yerde tuttu. Bir silahın soğuk namlusunu kanadımda, diğerini başımda hissettim ama tek görebildiğim oydu.

Bağın zayıfladığını hissettim. Tutunduğum yaşam çizgisinin toza dönüştüğünü, Irene'in bakışlarının öldüğünü hissettim.

Hayır, hayır, hayır.

Jack başını kaldırdı, kıpkırmızı gülümsemesinden kan damlıyordu. Arkasına yaslanıp memnun bir mırıltı çıkarırken dudaklarını yaladı.

"Gördün mü James," diye fısıldadı. "Ben her zaman kazanırım.

Her zaman ." "Seni yalancı!!" diye bağırdı kadın. "Seni lanet yalancı!"

"Biri şunu sustursun!" Jack bağırdı ve öfkeyle dönüp ona baktı. "Seni lanet olası aptal. Sanki onu öldürme şansını kullanmayacakmışım gibi. *Canavarlarla* oyun oynuyordun Florence."

Charles bize doğru koştu ve acının içimi parçaladığını hissettim, bir çığlık onu terk etti. Dizlerinin üzerine çökmüş, ona bakıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır. *Plan* bu değildi."

Canavarlardan biri diğer kadının kafasına vurdu. Şüphesiz Irene'nin kız kardeşi.

Sikeyim.

"Şimdi," dedi Jack, ayağa kalkarak. Bir an yalpaladı ve kaşlarını çatarak dudaklarındaki kanı sildi. "Şimdi, kazandığımı biliyorsun. Ve şimdi o öldüğüne göre, o büyüü ondan alıp kendim yapabilirim. Zaten nasıl kullanacağını bilmiyordu."

Jack bana doğru gelirken içimden alçak bir hırıltı yükseldi, eşimin kanı çenesinden ve boynundan aşağı damlıyordu.

"Neden?" Fısıldadım. "Ne büyüü?"

"Sihir," dedi Jack. Kısa bir kahkaha attı, çılgınca bir kahkaha. "Eğer benimle kalsaydın James, bilirdin. Bunun yerine bana karşı gelmeyi seçtin. Peter Ellis, Irene ve Florence'ın büyük büyükbabası, Karindeşen olarak bilinen bir canavarı yakaladı. O kadim bir varlıktı, insanların yaptığı her şeyi parçalamayı seven biriydi." Bana doğru yaklaştı,

Eğilerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Irene'in kanının kokusunu alabiliyordum ve gözyaşlarımla görüşümü bulanıklaştırdığını, acının yeniden içimi parçaladığını hissettim. "O benim için bir babaydı," diye fısıldadı Jack. "Bu sayede Karindeşen Jack oldum. İnsanların bizden aşağıda olduğu ve canavarların artık saklanmak zorunda olmadığı bir dünya hayal etmeme yardım etti. Beni yaratmama yardım etti ve Peter Ellis onu katledip kara büyüünü kullanarak bu şeytani aletleri yarattı. Güvercinler."

Geri çekildi ve Morte'a doğru ilerlerken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Şu haline bak," dedi sırtarak. "Seni daha önce hiç bu kadar zayıf görmemiştim."

Sanırım onda çiftleşme bağlarının tadını aldım, değil mi? Onunla çiftleştiniz mi doktor?" Morte Fransızca bir şeyler fısıldadı, sesi uğursuzdu.

Jack sadece gözlerini devirdi ve çemberin etrafında volta attı. Irene'e baktı ve *cık cık* diye bir ses çıkardı. Diz çöktü ve parmaklarını Irene'nin saçlarında gezdirdi.

"Sakin ona dokunma," diye hırladım.

"Neden? O öldü," dedi Jack sırtarak. "Biliyorsun, aileleri tüm bunları onlardan saklamak için çok uğraştı. Sonra Irene'nin sevgili kız kardeşi gidip karşı koyamayacağım bir anlaşma yaptı ama bu küçük insan her şeyi berbat etti."

Jack ayağa kalktı ve bana acıyarak baktı.

"Görüyorsunuz, ailesi güvercinlerden birini saklamayı başarmış. Onu hala bulamadık. Bu yüzden kız kardeşinin isteği üzerine bulana kadar Irene'i yalnız bırakacaktık. Florence güvercini almayı kabul etti ve çok uyumlu davrandı. Çalışması kolaydı. Manipüle etmesi kolay. Ama sonra Irene her şeyi yarıda kesti. Ve sonra, daha da kötüsü, güvercin oldu ve nasıl kullanacağını bilmediği bir gücü miras aldı. Güvercin onu kendisine zarar vermek isteyen tüm canavarlardan koruyacak ve hızlı tepki verecek."

"Ama az önce onu öldürdün," diye hırladı

Morte. Kendisinden nefret ettiğini biliyordum.

Kendimden nefret ettim.

Bakışlarım Charles'a kaydı ve kalbimin yeniden kırıldığını hissettim.

Sessizleşmişti, gözleri Irene'den hiç ayrılmıyordu.

Üçümüz güvercinin onu koruyacağına dair bahse girmiştik ve başarısız olmuştuk. "Yeterince hızlı hareket ettim," dedi Jack omuz silkerek.

Hafif bir tıkırtı sesi bakışlarımı tekrar Irene'e çevirdi ve kaşlarımı çatma dürtüsüne karşı koydum.

"Şimdi Karındeşen'in büyüsünü geri aldım. Londra benim ve yakında diğer büyük şehirler de düşecek. Canavarlar yakında insanlığı ele geçirecek. Artık karanlıkta saklanmak zorunda kalmayacağız."

Jack sırtarak kollarını iki yana açtı.

"Ve hepsinden önemlisi, üçünüzün de ölümünü izleyeceğim. Sanki onun üçünüze birden güç yetirebileceğine inanıyormuşum gibi," diye kıkırdadı Jack. "O bir insandan başka bir şey değil. Gücsüz. Zayıf. Ölümlü. En başından beri ölmesi gerekiyordu ve bu onların küçük hayatlarının acı gerçeği. İnsanlar canavarlara kıyasla bir hiçtir. Ve kesinlikle onlarla çiftleşmek için yaratılmamışlardır."

Tıkırtılar daha da arttı, ardından hafif bir *gümbürtü* geldi. Gözlerim yere düştü ve kanının *hareket* etmeye başlamasını izledim.

Önce Charles'a, sonra Morte'a baktım ama onların bakışları da Irene'in üzerindeydi.

Göğsümde bir titreşim hissettim, aramızdaki bağdan kaynaklanan hafif bir sıcaklık.

O ölmedi.

"Jack," diye kıkırdadım, mutluluğumu gizleyemiyordum. "Jack, sanırım sıçtın batırdın."

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi ama sonra o da duydu.

Çemberin üzerine bir sessizlik çöktü ve hepimiz Irene'e bakarak kanının vücuduna geri çekilmeye başlamasını izledik. Tıkırtılar daha da arttı ve boynundaki yaranın iyileşmeye başlamasını izlerken nefesim kesildi.

Önce Morte'a sonra da Charles'a baktım ve hafifçe başımı salladım.

Eğer düşeceksek, bu noktada savaşıyor ve düşecektik.

Kafama silah dayayan yaratık, Morte'dan fırlayan ve boynunu kıran dokunaç için hazırlıklı değildi. Aynı anda döndüm, dizimi kaldırdım ve bana tutunan diğer yaratığı yere serdim. Ceketimin içine uzandım, iki bıçak çıkardım ve en yakındaki varlıklara fırlattım.

Charles yeniden şarkı söylemeye başladı, sesi bir ölüm melodisiyle havaya yükseliyordu. Çığlıklar başladı ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi.

Morte bile karanlık gölgelerden oluşan bir kütle halinde hareket ederken gülüyordu. Jack homurdanarak bağırdı.

"Orada öylece dikilip durma!"

Onu dinleyemediler. Charles ya da Morte yüzünden ölmemeye çalışmakla meşguldüler.

Jack bir hırıltı daha çıkardı ve onun dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. Arkamı döndüğümde altın rengi kör edici bir ışığın odayı doldurduğunu gördüm. Gözlerimi kapattım, irkildim

daha parlak hale geldi.

Tıklama sesi daha da yükseldi, atan bir kalbin ritmine dönüşene kadar tekrar tekrar tıkladı.

Odada kara büyü patladı ama bu büyü Morte'dan gelmiyordu. Hepimiz geriye uçtuk ve ben yere çarptım, mekanik kanadımın ağırlığının altında çatırdadığını hissettim. Bizi daha önce hiç hissetmediğim bir güçle hareket ettirdi ve ben oturup izlemekten başka bir şey yapamadım.

İnsanımız orada bir tanrıça gibi duruyordu. Gözleri tamamen siyahtı, menekşe rengi saçları şiddetli bir rüzgâr gibi etrafını sarıyordu. Omuzlarının arkasında bronzdan yapılmış altın kanatlar vardı. Metalik bıçakları bıçaklardan daha keskindi.

Jack çılgınca bir çılgılık attı ve ben de onun Irene'e doğru hamle yapmasını izledim. Güvercinin kanadının ileri savrulup Jack'in göğsüne saplanmasını hayretle izledim.

Tüm dünya durmuş gibiydi.

Diğer kanat ileri doğru savrulurken Jack'in gözleri büyüdü, ucu onu tamamen delip geçti, bronz kenarları omurgasından dışarı çıktı.

Kanı yere damladı, Irene'in ayaklarının dibinde kıpkırmızı bir havuz oluştu.

Kanatlar dışarı fırladı ve Jack'i ikiye böldü. Vücudu sanki hiçbir şey yokmuş gibi ikiye ayrıldı. Yere düştü, kan ve bağırsaklar dışarı fişkırdı.

"Hayır!" Canavarlardan biri kükredi.

Bir çılgılık daha duydum ve başımı kaldırıp Ace'in ortaya çıkışını, şekil değiştirenle birlikte onun parçalanmış bedenine doğru sürünüşünü izledim.

Diğer herkes ölmüş ya da bayılmıştı.

Irene bize baktı, gözleri hâlâ gece gibi siyahtı. Omurgamdan bir ürperti geçti, şu anda tam olarak kendinde olmadığına dair bir uyarı.

Morte öne çıktı ve eldivenli ellerini havaya kaldırdı. "*Marionette*," dedi usulca. "Biz seniniz, aşkım. Tehlike değil."

"Küçük güvercin," diye mırıldandı Charles.

"Irene," dedim nazikçe, daha fazla gözyaşını yutarak. "Irene, biz buradayız. Sizi seviyoruz."

Bu, adamları öldüren kişiydi. Westside'daki evdeki diğer yaratıkları öldüren kişi.

Karşı karşıya kaldıkları güç buydu ve şimdi neden öldüklerini anlıyordum.

Neredeyse ruhani bir şeydi ve ilk Karındeşen'in ölmüş olmasına sevinmemi sağladı.

"Irene," dedi Morte. "Bize geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Bu doğruydı. Ona ihtiyacımız vardı. O bizim zayıflığımızdı ama bu sayede hepimiz daha güçlü olduk.

"Neredeyse kazandık," dedim. "Ama önce bize geri dönmen gerekiyor."

Ona yaklaştım ve kanatların hemen bir kalkan gibi etrafını sardığını fark ettim. Göz kamaştırıcıydılar, uçlarından Jack'in kanı damlasa da metal parıldıyordu.

Derin bir nefes aldım ve onunla olan çiftleşme bağına odaklandım.

Bizim için ne kadar önemli olduğunu fark etmeden önce onu defalarca incitmiştik ve aramızdaki bağ yeni ve tutkulu olsa da, derin bir güvenin oluşmasının biraz zaman alacağını biliyordum.

Charles ve Morte da tüylü bıçaklara rağmen yaklaştılar. "O kaltak," diye hırladı bir ses.

Başımı çevirdiğimde şekil değiştirenin kalçalarının üzerinde yükseldiğini gördüm. Üstü kanla kaplıydı, öfkesi yüzünden yayılıyordu.

"Jack öldü," dedim. "Sen de ölmeden önce git. Londra bizimdir."

Adam ters ters baktı ama sonra Ace ayağa kalkarak elini onun omzuna koydu. "Gitmemiz gerek," dedi Ace. "Onu durduramayız. Her şeyimizi kaybettik."

Jack'in parçalarını toplayıp ayrılma yerini ve depoyu dolduran ceset labirentinin içinden geçmelerini izledim.

"Irene," dedi Morte, tekrar ona doğru adım atarak. Bu kez uzandı ve eldivenli elini bronz bir kanadın üzerine koydu. "Güvendesin. Kaldır şunları."

Biraz zaman aldı ama tıkırtılar yeniden başladı.

Tık, tık, tık.

Kanatların küçülmeye başlamasını, sırtının üst deri ve kasla karışan plakalardan başka bir şey kalmayana kadar metalin geri çekilmesini hayretle izledim. Gözlerindeki karanlık açılmaya başladı ve öne doğru düştü.

Üçümüz onu yakaladık, dizlerimizin üzerine çöktük ve onu kendimize doğru çektik. Küçük güvercinimiz yaşıyordu ve Rippers ölmüştü.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

LONDRA



IRENE

GÖZLERİM YAVAŞÇA AÇILDI ve görüşüm netleştğinde üç canavarımın yüzlerini gördüm.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, titrek bir nefes aldım ve hemen ardından gözyaşlarım döküldü.

"Siktir," diye fısıldadı James. "Öldüğünü sanmıştık, küçük güvercin."

Ölmediğimden emin değildim.

Beni daha yakına çektiler, bana tutundular. Kollarımı üçüne de doladım, sıcaklıkları artık beni rahatsız eden karanlık ürpertiye kovalıyordu.

Bitmişti.

Ölü bedenler etrafımıza saçılmıştı, depo artık sessizdi. Dışarıdaki siren seslerini duyabiliyordum ve insanların yangını söndürmek için yola çıktıklarını biliyordum.

İnsanlar.

Gülümsedim, bir an için geri çekildim.

"Londra bizim," diye fısıldadım.

"Lanet olası Londra umurumda değil," diye homurdandı Charles, yüzümü tutup bana bir öpücük kondurarak.

Eridim, öpücük beni rahatlattı. Yumuşak bir hırıltı çıkararak öpücüğü kesti.

"Tanrılara yemin ederim kadın, varlığım boyunca hiç böyle hissetmemiştim."

"Gerçekten öldüm mü?" Üçüne de bakarak sordum.

Başını sallayan Morte oldu. Maskesi kanla kaplıydı, giysileri de kanla ıslanmıştı. "Görünüşe göre ölmüş olsan da güvercin seni korumuş. Sanırım büyü seni geri getirdi ama ben... senin üzerinde bazı çalışmalar yapmak istiyorum."

Başımı salladım ve sonra kalbimin küt küt attığını hissettim. "Florence," diye fısıldadım.

Döndüm, onu görene kadar cesetleri taradım. Kollarından kurtulup ona doğru koştum.

"Az önce bayıldı," diye James.

Başımı salladım, yanına diz çöktüm. Omuzlarından tutup hafifçe salladım.

Gözleri yavaşça açıldı ve sonra genişledi.

"Irene," diye mırıldandı. "Aman Tanrım, öldüm ben."

"Hayır, yaşamadın," dedim. "Ben yaşadım, Florence."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldı ve kollarını bana doladı. "Aman Tanrım," diye hıçkırarak bana sarıldı.

Ona sarıldım, kızgınlıkla rahatlamışlık arasında gidip geldim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Korkunç bir hata yaptım. Bunların hepsi bir hataydı. Seni incittim." Arkasına yaslandı, koyu kahverengi saçları topuzundan çözülüyordu. "Çok özür dilerim."

"Daha sonra konuşabiliriz," dedim nazikçe. "Gitmemiz gerekiyor. Arkadaşlarımla gideceğiz."

"Eşler mi?" diye fısıldadı.

Gözleri benim önümden Morte, Charles ve James'e kaydı. Başını salladı, sesi titriyordu.

"Irene, hayır."

"Evet," dedim arkama yaslanarak. "Evet. Ben onlardan biriyim. Ucubelerden biri."

Üçü de benim. Bunu kabul etmek zorundasınız."

Florence yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ciddi olamazsınız. Onlar canavar. İnsan değiller."

"Beni seviyorlar," dedim.

"Onlar sadece senin gücünü isteyecekler. Seni kullanacaklar."

"Florence," diye fısıldadım, ellerine uzandım. Ellerini kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Florence, sana bunu söylüyorum, fikrini sormuyorum. Tüm bu olanlardan sonra ben normale dönemem ama sen dönebilirsin. Şimdi gitmemiz gerek."

Charles yanımıza geldi ve bana elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve Florence'ı da yanımda getirdim. Charles ona soğuk bir bakış attı, pek de hoşlanmadığını belli eden bir bakış.

Bakışıma on kat karşılık verdi.

"Harika," diye mırıldandım.

"Canavarlarla gitmeyeceğim," dedi Florence elini çekerek. "Yaratıklarla işim bitti. Yetkililer beni bulsun, ben de New York'taki evime gideyim."

"Ne?" Ben sordum. "İstemiyorsun bile-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Hayır. Reddediyorum, Irene. İsteddiğini yapabilirsin, her zaman yaptın. Ama canavarlarla işim bitti. Beni istediğin zaman ziyaret edebilirsin ama ben normal hayatıma geri dönüyorum."

Charles kısık bir hırıltı çıkardı. "Irene sana geri dönmek için çok şey yaptı ve sen ona borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Ondan benim için bir şey yapmasını istemedim," diye espri yaptı Florence. "Aynı şey benim için de söylenebilir. Bu karmaşayı senden uzak tutmak için çok şey yaptım ve başarısız oldum. Özür dilerim."

Birbirimize baktık ve kalbimden bir parçanın koptuğunu hissettim. Arkadaşlarım hep bir ağızdan hırladılar, bağlarımızdaki acıyı hissettiler ama kız kardeşime saldırmadılar.

"Peki," dedim Charles'a doğru eğilerek. Boğuluyormuşum gibi hissetmeme rağmen başımı dik tuttum. "Birkaç ay sonra seni ziyaret edeceğim," dedim. "Bu bize duygularımızı sıralamak için biraz zaman verir."

Florence'ın omuzları gevşedi ve alt dudağını ısırarak başını salladı. "Irene, seni seviyorum. Her şey için özür dilerim." Bakışları tekrar Charles'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Benimle gel," diye fısıldadı.

Sözleri beni dondurdu ve içimde bir dürtü hissettim.

Charles bir nefes aldı ve sonra beni bırakıp uzaklaştı. "Kararını vermene izin vereceğiz," diye fısıldadı.

Beni yine onunla baş başa bırakarak uzaklaştı.

Florence tekrar "Benimle gel," dedi.

Bir hırıltı duydum ve dönüp Morte'un nasıl gerildiğini gördüm.

Kız kardeşime döndüm ve iç çektim. "Hayır," dedim. "Burada olmak istiyorum." "Sana zarar vermediler mi?"

"Evet," diye nefes aldım. "Ama sen de öyle Florence. Ve dördümüz işleri yoluna koymak için çalışıyoruz. Onlarla sahip olduğum şeyi istiyorum. Seni ziyaret edeceğim," dedim. "Ama seninle gelmeyeceğim."

Florence içini çekti ve sonra başını salladı. "halde beni nerede bulacağını biliyorsun." "Biliyorum," dedim.

Eğildi ve bir anlığına bana sarıldı. "İşlerin bu hale gelmesini istememiştim."

Bunu yaptıklarına memnun olduğuma onu nasıl ikna edebilirdim? "Biliyorum," diye fısıldadım, arkama yaslanarak.

Deponun girişinin açıldığını, bağırışların duydum. "Güle güle," dedim yanağından öperek.

"Güle güle," dedi.

Sertçe yutkundum ve dönüp canavarlarıma doğru koştum. Charles'ın beni bekleyen kollarına atladım ve kanatları bizi havaya kaldırırken kendimi ona sardım. Morte ve James de havalandı, dördümüz başka biriyle uğraşmak zorunda kalmadan dağıldık.

Charles bizi bir çatı kapağından yukarı çıkardı ve sonra gece gökyüzüne çıkardı.

Bizi eve taşıırken ona tutunarak gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

DOĞA UCUBELERİ



IRENE

Üç Hafta Sonra

Ucubeler Londra'yı ele geçireli üç hafta olmuştu. En azından fısıldanan hikaye buydu ve kimse buna itiraz etmiyordu.

Evet, küçük bir çete vardı ama şaşırtıcı bir şekilde onlarla kan dökülmeden anlaşabildim.

James, Charles ve Morte sonunda beni gerçekten kendi dünyalarına çekmişlerdi ve ben de arkama bakmıyordum.

Bunun beni bir canavar yapıp yapmadığından emin değildim ama umurumda değildi. Mutluydum.

"Günaydın, küçük güvercin," dedi James yumuşak bir sesle.

İnledim ve gerindim, devasa yatağımızda dönerek güvecime sarıldım. Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü.

"Hiç adil değil," diye homurdandı Charles .

Kıkırdadım, elimi tekrar göğsüne attım ve sonra aşağı kaydırdım. "Hey," diye fısıldadı Charles. "Eğer sikime dokunursan, onun içine girecek. sen, küçük güvercin."

"Bunda yanlış bir şey görmüyorum," dedim.

"Yakında halletmemiz gereken bir iş var," diye iç geçirdi James. "Senin ve Charles'ın tasarladığı zeplin planları. İnşaatçılarla görüşmemiz gerekiyor. Sonra da bazı işadamlarını ziyaret etmemiz gerekiyor. Sonra da sen Morte ile gezintiye çıkacaksın, ben muhasebecimizle görüşeceğim ve Charles da aramıza katılan yeni yaratıklarla çalışacak."

"Ah, evet," diye mırıldandım, aralarında olmak için geri döndüm. Elimi onun sikine doğru kaydurdum, aynı anda hem onu hem de Charles'ı kavradım. "İlgilenmem gereken bir iş var," diye alay ettim.

"Irene," diye tısladı James, siki çoktan sertleşmiş, bileğimi ve ön kolumu sarmıştı.

Odamızın kapısı açıldı ve Morte içeri girip kapıyı kapattı.

Üçümüz de başımızı kaldırdık ve iç çekerek maskesini çıkarışını izledik. Pelerininin düğmelerini açarak, "Günümü zaten çalışarak geçirdim," dedi. "Ya bize katılın ya da defolup gidin."

Maskesini çıkardığında hâlâ şaşkındım, bu güven beni gülümsetti.

"Buraya ilk biz geldik, tatlı çocuk," diye homurdandı James. "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Charles.

Morte kendi kendine Fransızca homurdandı ama yatağa girip bacaklarımın arasına sürünürken gülümsemesini gizlemedi. Dokunaçları battaniyeleri geri çekip beni öptüğünde kıkırdadım, ikimizden de yumuşak bir inilti çıktı.

"Günaydın," dedi Morte, kalçalarımı birbirinden ayırarak. "Kahvaltıya ihtiyacım var, kukla."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama dili çoktan klitorisimin üzerindeydi ve onun yerine bir inilti beni terk etti.

"*Siktir*," diye nefes nefese kaldım.

Charles karanlık bir kıkırdama çıkardı ve Morte'un dokunacı içime girerken vücudumu öperek döndü. Bir nefes daha verdim, bedenim battaniyeye yaslandı.

"Mmm," diye mırıldandı James. "Bu sesleri çıkarmana bayılıyorum, küçük güvercin."

"İşin olduğunu sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

James homurdandı ve yüzümü tutup ona sağlayarak arkasını döndü. "Bekleyebilir," dedi. "Beni ikna etmekte oldukça iyisin, küçük güvercin."

Beni öpmek için eğildiğinde haykırdım, Charles meme ucuma aynısını yaparken Morte klitorisimi hafifçe dişlerinin arasına aldı. Zevk içime işledi, onlar benimle dalga geçerken ve beni memnun ederken kaslarım titriyordu.

Charles ve Morte devam ederken James'in dili önce ağzıma sonra boğazıma girdi ve ben de onun sikini okşamaya başladım. Başka bir gölgeli dal kışıma bastırıp beni yavaşça doldururken inlemem boğuklaştı.

Morte kısık bir hırıltı çıkararak bir an için geri çekildi. "Bizim için çok ıslaksın, *kukla*."

Çaresizlik içime yayıldı, yaralarının içimde olmasına ihtiyaç duyuyordum. Nefes nefese bir iniltiyle James'ten geri çekildim.

"Hepinize içimde ihtiyacım var," dedim. "Lütfen."

Üçü de bir an durakladı ve Morte başını eğerek kara kaşlarını kaldırdı.

"Mm.... Bunu denemeyeli uzun zaman oldu," dedi.

Depodan beri denemedik ve tekrar o tam doluluk hissi için çaresizdim. Elimi klitorisime doğru kaydardım, ama James hemen bir hırıltıyla elimi çekti.

James, "Seni , küçük güvercin, endişelenme," dedi.

"Öyle yapacağız," dedi Morte. "Üç sikimizin de onun içinde olmasını istiyorum," dedi dokunaç amımın derinliklerine doğru ilerlerken.

Sikeyim.

"Eğer yapabileceğini düşünüyorsan," diye kıkırdadı Charles.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Evet," dedim. "Denemek istiyorum."

Üçü arasında sessiz bir anlaşma vardı. Morte beni geriye, üstüne çekerken içimi hınzırca bir heyecan ürpertisi kapladı. Yatağa uzandı, bacaklarım kalçalarının üzerindeydi.

Aletinin başı bana sürtündü ve dokunaçları kalçalarım ve göğüslerime ip gibi dolanıp onları sıkarken nefesim kesildi.

"Bizim küçük seks canavarımız," diye alay etti James.

Pençeleri sırtımda gezinirken nefesim kesildi, acı beni daha da ıslattı.

"*Evet*," diye tısladı Morte. "Bizim küçük sikiş kuklamız."

Eğildi, dudaklarımız aç bir öpücük buluşurken sikinin başının içime girdiğini hissettim. Onu içime alırken inledim, her bir çıkıntı beni kendi kendine boşaltabilecek şekilde içime sürtünüyordu.

Ama sonra Charles'ın arkamızda hareket ettiğini ve sikinin başının Morte'unkine değdiğini, açıklığıma baskı yaptığını hissettim.

Morte inledi, gözlerini sıkıca kapatırken öpüşmemize bir an ara verdik.

"Siktir, dostum," diye homurdandı Charles. "Sikin benimkine karşı iyi hissettiriyor."

Morte sadece Fransızca küfretti, dokunaçları bizi sarmıştı. Omzumun üzerinden baktım, gözlerim Charles'ı da sardığında genişledi. Bana göz kırptı, dilinin ucu keskin dişlerinin üzerinde gezinirken ileri doğru itti ve beni tamamen doldurdu.

"Aman Tanrım," diye ciyakladım, içime zorla girerken nefes nefese kaldım.

Gerildiğimi hissettim, rahatlamaya başlayana kadar amım bir an için yandı. Beklediler ve Charles, James'in yaptığı çizik izlerini öperken Morte eğildi ve üçünün yaptığı bağ izlerini öptü.

İçlerinden biri o işaretlere her dokunduğunda, tüm vücudum başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevkle aydınlanıyordu. James'in üzerimde hareket ettiğini ve kendini alçalttığını hissettiğimde nefesim kesildi, horozunun ucu diğerlerine doğru bastırdı.

"Siktir," diye homurdandı. "Sıkı bir uyum olacak, küçük güvercin."

Morte ve Charles hırlama ile inleme arasında bir ses çıkardılar.

"Kahretsin, bu dokunaçlar," diye soludu Charles.

Morte'yi öpmek için eğilirken kıkırdadım. Beni eşleri olarak kabul ettiklerinden beri üçü daha da yakınlaşmıştı ve bu hoşuma gidiyordu.

Özellikle de anlarda. Yorum altın değerindeydi. Charles, "Yine bana gülüyor," diye inledi.

"Yapmamak çok zor," diye homurdandı Morte.

"Dayanabilirim," diye nefes nefese kaldım. "Seni kaldırabilirim, James."

Küçük bir tıslama sesi çıkardı ve sikinin yavaşça içime girmeye başladığını hissettim. Üç sik de yavaşça içime yerleşirken yüzümü Morte'un göğsüne bastırarak haykırdım.

"Siktir," diye homurdandı Morte.

James'in sikinin yavaşça hareket ettiğini, birbirlerine bağlanana kadar onların etrafını sardığını hissedebiliyordum.

İlk titreşim hepimizi inletti, ihtiyaç çiftleşmiş bağlarımızda yankılandı. Morte kollarını bana doladı, kalçalarını yukarı itti ve hepimizden aynı seslerin çıkmasına neden oldu.

Charles küfretti, siklerini geri çekip tekrar ileri pompalarken kalçalarını sertçe kavradı.

Beni becermeye başladıklarında vücudum zonkluyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Yavaş başladılar, ama sonra titreşimler arttı ve koordineli bir ritimle hareket etmeye başladılar, hızlı tempo beni serbest bırakmaya yaklaştırdı.

"Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım.

Morte, "Boşal, *kukla*," diye cesaretlendirdi, daha sert iterek. "Sıkı amcığının bizi sıktığını hissetmek istiyoruz."

James uzandı, başımı geriye çekerken pençeleri saçlarımı kavradı. Homurdandım, çığlık atana kadar beni daha sert becerdiklerinde keskin çığlıklar beni terk etti - bir orgazm gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

Zevkin içinde boğulurken başım dönüyordu. Siklerini sıktım, devam ettikçe nefes nefese kaldım.

Sonunda, salıverilmem hafiflemeye başladığında düşük bir inilti çıkardım, üçü derinlemesine itmeye devam ederken amım nabız gibi atıyordu.

"Lanet olsun," diye soludu James.

"Boşalacağım," diye homurdandı Charles, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu.

Morte'a karşı gevşedim, hepsi beni daha sert sikerken dokunaçları beni sıkıyordu. Beni bu şekilde kullanmaları, tek düşünebildiğim şey onların oynamayı olmak olduğunda buna bayılıyordum.

"Aferin kızıma," diye inledi James. "Sen bizim için çok iyi bir kızsın."

"O bir canavar sürük," diye homurdandı Morte. "Ve bizden önce tekrar boşalabilir."

"Yine de çok yaklaştım," diye inledi Charles.

"Zor," diye homurdandı Morte. "Boşalmak için sabırsızlanıyorsan sikini çek Charles."

Bir dokunaç ucunun kalçalarımın arasından kayarak klitorisime baskı yaptığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Yapamam," diye inledim. "Hiçbir yolu yok!"

"Yapabilirsin," diye homurdandı Morte ve sesindeki sinsiliği duydum.

Bana işkence etmeyi seviyordu ve beni gidebileceğimi düşündüğünden daha ileriye ittiğinde bile, bunu sevdiğimi fark ettim.

"Yapacaksın," dedi Morte. "Ya da hepimiz dururuz, seni bağlarım ve bütün gün boşalmanı sağlarım."

"Siktir git," diye inledim ama dokunaç klitorisimin etrafında hareket etmeye başladı ve kendimi nefes nefese buldum.

"İşte bizim kız," diye kıkırdadı James.

Acımasız bir ritim tutturduklarında James başımı daha sıkı kavradı, dokunaç klitorisimi çalıştırırken içime girip çıkıyordu. Morte'un beni tekrar sınıra doğru zorladığını hissettiğimde tekrar çığlık attım. Bu keskin bir zevkti, sizi tamamen tüketen türden bir zevk.

Tekrar boşaldım, başka bir orgazm beni bütünüyle yuttu ve yıldızları görmemi sağladı. James saçlarımı bıraktığında nefes nefese haykırırken amım yaraklarının etrafında sarsıldı.

"Siktir," diye inledim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Charles. "Şimdi boşalacağım." "Yap şunu," diye homurdandı Morte.

Üçü birlikte çalıştı, sert yarakları Charles homurdanana kadar içime girdi, onu James ve sonra Morte izledi. Sıcak dölleri birlikte içime döküldü ve birleştiğimiz yerden taşmaya başladığını hissettim.

Onlar beni doldururken Morte'un üzerine yığıldım, olabildiğince mutluydum. "Tanrılar," diye mırıldandı James.

Yavaşça çekilmeye başladılar ve ben inledim, tüm spermin damlamaya başladığını hissettim.

"Geri it," diye Morte. "Her damlasını onun içinde istiyorum." "Daha iyi bir fikir," dedi James.

James bacaklarımı geriye iterek beni döndürdü.

"James," diye nefes nefese kaldım, sikinin başı dölleri tekrar içine iterken Ben.

İleri doğru iterken sırtıttı, düğümüne kadar beni tamamen doldurdu. Bana doğru bastırıldı ve sonra içimdeydi - her şeyi kilitli tutmak için şişiyordu.

"Piç kurusu," diye takıldım, gülümseyerek battaniyenin içinde eridim.

"Mmm." Eğildi ve beni öptü, sonra arkasına yaslanıp avuçlarını bacaklarımın üzerinde gezdirdi. "Böyle olduğun zaman hoşuma gidiyor, küçük güvercin."

"Ne gibi?" Mırıldandım.

"Düğümlemiş ve arkadaşlarının dölleriyle dolu," dedi Charles, yanımdaki battaniyelerin üzerine çökerek.

Morte da diğer tarafa yerleşti, James beni kendisine bağlı tutarken üçümüz rahatlıyorduk.

"Düşünsene," dedi James usulca. "Kısa bir süre önce sana bakmak bile istemiyordum, ama şimdi tek görmek istediğim sensin."

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı ve gülümsedim. "Ucube olmanıza rağmen üçünüze sahip olduğum için şanslıyım."

"Ruhumu aldın, *kukla*," diye mırıldandı Morte. "Ben sana aidim."

"Ben de seni seviyorum, küçük güvercin," dedi

Charles nazıkçe. "Ben de seni seviyorum," dedi

James.

Gülümsedim ve mutlu bir iç geçirdim. "Ben de hepinizi seviyorum," diye fısıldadım. "Kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla."

Londra'ya getirildiğimden beri çok şey yaşadım ama buna değdi.

Ben de onlardan biriydim. Canavarlardan biri, Ucubelerden biri. Kraliçeleri, eşleri, aşkları.

Ben de onları sevdim. Pençelerinden hırıltılarına, kanatlarına ve dokunaçlarına kadar.

Londra'nın bizim olduğunu iddia etmiş, Rippers'ı yenmiş ve kız kardeşimi kurtarmıştık. New York'a gitmişti ve aramızda hâlâ kalbimi sızlatan bir acı vardı ama ben mutluluğumu bulmuştum.

Amacımı bulmuştum.

Bir Mothman. Bir Unseelie. Şeytani bir veba doktoru. Üçü de beni yakalamış, kanatlarımı çalmış ve kendi dünyalarının karanlığına sürüklemişti.

Ruhumu yiyip bitirmişlerdi ve ben de onlarınkini yiyip bitirmiştım.

Paylaştığımız aşk türü dehşet vericiydi. Şehirleri küle çeviren ve köprüleri yakan türdendi, ama aynı zamanda canavarların karanlıkta yalnız kalmak zorunda olmadıklarını fark etmelerini sağlayan türdendi.

Ben onların güverciniydim, onlar da benim şeytanımdı ve biz kimsenin bulamadığı aşkı bulmuş hilkat garibeleriydik.

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN...



Florence'ı geçmişinden gelen iblislerin onu bulacağı New York'a kadar takip edin...

OceanofPDF.com

CLIO'NUN YARATIKLARI

Merhaba Yaratıklar!

Benim adım Clio Evans ve size kendimi tanıtacağım için çok heyecanlıyım! Ben geceleri çarpışan her şeyin, süslü peenlerin, kahvenin ve çikolatanın aşığıyım.

Eğer bir canavarla eşleşme şansınız olsaydı ne tür bir canavar seçerdiniz?

FB ve Instagram'da bana katılarak haber verin. Kurt adamlara (ve vebalı doktorlara ;)) bugüne kadar bayıldım.

[Clio'nun Yaratık Bülteni](#)



[OceanofPDF.com](#)

CLIO EVANS TARAFINDAN DA

YARATIK KAFE SERISI

[Küçük Bir Dilim](#)

[Cehennem Küçük Bir](#)

[Yudum Günah](#)

[Küçük Şehvet](#)

[Yudumu Küçük](#)

[Parçası Nefret Şoku](#)

[Küçük Küçük Acı](#)

[Şarkısı Küçük Küçük](#)

[Düşme Riskiİhtiyaç](#)

[Tadı](#)

[Kaderin Küçük](#)

[Kanatları Ateşin Küçük](#)

[Ruhları](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Bir Yaratık Kafe Noel Antolojisi](#)

WARTS & CLAWS A.Ş. SERİ

[Çok Nazik Saygılar](#)

[DeğilOlmayan Çok İyi](#)

[Dilekler](#)

[Şimdiden Teşekkürler,](#)

Saygılarımla

Pek Takdir Edilmedi

FREAKS OF NATURE DÜET

Güvercinler ve Şeytanlar

Demons & Doves (2023 Sonbaharında)

ÜÇ KADER MAFYA SERISI

Hırsızlar &

Canavarlar Katiller &

Canavarlar Kötüler &

Canavarlar Kraliçeler

& Canavarlar

Kahramanlar &

Canavarlar

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmek istediğim o kadar çok insan var ki! April, Ashley, Maida, Mimi, Beatrix, Lo, Vera- bu kitaptaki tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim. Doves & Demons yazdığım en sevdiğim kitaplardan biri, karakterler ve dünya ruhumu yakaladı. Yazarken ve düzenlerken gördüğüm tüm sevgiye minnettarım. Teşekkür ederim!

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.